

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Onda merhamet yoktu.

Elizabeth'e dönüp bakmıyordu bile. Lachlan Cattanach Maclean, Maclean'lerin lideri. Kocası. Bir zamanlar safça aşık olduğu adam. Gözleri, keskin yüz hatlarına takılıp kalmıştı. Katı, savaş yaralarıyla dolu yüzü, delip geçen mavi gözleri, geniş ağzı ve acımasız, sert çenesi. Göğsü sıkıştı. Şimdi, ihanetinin doruk noktasındayken bile Elizabeth onun cazibesine karşı koyamıyordu.

Lachlan Cattanach erkeksi bir güç abidesi, nüfuzlu bir Highland lideriydi. Yıkılmazdı. Bir zamanlar hayran olduğu tüm özellikler – kararlılığı, çelik gibi azmi – artık onunla çelişiyor gibiydi. Lachlan kararını çoktan vermişti.

Elizabeth ölüden farksızdı.

Kocasının *luchd-taighe* muhafızlarından biri elinden tutup, ölümcül görevinin altında yatan bir nezaketle *birlinnden** inmesine yardım etti. Asla dönemeyeceği bir histeriye neden olacak bir kahkahadan korkmasa durumun saçmalığına gülerdi.

Ayağı sert, yılmaz kayaya değdiğinde tüm bedeninden istemsiz bir titreme geçti. Kayığın güvenli kollarına dönme güdüsü çok güçlüydü ama onu geri çekeceklerini biliyordu. Her adımda biraz daha rahatlamaya çalıştı. Kalbi parçalanıyor olabilirdi ama gururuna da aynısını yapmasına izin vermeyecekti.

Derin bir nefes alarak, muhafızların, bileklerini bağlamasına izin verdi. Özünde özür taşıyan huzursuz bir bakışla, klan üyeleri ipin ucunu, geçen tekneleri kayanın yarattığı tehlikeye karşı uyarı şamandıraya bağladı. Onu kayalara bağlamak gereksiz bir önlemdi. Zaten yüzemiyordu. Gideceği hiçbir yer yoktu... Derin suların dibinden başka.

Teninde bir ürperti dolaştı. Duyuları sanki hiç olmadığı kadar keskinleşmişti; acı verici hamlıkta bir yoğunlukla her şeyi hisse-

diyordu; buz gibi deniz suyunun en küçük damlasından, hassas bileklerine değen ipin her teline kadar. Ama her şeyden önce kalbini parçalayan ıstırapı hissetti.

Tanrım, bunu ona nasıl yapabilirdi? Nasıl onu böyle ölüme terk edebilirdi? Acımasızca yükselen dalgaların altına canlı canlı onu nasıl gömebilirdi? Korkunç gerçekle başa çıkabilmeye çalışırken kalbi feryat ediyordu.

Kocası artık onu istemiyordu. Şimdiden yerini alacak başka birini bulmuştu. Ancak onu bir kenara iterek, güçlü Campbell klanını öfkelenlendirmeyi göze almazdı – ağabeyi, Kont Argyll dahil. O yüzden de bu barbarca planı tasarlamıştı.

Elizabeth boynuna bir bıçak vurulmasını tercih ederdi. Ama Lachlan olayın bir kaza gibi görünmesini istiyordu. Boğulmuş bir eş hikayesi boğazı kesilmiş bir eş hikayesinden daha açık ve netti.

Dondurucu bir rüzgar esiyordu. Kaygan kayanın üzerinde sabit durabilmek için bir hayli uğraşması gerekti. Dişleri birbirine çarpıyordu; üzerindeki incecik pelerinle iliğine kadar üşüyordu. Ama daha da kötüsü olacaktı. Çok daha kötüsü.

Neredeyse işleri bitmişti. Adamlar tekrar kadırgaya binip, kürek çekmeye koyuldular. Bir zamanlar ona "Leydim" diye seslenen adamların yüzlerine bakarken gözyaşları oluk oluk akıyordu – sonra da sevdiği adamın yüzüne baktı.

İşte bu adam onu terk etmişti! İki oğlunu da kendi çocuğu gibi yetiştirdiği gerçeğine göz yumup sonunun nereye varacağını hiç düşünmemişti.

Artık gözden kaybolmak üzereydiler. Birazdan tek başına kalacaktı. Gücünün giderek tükendiğini hissetti. "Lütfen, beni..."

Sesini duyunca, Lachlan'ın gözleri onunkilere kaydı. Taş gibi bir kayıtsızlıkla karşıladı Elizabeth'in yakarışını.

Gözlerinin boşluğunda tüm umutlar tükendi. Hiç merhameti yoktu. Bitmişti.

Ama Elizabeth onu bu kadar kolay bırakmayacaktı. *Kutsal olan her şey adına, bu gün yapılan lanetin bedelini ödeyecekti.*

Öfke ve korku birlikte güçlü bir silaha dönüşüyordu. İntikam yemini ederken sesi titredi. “Lanet olsun sana ve peşinden gelen herkese, Lachlan Cattanach. Beni kısırlığım yüzünden öldürdüğün için senin toprakların da aynı kısırlıkla çoraklaşsın. Beni bu kayaya bağladığın gibi klanının hazineleri de bir Campbell’a bağlansın. Hiçbir Maclean liderinin, yanında bir Campbell olmadan işleri rast gitmesin. Yaptığın yanlışın bedelini ödeyene ve bir Maclean canı bir Campbell’a olan aşktan yitene dek bu da senin belan olsun.”

Lachlan gözlerini kırptırdı. Elizabeth onun telaşlı ifadesini görünce içinin tatminle dolduğunu hissetti.

Lanetin gücü şaşmaz bir kehanetle yankılandı, büyü olarak değil adaletsizliğe karşı dile getirilmişti. Bu, kocasının bile inkar edemeyeceği bir güçtü.

Ayakları, bilekleri ve ardından dizleri suyun içine girerken sisli rüzgar buzlu çivi gibi Elizabeth’in her yanına batıyordu. Büyük bir hızla batan kayadan onu devirmeye çalışan dalgalara karşı koyabilmek için artık hayattaki tek bağı haline gelmiş olan ipe sıkıca sarındı.

Ortalık zifiri karanlıktı ama suyun sesini net bir şekilde duyabiliyordu. Su yükseliyor ve her milimde işkence katlanarak artıyordu.

Ne kadar sürecekti? Bir an önce olması için dua ediyordu. Vücudundaki tüm sinir uçları az sonra ne olacağının telaşıyla gerilmişti. Nefes alamıyordu. Sanki şimdiden boğulmaya başlamıştı.

Bakışları aysız gökyüzüne kaydı. *Tanrım, lütfen bana yardım et!*

Gökyüzünden gelen zalim bir yanıtla bir sonraki dalga onu devirdi ve aşağıya çekti. Sırılsıklam olmuş bir halde gözlerine yapışan ıslak saç tutamını çekmeye çalışırken, bir yandan kayanın üzerinde sabit durabilmek için kendini zorluyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama tam o sırada bir dalga daha geldi ve kalkmasına engel oldu.

Karşı koyma gücünü kaybederek öne doğru sendeledi. *Lütfen, olsun bitsin artık.*

Göz kapakları yavaş yavaş ağırlaşıyordu, suyun onu alıp götürmesini ister gibiydi. Gözlerini kapattı ve hızla tekrar açtı.

Neydi o öyle? Bir ışık, diye düşündü hemen. Karanlığın içinden bir meşalenin hafif parıltısı geliyordu. Nefesini tutup, dinledi ve o anda sudan çıkan bir küreğin yanılsanamayacak sesini duydu.

Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Bu o! Geri geldi. Beni hâlâ seviyor. Yapamayacağını biliyordum.

İpi kaldıraç olarak kullanarak önce dizlerinin üzerine sonra da ayağa kalkmayı başardı.

“Buradayım!” diye bağırdı. “Kocacığım, bana yardım et, ben buradayım!”

Kayık ona doğru yönelirken küreklerin sesi hızlandı. Çığlıklar giderek artıyordu ta ki küçük balıkçı teknesi...

O anda yanıldığını anladı ve büyük bir hayal kırıklığı yaşadı. *O değildi.* Kocasını geri dönmemişti.

Gözleri kayığın afallamış sakinlerinin üzerinde gezinirken hayatını balıkçıların kurtardığını fark etti.

“Leydim?” diye sordu bir adam şaşkınlık içinde.

Herhangi bir balıkçı değildi. *Onun* balıkçılarıydı. Campbell’ın.

O anda kahkahaya boğulup, karanlıkta onu tehdit eden histe-riye boyun eğdi. Yanaklarından boşanan yaşlarla kırılanda kadar güldü. Tatlı acı bir ironiydi bu. Bu gece bir can alınacaktı alınma-sına ama bu, onunki olmayacaktı.

Elizabeth Campbell – çünkü kendine bir daha asla Maclean demeyecekti – o gün boğulmadı. Ağabeyinin evine dönüp, In-veraray Kalesi'nde, kocasının, ailesine onun “talihsiz ölümünü” haber vermeye geldiğinde yüzünde beliren şaşkınlığı görecektikadar çok yaşadı. Ancak Leydi Kayası'nda – öldürülmeye ça-lışıldığı yerin adı ün salmıştı – ölüme meydan okumakta tatmin olacak pek az değerli şey vardı. Çünkü ölüm onu çok geçmeden buldu. Yükselen dalgalardan değil, kırık kalpten öldü. Ağabeyi kocasının canını alırken boynundan çekip kopardığı muska elin-deyken hem de...

Fakat Leydi Elizabeth Campbell'in laneti hiç sönmedi, mus-kayla birlikte nesilden nesle aktarıldı.

BÖLÜM 1

Falkirk Yakınları, İskoçya, 1607 Baharı

“Tereddütlerin mi var?”

Flora MacLeod bakışlarını pencereden çekip, karanlık-ta karşısında oturan adama yöneltti. Hiç tereddütü olmamıştı ve bunun iyi bir şey olduğunu tahmin ediyordu – ne de olsa fikrini değiştirmek için çok geçti. Hayır, bir karar verdi mi ona bağlı kalırdı. Küçük bir ordu bile onu yolundan alıkoyamazdı. Evliliği konusunda, istisna olmazdı.

“Saçmalama,” diye cevap verdi. “Daha mutlu olamazdım.”

Ancak müstakbel eşi, yeni Tullibardine Kontu'nun oğlu Willi-am Lord Murray'nin ona inanmadığı ortadaydı. “Mutlu mu? Seni aylardır bu kadar keyifsiz görmedim.” Duraksadı. “Geri dönmek için çok geç değil, biliyorsun.”

Ama geçti. Holyrood Sarayı'ndan kaçıp, bekleyen at arabası-na bindiği anda kararını vermişti.

“Geri dönmek istemiyorum.” Ancak sarsılan arabada sesi titrediğinde tüm coşkusu kaybolmuştu. Dümdüz bir yolda bile

düzgün durmakta zorlanan bir arabaydı bu. Başka bir tümseğe çarpıp, kaygan, tahta kaplı duvarlara yandan çarpmamak için uğraştıklarında koltuğa elinden geldiğince sıkı sarıldı. Bu gece sona ermeden kaybedeceğinden emin olduğu bir savaştı bu. Falkirk dolaylarına yaklaştıklarında Edinburgh'tan başlayan yol daha da kötü bir hal alacaktı.

"Yolculuğumuzu atla yapsak daha iyi olmaz mıydı?" dedi. Araba almalarının tek sebebi Lord Murray'nin ısrarıydı – lükstü ama Highland bölgesi için elverişli değildi.

"O konuda endişelenmene gerek yok. Son derece güvendeyiz. Sürücüm harikadır." William çantasını ona geri vermeye çalıştı, yanındaki koltuktan kaymıştı ama tam almak için uzandığında parmaklarının arasından kayıp, tekrar yere düştü. William kahkaha attı. "Flora MacLeod'u bu kadar sinirli göreceğime hayatta inanmazdım."

Flora'nın dudağı birden seğirdi, gafil avlanmıştı. "Belki de biraz *gerginimdir*. Bunu daha önce hiç yapmadım, biliyorsun."

Adam Flora'nın eline dostça dokundu. "Öyle umut ediyorum. Ama merak etme, her şey ayarlandı. Fazla zaman almaz."

Flora koltuğa yaslanıp, rahatlamaya çalıştı. Her şey yolunda giderse birkaç saat içinde Leydi Murray olacaktı. Lord Murray – *William*, diye hatırlattı kendine – evlilik ilanı olmaksızın gizli evlilik töreni yapmaya istekli bir papaz bulmuştu. Herkesin bir bedeli vardı ve St. Mary's Kilisesi'nin papazı için bu bedel bir fiçı kaliteli şarap ve beş yüz merkten ibaretti. Yasa dışı evlilik törenini gerçekleştirdiği için alacağı herhangi bir cezayı yumuşatmak için fazlasıyla yeterliydi.

Kurallara aykırı bir evlilik Flora'nın tek seçeneğiydi. Ağa-beylerinden birinin ya da güçlü kuzeninin, planlarını öğrenip onu durdurmaya çalışması riskini göze alamazdı.

Evlenmesi gerekiyorsa, diye düşündü büyük bir ciddiyetle, bu, *onun* seçtiği bir adam olacaktı.

Onu bu duruma düşürdüğü için kadere lanetler yağdırdı. Evlenmeyi hiç istemiyordu. Ancak bir değil *iki* güçlü Highland liderinin üvey kardeşi olmak onun talihsizliğiydi. Bu da yetmezmiş gibi kuzeni İskoçya'daki en fazla nüfuz sahibi adamlardan biriydi. Düşündükçe sinirlerini bozan bu "evlilik ödülü", durumdan toptan sakınmak içindi. Evlilik mutsuzluktan başka bir şey getirmezdi.

Annesinin bedbahtlığı tüm tazeliğiyle Flora'nın aklındaydı.

Ama evli olmaktan daha kötü olan bir şey varsa o da evlenmeye zorlanmaktı. O yüzden diğer riski göze almaktansa kocasını seçme konusunu kendi halletmeye karar vermişti. Bu durumda tanınmayacağı bir taşrada namı şaibeli olan bir papaz bulmak için kırlarda son sürat ilerliyordu.

Yol boyunca karşısında oturan adama baktı. Arabanın karanlığında bile yalnızca haşmetli denilebilecek bir yüze dökülen gümüş parlaklığındaki sarılığı görebiliyordu. Ama göze inkar edilemeyecek derecede hoş görünmesine rağmen teklifini kabul etmesinin sebebi görünüşü değildi. Zekası ya da espri anlayışı da değildi ki bu açılardan da üstünlüğü olduğu bir gerçektir. Çünkü William zengindi, güçlüydü ve kendine ait bir mevkisi vardı – Flora'nın ona sağlayacağı mevkiye ihtiyacı yoktu. William'ın söylediğinden başka sebebi olup olmadığını sorgulamaya ihtiyaç duymamıştı: Bir bütün olmak istemişlerdi ve ancak bu bütünlükleri karşılıklı bir avantaj sağlayabilirdi.

Adamın neyse ki İskoç siyasetine karşı özel bir ilgisi yoktu. *Bu* konuda Flora yeterince nasibini almıştı. Annesinin yaşadıkları ona iyi bir ders olmuştu. İskoç yerine bir karakurbağasıyla evlenmeyi tercih ederdi.

Lord Murray ise kesinlikle bir karakurbağasından daha çekiciydi.

"Peki ya sen, William. Hiç tereddüdün var mı?"

“Kesinlikle yok.”

“Ortaya çıktığında ne olacağı konusunda hiç endişelenmiyor musun?”

“Derdin bu mu?” Flora’nın elini tuttu ve güven verircesine sıklı. “Mektupları yazdın, değil mi?”

Flora başıyla onayladı. Bu kadar çok akrabasının olmasının iyi tarafı, bir diğerinin yanına gittiğini söyleyebilme şansının olmasıydı. Tanrı’ya şükür, nerede olduğunu sorgulayacak tek kişi olan kuzeni Elizabeth Campbell, Flora’nın en küçük yeğeninin doğumu için Skye’deydi. Üvey kardeşi Alex ve eşi Meg – Flora onunla hiç karşılaşmamıştı – uzun yıllardan sonra ikinci kez erkek evlat sahibi oluyordu. Saraya geldiklerinde annesi seyahate çıkamayacak kadar hastaydı.

“O zaman ortaya çıkacağını düşünmek için hiçbir sebep yok,” dedi William rahatlıkla. “Kılık değiştirdiğin için kimse senin sarayı terk ettiğini anlamayacak.”

Nereye baktığını fark edince başına geçirdiği beyaz keten şapkaya dokundu. Nasıl görüldüğünü düşünerek sırttı. Flora, Holyrood Sarayı’nda yaptığı yaramazlıklarla tanınırdı. Ancak sarayın en güçlü genç beyefendilerinden biriyle gizlice evlenmek için, hizmetçi kılığında gecenin bir yarısı saraydan kaçması, yaptığı her şeyin ötesindeydi. Bu kez kendini de aşmıştı. Hele ki Campbell Kalesi’nde kuzeni Jamie onu yakalamadan önce odasının balkonunun altındaki korkuluklara kısa paçalı pantolonuyla tırmanmasından sonra şimdi yaptıklarının anlamı büyüktü.

Kılık değiştirirken farkında olmadan yünlü bir kıyafet seçmişti ve bu yüzden kumaşı kaşındırıyordu. “Elbisemi alabildin mi?” diye sordu.

“Çok büyüleyici bir doğallığa sahip olsan da tatlım, müstakbel Tullibardine Kontesi’nin bir hizmetçi kılığında evlenmesine

nasıl izin verebilirim ki? Elbisen sandıkta, gerçi onu almak için terzine epey açıklama yapmam gerekti.”

Flora suratsız bir kadın olan Fransız terzisini düşünerek kı-kırdadı. Sarayın Fransız modasına yönelimi, İskoçların Kraliçe Mary’si döneminden kalan tek mirası – elbette arkasından oğlu Kral James de bunu devam ettirmişti. “O en kolayı gibi görünüyordu. Kaçarken yanımda götürmem imkansızdı. Madame de Ville zaten benim münasebetsiz olduğumu düşünüyor. Söyleyebileceğin hiçbir şeyin onun fikrini değiştireceğini sanmıyorum.” Münasebetsiz kelimesi yetersiz bile kalırdı. Sarayda Flora’nın iflah olmaz bir asi olduğu söylentisi dolaşıyordu.

Neyse ki William onun kötü namından hiç etkilenmemişti. Hatta onun başını belaya sokma eğilimi William’ı eğlendiriyordu bile. Bu gece olanların haberi yayıldığında bu espri anlayışına ihtiyacı olacaktı. Birlikte kaçmaları Flora’nın şimdiye kadar yarattığı skandalların hepsini muhakkak gölgede bırakacaktı.

Flora dudağını ısırıldı. William risk alıyordu. Yirmi dört yaşındaki Flora’dan çok da büyük olmamasına rağmen Kral James’in kuzey sarayında kendi adını duyurmuştu. Kral’ın boyun eğmez İngiliz tebaasına Whitehall’da yaranmaya çalışırken görevli bıraktığı özel meclisi üzerinde büyük bir etkisi vardı. Argyll Kontu’nun kuzeni, Rory MacLeod ve Hector Maclean’in üvey kardeşi olan bir kızla kaçmak hırslı bir genç adam için muhtemel tehlike barındıran bir hareketti.

Aradaki etkileşimin gücü bahane edilebilirdi ama Flora bu konuda kendini kandırmıyordu. Müstakbel kocası ne kadar ilgili de olsa, abayı yakmış denemezdi. Kendi hisleri pek farklı olmadığından, bu da aslında William için bir üstünlük daha sağlıyordu. İkisinin de numara yapmasına gerek kalmayacaktı. Sadece arkadaşlardı. Pek çok evlilikte bundan daha iyisi olmuyordu zaten.

Daha da önemlisi William’ı onu kontrol etmeye çalışmayaca-

ğını bilecek kadar iyi tanıyordu. Flora hayatını yaşardı, William da kendininkini. Flora'nın da tek isteği buydu.

Ama peki ya William? O ne istiyordu?

Flora, William'ı yıllardır tanıyordu, altı yıl önce saraya ilk geldiğinden bu yana. Ancak tanıdığı pek çok erkeğin aksine William peşinden koşmamıştı. Dolayısıyla Edinburgh'a son dönüşünde onun aniden kur yapmaya başlaması beklenmedik bir hareketti ama zamanlaması muhteşemdi.

Çünkü William niyetini söyledikten çok kısa bir süre sonra, üvey ağabeyi MacLeod lideri Rory'den gelen bir mektup onu "geleceğini konuşmak üzere" Dunvegan Kalesi'ne davet ediyordu. Ne gariptir ki Rory'nin ricasından kısa bir süre sonra da diğer üvey ağabeyi Maclean lideri Hector'un onu Mull Adası'na çağıran mektubu gelmişti. Flora neredeyse eş zamanlı gelen bu davetler karşısında afallamıştı. Annesinin ani ölümünden sonra yalnız kalmış yirmi dört yaşındaki bir kadınla geleceği hakkında konuşmayı istemenin tek bir sebebi olabilirdi: Evlilik. Ya da daha açık söylemek gerekirse; evliliğini kontrol etme hakkı.

Annesi öldüğü ve babası çok daha önce gömüldüğü için, bu hak Rory'ye aitti. Yani çok az tanıdığı ağabeyine. Hatırladığı kadarıyla, onu istemediği biriyle evlenmeye zorlayacak bir adama benzemiyordu. Ancak işini şansa bırakamazdı. Rory'yi ikna etse bile, Hector ve kuzeni Argyll mutlaka işine karışarlardı.

Üçü de Flora'nın ne yaptığını duyunca deliye döneceklerdi.

Ağabeyleri onu evliliğe zorlamakla büyük bir hataya düşeceklerini anlamalıydılar. Onları epeydir görmemiş olmasına rağmen, Flora hiç değişmemişti. Ama belki de bir köşeye atılmaktan nefret eden küçük kızı çoktan unutmuşlardı.

Tekrar William'a baktı, onu biraz daha inceleyebilmek için karanlıkta gözlerini kıstı; ilk defa neden Flora'nın kaçış planına

razı olduğunu merak etti. Sonra da hemen tereddüt dolu düşünceleri zihninden atmaya çalıştı.

William mükemmel bir seçimdi. Ağabeylerim onu belki onaylayabilir, diye düşündü buruk bir ifadeyle. Hoş, bu konuda onların bir şey söylemesine izin verecek hali yoktu.

"Korkacak bir şey yok," diye onu rahatlatmaya çalıştı Lord Murray, sanki aklının nerede olduğunun farkındaydı. "Duysalar bile iş işten geçmiş olur. Neredeyse geldik."

Flora tek kaşını kaldırdı. "Ağabeylerimi tanıımıyorsun."

Ay ışığında William'ın yüzünü sert bir ifade bürüdü. "Çok tanıımıyorum," diye kabul etti. "Yalnızca namlarını duydum."

Flora tam gülecekti ki kendini tuttu. "O zaman korkacak çok bir şey yok. Benim adı kötüye çıkmış sert ağabeylerim kızdırılmaya gelecek adamlar değiller." Duraksadı. "Gerçi kabul etmem gerekirse artık onları ben de pek iyi tanıımıyorum."

"En son ne zaman gördün?"

Flora bir an düşündü. "Epey oldu. Annem daha ziyade sarayda ya da Campbell Kalesi'nde kalmayı tercih ederdi." Yani Kont Argyll'in Lowland'daki mülkü. Böylece ona çok acı veren İskoçlardan, sarayda verilen adlarıyla "barbarlar"dan sakınmış oluyordu. "Ağabeylerim İskoçya'dan çıkmamak için ellerinden geleni yaparlar," diye açıkladı. "Rory ve Hector'dan gördüğüm-den çok daha fazlasını kuzenim Argyll'den gördüm." Hatta diğer tüm üvey kardeşlerinden daha fazlasını.

Saraydaki birkaç kısa görüşme dışında Flora çocukluğundan bu yana ailesindeki herhangi biriyle öyle çok da uzun zaman geçirmemişti. Sekiz üvey kardeşi olsa da – beş MacLeod (aynı babadan) ve üç Maclean (aynı anneden) – pekala tek çocuk da olabilirdi.

Umurunda olduğundan değildi. Annesi her zaman yanındaydı. Ama artık yoktu.

Flora aniden boğazında oluşan düğümü yutmaya çalıştı. Onu çaresizce özlüyordu.

Yalnız, annesinin hayatta göremediği mutluluğu ölümden kalayabildiğini umut ediyordu. Dört kez kendi istemediği adamlarla evlendiğinden, annesi kızının da aynı kaderi yaşamaması için çok uğraşmış ve son isteği de Flora'nın aşık olmadan evlenmemesi olmuştu. Ölüm döşeğinde talep edilmiş bir sözle güvenceye aldığı bir dilekti bu.

Söz ver bana, Flora. Ne olursa olsun, aşık olmadığın bir adamla evlenmeyeceksin.

Flora hatıralardan ve suçluluk duygusundan sıyrılmaya çalıştı. William'a aşık değildi. Ama annesine olan sözünde nasıl durabilirdi? Annesinin koruması olmadan, Flora onu yönetmeye çalışacak adamların merhametinde olacaktı. Bir kadın kendi kaderini seçemezdi. Beğensin ya da beğenmesin Flora bir evlilik ödülüydü. Onun görevi ağabeyinin istediği kişiyle evlenmekti.

Peki mutsuzlukla dolu bir hayat sürmek onun görevi miydi?

Hayır. Bir buzağı gibi takas malzemesi olmayacaktı. Kararını vermişti.

"Annenin miydi?"

Afallamış bir halde William'a döndü. "Ne?"

"Kolye. Ne zaman ondan bahsetsen kolyeyi tutuyorsun."

Flora hafifçe gülümsedi, her seferinde muskayı tuttuğunun farkında değildi. Bu muskayı annesi hiç çıkarmamıştı ve son altı aydır da Flora'daydı. Annesinin mutsuzluğu son bulduğundan bu yana. "Evet."

"Çok alışılmış bir şey değil. Nereden?"

Flora duraksadı, nedense çok özel olduğunu düşündüğü kolyenin hikayesini paylaşmak istemedi. Saçma olduğunun farkındaydı, ne de olsa bu adam çok yakında kocası olacaktı. Hem muskayla ilişkilendirilen efsane ve lanet pek de sır sayılmazdı.

Yine de tereddüt etti. "Anneanneme, annemin teyzesinden gelmiş, o da..." Duraksadı. "Çocuğu olmadan ölmüş. Sonra da en küçük kız olarak anneme gelmiş, sonra da bana. Ama aslında Maclean'lere ait."

"Ağabeyinin klanına?"

Flora başıyla onayladı.

Başka bir tümseğe çarptılar. Araba uzun bir süre yana kaykılmış giderken Flora tekrar dört teker üstüne dönünceye kadar nefesini tuttu. Aniden durduğunda bir yerlerin zarar gördüğünü düşündü.

"Sırf bu yüzden arabacının kellesini..."

Ancak Lord Murray'in tehdidi, atların hızla gelen nal sesleri arasında kayboldu.

Flora neler olup bittiğini anladığında kalbi hızla atmaya başladı: Saldırıya uğramışlardı.

William'ın yüzündeki afallamış ifadeden anlaşıldığı kadarıyla daha neler olup bittiğini o da anlamamıştı. Köküne kadar Lowlandlı'ydı – yani bir saraylı, savaşçı değil. Bir an Flora hayal kırıklığı hissetmiş; sonra da adil davranmadığı için kendine kızmıştı. Öbür türlü olmasını istemezdi. Ama anlaşılan bu durumda William'ın ona pek faydası dokunmayacaktı.

Düzensiz gelen çeliklerin çarpışma sesinin gittikçe yaklaştığını duyabiliyordu. Fazla zamanları yoktu.

William'ın kolunu tutarak, ona bakması için zorladı. "Saldırıya uğradık." O anda bir silah sesi Flora'nın kelimelerine noktayı koydu. "Herhangi bir şeyin var mı? Silah gibi?"

William başını salladı. "Hiç silah kullanmaya alışık değilim, adamlarım silahlıdır."

Flora nezaketi hiç umursamadan küfretti.

William tekrar kaşlarını çatı. "Tatlım gerçekten, böyle şeyler söylememelisin. Evlendiğimizde lütfen bu davranışını değiştir."

O anda bir silah sesi daha duydular.

Flora dilinin ucuna kadar gelen iğneleyici kelimeleri tutmayı yeğledi. Evlenmek mi? Bir saat içinde yaşamıyor bile olabilirlerdi. Durumlarının ne kadar umutsuz olduğunun farkında değil miydi? İskoçya, taşralarda dolayan haydutlarla doluydu. Kaçaklar. Merhametten anlamayan, klansız ve parasız adamlar. Flora, Edinburgh yakınlarında güvende olabileceklerini düşünmüş ancak yanılmıştı.

Lord Murray, o pek çok saraylının ortak özelliği olan kibirli duygusuzluğu sergiliyordu – mevki ve paranın onu koruyacağını düşünmenin verdiği rahatlığa sahipti. Ama birkaç tüfek, bir İskoç kılıcı ya da okunu uzun süre oyalayamazdı. Onların kendilerini savunmak için başka bir şeye ihtiyacı vardı.

“Bir kılıç,” dedi telaşla Flora, sabırsızlığını gizlemeye çalışıyordu. “Eminim bir kılıcın vardır?”

“Elbette. Saraydaki her erkek bir kılıç taşır. Seyahat sırasında yanımda olmasını istemedim, o yüzden arabacı elbisenin yanına, kutuya koydu. Ama hançerim yanımda.” William hançeri belindeki kınından çıkarıp, Flora’ya uzattı. Fazla süslü taşlarla dolu kabzasından Flora bunun savaşmak için değil, dekor amaçlı olduğunu anlayabiliyordu. Ama on beş santimlik bıçak işini görmek için yeterdi.

Bıçağı iğrenç bir şey tutar gibi eline alışından nasıl kullanacağını bilmediği belliydi. “Maalesef çok fazla deneyimim yok...”

Flora’nın vardı. “Ben alırım.” Flora hançeri pelerinin arasına koyduğu anda kapı aniden açıldı.

Her şey bir anda oldu.

Flora’nın çılglık atmasına ya da kendini korumasına fırsat kalmadan, arabanın güvenli kucağından bir adamın mengene gibi kollarının arasına çekildi. Çok iri bir adamdı bu. Aynı zamanda bir boğa kadar güçlü.

Adamın granitten sert göğsüne hızla çekilmenin etkisiyle Flora nefesini tuttu. Bedeni adamın bedenine sıkıca dayanmıştı.

Tanrım, daha önce hiç kimse onu böyle tutmaya cüret etmemişti. Şimdiye kadar hiçbir şeyin bu kadar... farkında olmamıştı. Yanakları öfkeden ve adamdan yayılan ani sıcaklık yüzünden yanıyordu. Adam kollarını Flora’nın beline dolamış, göğüslerinin altından sıkıca bastırırken, her nefes alış verişinde Flora’nın göğüslerinin yükselip, alçalışını hissetmesini sağlıyordu. Ufak tefek bir kadın olmamasına rağmen, başının üstü adamın ancak çenesinin altına geliyordu. Ama en kötü tarafı sırtı adamın göğsündeyken, kalçası doğrudan adamın kasıklarına dayanıyordu.

İçgüdüsel olarak bu yakınlığa isyan etti. Pis bir haydudun sert kaslı bedenine sıkıca dayanmış olmanın verdiği duygulara da isyan ediyordu.

Gerçi hiç de pis kokmuyordu. Mersin ve funda kokuyordu, ufak bir deniz esintisi de üzerine sinmişti.

Düşüncelerinin ne yönde olduğunu fark edip, sinirlenerek öfkesini onu esir alan kişiye yöneltti. “Çek ellerini üzerimden!” Kurtulmak için çabaladı ama nafileydi. Adamın kolları çelik kadar sertti. Onu tek koluyla tutuyor olsa da bir santim bile kıpırdatamıyordu.

“Maalesef olmaz, tatlım.”

Sesindeki iniş çıkışlı pürüz karşısında donakaldı. Bir Highlandlı’ydı! Flora’nın kollarındaki tüyler diken diken oldu. Neredeyse büyülenmişti. Derin ve karanlık, tartışmasız bir tehlikeye barındıran bir sestti.

Flora’nın kanı dondu. Başlarına gelen bela gittikçe daha korkunç bir hal alıyordu. Onun gibi adamların pek insafı olmazdı. Eğer hemen bir şey düşünemezse hayatları oracıkta son bulabilirdi.

Daha fazla karşı koyma içgüdüsunü bastırarak durdu; boyun

eğmiş gibi davranarak düşünmek için vakit kazanmaya çalıştı. Gece karanlıktı ama kır boyu uzanan dolunayın hafif ışığı yeterince görmesine yardım ediyordu – belki de daha fazlasını görmesine. Çünkü gördükleri pek de hoş değildi. Oldukça güçlü yirmi kadar adam etraflarını sarmıştı, üstlerinde *breacan feiles*, Highland’ın kemerli kiltleri vardı ve her biri kılıçlarını tehdit edercesine sallıyordu. Yüzleri sert hatlı ve yılmazdı. Bu adamlar acıması olmayan savaşçılardı.

Ama bakışlarında avlanan adamların açlığı, vahşiliği yoktu. Gözlerini devirdiğinde Flora onu tutan adamın keten gömleğinin ince dokumasını fark etti. Adamın kilti de kaliteli kumaştandı – yumuşak ve pürüzsüz.

Peki bu adamlar kaçak değillerse o zaman kimdiler, ne istiyorlardı?

Durup, cevabı bulmak niyetinde değildi. Vücudundaki her sinir hücresi kurtulmak ve tehlikeden kaçmak için atıyordu. Ancak seçenekleri azdı.

Lord Murray’nin koruma olarak getirdiği bir avuç dolusu adam sayıca çok az kalmış ve görünüşe bakılırsa dövüşmeyi çoktan bırakmıştı. Birkaç tüfek ve zırhın adamların ayaklarının dibinde yığıldığını gördü, gerçi pek çoğu kılıcını hâlâ tutuyordu.

Fakat teslimiyet Flora’nın doğasına aykırıydı. Özellikle de barbarlara. Bu adamların da Highlandlı olduğuna dair bir şüphesi yoktu. Konuşmaları onları ele vermemiş olsaydı bile, kıyafetleri şüpheye yer bırakmazdı.

“Ne istiyorsunuz?” Flora sözlüsünün böbürlenen sesini tanıdı. “Çek o pis ellerini kızın üstünden.”

Lord Murray hemen Flora’nın arkasından arabadan indirilmiş, korkunç görümlü bir Highlandlı tarafından tutuluyordu. Adamın ebatları, delip geçen mavi gözleri ve beyaza çalan sarı saçları Viking atalarının izini taşıyordu.

Haydudu görünce bir an duraksadı, onu tutan eşkıyanın da aynı şekilde tüyler ürpertici olup olmadığını merak etti. Belki de onu görmediği için minnettardı; bu haliyle bile yeterince korkmuştu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki adamın hissettiğinden emindi.

“İstedığınız her neyse alın ve bizi bırakın,” diye ekledi Lord Murray. “Bu gece önemli bir işimiz var.”

Flora’nın arkasındaki adam gerildi ve Flora neden olduğunu anladı. William’ın konuşmasında gezinen lütfkârlığı o zamana dek fark etmemişti.

“Pek de emir verecek bir konumda değilsiniz, *lordum*,” dedi Flora’yı tutan adam açıktan açığa küçümseyerek. Kolu Flora’nın belinde iyice sıkılaştı. “Ama gitmekte özgürsünüz. Adamlarınızı da alın gidin. Ben istediğim şeyi aldım.”

Adamın neden bahsettiğini anlayınca Flora’nın kanı çekildi. *Ben. Benden bahsediyor.*

William, bir barbarın onu almasına izin vermektense öldürdü ve Flora onun ölümünün sebebi olamazdı. Bu haydudun ona ne yapabileceğini de hayal bile edemiyordu. Bir plan bulmaya çalışırken gözleri dehşet içinde etrafta gezindi.

“Ciddi olamazsın. Kim olduğumuzu biliyor musun?” William duraksadı. “Hepsi bu yüzden mi? Onu fidye için kaçırmayı mı planlıyorsun?” Alay dolu bir ifadeyle kahkaha atarak, Flora’nın arkasındaki adamın daha da fazla gerilmesine neden oldu. Flora, William’ın biraz susmasını dilerdi, en azından ikisini de öldürmelerine neden olmadan önce. “Onu alırsan yalnızca asılmaya bile razı olursun. Bir köpek gibi avlanırsın.”

“Once beni yakalamak zorunda kalacaklar,” dedi ifadesiz bir sesle haydut.

Adamın ses tonundan bunun imkansız olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu. Flora, onun sıradan bir haydut olmadığını anladı.

Sesinden, Lowlandlılar'ın dilini konuşurkenki rahatlığından eğitilmişti olduğu anlaşıyordu.

Arabanın arkasından gelen gümüşü bir parlaklık ay ışığında deniz feneri gibi ışıldadı. İşte buradaydı: Şansı. William'ın adamlarının hazır olmasını umut etti.

William daha fazla tehdit yağdırmaya başlamıştı. Şimdi harekete geçmeliydi yoksa buna asla vakti olmayacaktı. Onu tutan adamın kalbindeki ani hızlanmayı fark etmemesini umdu.

Ne yapması gerektiğini hatırlamaya çalıştı. Ağabeyleri Alex ve Rory ile kuzeni Jamie Campbell ona kendini nasıl savunması gerektiğini öğreteli epey olmuştu.

Derin bir nefes alıp, elinden geldiğince sert bir şekilde ayak kabısının tahta topuğuyla haydudun ayağına bastırdı, bu sayede adam onu yeterince gevşek bırakmıştı. Hızlı bir hareketle pelerinin hançeri çıkarıp, dönerek adamın midesine bıçağı sapladı. Ama adam hafifçe dönünce bıçak yanına saplandı.

Acı dolu bir küfür savurup, dizlerinin üstüne çöktü; hâlâ yanına saplı duran bıçağın sapını tuttu.

Dehşet, Flora'nın boğazına yükseldi. Daha önce hiç kimseyi bıçaklamamıştı. Umuyordu ki...

Saçmalık. Bu haydut onu kaçırmayı amaçlamıştı... Hatta daha da kötüsünü.

Adamın yüzündeki şaşkınlığı görecektir kadar uzun süre arkası dönük kaldı. Görmeyi beklediği bir yüz değildi bu. Tereddüt etmesine neden olan bir yüzdü. Gözleri birbirine kenetlendi, tuhaf bir sarsıntı hissetti. *Tanrım, bu kesinlikle hayatında gördüğü en haşin yakışıklı adamdı.*

Ama o bir hayduttu.

Yaralı adama arkasını dönerek, arabaya doğru gitmeye yeltendi.

"Savaşın!" diye bağırdı Lord Murray'nin ağzı açık kalakalmış adamlarına.

Gözüne takılan gümüşün parıltısını arayarak, dua etti; eli çeliğe değdiğinde rahat bir nefes alıp, Lord Murray'nin kılıcını kılıfından çıkardı.

Cesareti, adamları tekrar harekete geçirmişti. Savaş bu kez cidden başlamıştı.

Kaçmak. Flora, onu almalarına izin veremezdi. Belki ormanın çıkışına kadar birkaç yüz metre ilerleyebilirdi. William'a bakmak için döndüğünde, onu tutan adamın yaralı liderine doğru gittiğini – yaraladığı adamın liderleri olduğundan hiç şüphesi yoktu – sonra da William'ın adamlarıyla çarpışmaya başladığını görünce rahatladı. Kılıcı William'a attıktan sonra, onu arabanın arkasına çekti. "Kaçmamız gerek," diye fısıldadı.

William afallamış bir halde Flora'ya baktı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı sanki hayran mı kalsa yoksa tiksense mi karar vermemiş gibiydi.

Flora yükselen rahatsızlığını bastırmaya çalıştı. Karşısında korkunç bir kadın varmış gibi bakmaktansa William'ın ona minnettar olması gerekirdi. "Bak, fazla zamanımız yok." William'ın karşılık vermesine fırsat vermeden, onu çalılıkların arasına çekip, uzakta bir vaha gibi görünen ağaçlara doğru koşmaya başladı.

Ama özgürlüğün ömrü kısıydı. Henüz fundalığın içine birkaç adım atmıştı ki arkadan yere düşürüldü ve sert bir şekilde üstünde bir adamın ağırlığını hissetti. Nefesi göğsünde sıkışıp kaldı.

Hareket edemedi. Nefes de alamadı. Funda, çamur ve dallar yanına battı, ağzında çamur tadı vardı.

Bakmasına gerek yoktu; dokunuşundan kim olduğunu anladı.

Ölmemişti.

Bir dakika kadar öyle kaldı, Flora'yı sırt üstü çevirmeden önce ağırlığını hissetmesini sağladı, daha çok çaresizliğini. Flora şapkasını arbedede düşürdüğünden saçları yüzüne dökülmüş, kirpiklerine takılmıştı. Flora'nın omuzlarını kollarıyla yere sa-

bitleyerek, onu yerde tutmak için tüm bedenini boylu boyunca üstüne bastırdı.

Tek kelime etmedi. Etmesine gerek de yoktu. Öfkesi önlene-
mez bir yangın gibi tüm sıcaklığı ve parlaklığıyla yayılıyordu.

Gözünün ucuyla ileride bir kıpırtı gördü. "William! Bana yar-
dım et." Kılıç ondaydı ve üstünde sere serpe durduğundan hay-
dut savunmasızdı. William sanki onu duymamış gibi taş kesilmiş
halde hareketsiz kaldı. "William!" Bakışları kesişti. Gözlerinde
korku ve suçluluk ifadesi gören Flora'nın kanı çekildi. *Beni terk
edecek.* Flora'nın tepki vermesine kalmadan, William arkasına
dönüp, kaçtı.

Donakalmış halde Flora, William'ın karanlıkta gözden kay-
boluşunu izledi. İnanamıyordu. Sözlüsü onu haydutların merha-
metine bırakmıştı – tabii merhametleri varsa.

Üzerinde duran adam kaba küfürler savurarak, tam olarak
Flora'nın düşüncelerine tercüman oldu. Çok büyük bir hata yap-
mış, bir de onunla evlenmeye kalkmıştı.

Ama zihni aniden Lord Murray'nin ihanetinden o ana döndü.

Haydut ona dokunuyordu. Devasa elleriyle bedenini kaplı-
yordu. Göğüslerine kayıyor, kalçasında, poposunun etrafında do-
lanıyor, bacaklarına iniyordu. Flora donakaldı, şaşkınlık duygusu
yerini paniğe bıraktı.

"Ne yapıyorsun? Dur!" Kurtulmaya çalıştı ama adam onu ka-
pana kıstırmıştı. Adamın tüm ağırlığı üstündeyken Flora kıpır-
dayamıyordu bile. Kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.
Gözyaşları gözlerini yaktı. "Lütfen. Yapma."

Flora'nın korkmuş yakarışlarını duymazdan gelerek, iri ve
vücuduna yabancı olan elleri hareketlerine devam etti. Bir santim
bile kaçırmıyordu. Hareketlerinde sert ve hesaplı olan bir şeyler
vardı, neredeyse başka bir dünyada gibiydi. Ama eli bacaklarının
arasına kaydığında Flora yanmış gibi saldırmaya başladı. Ani bir

güç patlamasıyla uzanıp adamın yanaklarına tırnağını geçiriver-
di.

Adam küfredip, Flora'nın bileklerinden tutarak, başının üs-
tüne sabitledi. Yüzünü Flora'nın yüzüne yaklaştırarak, tehditkar
bir ifadeyle, "Yeter. Sabrımı zorluyorsun, küçük ölüm perim,"
dedi. Altında gerilmiş bir halde, Flora adamın gözlerinin içine
baktı – sürekli debelenmekten nefes nefese kaldı, göğsü belir-
gin bir şekilde inip kalkıyordu. Adamın dikkat dağınıklığı yok
olmuştu. Gözleri Flora'nın göğsüne takıldı ve Flora tenine bir
sıcaklık yayıldığını hissetti. Bakışları bir anda sertleşip, tekrar
yüzüne döndü. "O konudaki korkuların gereksiz. Sırtımda bir bı-
çak daha istemem."

Yanında. Ama Flora bu konuda tartışmamanın en iyisi oldu-
ğuna karar verdi. "Silahım yok."

"Bu konuda senin sözüne güvenecek değilim."

Flora'nın gerçeği söylediğine kanaat getirdiğinde ayağa fırla-
dı ve Flora bir anda kendini teklifsizce ayağa kaldırılmış buldu.
Karnına elini koyan Flora sonra da hızla çekti. Keskin metalik
koku aniden midesinin bulanmasına neden olmuştu. Bu kandı.
Adamın kanı. Adamın göğsüne baktı ve rengi soldu, o anda kilti-
nin kalın yününü mahveden koyu kırmızılığı gördü. Adamın cid-
di anlamda canı yanıyor olmalıydı ama hiçbir şey yokmuş gibi
davranıyordu.

Flora'nın hissedebileceği tüm suçluluk duygusu hızla yok ol-
muştu. Adam Flora'yı tekrar arabaya sürükledi, kolunu mengene
gibi tutmuş ona içinde bulunduğu durumu fazlasıyla hatırlatır bir
haldeydi.

"Canımı yakıyorsun."

Flora'yı çevirip, onu bakışlarıyla olduğu yere mıhladı. Gözleri
ay ışığında parlıyordu. Maviydi. İçine işleyen bir mavi. Bakışları
da geri kalanı gibiydi, sert ve boyun eğmez – yanlış anlaşılması

imkansız bir tehlike belirtisiyle. Karnına bir sancı girmişti. Korkudan mı? Öyle olmasını umuyordu.

Yüzü güçlü ve incedi, sert hatları ve saf bir erkeksiliği vardı – hiçbir yerinde hiçbir yumuşaklık yoktu. Burnu belli ki birden fazla kez kırılmıştı ama burnunun kırıklığı ve yüzüne yayılmış yara izleri yalnızca hırpani görüntüsünü pekiştiriyordu. Dört yeni yara izi daha yanağına eklenmişti. Flora bunun için üzgün değildi ama iz kalacak kadar da derin görünmüyorlardı.

Köşeli çenesi sıkıca kenetlenmişti ve hafif beyaz çizgiler ağzının kenarına yerleşmişti. Bir Highlandlı için saç alışılmadık derecede kısaydı ve farklı kesilmişti, yalnızca kulaklarının üzerine dökülecek kadar uzun nazik dalgalar vardı. Flora tam seçememişti ama siyah ya da koyu kahverengiydi saçları.

Hemen karşısında, yüz yüze dururken, ilk defa ne kadar iri olduğunu fark etti. Uzundu, geniş omuzluydu ve adaleli bir vücut tipi vardı. Ama görünüşünün gözünü korkutmasına izin vermeyecekti. İri adamlara alıştı – ağabeyleri de aşağı yukarı öyleydi. Yine de bu adamın gücünü ilk elden hissetmişti ve rahatsız olmamak işten bile değildi.

“Ya seni tutmaya devam edeceğim ya da bağlayacağım.” Flora’ya uzun uzun baktı, sanki bundan büyük bir zevk duyacakmış gibiydi. “Karar senin.”

Korkudan yanakları kızarmıştı. Gözlerinin içine bakmak için Flora başını kaldırdı. “Tut.”

“Güzel karar. Ama tekrar kaçmaya yeltenirsen, bu kadar cömert davranmam.”

“Cömert.” Flora’nın sesi sert çıktı. “Beni kaçırıyorsun. Sana teşekkür mü etmeliyim?”

“Rica ederim.”

“Ben...” Ancak arabanın yanına döndüklerinde Flora’nın karşılığı yarım kaldı. Gerilmişti, Lord Murray’nin adamlarının birçoğu-

nu yerde ölü göreceğinden emindi. Bakışları etrafta gezindi sonra gözleri irileşti, hepsinin sıralandığını görünce şaşırılmıştı. Teslim olmuşlardı ve bu kez haydutlar tüm silahlarını almıştı ama yine de Lord Murray’nin adamları pek zarar görmüşe benzemiyordu. Yarası en kötü olan, kolundan vurulmuş bir Highlandlı’ydı.

Anlam veremiyordu. Sanki saldırganlar kimseye zarar vermemek için çaba harcamışlardı. Barbarlardan beklediği bir davranış değildi bu. Flora, adama neler olduğunu anlamaya çalışarak baktı. “Benden ne istiyorsun?”

Adamın yüzü taş gibi ifadesizdi.

“Beni nereye götürüyorsun?”

“Kaleme.”

“Neredeymiş kalen?”

Adam bir an duraksadı, belli ki söyleyip söylememesi gerektiğini kafasında tartıyordu. “Drimnin. Morvern’de.”

Flora’nın annesinin Morvern’de arazileri vardı. Aslında Highland’ın dört bir yanında arazileri olduğu bir gerçekti, bu yüzden de Flora kalenin Lachlan Maclean’e, Coll’lerin Maclean’ine ait olduğunu biliyordu. Üvey ağabeyi Duart’lardan Hector Maclean’in azılı düşmanına. Gözlerini kıstı. “Lordun ne yaptığını biliyor mu?”

“Öyle de denebilir.” Adamın dudakları kıvrıldı, ifadesiz yüzündeki ilk parıltı işaretiydi bu. Bu değişim hayret vericiydi, sert hatlı yüzünü daha da tehlikeli bir hale sokmuştu. Flora’nın bakışları adamın gözlerindeki büyüleyici parıltı ve geniş ağzının şehvetli kıvrımına takıldı. Midesi burkuldu.

Adama bu kadar yakından baktığı için hafifçe geri çekildiğini gördü. Dışarıya belli ettiğinden çok daha büyük bir acı içindeydi ama hızla kamufle etti.

Haydutların birkaçı Flora’ya tuhaf bir ifadeyle bakıyordu.

Viking, herkesin aklındaki soruyu dile getirdi. “Doğru kızın

bu olduğundan emin misin? Bu İskoçya'daki en güzel vârise benzemiyor. Gerçi hiçbir yerdeki en güzel de olamaz.”

Flora bir anda dikleşti. Ona takılan lakap umurunda değildi ama hiçbir kadın göze hoş görünmediğini duymak istemezdi. Gururu kırıldı, tam karşısındakini hararetle azarlamaya başlayacaktı ki aniden nasıl görüldüğünü düşündü. Sarı saçları karman çorman olmuş, yüzü çamura bulanmış, elbisesine kan lekesi bulanmıştı... Ah, evet, bir de üzerinde biçimsiz gri yünden hizmetçi elbisesi vardı.

Onu esir alan adam “Bu o,” diye yanıt verdi isteksizce.

Kim olduğumu biliyor olamaz. Benden ne istiyor olabilir ki?

Bir anda kalbi paramparça oldu. *Neden serveti olan kadınlar genelde kaçırılırdı? Tanrım, bu barbar onunla evlenmeye niyetli olamazdı!*

Bir hata olmuş olmalıydı.

BÖLÜM 2

İnatçı kız gece boyunca tek kelime etmemişti, karşı çıkışlarına aldırmadan onu atının üstüne aldığından beri. Kız onunla gidecekti. Bu sayede gözü üstünde olabilecekti.

Lachlan Maclean'in, Coll'un lideri, bu kızın Flora MacLeod olduğundan hiç şüphesi yoktu. İskoçya'nın en güzel varisi. Holyrood'un yaramaz çocuğu. Seçim serbest. Lakabı ne olursa olsun sarayda en çok dedikodusu yapılan kadın oydu. Başa bela açarken gittiği yolda peşinde kırık kalpler bırakmasıyla tanınan güzellik.

Kesinlikle şanına yaraşır şekilde davrandığını kabul etmek gerekirdi – yüzünde ve vücudunda bunu kanıtlayan izler bırakmıştı. Kendine yakışan bir ismi vardı. Flora. Antik Roma'nın bahar ve çiçek tanrıçası. Bir çiçek olduğu muhakkaktı. Dikenleri de eksik olmayan güzel bir gül.

Evet, çok güzeldi. Neyse ki Duart Maclean'lerine değil, fazlasıyla MacLeod'lara benziyordu. Narin oval suratı, kocaman mavi gözleri, minik küstah burnu, dolgun kırmızı dudakları ve ipek gibi, uzun sarı saçları vardı. Bir de eşsiz vücudu...

Kahretsin, bir erkeğin zevklerini tatmin etmek için yaratılmış eşsiz bir vücut.

Adamları çamurdan ve hırpani kıyafetlerinden anlayamamış olabilir ama onun bakış açısından her şey daha iyiydi. *Çok* daha iyi. Flora'nın üstüne çıkmak istememişti ama ona doğru hamle yapmış, kız da dengesini kaybedince ikisi de öne düşmüştü.

Şu anki görevine odaklanmışken, yani Flora'nın bir hançer daha saklamadığından emin olmaya çalışırken onu korkuttuğunun farkına varmamıştı ta ki Flora parmaklarını onun yüzüne götürene kadar. Tecavüz aklının ucundan bile geçmezdi. Geçemezdi. Tabii aniden Flora'nın kıvrımlarının güzelliğini fark edene kadar. Bir an, yalnızca birkaç santim uzağındaki o tatlı kırmızı dudaklar ve vücuduna dayanmış dolgun göğüsler onu kışkırttı. Lanet olsun ki bu durumda tahrik olmamak için hadım olması gerekirdi.

Atının hareketiyle Flora ona doğru kaydıka kasıklarını dürtten yumuşak kalçasını her hissettiğinde altında kıvranan muhteşem vücudu düşünüyordu. Hayatının en uzun gecelerinden biri olmuştu. Yarasının verdiği acı dayanılmazdı ve erkekliği bir kaya kadar sertleşmişti. Gören de haftalardır kimseyle olmadı sanırdı, halbuki yalnızca birkaç gün olmuştu.

Flora'yı arzuluyor olmasını dert etmiyordu. Hoş – daha da fazlası, güzel – bir yüz ve dolgun bir beden ona işini sevdiremez, belki yalnızca daha çekici hale getirebilirdi. Bir kızı kaçırmak ne kadar adil olursa olsun, kesinlikle ona göre değildi. Ama seçeneği yoktu; birçok şey bu küçük cadaloza bağlıydı. Lachlan da klanı ve ailesini korumak için ne gerekiyorsa yapacaktı; bunu yapmak için inatçı, kalın kafalı bir kızı kaçırmak zorunda kalsa bile.

İçinde bir acı dalgası hissetti. Dişlerini sıkıp, geçmesini bekledi. Ama her seferinde acının yarattığı ateşin dinmesi daha uzun zaman alıyor gibiydi. Zorlu seyahat de durumu daha kötü hale getirmişti. Her ne kadar yarayı bir şerit bezle elinden geldiğince

bağlamışsa da hâlâ çok kan kaybediyordu. Drimnin'e vardıklarında hâlâ ayakta olursa kendini şanslı sayacaktı.

Flora onu bıçaklamıştı. Nadir yaşanan bir hataydı. Ama daha önce hiçbir kadının tereddüt etmeden bu kadar ustaca bıçak kullandığını görmemişti. Kocaman adamların pek çoğu önünde başarısız olurken bu kızın başarabildiğine inanamayarak başını salladı. Bu kocaman adamlara kendi lanet üvey kardeşi Hector Maclean, Duart lideri de dahildi. En azılı düşmanı ve mevcut sorunlarının kaynağı.

Yine de, acısına rağmen Flora'nın onu etkilediğini kabul etmeliydi. Kendini nasıl savunacağını biliyordu. Bu da Flora'nın yanındaki korkak züppe için söyleyeceğinden çok daha fazlasıydı. Nasıl bir adam kadının adam kaçıranlara bırakırdı ki?

Lowlandliler, diye düşündü tiksintiyle, o lanet yeri ardında bıraktığı için memnundu.

Falkirk'ten batıya doğru ilerlediler, Lomond Tepeleri'ni geçip, yüksek dorukların yamaçlarını aşarak, Highland'ın inişli çıkışlı, dağlı topraklarına girdiler. Şafak görkemli topraklarda sökerken bir çığ tabakası yeşil vadilerin, funda dolu kırların üstüne yayıldı. Arazi nazik, yuvarlak tepeler halinde göz alabildiğince uzanıyordu.

Kaç kez buralardan gitmiş olsa da, evine, Highland'a dönmek onu her seferinde etkiliyordu.

Bu kızın nasıl olup da Highland'da soydaşlarını bırakıp, Lowland'de yaşamayı seçtiğine şaşıyordu. Daha çocukken babası öldüğünden bu yana annesiyle Lowland'de yaşadığı – Edinburgh ve Campbell Kalesi'nde sürekli yer değiştirerek – ve ara sıra Highland Inveraray'e seyahat ettiği dışında Flora MacLeod hakkında pek az şey biliyordu. Üvey ağabeyi Rory birkaç kez ondan bahsetmişti – genelde de başını soktuğu belayı anlattığından öfkeyle. Belli ki ne zaman Rory ondan bir şey yapmasını rica

etse daima tam tersini yapıyordu. Dunvegan'a seyrek gidip geliyordu. Onun dışında Flora hakkında duyduğu her şey saraydaki şanına dairdi. İlk defa bu konuda dedikodular doğru çıkmıştı.

Yaramaz kelimesi Flora için yetersiz kalıyordu. Saraylılara karşı zaten tahammülsüzdü, şımarık dik kafalılara ise hiç sabrı yoktu.

Karşısında dik durabilmek için Flora'nın tüm çabalarına rağmen, eyer üzerinde geçen uzun geceye yenik düşmüştü. Bedeninin ona rahatlıkla yaslanmasından ve göğsünde nefesinin tekdüzeliğinden uyuduğunu anladı. Flora elbisesinin üstüne bir pelerin giymiş olsa da Lachlan kiltini bedenine sarıp, gece ayazına karşı koza sıcaklığı yarattı.

Böyleyken çok yumuşak ve tatlıydı. Rahatlamış. Neredeyse güven içinde. Göğsünde beklenmedik bir düğüm hissetti. Kız kardeşlerinin küçüklüğünden beri böyle hissetmemişti. Bu alışılmadık duygusallık nöbetini üstünden atmaya çalıştı. Flora ona güvenmemeliydi. Klanının iyiliği için ne gerekiyorsa onu yapardı. Ailesi için de. Flora'yı kullanması gerekse bile.

Ama uyurken bu küçük haylaz neredeyse... savunmasız görünüyordu. Ta ki acı geri dönüp, ona Flora'nın bıçağını hatırlatana kadar.

Daha önce hiçbir kadını bu kadar yakından incelememişti. Ama o uzun geceden sonra bakışı dönüp dolaşıp tekrar tekrar yüzüne düşüyordu, ona ait her detayı hafızasına kazıyıncaya kadar.

Flora uyuyakaldığından beri birkaç kez eğilip, yüzünü saçlarına gömerek güneşte ısınmış taze çiçekler gibi hafif kokusunu içine çekmeden duramamıştı.

Flora'nın her şeyi nefis ve dişiydi. Kaşlarının mükemmel yay şekline ve burnunun nazik kalkışına hayran kalmıştı. Onu uyardıracağını bildiğinden, gerçekten görüldüğü gibi bebeci yumuşaklığa sahip olup olmadığını anlamak için parmağını yanağını kıvrımında gezdirme hissini bastırdı.

Lanet okuyup, önünde uzanan yola odaklandı. Yarası yüzünden kan kaybettiği için akli bir hayli dağınık olmalıydı.

Güneşin ilk ışıkları solgun yanağına değdiğinde, Flora kımlıdandı. Lachlan ne zaman fark edeceğini merak etti...

Birkaç saniye içinde Flora olduğu yerde dikleşip, elinden geldiğince eyerin üzerinde ondan uzaklaştı.

Evet, gururlu ve inatçı bir kızdı. Zamanla değişecekti. Tek ihtiyacı olan biraz disiplindi.

Bir süre daha devam ettiler, Nell Körfezi'nin kuzey ucuna geldiklerinde adamlarına durmalarını emretti. Oban'a ulaşmak için daha pek çok saat at üstünde olacaktı. Oban'dan atlarını bir kadirgayla değiştirecekler ve çoğunlukla tehlikeli olan Mull Boğazı üzerinden, Drimnin'deki kalesine geçeceklerdi. Adalı olan pek çok adam gibi Lachlan da kendini su üstündeyken daha güvende hissediyordu.

Ama öncelikle yemek yemeleri, atları beslemeleri ve yarası için bir şeyler yapmaları gerekiyordu. Kanamayı durduracak tek bir yol biliyordu.

Çenesini sıkarak atından indikten sonra Flora'ya yardım etti. Bu sırada başı fena halde dönüyordu. Dizginleri sıkıca kavrayıp, mide bulantısını bastırmaya çalışırken atıyla ilgileniyormuş gibi yaptı.

Korktuğundan daha kötüydü. Kız ona ciddi bir zarar vermişti.

Zayıflığın her türünden nefret ederdi. "Git, ihtiyaçlarını gider," dedi kaba bir ifadeyle. "Ama seni görebileceğim yerlerde dur."

Flora kıpırdamadı. "Sen kimsin? Benden ne istiyorsun? Fidyeye için mi kaçırdın beni?"

Vücudunu bir yangın gibi saran acıya direnmeye çalıştı. Lanet kadın sağır mıydı böyle? "Şimdi değil, Flora," dedi sıkıttığı dişlerinin arasından.

"Sen benim kim olduğumu biliyorsun."

Acının geçmesine biraz zaman tanımak için duraksadı. Yer biraz sabitleşti, derin bir nefes alarak, Flora'ya döndü. Tam gitmesini emretmek üzereydi ki Flora'nın yüzündeki ifade onu durdurdu. Flora ilk defa bunun yanlışlıkla olmadığını anlamıştı. Yüzünde korkuya dair izler aradı ama Flora daha çok eğlenmiş görünüyordu. "Bilmediğimi mi sanıyordun?"

"Herhangi bir adamın Rory Mor MacLeod ve Hector Maclean'in kız kardeşini kaçırarak kadar aptal olup olamayacağını merak ettim." Uzun uzun Lachlan'a baktı. "Ağabeylerim seni öldürecek."

Flora'nın gözündeki pırıltıyı yakaladı ve yüzüne yarım bir gülümseme yerleşti. "*Ceilidh*'i* henüz planlamadım, kana susamış küçüğüm. Hector denedi, hem de birçok kez; ancak başarısız oldu. Rory'yi ise dostum olarak götürürüm." Ama Flora kısmen haklıydı. Rory gerçeği öğrenecek olursa gerçekten öfkelenirdi. "Aslında, bana teşekkür etmek için bir nedeni olabilir."

Flora kaşlarını çatı. "Ne için? Kız kardeşini kaçırdığın için mi? Aklını peynir ekmekle mi yedin sen?"

Lachlan'ın sesi sertleşti. Flora onun kardeşi olsa, yapmaya kalkıştığı şey yüzünden onu dizlerinin üstüne çöktürürdü. "Seni aptalca bir şey yapmaktan kurtardığım için."

"Lord Murray bir..." Flora duraksadı. "Neden bahsettiğini anlamadım."

Flora'nın çenesini sertçe tutup, o iri, meydan okuyan gözlerinin içine baktı. Sabah güneşinde fırtınalı deniz kadar mavi olan dikkat çekici gözlerdi bunlar. "Bence neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Küçük Lowlandli'nle evlenmek için kaçtığını inkar mı ediyorsun?"

"Sen ne cüretle..." Çenesini tuttu. "Seni hiç ilgilendirmez."

Lachlan kahkaha attı. Cehennem azabı gibi canını yaksa da

* *Ceilidh*: Eğlence, parti (Çev. N.)

tutamadı. Bu kız çok cesurdu. Belki yanlış yerdeydi ama konumunu öğrenecekti. Saygısızlığa tahammülü yoktu hele ki bir kadının saygısızlığına hiç. Ama parıldayan gözleri, belindeki eli ve ona doğru kaldırılmış inatçı çenesi karşısında Lachlan, Flora'nın bir hançerinin daha olmamasına sevinliyordu.

"Saraylı bir 'hanım' için hiç uygun bir dil değil."

Flora birkaç kelime daha etmek ister gibi baktı. Ama bunun yerine artan bir dikkatle Lachlan'ın inceledi. "Nerede olduğumu nasıl bildin?"

Lachlan omuz silkti.

Flora gözlerini kıstı. "Beni takip ediyordun."

Lachlan inkar etmedi.

"Ama anlamıyorum. Beni izliyor olsan bile sarayı terk edenin ben olduğumu nasıl anlamış olabilirsin ki? Lord Murray bile arabaya binene kadar ben olduğumu anlamadı."

Lachlan da anlamamıştı. En azından hemen. Ama o zaman da Flora'nın ne yapmak niyetinde olduğundan haberi olmasının üstünlüğü vardı. Saray kapılarının dışında üç gece beklemişti. Lord Murray'nin arabasına binen kadını görmüştü ki az kalsın onun yalnızca bir hizmetçi olduğunu düşünerek, kaçıracaktı. Fakat bir şeyler hissetti ve daha yakından baktı. Aşağıya bakmış bulundu.

Flora'nın ayaklarını işaret etti. Elbisesinin altından çıkan artık çamura bulanmış, narin işlemeli ipek terlikleri. "Ayakkabılar." Biraz daha yaklaşıp, sessizce "Gelecek sefer kılık değiştirdiğinde kibrini uzak tutmaya çalış."

Flora'nın yanakları kızardı. Doğru tahmin etmişti. Lanetler okuyarak, arkasına döndü ve yürümeye başladı. Bu sayede Lachlan yarasına bakmak için ihtiyacı olan rahatlığı bulmuştu.

"Çok geç kalma, Flora," diye seslendi ardından. "Yoksa peşinden gelirim." Sesinde inkar edilemeyecek bir tehdit vardı.

Flora onu duymamış gibi yaparak, çayırlara doğru yürümeye devam etti.

Bir terlik yüzünden perişan oldum, diye düşündü Flora sinirle, çamurları ayakkabısının dağılmış ucuyla tekmeleyerek.

Lanet olsun ki Lachlan haklıydı. Saçma olduğunu biliyordu ama ayakkabılarını çok *seviyordu*. Tek düşkünlüğü onlardı. Basit bir deri içinde ve üstünde çamurdan koruyacak tahta takunyalarıyla evlenme fikrine dayanamamış, kimsenin de nazik saten terliklerini fark edebileceğini düşünmemişti.

Ama Lachlan fark etmişti. O delip geçen gözleriyle her şeyi fark ediyordu. Kahretsin!

Flora yulaflı kekini kemirdi, en iyi koşullarda bile bu kekten hoşlanmazdı, o yüzden ağzındaki tadı bir yudum bira ile geçirmeye çalıştı. Lachlan nihayet durmaya karar verdiğinde kişisel ihtiyaçlarını gidermek için yalvaracak hale gelmişti. Açlıktan ölmek üzere olduğunu söylemeye bile gerek yoktu. Yulaflı kekleri boğulurcasına yiyip, memnun olacak kadar açtı. Lachlan'ın adamlarından birinin getirdiği kurutulmuş biftek parçası nispeten daha iyiydi ama onu çok çabuk bitirmişti.

Diğerlerinden biraz uzakta bir kayanın üzerine oturdu, bir anlık rahatlığın keyfini çıkardı. Esasında Lachlan'ın kucağında bu kadar uzun süre oturmak sinir bozucuydu. Ne zaman onu düşünmemeye çalışsa da, ondan başka *hiçbir şey* düşünemiyordu.

Farkındalık en hoşlanmadığı daimi arkadaşı olmuştu. Uzun seyahatten sonra gerilmiş bir yaya dönmüş, vücudundaki her sinir ucu gerilmişti. Bu çok doğal, dedi kendi kendine. Lachlan onu kaçırmıştı. Kimsenin daha önce cesaret edemediği bir şeyi yapmış, özgürlüğünü elinden almıştı. Hangi kadın gergin olmazdı ki? Ancak onun her hareketinin, adamlarına verdiği her emrin, ondan yayılan her ayırt edici erkeksi kokunun bu kadar farkın-

da olmasının sebebi gerginlikten çok daha fazlasıydı. O erkeksi koku göğsünde kıvrılıp, uyuyakalmayı arzulamasına neden olmuştu.

Ne kadar da küçük düşürücü bir hareket olmuştu aslında. Adam onu kaçırmıştı, Tanrı aşkına!

Ancak bitkinlik ve atın hafif sallantısı, adamdan olabildiğince uzak durmasını sağlayan tüm iplerini koparmasına neden olmuştu, tereyağından kıl çekercesine hem de. Bu hiç alışık olmadığı zayıflığa kızıyordu.

Ondan ne istiyordu? Daha da önemlisi kaçmayı nasıl başara-
caktı?

Durup düşünmesine neden olan acımasız bir tavrı vardı. İtaatsizliğe alışık değildi – bu aşikardı. Aksi tavırları, sert ses tonu, doğal otoritesi, hepsi emir vermeye alışık bir adamın gösterge-siydi. Ancak çok uçlarda bir sertliği vardı – bir liderdi, lord değil. Belki de Coll'un *luchd-taighe* muhafızlarından biriydi. Belki de kalelerinden birinin kaptanıydı. Ya da daha muhtemel sağ koluydu.

Yine de Flora'nın tüm yaptıklarına rağmen, ona dikkat çekici bir nezaketle yaklaşıyordu. Ama Flora boş tehditler savurmadiğinin farkındaydı. O yüzden eli kolu bağlanmadan önce, gelecek sefere kaçmaya çalıştığında yakalanmayacağından emin olsa iyi olurdu.

Çenesini avuçlarının arasına gömüp, çimenli kırların ucunda duran büyük taşa baktı. Yükselen güneşin yerde oluşturduğu gölgeyi izledi. İskoçya'nın dört bir yanına yayılmış bu tuhaf taşlar onu her zaman büyülemişti. Bazıları bunların Druid**lere ait olduğunu söylerdi ama pek çok insan bu taşların peri halkı tarafından yerleştirildiğine inanırdı.

* Druid: Kelt çoktanrıçılığında genellikle Alpler'in kuzeyinde ve Britanya Adaları'nda var olan antik Kelt topluluklarındaki rahip sınıfı. Druidler rahiplik, şifacılık, alimlik ve büyü gibi görevleri yerine getirirdi. (Çev. N.)

Her ne kadar Highland'ın özünü oluşturuyor gibi görünen Batıl inançları olmasa da taşların Highlandliler için büyüleri anlamı vardı. İçi boş bunca töresel bilgi tarafından kuşatılmaları nedensiz değildi.

Üstüne büyük bir gölge düştü, bu seferki canlı bir kayaya aitti ve kafasını kaldırdığında onun tam karşısında durduğunu gördü. Kafasının arkasında parlayan güneş ve sırtında asılı devasa kılıçla ona yıkım ve kıyamet getirecek bir Viking savaş Tanrısı gibi görünüyordu.

"Al, ye bunu." Elinde biraz daha biftek vardı. "Drimnin'e varana kadar bu son olacak."

Flora başıyla onaylayarak onu aldı.

"Peri çemberini bulmuşsun."

"Dikili taşı mı diyorsun?" diye düzeltti Flora.

"Hayır." Flora'nın etrafındaki taşları işaret etti. "Üzerinde oturduğün taş çemberinden bahsediyorum."

Flora ayağa fırladı, üstünde oturduğu taşın bir çember halindeki otuz alçak kayadan biri olduğunu fark etmemişti.

Adam gülümsedi. "Kötü şansın olacak diye mi korkuyorsun?"

"Sanırım bunun için çok geç."

Flora'nın iğnelemesine aldırmadı. "Batıl inançların var mıdır?"

Flora kafasını salladı. "Hayır. Pek sayılmaz. Saygı duyarım ama bazen." Etrafına bakındı ve bir süre daha düşündü. "Buranın büyüleri bir havası var."

"İskoç toprakları da ondan. Baktığın her yer büyüleri."

Haklıydı. Etrafındaki doğal güzellikten etkilenmemek mümkün değildi. Tepeler, koylar, yeşilin her tonu göz görebildiğince uzanıyordu. Ama burada yaşayan insanlar kadar yanıltıcı olduğunu da biliyordu Flora. Bu yerin ne kadar hızla değişebileceğinin,

nasıl bir havaya bürüneceğinin farkındaydı, soğuk, zalim ve mesafeli. Barbar. Kadim zamanlardan kalma kin ve asla sonu gelmeyen cinayetlerin memleketi. Mahvettikleri hayatları hiç düşünmeden istediklerini alan, savaşla büyümüş insanların memleketi.

Annesine olmuştu, ona da oldu. Hades tarafından kaçırılan Persefone gibiydi.

Cennet bahçesi gibi görünen cehennemdeydi.

Çocukken her şey daha farklıydı. Kardeşlerini gördüğü nadir zamanlarda Dunvegan Tepeleri'nde nasıl çılgınca koştuğuna dair hikayeler anlatırlardı. Ama Flora hatırlamazdı. Babası o henüz beş yaşındayken ölmüş, o da Dunvegan'ı terk edip, bir daha da dönmemişti. Rory defalarca onu geri getirmeyi denemiş ama annesi her zaman gitmesini önleyecek bir bahane bulmuştu. Bir süre sonra o da dönmeyi istemekten vazgeçti.

Ama arada bir aklına bir şeyler gelirdi – sanki artık ulaşılması imkansız bir şeyin fısıltısı gibi.

Hatıralardan silkindi. Bir zamanlar İskoç toprakları için ne hissetmiş olursa olsun annesine olanları öğrendikten sonra her şey değişmişti. Neden bu kadar nadir gülümsediğini öğrendiğinde. İskoçya'dan ve orada yaşayan zalim insanlardan neden bu kadar nefret ettiğini öğrendiğinde.

Janet Maclean Maclean (iki kez) MacIain MacLeod née Campbell bir kocadan ötekine satılmış, erkeklerin siyasi çıkarlarının malı haline gelmişti. Onu koruması gereken insanlar tarafından manipüle edilmişti. O bir maldı ve bunu ona daima hatırlattılar. Daha on beş yaşındayken kendinden neredeyse dört kat yaşlı bir adamla evlendirilmişti. İkinci kocası öldürülmüştü. Üçüncüsünden asla bahsetmedi. Sonuncusu, yani Flora'nın babası da çok daha yaşlı başka bir adamdı. En sonunda, Flora'nın babası öldüğünde, Janet de çocuk sahibi olamayacak yaşa gelmişti ve hayatında ilk kez özgür kalmıştı. Ama artık zaten çok geçti.

İş işten geçmişti.

Flora dikleşip, güzel manzaraya arkasını döndü. “Vahşi hayattansa, şehri tercih ederim.” Tıpkı kendi türünden olanlar gibi bu İskoç savaşçısı da kendi çıkarları için onu kaçırmıştı. Suya düşürdüğü planlara hiç aldırmadan. “Ve barbarların yoldaşlığındansa beyefendileri tercih ederim.”

Adamın yüzü sertleşti ve Flora’ya doğru tehlikeli bir adım attı. “Ardına bir kez bile bakmadan seni terk eden *beyefendi* gibi mi?”

Flora ürktü. Lord Murray’nin ihaneti karşısında kabul etmek istediğinden daha çok incinmişti. “Eminim yardım getirmeye gitmişti.”

“Yalnızca kokuşmuş arkasını kurtarmaya çalışıyordu.”

“Yanıldığına eminim.” Neden Lord Murray’yi savunduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Gururu incinmişti. Hem onun hakkında yanıldığı, hem de onu bu kadar çabuk terk ettiği için. Highlandli gözünü açmasını sağlamış olabilirdi ama bunun için ona teşekkür edecek değildi. Hangi kadın kocası olacak adam tarafından herkes içinde küçük düşürülmeyi isterdi ki? Onun için endişelenmesi gerekirken onu haydutların eline bırakacak kadar az saygı duyan adam tarafından...

Ama bu adamlar haydut değildi. Maclean’diler. Flora bu ikisinin arasında bir fark olmasını umut etti.

Adam uzanıp, Flora’nın çenesini avucunun içine aldı. Flora çekmeye çalışınca daha sıkı tuttu. Gözleri kesinlikle dikkat çekiciydi. Taze ve canlı bir mavi.

“Kurtarılmayı bekleme, tatlım. En azından onun tarafından. Edinburgh’a ulaşıp, başarısız bir kız kaçırma girişiminden bahsedeceğine sanmam – ya da onursuzluğundan.” Flora’nın çenesini bıraktı. “Matarayla işin bittiyse, ihtiyacım var.” Flora matarayı ona verdi. “Yakında yola çıkacağız. Seni çağırdığımda hazır ol.”

Arkasını dönüp, uzaklaşarak Flora’yı tuhaf bir huzursuzlukla yalnız bıraktı. Bu adam etrafındayken bu huzursuzluğun baş göstermesine alışmaya başlamıştı.

Adamlarının yanına gidişini, oradan koyun ucuna devam edişlerini izledi. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Yüzlemek için pek uygun bir zamanmış gibi görünmese de hızla tartanını, deri yeleğini ve botlarını çıkarıp, suya daldı.

Flora gözlerini ayıramıyordu. Çekici bir adamdı. Yakışıklı olmaktan da öte çarpıcı bir erkeksiliği vardı. Yüz hatları sanki demirden yapılmıştı, güçlü ve sertti. Islak gömleği karın kaslarını sarmıştı. Gömleği ve deri pantolonun içinde Flora’nın başta düşündüğünden daha az iri görüldüğünü fark etti. Kaslı ve geniş omuzluydu ama bir yay kadar sıkı vücutluydu. Nasılsa bu onun daha tehlikeli görünmesine neden oluyordu.

Flora nefesini tuttu. Durduğu mesafeden bile kolunun altından beline kadar inip, tüm gömleğini kaplayan koyu kırmızı lekeyi görebiliyordu. Suyu kıyafetini gevşetip, teninden ayırmak için kullanırken yüzünü buruşturdu. Flora ne yapmakta olduğunu o an anladı. Onun açtığı yarayı temizliyordu.

Flora dudağını ısırды. Çok canı yanıyor olmalıydı ama doğru düzgün tepki bile veremiyordu. Flora kendisini suçlu hissetmek istemeyerek arkasını döndü, sonra da oturacak başka bir kaya buldu – bu kez bir çemberin parçası olmadığından emindi. Oturup, bekledi.

Bakışları Lachlan’ın adamlarına kaydı. Atlarla ilgilenmeyi bitirmişler, ateş yakmışlardı. Görünüşe bakılırsa çok sıcak bir ateş.

Kaşlarını çattı, bu tuhaf davranış kafasını karıştırmıştı.

Onu kaçıran adam denizden çıkıp, kıyıya oturarak, botlarını giydi. Viking’e benzeyen adam – ona Allan dediklerini duymuştu – matarayı uzattı. Onu kaçıran adam alıp, büyük bir yudum içti.

Matarayı tekrar Viking'e vererek, ufak bir ihtilaf ifadesiyle bir şeyler söyledi.

Sanki neyle ilgili olduğunu anlamış gibi kalbi hızla çarpmaya başladı. Adam gömleğini kaldırdı.

Hayır.

Sanki bunu sesli söylemiş gibi Flora'ya döndü, bu arada Viking de mataradan açık yaraya sıvıyı döktü.

Bedeni kasılıp, yüzü tepkisiz kalınca Flora'nın göğsü sıkıştı. Hissettiği acı işkence gibi olmalıydı. Ama ağzının nasıl kasıldığını görmek dışında Flora adamın hiçbir tepkisini göremiyordu.

Bir anda ateşin sebebini anlayarak oturduğu yerden fırladı. Bunun daha önce de bir kez yapıldığını görmüştü ama çocukken. Adama doğru bir adım atıp, adamlarından biri ateşin içinden bir hançer çıkarınca durdu. Alev kızılı parlayan hançer. Flora bilinçsizce elini yumruk haline getirdi. Mutfakta yardım etmeye çalışırken, kazara ateşin üzerinde kaynayan büyük demir kazanın üstüne devrildiği zamanı hatırladı. Durup düşünmeden kazanın sapını tutmuş, elini fena yakmıştı. Avucunda hâlâ izleri vardı. Açık bir yarada ne kadar can yakacağını hayal bile edemiyordu.

Adamlardan biri ağzına bir çubuk vermeye çalıştı ama adam reddetti. Gömleğini kaldırdı ve karnı kasıldı. Flora durduğu yerden açık yarayı görebiliyordu.

Flora ona doğru bir adım atıp, durdu. Bıçağın ucu yaraya dokunurken adam gözlerini Flora'nın gözlerinden ayırmadı.

Bıçağın tenine değdiğinde çıkardığı cızırtılı ses Flora'nın göğsünü burktu. Ama acıya rağmen, adam gözünü bile kırpmadı. Tüm bu zaman boyunca gözlerini ayırmadı.

Flora kokusunu alabiliyordu... Korkunçtu. Flora daha fazla dayanamayarak gözlerini çekti.

Daha önce böyle bir şeye tanık olmamıştı. Hayatında gördüğü en etkileyici güç ve kontrol sahnesiydi.

Özür dilemeyecekti ama bunu ona yapanın kendisi olduğu gerçeğini de görmezden gelemezdi. Ne de uyandırdığı tuhaf duygulara kayıtsız kalabilirdi. Onu kaçırın bir adama nasıl hayran olabilirdi?

Buradan gitmeliydi.

Bu onun en büyük kabusuydu. İskoç topraklarına sürülüp, dağlı bir yabaniyle evlenmeye zorlanmak. Şimdi kaçmak için en iyi zamandı, tam adam zayıf düşmüşken. Yavaşça geriye doğru gitmeye başladı.

Adam başını aniden çevirdi ve Flora olduğu yerde donakaldı.

"Flora." Sesi sert ve kararlıydı. "Bir adım daha atarsan pişman olursun."

Hiç de zayıflamış falan değildi. Bu adam insan olamazdı.

Drimnin Kalesi'nin deniz kapılarına varana kadar bir gece daha geçti. Lachlan'ın yarası hâlâ acıyor ve başı sanki Allan'ın savaş balyozuyla ikiye bölünmüş gibi ağrıyordu. Kanama durmuştu ama bir an önce dinlenemezse ateşinin çıkacağını biliyordu. Tabii çoktan çıkmamışsa.

Avludan geçip, kalenin girişindeki ahşap merdivenleri çıktı. Kalelerde yaygın olduğu üzere tek bir giriş vardı, o da ilk katta. Saldırganlar kapıdan geçebilseler bile merdivenler kolaylıkla yıkılabiliyor ya da yakılabiliyordu.

Kalenin sıcaklığına girdiğinde tahmin ettiğinden de çok rahatladı.

Flora girişin etrafına bakındı, belli ki etkilenmemişti, aniden parlayan gözlerle ona döndü. "O nerede? Beni hemen lordunuza götürmeni emrediyorum, hemen."

"Emir?" Kızmıştı. Hiç Flora'nın sivri dilini çekecek hali yoktu. "Dikkatli ol, küçüğüm. Buradaki mevkinin hatırla."

“Nasıl unutulabilirim ki? Ben bir esirim. Bir grup Highland bar-barı tarafından kaçırıldım.”

Elini, Flora’nın kolunu tutmak için uzattı ve güzel, isyankar yüzüne baktı. “O kelimeyi sevmem.” Sesi çelik gibiydi. “Sakin bir daha kullanma.”

Flora’nın gözlerindeki parıltıyı gördü, onu yakaladığını bilmenin verdiği bir ışıltıydı bu. “Gerçek çok mu acı?”

Bakışları Flora’nın bedeninde gezindi. Bir barbar onu nasıl susturması gerektiğini gayet iyi bilirdi. “Öyle mi olsun isterdin?”

“Ne cüretle...”

“Cüret edemeyeceğim pek bir şey yoktur ve bence bunu ak-lında tutsan iyi edersin.” Başıyla yaptığı tek bir işaretle adamları ve hizmetçileri çıkararak, onları yalnız bıraktı.

Sessiz emir Flora’nın gözünden kaçmamıştı. “Sen kim oldu-ğunu sanıyorsun?”

Gülümsedi, çok eğlenmiş bir ifadesi vardı. “Sence? Ev sahibin.”

Flora’nın gözleri iri iri açıldı. “Olamazsın.”

Flora’nın bu inanmaz ifadesi canını sıkmamalıydı ama sık-mıştı. O Coll Lordu idi ve Flora da buna inansa iyi ederdi.

“Ama...” Flora’nın sesi gitti.

Flora’nın ifadesinden ne düşündüğünü okuyabiliyordu. Ye-terince ehlileşmemişti ve bir lordun bilmesi gereken nezaket kurallarından bihaberdi. Çok haklıydı. Flora’nın ağabeyiyle ça-tışmakla fazlasıyla meşguldü. Seller ve kuraklıklarla dolu yıllar boyunca klanını korumaya çalışmakla da. Bir de savaş. Öğrendi-ği her şey savaş meydanlarında kaybolmuştu.

“Beni buraya neden getirdin?” diye sordu Flora.

“Yakında öğreneceksin.”

“Seninle asla evlenmem.”

Flora’nın sesindeki kesinlik onu kızdırmıştı. “Sorduğumu ha-tırlamıyorum,” dedi ifadesiz bir sesle.

“Senin gibi bir adam sormaz. Sadece alır.”

Flora’ya doğru bir adım yaklaştı. Ne zaman durması gerekti-ğini bilmiyordu. Ama Tanrı biliyordu ya, öğrenecekti. “Nasıl bir adamım ben?” diye sordu tehlikeli bir ses tonuyla.

Flora çenesini kaldırıp, gözlerinin içine baktı, tehditleri kar-şısında sinmeye hiç niyeti yoktu. “Bir bayanı, suya düşürdü-ğü planları hiç umursamadan kaçırın ve zorla kalesine getiren adamlardan.”

“O adamla mutsuz olurdun.”

“O benim tercihimdi.”

Flora’yı anlayamıyordu. Evliliğinin bir hata olacağını inkar etmiyordu ama yine de kaçışına mani oldukları için kızıyordu. Bir günde bir kadının zihnini çözmeye yetecek zaman yoktu.

Flora gözlerini kırıştırıp ona baktı. “Yani seninle evlenmem için beni zorlamak gibi bir niyetin yok?”

“Hayır,” dedi tüm dürüstlüğüyle.

Flora burnunu buruşturdu, sanki ona inanıp inanmayacağına karar verememiş gibi. “O zaman ağabeyim Hector yüzünden. Onu ele geçirmek için beni kullanacaksın.”

Anlaması çok da uzun sürmemişti. En azından bir kısmını. Bu kız yalnızca güzel ve sivri dilli değil, ayrıca zekiydi de. Takdir dolu bir ifadeyle uzun uzun baktı. Dikkatli olması gerekecekti. Flora, görevinin neyle ilgili olduğunu öğrenirse her şeyi daha da zorlaştırırdı.

Flora’nın yüzünde küstah bir ifade vardı. “Beni Hector’la pa-zarlık yapmak için kullanmayı düşünüyorsan hayal kırıklığına hazır ol derim. Onu tanımıyorum desem yeridir.”

“Ama ben tanıyorum.”

Hem de çok iyi. Lachlan ve Hector yıllardır boğaz boğa-zalardı, Lachlan’ın babasının cenazesinden bu yana, Lachlan daha on yaşında bile yokken, Hector cenazeyi Coll’u ele ge-

çirmek için bir fırsat olarak kullanmıştı. Lachlan'ın amcası Neil Mor bu açelecî işgali püskürtmüş, Duart Maclean'lerinin başlarını kesip, artık *Struthan nan Ceann*, Baş Deresi olarak bilinen dereye atmıştı.

Hector asla bu yenilgiyi unutmamıştı – affetmemişti de – ve Lachlan da o zamandan bu yana kendisine ait olan şey için savaşıyordu.

Klanın iki kolu arasındaki gerginlik yıllardır yüksekti ama kavgalar Lachlan, Hector'u klanın kıdemli kolu olarak kabul edip, önünde eğilmeyi reddettiğinde başlamıştı. Bu aslında Lachlan'ın Morvern'deki topraklarını işgal ettiği için Hector'un cevap niteliğinde aldığı tavidir. Hector eylemlerini, MacDonalddlar'a karşı kan davasına katılmayı reddetmesiyle haklı çıkarmaya çalışıyordu – bu, bir lidere borçlu olunan bir görevdi. Maclean'lerin iki dalı arasındaki kavgaya, çok uzun zaman öncesinden, ağabeylerinden miras kalmış ama tamamen unutulmuştu. Bir feodal beyi olarak Lachlan hiç kimseye bağlı olmak zorunda değildi, belki kral dışında. Kral James'in son dalaverelerinden sonra, bu bile tartışılırdı.

"Hector'da bana ait bir şey var. Şimdi de bende ona ait bir şey var."

"Onda ne var? En sevdiğin köpeğin mi?"

"Hayır," dedi ifadesiz bir sesle. "En sevdiğim kalem."

Flora'nın gözleri takdirle açıldı. "Breacachadh, Coll Adası'nda?"

"Evet." Yumruklarını sıktı. Hector'un atalarından kalan koltuğu, Duart Kalesi, kralın vekilleri tarafından Kraliçe Elizabeth'e karşı hain ilişkiler olduğu gerekçesiyle haczedilip, el konulunca o da gözlerini Lachlan'ın kalesine çevirmişti.

"Ama nasıl?"

"Ben uzaktaydım." Lachlan ortalıkta yokken, Hector Coll'a

bir kuvvet yollamış ve hile yaparak kaleyi ele geçirmişti. Ama Hector ihanetinin bedelini ödeyecekti.

"Neden krala gitmedin?"

Lachlan çenesini sıktı. "Gittim." Kurallara uymaya çalışmıştı ama bu sadece işleri daha da karıştırmıştı. Çok daha fazla hem de. Bu hatayı bir daha asla yapmazdı.

"Beni boş yere kaçırdın. Ağabeyim uzun zamandır Coll'un peşindeydi ve benim yüzümden planını değiştirmez. Doğru düğün tanımadığı kardeşiyim ben ne de olsa."

"Değerini fazla küçümsüyorsun, Flora."

Lachlan daha kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yanlış bir şey söylediğini anladı.

Flora'nın yüzü gerildi, sesi duyguyla doldu. "Değeri çok iyi biliyorum."

Sözlerinde belirgin bir şeyler vardı ama ne olduğunu çıkarmaya çalışacak dermanı yoktu. Acımayacaktı. Bu konuşma bitmişti. Flora, Lachlan'ın amacını anlamadan, onu kucağına alıp, merdivenlerden çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni odana götürüyorum."

"Ne-neden?"

Onu susturup bir an önce biraz uyuyabilmek içindi. Başlangıçta da en etkili yöntemmiş gibi görünmüştü – tabii yarasını hatırlamak zorunda kalıncaya kadar.

"Beni taşımamalısın. Yaran açılacak."

"Onu yapan sen olduğundan endişe etmene şaşırdım."

"Ben isteyerek..." Flora duraksadı. "Pekala, istedim, ama... Neyse... Unut gitsin. İstersen kan kaybından ölebilirsin."

"Endişen beni çok duygulandırdı."

Kapıyı iterek açtı, kapı gıcırdadı ve menteşelerinden biraz çıkar gibi oldu. Kıtlıkla geçen yıllar kendini belli ediyordu. Drim-

BÖLÜM 3

Üç gün sonra Flora hapis tutulduğu kuleden atlamaya hazırdı.

İlk kaçma girişiminde, yani Lachlan onu bırakıp çıktıktan beş dakika sonra yolunu iki ürkütücü muhafız kapamıştı. İki adam tamamen gereksizdi, çünkü *bir* tanesi bile kapı eşiğini kaplamaya yetiyordu. Bu çatı altında iki metreden kısa bir adam varsa bile daha Flora görememişti.

Kırk yaşlarında hoş bir adam nazik ama kesin bir tavırla ona eşlik etti ve onu odasına geri götürdü. “Lordumuz misafirperverliğini şimdilik odanızda görmenizi istiyor, leydim.”

“Yani esir olacağım?” diye sordu en kibirli ses tonuyla.

“Ah, yani, şimdi öyle düşünmeyin.”

“Başka nasıl düşünmemi bekliyorsun?”

“Kısa bir süreliğine Lord hazır olduğunda size birini gönderecek.”

Flora ağzını kapadı. *Onun* emrine amade olmak fena halde canını sıkıyordu. “Peki bu ne zaman olacak?”

Muhafızın yüzüne gölge düştü. “Yakında, genç bayan. Lord çok meşgul bir adam.”

“Eminim öyledir,” dedi tatlı bir dille. “Bu hafta başka çaresiz kız kaçıracak mı?”

“Çaresiz?” Adam öksürdü. “Ah, genç bayan, espri anlayışınıza hayran kaldım,” diyerek güldü, kapıyı da ardından kapadı.

Meşgul. Daha çok ona işkence etmekten keyif almış gibi bir hali vardı. Coll Lordu. Hâlâ bir rahibeyi baştan çıkaracak kadar saf erkeksiliğe sahip, onu kaçıran yakışıklı adamın Lachlan Maclean olduğuna inanamıyordu. Onu neden sarayda hiç görmemişti? Mutlaka hatırlardı. Unutulacak gibi bir adam değildi.

Günler sonra bile varlığının hatırası odayı doldurmaya yetiyordu. Bir an, üzerine eğilen bedenini ve sert mavi gözlerindeki kendini sıcak ve pelte gibi hissetmesine neden olan o parıltıyı düşündü...

Onu öpecek mi diye beklemişti.

Sonra da aptal gibi donakalmış, Lachlan’ı saran güçlü manyetik alanın etkisinden kurtulamamıştı. Ikarus’un güneşe çekildiği gibi bu çekime karşı koymamıştı. Bir an onu öpmesini istemişti. Dudaklarını hissetmek. Sıcaklığında erimek. Bedeninin ona nasıl ihanet ettiğini düşünerek kızardı.

En azından ilk korkularının sebepsiz olduğunu anlamıştı – Flora’yı evlenmeye zorlamak gibi bir niyeti yoktu. Ancak kale-sini almak için onu pazarlık malzemesi olarak kullanma niyeti olduğunu öğrenince içi burkulmuştu. Kendi amaçları için hiç çekinmeden onu kullanan bir adam kesinlikle uzak durmak istediği türdendi.

Bir yere kadar.

Sonraki iki gün boyunca davet edilmeyi bekledi. Sabırla. Ya da beklemesi gereken bir insan ne kadar sabırlı davranabilirse o kadar sabırla; pencereden dalgalı denizi ve martıların gökyüzünde süzülüşünü izlemekten başka yapacak bir şeyi yoktu.

Tek konuşabileceği zamanlar; odasından çıkmak istediğinde yani her saat başı muhafızlarla muhatap olması ve pek ketum olan Morag isimli hizmetçi kadının arada bir görünmesi, bir de

banyo yapması için iki genç çocuğun tahta küveti getirmesinden ibaretti.

Ancak esaretinin üçüncü gününün sabahında sabrı tükenmişti. Tahta kaplı duvarlar üstüne üstüne geliyordu. Ufacık odanın her santimini ezberlemişti.

Neyse ki oda başta düşündüğü kadar korkunç değildi. Gösterişsiz ve az eşyalı olsa da en azından temizdi. Ahşap zemin üzerindeki iplikleri sökülmiş örtüleri ve hasırları ilk gördüğünde aklından hemen fareler ve pireler geçmişti. Ama yatak çarşafı – her ne kadar alışıktı olduğu zengin ipek taftalardan çok uzak olsa da – lavanta kokuyordu; eski usul hasırlar da hâlâ yeşildi ve taze bitkilerden yapılmıştı. Yastıklar tüyle değil şaşırtıcı derecede rahat karahindiba çiçeğiyle doldurulmuştu.

Bir duvarı küçük bir şömine ve ahşap divan, diğerini de bir yatak kaplıyordu, bir de kapının çaprazında kalan tek pencerenin altındaki boşluğu dolduran, üstünde bir şeyler yıkamak için kullanılabilecek bir maşrapayla, kırıldı kırılacak gibi duran tahta bir masa vardı. Küçük olmasına rağmen pencere camla kaplanmış, rüzgar ve soğuğa karşı koruyacak ahşap panjurları da eklenmişti. İyi korunan kapıdan başka kaçacak tek yeri orasıydı. Ama ufacık açıklıktan geçmeyi başarabilse bile gidecek bir yer yoktu. Mull Boğazı'na tepeden bakan bir zirveye yerleştirilmiş olan Drimnin Kalesi güney duvarının batı tarafında yalnızca dış merdivenleri olan basit, dikdörtgen bir kule evdi. Lord onu ufak tavan arasındaki kulenin en üst kattaki odasına yerleştirmişti. Kaçmak istese on iki metre aşağıdaki kayaya inmesi gerekecekti.

Ona bile fazla gelen bir hırs ancak bunu yaptırabilirdi. Gerçi burada daha fazla kilitli tutulursa şansını denemeyi düşünebilirdi.

İçinde fazladan bir tartan, fırça ve küçük el aynası olan bir sandık yatağın ayakucuna yerleştirilmişti. Flora geldikten kısa bir süre sonra üzerinde çamur ve kan lekesi olmayan kıyafetlerle bir-

likte bir de küvet gönderilmişti. Kalite açısından yerine geçeceği kıyafetlerden çok daha iyi değillerdi ama en azından temizlerdi. Saten terliklerini küçük bir fırçayla elinden geldiğince temizledi ve bu arada deri botlarını giymediği için pişmanlık duydu.

Saçını taramayı bitirdikten sonra, kapıya yöneldi. Odadaki dolap kaldırılmıştı dolayısıyla *onu* – ya da herhangi birini – içeriye sokmama şansı kalmamıştı. Kapıyı hızla açıp karşısında kimseyi göremeyince afalladı.

“Günaydın, leydim.”

Kapının yanında duran muhafıza döndü. “Yolumu kesmeyecek misin, Alasdair?” diye sordu, ne zaman dışarıya çıkmaya çalışsa yaptıkları dans eder gibi hareketlere gönderme yaparak.

Alasdair gülümsedi, bu çarpık gülümsemeyle ilerlemiş yaşına rağmen çapkın çekiciliğinin izleri yüzünde belirdi. “Yok, bugün kesmeyeceğim, leydim.”

Diğer muhafıza döndü. “O zaman bugün sen mi keseceksin, Murdoch?”

Başını salladı ve göz göze gelmedi. Murdoch seksen yaşının üstünde olamazdı ve upuzun boyuna rağmen Flora'nın varlığı karşısında heyecanlanmış görünüyordu. “Hayır, leydim.”

“O zaman gitmekte özgürüm?”

Alasdair'in gülümsemesi derinleşti, çizgileri belirginleşmiş gözlerinden bir parıltı geçti. “Şimdi, leydim, tam olarak *gitmek* değil. Lord kahvaltı için büyük salonda ona katılmanızı rica etti.”

Flora kollarını bağladı, bakışları iki adam arasında gidip geliyordu. “Ah, öyle mi?” diyerek ayağını yere vurdu. Artık davet edilme vakti belli ki gelmişti. Aslında bu daveti yok saymak niyetindeydi ama odadan çıkmayı inadını bir kenara bırakacak kadar çok istiyordu. “Zamanı gelmişti.” Bir kraliçe asaletiyle omuzlarını geri atarak açık kapıdan geçip, merdivenlerden rüzgar gibi indi.

Pek çok kule evde olduğu gibi burada da büyük salon ilk kat-
taydı. Belki de oraya sadece salon demeliydi. Odada “büyük”
olan hiçbir şey yoktu. Sade kelimesi bu salon için fazla kalıyor-
du. Hasırlarla kaplanmış ahşap zemin, alçılı duvarlar, tahta kirişli
tavan, bir şömine, mumlar için demir abajurlar, pencereler için
dört kadar ok yarığı, yarım düzine masa ve bank; hepsi buydu.
Platform yoktu, duvar halısı yoktu, gaz lambası yoktu, kilim yok-
tu, hiçbir dekoratif unsur yoktu.

Pencerenin önünde, arkası Flora’ya dönük duran da lordun
ta kendisiydi. Coll Maclean’lerinin lideri. Kim olduğunu nasıl
görür görmez fark edememişti? Duruşu bile hükmediciydi. Ama
aynı zamanda tetikleydi de. Tam tahmin ettiği gibi.

Flora odaya girince adam ona döndü. Güneş başının üzerine
yansıyor, koyu kahverengi saçlarının arasına serpilmiş altın sarı-
larını daha da belirginleştiriyordu. Flora nefesini tutma isteğini
yok saymaya çalıştı. Ancak nabzındaki ani hızlanışa aynı şekilde
hakim olamadı. En baştan beri belliydi ki bu adamın onun üstün-
de farklı bir etkisi vardı ve geçen günler bu etkiyi zerre azaltma-
mıştı. Tüm bedeni uyanmıştı sanki. Onu sadece görmekten bile
bu kadar etkilenmesi sıkıntı vericiydi. Ama belki de şaşırtıcı de-
ğildi. Ne de olsa etkileyici bir adamdı.

Güçlü ve tehlikeli derecede yakışıklıydı. Keskin ışıktaki, yü-
zünün sert hatları taştan yontulmuş gibi duruyordu. Uzun boylu,
geniş omuzlu ve kaslıydı. Daha önce fiziksel gücü, görüntüsüyle
böylesine kusursuzca bütünleşmiş bir adamla hiç tanışmamıştı.
Ya da görüntüsü neredeyse ilkel denecek kadar erkeksi olan bir
adamla. Etrafındaki her şeye hükmediyordu, ondan önce gelen
gururlu savaşçılar ve liderlerin nesilden nesle aktardığı inkar edi-
lemez bir otoriteye hakimdi.

Annesinin her zaman uzak durması gerektiğini söylediği her
özellik onda vardı: Bir Highlandli, savaşçı ve lider. Buna kar-

şın kendini geri çekecek değildi. Şaşırtıcı, hatta dehşet vericiydi
ama inkar da edemezdi; Lachlan Maclean hiç de beklediği gibi
değildi.

Lowland’de, Highlandliler kaba, yabani hayvanlar gibi gö-
rülürdü. Kuzeyin vahşi yabanileri olarak. Kral James tarafından
insanlara aşılana bir duyguydu, o Highlandli topluluklara “bar-
bar” diye hitap ederdi. Annesi gururlu, zalim ve duygusuz sa-
vaşçılardan bahsetmişti. Kendi derebeyliklerinin kralı olduğunu
düşünen adamlar demişti onlar için.

Bazı konularda önyargı kaçınılmazdı. Lachlan Maclean;
Flora’nın ağabeyleri gibi, Lowland saraylılarından daha vazge-
çilmez derecede gururlu ve daha ilkeldi – kibarlıktan daha az an-
lıyordu. Kendine göre bir otoriteydi. Ne de olsa onu kaçırmıştı.

Ama ırzına geçmemişti. Ayrıca Lord Murray’nin adamların-
dan herhangi birini özellikle öldürmekten sakındığını da unuta-
mıyordu. Yani tahmin ettiği gibi kana susamış bir savaş çıkırt-
kanı değildi. Hatta onu bıçaklamış olmasına rağmen, kendisine
şaşırtıcı bir nezaketle yaklaşmıştı.

Gücünü, kontrollü oluşunu ve açık şehvetini görmezden gel-
mek zordu.

Çelişkili olsa da, ona itici gelmesi gereken şeylerle çekici bul-
duğu şeyler aynıydı. Aslında onu kaçıran bu adamdan derinden et-
kilenmişti. Hayatı boyunca sakındığı türden bir adamdı. Ama ger-
çeği kabullenmek bu lanet yeri terk etmek için tek yolunu da zora
sokmuştu. Flora asla ondaki etkisini bilmesine izin vermeyecekti.

Flora yaklaşıırken Lachlan gözlerini ondan ayırmadı. Biraz
daha yaklaştıkça bir şeylerin farklı olduğunu gördü. Yorgun ve
biraz da solgun görünüyordu. Sanki hasta gibiydi.

Fark etmesi uzun sürmedi: Lachlan *onca* zamandır hastaydı.
Flora’yı umursamadığından değildi; yarasının iyileşmesini bek-
liyordu. Ne de olsa o da insandı.

Lachlan'dan birkaç adım uzakta duruyordu, uzanıp kolunu tuttu sonra hemen utanarak ellerini yana çekti. "İyi değildin."

Zaten aksi ifadesi iyice sertleşti. "Hayır. Bunca zaman seni odanda tıklıp kalmak zorunda bıraktığım için üzgünüm ama ilgilenmem gereken başka işlerim vardı."

Lachlan yalan söylüyordu. Yaptığı şeyleri anlatmayı seven adamlardan değildi. Belli ki herhangi bir zayıflığı kabul etmeyecek kadar gururluydu.

Onu kızgın bıçakla izlerken duyduğu pişmanlık duygusu yeniden alevlenmişti. Flora aslında öyle olmasını istememişti...

Ama öyle olmuştu. Onu yaralamak istemişti. Suçluluk ya da pişmanlık hissetmemesi gerektiğini biliyordu ama Lachlan'ın acısının sebebi olduğunu bilmek içini acıtıyordu.

"Ben..." Özürlü sözleri dilinin ucuna kadar gelmişti ama bir türlü ağzından dökülmediler. Yanakları alev alev yanmaya başladı.

"Sen yalnızca kendini savundun, Flora," dedi adeta kıvrılarak. "Suç benimdi. Seni hafife aldım. Ama yalnızca bir kez. Bir daha asla olmayacak." Sesinde inkar edilmez bir ikaz tonu vardı. "Gel, otur." Sıradan banklar yerine işlemeli ahşap sandalyeleri olduğu için lordun masası olduğunu tahmin ettiği yere oturmasını işaret etti.

Reddetmeyi aklından geçirdi ama üstünde buharı tüten tabaklar dolusu ekmek ve biftek gelmeye başlayınca biraz daha düşündü. Odasına getirilen yemeklere oranla bir gelişme beklemişti ama burada da durum çok farklı değildi – yavan ve fazla pişmiş. Ama en azından sıcaktı.

Sessizce oturup, yediler ama Flora, Lachlan'ın bakışlarını üzerinde hissetti. Yok, saymaya çalıştı.

Sonunda Lachlan konuştu. "Sana iyi davrandılar mı?"

Flora biraz daha tuzu olsa fena olmayacak olan esmer ekmek parçasını çiğnemeyi bitirip, bardağının ucundan Lachlan'ı süzdü.

Neredeyse siyah denecek kadar koyu saçlarıyla mavi gözlerinin ortaya çıkardığı uyum gerçekten çarpıcıydı. Yanağında bıraktığı tırnak izlerinin hemen hemen iyileşmiş olduğunu gördüğüne sevindi. "Üç gün boyunca küçük bir odada kilitli kalmaya iyi davranmak diyorsan. Aslında kafayı sıyracak kadar sıkıldım."

Cevabı karşısında sinirlenmiş görünüyordu. "Maalesef, Drimnin'de maskeli balolar ve âlemlere ayıracak zamanımız yok."

Belli ki Flora'nın olsa olsa bir başka şımarık saraylı olduğu düşünüyordu ve sözleri etkisini göstermişti. Yaşam tarzlarının arasındaki fark daha büyük olamazdı. Ama bu kez, Flora onu eleştirmemişti. Bir kez daha Lachlan'a baktığında kaşlarını çatıldığını gördü. "Ben öyle demek istemedim. Ben saray eğlencesi beklemiyorum ama Highland kadınlarının bile saatlerce hiçbir şey yapmadan odalarında oturacağını sanmıyorum."

Sandalyesine yaslandı ve düşünceli düşünceli ona baktı. "Evet, haklısın, oturmuyorlar."

Flora bu kabulleniş karşısında şaşırmıştı. Gerginliğindeki bariz düzelmeden cesaret alıp, birkaç gündür aklında olan şeyi ona da söylemeye karar verdi – gitmek. "Ağabeyime yazdın mı?"

Lachlan kaşını kaldırdı. "Gitmeyi bu kadar mı çok istiyorsun? Ama daha yeni geldin."

Soruyu araya kaynatma girişimini görmezden geldi. "Yazdın mı?"

"Biz geldikten kısa bir süre sonra Coll'a bir ulak gönderdim."

"Hector taleplerini kabul etti mi?"

"Henüz değil."

"Etmeyecek de."

"Göreceğiz."

Sesi çok rahat çıkıyordu. Ama Flora o kadar emin değildi. Aniden aklına korkunç bir fikir geldi. "Kabul etmezse beni ne yapacaksın?"

Lachlan, sanki karşısındakinin aklından geçenleri okuyor-muşçasına bakan derin mavi gözleriyle Flora'nın bakışlarını tuttu. "Kabul edecek."

"Ama peki kabul etmezse? Beni sonsuza dek burada tutamazsın. Eninde sonunda yokluğumu fark edecek biri çıkacak."

"Elbette. Ama bahse girerim kaçma girişiminle bana epey zaman kazandırdın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Holyrood'dan gecenin bir yarısı hiçbir açıklama yapmadan çıktın sanırım."

Flora'nın yüzü düştü. Rory ve kuzeni Argyll'e, Hector'u görmeye gittiğini yazdığı notları düşündü. Bir süre herkesin onu aramasını engelleyecekti.

Ama o bunu nasıl tahmin etmişti?

Hector pek yakında öğrenecekti ama onun da arası hem Argyll, hem de Rory ile kötüydü. Tek umudu William'ın, Flora'nın kuzenini olanlar hakkında uyarmasıydı. Ama o zaman da yapılması gereken bazı açıklamalar olacaktı. Bu riski göze alır mıydı?

Lord, yüzünde acımasız bir ifadeyle Flora'yı izliyordu. "Neden hiç evlenmedin?" diye sordu aniden. "Yaşın gayet de uygun."

Bir an Flora'nın vücudu gerildi. "Bunun seni ilgilendirdiğini hiç sanmıyorum."

Adamın gözleri yüzünde ve göğüslerinde gezindi. "Yeterince hoşsun."

Flora nefesini tuttu. Bu iltifat olarak yeterli miydi? Tatlı söz söylemek kesinlikle onun harcıymış gibi görünmüyordu. Ancak onda batan tek şey nezaketsizlik değildi. Onu pazarda at bakar gibi de süzüyor olabilirdi pekala. O da sadece et ve kemikten oluşuyordu ama hiç kimse onu böyle görmeyecekti. Onların tek gördükleri Flora'nın getireceği zenginlik ve bağlantılardı. Bu adam da onu tam olarak bir pazarlık parçası olarak görüyordu.

"Çok nazıksın." Flora'nın sesi iğneleyici çıkıyordu. "Ama evlilik bana sahip olmadığım neyi verebilir ki?"

Bu soruya cevap vermenin pek çok yolu vardı, ama adam onun ne kadar saf olduğunu göz önünde bulundurarak en ağır eleştirilerini kendine sakladı. Bu kızın neden evli olması gerektiğini söylemek için güzel yüzüne ve dolgun bedenine bir kez bakmak yeterliydi.

Flora odaya girdiğinden bu yana Lachlan'ın aklından başka bir şey geçmemişti. Flora'nın gerçek olup olmadığını doğrulamak için gözlerini ovalamamaktan kendini zor alıyorduğundan bu yana - güzelliğinde öyle gerçeküstü, öyle narin bir hava vardı ki... Yarasının iyileşmesini beklerken gördüğü yüzü, hayallerinden bile nefes kesiciydi. Bu defa ne yüz hatlarını kaplamış çamur ne de saçını gizleyen o korkunç şapka vardı.

Kardeşinden ödünç aldığı elbise bir beden küçüktü, dolayısıyla göğüslerine ve kalçalarına yapışarak bedeninin tahrik edici tüm detayını daha da vurguluyordu. Uzun sarı saçları iri dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor, altın bir ışık halesi halinde güneşi yansıtıyordu. Henüz yıkanmış yanakları, solgun teninin şeffaflığını açığa çıkarıyor; gür koyu kirpiklerle çevrelenmiş deniz mavisi gözleri ve dolgun kırmızı dudakları ile parlak bir zıtlık oluşturuyordu.

Lachlan'ın aklını asıl başından alan Flora'nın ağzıydı. Zihninin karanlık, erotik görüntülerle dolmasına neden oluyordu. Dudakları yumuşak ve derin, tek yanağındaki ufacık, haylaz gamze de dudaklarının kıvrımlarını vurgulamaya yetiyordu. Onu öpmeye ne kadar yaklaştığını düşünüp, yalnızca açlığını arttırmaya neden olan sabrı yüzünden pişman oldu. Aslında sabırlı bir adam değildi hele ki bir şeyleri istiyorsa. Ve Flora da MacLeod'u istiyordu. Damarlarında hissettiği bir sıcaklıkla.

Bakışlarını Flora'nın ağzından çektiğinde bir cevap beklediğini fark etti. Alaycı bir ifadeyle konuşmuş olsa da, Lachlan sesindeki meydan okumayı duymuştu. Evlilik ona ne *verebilirdi* ki? Bacaklarını önüne uzatarak, sandalyesinde arkasına yaslanıp, birasından büyük bir yudum aldı. "Belli ki yeni bağlantılara ve fazladan paraya ihtiyacın yok." Aynısını kendisi için de söylemeyi isterdi.

Flora düzgün kaşlarından birini kaldırdı, Lachlan'ın sorusunu ciddiye almasına şaşırmıştı. "Belli ki."

"Hmm..." Lachlan duraksadı, düşünceliydi. "Aşkın çok batı bir sebep olduğunu düşünebilir miyim?" Gerçi tecrübelerine göre genç kadınlar – buna kendi kız kardeşleri de dahil – başka bir şey düşünmüyordu.

"Herhangi bir sebep kadar iyi, bence. Ama belki çok da pratik değil. Böyle bir şeyin gerçekleşmesi için bir ömür boyu beklenebilir – tabii gerçekleşirse."

Cevabı Lachlan'ı şaşırttı. Flora'nın da onun kadar faydacı olduğunu düşünmüştü. Romantik bir aşkın onun evlilik kararında hiçbir payı olamazdı, çünkü asla duygularının kararlarını etkilemesine izin vermezdi. Aşk, diğer insanlar içindi. Sadakati ve bağlılığı; klanı ve ailesi içindi. Hiçbir kadın bunu değiştiremezdi. Flora bile. Arzuyla aşkı birbirine karıştıracak yaşta değildi artık.

Flora ona çok şey getirirdi. Ama aşk bu pazarlığın bir parçası olamazdı.

Fakat Flora romantik bir aşkın hayallerini kuruyor gibiydi. Bu bilgiyi daha ileri, işine yarayacak bir zaman için sakladı. Ona teklifini sunmanın en iyi yolunun ne olacağına karar vermeden önce Flora'nın nasıl düşündüğünü öğrenmeliydi. Niyetini başta söylememişti, çünkü Flora'nın sebebini anlayıp dinlemeden sinirleneceğini biliyordu. Ayrıca her şeye muhalif olduğu konusunda da önceden ikaz edilmişti. Ama Flora'nın onunla evlenme-

sini garantilemek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Lachlan yalnızca kazanmak için oynardı. Yıllarca saldırılardan sağ çıkmasının sebebi gerekeni yapmaktan korkmadığı içindi.

Flora'dan gözlerini ayırmadı. "Peki evlenmek için tutku nasıl bir sebep?"

Flora'nın yanaklarında ufak bir kırmızılık belirir gibi oldu ama utançtan olmuşsa bile cevabında buna dair herhangi bir ipucu yoktu. "Birinin olması için diğerinin de şart olduğunu sanmıyorum."

Öfke dalgası aniden Lachlan'ı vurdu. Flora ve o züppe...? Yalnızca düşüncesi bile öfkeden çıldırmasına ve anlaşılması güç bir sahiplenme dürtüsüyle dolmasına neden olmuştu. Neden bu kızın masumiyeti onun için bu kadar önemliydi, bilmiyordu. Sadece önemliydi işte.

"Ne demek istiyorsun?" Sesinin sakın çıkmasına özen göstermiş fakat kadehi kavradığında parmaklarının eklem yerleri beyaza dönmüştü.

Flora omuzlarını silkti. "Tutkunun evlilik yatağına mahkum olduğuna inanmıyorum. Aslında, şunu söyleyebilirim ki evli bir çiftin yatağında nadiren tutku olur."

Flora'nın cevabından hiç hoşlanmamıştı – her ne kadar bu fikre katılıyor olsa da. Tutku yoksunluğu, evliliği ertelemesindeki onlarca sebepten yalnızca biriydi. Bu ve bunun yanı sıra topraklarını saldırıdan ve halkını açlıktan korumakla fazlasıyla meşgul olması.

"Yine de senin durumunda bir bayan için tek saygıdeğer yer evlilik kurumu."

Flora dikleşti. "Senin bana vereceğin saygıdeğerlik derslerine ihtiyacım yok. Bir kadını kaçırabilen bir erkeğin pek de ahkam kesme hakkı yok."

Flora'nın ona cevap vermediği gözünden kaçmadı. Daha da

yaklaşıp, doğrudan gözlerinin içine baktı. “Sen saygıdeğer misin, Flora?”

Gözleri öfkeyle parladı. “Bu ne cüret! Bu seni hiç ilgilendirmez.”

Tanrım, Flora onu kıskırtmıştı. Bu kadının onu öfkeliendirmekte olağanüstü bir yeteneği vardı. Flora’yı kolundan tutup, gerçeği söyleyene kadar silkelemek istiyordu ama içinden geçenleri yapmak yerine birasından bir yudum daha alıp, kanını serinletti. Bu *kesinlikle* onu ilgilendirirdi, her ne kadar Flora daha bunu bilmesede.

Ama öğrenecekti.

Flora sandalyesini geriye itip, doğrulmaya hazırlandı. “Bahanelerin bittiyse...”

Flora’yı elinden tutup, sandalyesinden kalkmasına engel oldu. Parmakları, Flora’nın çıplak tenini sardı. İnanılmaz derecede yumuşak, çıplak tenini. Bir kadın için fazla uzun boylu ve düzgün kıvrımlı olsa da narin ve ince kemikliydi. Karakterinin dışa dönük gücü ile açığa çıkan tavrının aksine bir kırılganlığı vardı. “Bekar bir kadın, özellikle de toprakları ve parası olan bir kadın, onu koruyacak bir kocası olmadan zayıftır.”

“Benim ihtiyacım olan...” Duraksadı, Lachlan’ın kalesinde olmasının bile aksini ispatladığını fark etmişti. Çenesini kaldırdı. “Annem beni korurdu.”

“Ama annen artık yok,” dedi Lachlan düz bir şekilde ama Flora’nın sanki canı yanmıştı.

Flora gözlerinde hüznle döndü, bu bakış Lachlan’ın yüreğini sızlattı. “Bunun gayet farkındayım,” dedi hafif bir sesle.

Lachlan içinde onu teselli etme arzusu hissetti ama kendini tuttu. Flora için üzülme işleri sadece daha da karmaşık hale getirirdi. Merhametin araya girmesine izin veremezdi. Fakat orada gördüğü yalnızlık da gözünden kaçmadı.

“Her ne kadar aksini savunmaya çalışsan da evliliğin bazı yararlarının olduğunu da açıkça kabul ettin.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sözlünü şimdiden unuttun mu?”

Flora’nın yanakları kızardı. “Elbette unutmadım.”

Ama unuttuğu aşıkardı. “Peki o koruma mıydı yoksa aşk mıydı, Flora?” diye sordu sessizce. Cevap bir şekilde önemliydi. Diğer ihtimali düşünemiyordu bile – tutku.

Flora uzaklara baktı. “Lord Murray benim seçimimdi.”

Bu kadarını daha önce de söylemişti. Flora’nın kaçmasının sebebini anlamaya başlamıştı. “Rory seni evlenmeye zorlamazdı.” Bu da Lachlan’ın tahmininin asıl sebebiydi. Flora’nın da tasdikine ihtiyacı vardı.

Flora’nın dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. “Onu o kadar iyi mi tanıyorsun?”

“Epey tanıyorum. Senden bahsetmişti.”

Flora şaşırdı. “Öyle mi?”

Bakışlarını tabağına çevirerek ne kadar heyecanlandığını saklamaya çalıştı ama Lachlan özlemi görmüştü bile. Ailesinin onu unuttuğunu mu düşünüyordu?

“Elbette. Sen onun kardeşisin.” Flora’nın yüzündeki hayal kırıklığını gördü ve kendini tutamadı: “Seni önemsiyor.”

Flora’nın gözleri parladı ve Lachlan o anda göğsünde bir burukluk hissetti. Onu mutlu etmek için hissettiği bu dürtü çok tehlikeliydi ve kesinlikle hakim olması gereken bir dürtüydü.

“O zorlamasa da,” dedi Flora, “kuzenim zorlar.”

Kont Argyll. Lachlan tepkisini gizledi, kuzeninin araya girmesinden neden korktuğunu gayet iyi anlayabiliyordu. Korkusu yerindeydi. Rory evliliğini kontrol etse bile, o – Lachlan gibi –

Argyll ile bir anlaşmaya* varmıştı. Yalnızca bu bile Argyll'e kararda yeterince etki hakkı tanıyordu.

"Kuzenin, kendisini ilgilendirmeyen işlere karışma gibi bir huyu var."

"Ben de bunun gibi karışmaların doğurduğu mutsuzlukları pek sık gördüm. Ben evlendiğimde, *eğer evlenirsem tabii*, bu yalnızca benim kararım olacak, başkasının değil. Ağabeylerimin ya da kuzenimin değil, yalnızca benim kararım."

Öylesine tutkuyla konuşuyordu ki Lachlan onu şimdi anladığını biliyordu. Kaçmasının sebebi başlangıçta düşündüğü gibi şımarık, dik başlı bir kızın hareketleri değildi. Çok daha derin bir sebebi vardı. Hareketlerinin ardında gerçek bir korku vardı. Korktuğu şey evlenmek değil, evlenmeye zorlanmaktı.

Teorisini sınadı. "Ama böyle kararları vermek bir kadının hakkı değildir. İster beğen ister beğenme, kocanı seçme kararı sana ait değil."

Flora sanki ondan ağır bir darbe almış gibi baktı. Elbette ironi Flora'nın farkında olduğundan daha fazla güce sahip olmasıydı. Ama belki de böyle ikilemde kalması Lachlan'ın amaçlarına daha uygundu.

"Yani bir kadının en fazla para verene peşkeş çekilmesi onun kaderi?"

Böyle ifade edilmesi kulağa biraz kaba gelse de gerçetti. "Öyle."

"Benim kabul etmediğim bir kader." Gözlerinden çelik gibi bir parlaklık geçti. "Dik başlı" fazla nazik kalyordu. Lachlan'ın dikkatli adımlar atması gerekiyordu ama zaman değişmez bir silahtı.

* Bond of Manrent: 15. ve 17. yüzyıllar arasında İskoç klanları arasında yapılan bir çeşit askeri sözleşme. Bu sözleşme gereği taraflardan zayıf olan güçlü olana bağlılık yemini eder ve dostunu dost, düşmanını düşman olarak görür. Güçlü olan taraflar arasında ise birbirlerine yardım etme sözü verilir. (Çev. N.)

Flora'nın memnuniyetsizliğinin kaynağını merak etti. Janet Campbell hakkında bir şeyler biliyordu. Kızı gibi Janet da zamanın en çok aranan vârislerindendi. Dört güçlü Highland lide-riyle evlenmişti. Söylendiğine göre mutsuz evliliklerdi. "Aklına böyle fikirler sokarak annen hata etmiş."

"Çok fazla tahmin yürütüyorsun. Annem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Flora'nın eli boynundaki büyük kolyeye gitti.

Aniden, Lachlan'ın tüm bedeni taş kesildi. Neredeyse Flora'nın elinden çekip alacaktı. "Onu nereden buldun?" Başta sandığı gibi bir kolye değildi, zincire asılı ortasında büyük bir taş olan bir broştu.

Flora'nın rengi soldu ve hızla korsajının içine sokmaya çalıştı. "Annemindi."

Lachlan uzanıp onu durdurdu, muskayı eline aldı. İnanamadı. Gümüş baltalar ve devedikeninin solmuş işlemelerinin ortasındaki büyük *cairn gormu* incelerken tüm vücudunu bir heyecan dalgası sardı – *cairn gorm*, Highland'ın kahverengiye çalan sarı büyümlü taşı. Baltalar ve devedikeni Maclean'lerin amblemiydi. Arkasındaki yazıyı okumak için tersini çevirdi: *Sevgili kocama, evlilik günümüzde*.

Lachlan gözlerine inanamadı.

Bu ironiye gülebilirdi. Flora MacLeod ile evlenmek birden fazla rahatlığı beraberinde getirecekti. Evlilikleri güçlü bir simge olacaktı. Bir lanetin sonu. İnanmadığı bir lanetti ama önemi yoktu, halkı inanıyordu. Son seksen senedir klanının peşini bırakmayan talihsizlikler için bu laneti suçluyorlardı.

Muskayı bırakmadan, Flora'nın gözlerinin içine baktı. "O sensin. Sen Campbell kızıdır."

Flora aptallığı için kendine kızdı. Muskayı iyi saklamalıydı. Ama bu kadar kolay tanıyabileceğini nereden bilebilirdi?

O bir Maclean'di; elbette efsaneyi biliyordu. Zavallı Elizabeth Campbell'ı kayaya zincirleyen lider, onun atasıydı – eğer yanılmıyorsa dedesinin dedesi. Ama bu kadar ciddiye almasını beklemiyordu. Bugün, bu çağda değil en azından.

Ama annesinin ilk kocasıyla evlenmeye zorlanmasının sebeplerinden birinin de bu lanete bir son vermek olduğunu nasıl unutabilirdi?

“O eski masala inanmıyorsun ya,” dedi umursamaz bir tavırla.

“Hayır.”

Flora'nın rahatlaması kısa soluklu oldu.

“Her ne kadar buralarda pek çok kişi inansa da,” diye bitirdi Lachlan sözlerini.

“Çok saçma. Annemin, Hector'un babasıyla yaptığı evliliğin tüm bu batıl inançlara bir son vermiş olması gerekiyordu.”

“Ama daha da güçlendirdi.”

Lachlan haklıydı. Birkaç yıl boyunca, annesi Hector'un babası Maclean'lerden Duart ile evlendikten sonra, Maclean'lerin peşini bırakmayan kötü şans geçici bir süre sona ermiş gibiydi. Ta ki Duart ölene kadar, sonra kötü kader döndü. O kısa dönem de yalnızca bu inancı pekiştirdi.

O ne yapmıştı ki? Coll onunla evlenmeme niyetini tekrar mı düşünmeye başlamıştı? Bunun olmasına izin veremezdi. “Önemi yok. Muska bana ait ve ben asla isteyerek vermeyeceğim.” Sana, kısmını söylemedi. Pek çok insan, muska gönüllü bir şekilde bir Maclean'e verilirse lanetin sona ereceğine inanıyordu – annesinin hiç yapmadığı bir şeydi bu.

Lachlan'ın gözlerinden bir parıltı geçti. Flora'nın sözlerini meydan okuma olarak algılamıştı. Biraz daha yaklaşıp, Flora'nın çevresindeki güvenlik çemberini geçerek tüm duyularını etkisi altına aldı. İri ve güçlüydü ve baştan ayağa çekiciydi. Ve muhteşem kokuyordu. Sıcak ve baharatlı biraz da mersin ve sabun

esintisi. Flora'nın bedeni karşısındakinin etkisiyle duyarlı hale geldi. Dudaklarından yalnızca birkaç santim uzakta duran dudaklarının acı verecek kadar farkındaydı. Çenesindeki kirli sakalın. Kirpikleri o kadar uzun ve tüy kadar yumuşaktı ki yüzünün sert hatlarıyla keskin bir tezat oluştuyordu.

Lachlan uzandı ve Flora donakaldı, ona dokunmak, onu öpmek istediğini sandı. Ama Lachlan kirpiklerine takılan bir tutam saç alıp, nazikçe kulağının arkasına götürdü. Onun kokusunun içinde nefes alırken Flora'nın midesine kramplar girdi. Mersin, sabun ve erkek kokusu. Teninde dolanan parmakların hissiyle baştan ayağa titredi.

Bunu ona nasıl yapmıştı? Birkaç saniye içinde onu titrek birine dönüştürmüştü.

Lachlan gözlerini hiç ayırmadı, aralarında gezinen etkinin gücünü hissetmesini sağladı. Yumuşak bir okşamayla başparmağı Flora'nın yanağında gezindi. “O kadar emin olabilir misin?”

“Be...Ben...evet.” Flora düşünemiyordu.

Bu kibirli zalim de bunu biliyordu. Öksürüp, Flora'yı bıraktı. “Göreceğiz.”

Flora'nın yanakları öfkeden alev alevdi. “Senin korumana mı ihtiyacım var, lordum?”

Flora'ya uzun uzun arsız bir bakış attı. “Olabilir.”

“Söz verdin.”

Lachlan'ın yüzünde küstah bir umursamazlık vardı. “Öyle yaptım.”

“Sende onur falan yok.”

Tek kaşını kaldırdı, eğleniyor gibiydi. “Tabii ki yoksa burada olmazdın.”

“Bir esir,” dedi Flora üzgün bir ifadeyle.

“Bir esir ya da misafir olmak sana bağlı.” Lachlan gözlerini kıstı. “Bana karşı gelmezsen burada güzel günler geçirirsin.”

Flora dikleşti, ne yapması gerektiğinin söylenmesine duyduğu hınç kabardı. “Senin *misafirinken* ne yapmam gerekiyor peki?” diye sordu, iğneleyici sözlerini gizlemeye çalışma zahmetine girmeden.

“Kadınlar kendilerini oyalamak için her ne yaparsa onu. Ne istersen yap, yeter ki kalenin duvarlarını aşmaya çalışma.”

Flora yüzündeki gülümsemeyi saklamak için arkasına döndü, kendini oyalayacak türlü türlü fikir geçti aklından. Bunu pekala yapabilirdi.

Lachlan Maclean yanlış kadını kaçırmıştı. Ve bunun için pişman olacaktı. Hem de çok pişman.

BÖLÜM 4

“Bilmiyorum, Flora. Onun buna sinirlenmeyeceğine emin misin?”

Umarım sinirlenir. Flora’nın bakışları iki kız arasında gidip geldi. Birkaç gün önce Lordun küçük kız kardeşlerini gölgelerde gizlenip, kendini arsız bir merakla izlediklerini görmüş ve aldırış etmemişti – ki bu da elbette tam tersi etki gösterip, daha da meraklanmalarına neden olmuştu. En sonunda gölgelerden çıkıp, ona ne yaptığını sormuşlardı. Onlara söylediğinde yardım etmeyi önermişler ve böylece farkında olmadan suç ortağı olmuşlardı.

Lachlan da bunu hak ediyordu, çünkü zavallıların canı ölmüne sıkılıyordu. Bu ıssız yerlere yapacak hiçbir şeyleri olmadan gömülmüşlerdi. Ayrıca hakkında konuşacakları kız arkadaşları da yoktu.

Mary, büyük olan, on yedi yaşındaydı ve ağabeyinin dişi veriyonuydu, onun da aynı çekicilikte koyu kahverengi saçları ve açık mavi gözleri vardı. Yüz hatları gerçek bir güzellik için biraz fazla sertti ama tatlı yapısı durumu fazlasıyla eşitliyordu. Gillian iki yaş küçüktü ve ikisinin arasında çok daha maceracı olan da oydu. Ablasından çok farklı görünüyordu. Kızıl saçlı ve yeşil gözlüydü, aralarında en soluk renkli pembe tene sahip olan oydu,

birkaç yıl içinde çok güzel olacaktı. Flora'nın tanıştıktan sonraki birkaç dakika içinde anladığı üzere Gillian ayrıca çok kafa dengiydi. Diğer yandan Mary'nin biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardı. Şimdiki gibi.

"Ben yalnızca vakit geçirmek için oyalanıyorum, ağabeyinizin bana söylediği gibi," diye cevap verdi Flora. "Yapacak başka ne var ki? Beni mutfaklara ve bira ambarına sokmuyor."

"Haklı sebepleri var," dedi Mary nazikçe.

Flora omuz silkti. "Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Gilly kanmamıştı. Gözleri kurnaz bir ifadeyle parladı. "Yemeği tuzlayıp, birayı tatlandırarak mı?"

Flora hatırlayınca gülümsedi. Yemeği tuzlamak ilk testti. Ona işkence edeceğine yemin ettiği halde biraz endişelenmişti – Lachlan epey sinirli ve ürkütücüydü ve açıkça hafife alınacak biri değildi. O yüzden konuştuklarının ertesi günü mutfakları ziyaret etmişti. Kalbi delicesine çarparak, kaşığını ağzına götürüp, kendi yaptığı özel bulamacından bir ağız dolusu yiyişini büyük gerginlikle izledi ve neredeyse anında tükürecek gibi olduğunu görünce gülümsedi. Anlar anlamaz Lachlan'ın delici gözleri kı-sıldı, Flora o bakışta, azarlamamak için kendini tuttuğunu gördü. Kendine hakim oluyordu. Flora nedenini bilmiyordu ama önemli de değildi – önemli olan kendini tutmasıydı.

"Pek yutamamış görünüyorsun," diye itiraz etti Flora. Bu durumda büyük bir gelişme bile sayılabilirdi. "Mutfakta pek deneyimim olmadı." En azından kuzeni Argyll aynı şeyi yaptığı için onu Inveraray'daki mutfaktan attığından beri.

"Bir de çamaşırlara ve yamalama işlerine yardım etmen de yasaklandı, unutma," dedi Mary.

Flora gülmemek için dudaklarını sıktı. "Hiç adil değil. Bence gömlekleri çok hoş kokuyordu."

"Ah, kesinlikle," dedi Gilly, sesinden ne kadar eğlendiği anlaşıyordu. "Bir kız gibi hoş."

Çok yerinde bir sözdü çünkü Flora onun tüm gömleklerini gülsuyuna batırmıştı. "Bence işlemelerine yakıştı," diye açıkladı. Lachlan'ın en iyi keten gömleğinin üstüne iri, pembe güller dikmişti.

"Kolunu dikerek kapatmış olmasaydın iyi olabilirdi," dedi Gilly.

"Bir de pantolonlarının paçalarını çok kısa kıvrımasaydın," diye ekledi Mary.

Lachlan'ın kiltini üzerinde havalandırdığı ısırgan otlarından bahsetmiyordu bile. Yalnızca feryadını duymak için iğneli yaprakları çıkarma angaryasının her saatine değerdi.

Ah, evet. Epey oyalanmıştı. Fakat Lachlan her şeyi sinir bozucu derecede sakin karşılıyordu. Flora ne yaparsa yapsın, o sınırsız bir sabır gösteriyordu. Bir de çelik gibi bir dirayet. Sanki Flora'yla dalga geçer gibiydi. Bu da onu sinir etmek için Flora'yı daha da hırslandırıyordu.

Yıllardır bu kadar çok eğlenmemişti. Ama epey paslandığını da kabul etmek gerekti. Küçük bir kızken bile Flora hayattaki konumunu anlamış ve isyan etmişti – annesinin de yüreklendirmesiyle – daha önceden kararlaştırılmış gibi görünen geleceğine. Ama saraya varana kadar, annesinin üzücü kaderinden kaçmak için başladığı şey, taliplerini zararsız kötülüklerle korkuta korkuta, kontrolünün de ötesine geçmişti. Belayı aramasına gerek yoktu, o gelip kolaylıkla Flora'yı buluyordu. Maalesef yaramazlığının namı, kalabalık bir talipli grubunu hiç korkutmamıştı. Malvarlığı ve bağlantıları söz konusu olunca Flora'yı kafasında boynuzları bile olsa isterlerdi.

Ancak Flora, Lachlan Maclean'in böyle istekleri olmasın diye uğraşıyordu.

Mary başını salladı. "Ağabeyim silah konusunda oldukça tizdir."

"Peki o zaman, onları bu kadar parlak gördüğüne sevinmeyecek mi?" dedi Flora.

"Kızacak," diye uyardı Mary. "Hem bu konuda çok hassas."

"Daha önce hiçbir şeye kızmadı."

Mary kaşlarını çatı. "Evet, ciddi anlamda anlayışlı davranıyor."

"Belki de suçluluk duyuyordur," dedi Flora.

Gilly kahkaha attı. "Sanmam. Lachlan ne yaptığını çok iyi bilir. Bir karar verdiğinde asla arkasına bakmaz." Sesinde hayranlık belirtisi vardı.

"Beni kaçırmakta haklı olduğunu kast ediyormuyorsun?"

Gilly kızardı, oldukça rahatsız görünüyordu. "Hayır. Evet..." Elleriyle oynamaya başladı. "Kendine göre sebepleri var."

Flora bu konuyu daha fazla irdelememeye karar verdi. Elinden gelecek olsa bile kızlarla, ağabeylerinin arasına husumet sokmak istemiyordu. Kızlar lordu idol bellemişlerdi, ondan bahsederken ne kadar saygı duydukları seslerinden anlaşılıyordu. Onun da kız kardeşlerini çok sevdiği belliydi, her ne kadar bu sevgisini nasıl göstereceğini bilmiyor gibi görünse de. Flora'nın kendi ağabeyleri gibi davranmaktansa, babalık yapmaya çalışıyordu. Kızların yaşı küçük olduğu için bu anlaşılabilirdi ama Flora onların bir ağabey şefkatine ne kadar ihtiyaç duyduklarını görebiliyordu. Aniden boğazında bir düğüm hissedip, güçlükle yutkunurken bunun hep hayalini kurduğu şey olduğunu düşündü.

Hector ile birlikte çok zaman geçirmemişti ama Rory ve Alex; amcaları Argyll Kontu, yani şimdiki kontun babasının yanında Inveraray Kalesi'nde büyümüşlerdi ve Flora küçük bir kızken de sık sık gelirlerdi. Rory ve Alex, ikisi de yaş bakımından ondan çok büyüktü ve ikisi de hiç tanımadığı babasının yerini doldur-

maya çalışırdı. Geriye dönüp baktığında, Flora onların doğru olduğunu düşündükleri şeyi yaptıklarını fark ediyordu ama o zaman onlardan birisi olmak istediği anlarda otoriteleri zoruna gidiyordu.

Tıpkı onun gibi, Mary ve Gilly de hüsrana uğramaya mahkumdu. Coll'dan şefkat görmeye çalışmak taşın suyunu çıkarmaya çalışmakla eşdeğer olmalıydı. Ancak ne tuhaftı ki onun erkeksi tersliğini kızların yanında etkileyici buluyordu. Kızlarla arasındaki iletişimi, onun başka bir yönünü göstermişti Flora'ya. İlgili ve anlayışlıydı; katı olsa da, kızlara özgü konuşmalarını inanılmaz bir sabırla dinliyordu. Hoşlanıyordu belli ki. Öyle düşünmeyi sevmiyor olsa da öyleydi.

Coll, Flora'nın başta düşündüğünden farklıydı.

Son birkaç gündür bakışlarını üzerinde hissediyordu, Flora'yı sinir bozucu ama aynı zamanda canlandırıcı bir yoğunlukla izliyordu. Tuhaf duyguları bir kenara bırakarak, Flora kilerden gerekli malzemeleri aldı sonra da kızlara döndü. "Pekala, ne yapıyoruz?"

"Ben varım," dedi Gilly.

Fakat Mary o kadar kolay ikna olmuyordu. "Yalnızca kılıçlarını yağlayacağından emin misin?"

"Evet," diye temin etti Flora, ne tür bir yağ kullanacağından bahsetme kısmını atlayarak. Fakat belli ki Mary'nin hâlâ tereddütleri vardı. "İçeri girmene bile gerek yok," dedi Flora. "Tek yapman gereken Odin'in gelip gelmediğine bakmak."

Mary'nin yanakları hafif bir pembeye döndü. "Öyle söylememelisin. Onun adı Allan."

Flora kaşlarını kaldırdı. Demek ki böyleydi. Mary kalenin komutanına karşı ilgi besliyordu. "Adını biliyorum," dedi Flora. "Ama tam bir İskandinav savaş tanrısı bakışları olduğunu kabul et." Lakap uydurmayı severdi. Lord da ifadesi sebebiyle Thor'du – İskandinav yıldırım tanrısı.

"Flora haklı, Mary," dedi Gilly. "Beni oldum olası korkutur."

"Onu tanımıyorsunuz," diyerek savundu Mary. "O gerçekten çok... tatlı."

Flora kahkahasını tutamadı. "Sakin ağabeyin duymasın. Ben-
ce en sert savaşçılarından birinin tatlı diye tanımlandığını duy-
maktan hoşlanmaz."

Mary'nin rengi attı. "Siz ona söylemezsiniz..."

"Saçmalama, sadece şaka yapıyorum." Fakat Mary o kadar
telaşlı görünüyordu ki Flora onunla dalga geçtiği için kendini
berbat hissetti. Elini tutup, hafifçe sıktı. "Sen burada kal olur mu?
Gilly de Od'un – yani Allan'ın – gelip gelmediğine bakabilir. Sen
daha fakına bile varmadan dönmüş olursun."

Mary kafasını salladı. "Geleceğim."

Flora gülümsedi. "Güzel. Silah deposuna, hanımlar."

Lachlan savaş istiyordu. Saatlerce avluda yaptığı idmanlar
bile bu hevesi söndürmeye yetmemişti. Kendini kafese tıklmış
bir aslan gibi huzursuz ve tahrik olmuş hissediyordu. Huzursuz-
luğunun sebebinin ne olduğunu anlamak zor değildi.

Küçük cadı bir haftadan daha kısa bir süredir buradaydı ama
çoktan hayatını altüst etmeyi başarmıştı. Doğuştan bir baş belası-
ydı. Ya da Lachlan'ın kişisel işkencecisi, daha buna karar vereme-
mişti. Şöyle bir düşündüğünde, aslında başlangıçta mutlu olmuştu;
Flora'nın kalesine olan ilgisi iyiye işarettti, olaya dahil olduğunu
gösteriyordu. Lachlan yüzünü ekşitti. O cadının yüzüne bir kez
baktığında tam olarak ne yapmakta olduğunu anlıyordu. Son bir-
kaç gündür sayısız defa öfkesine hakim olmak zorunda kalmıştı,
her ne kadar tüm güdülerini onu hak ettiği yere kapamaktan yana
olsa da. Bu haylaz şeyi tavlayacağına dair inancı tamdı.

Fakat yaramazlıkları sorunun ancak yarısıydı. Ona her baktı-
ğında sertleşiyordu. Ve Lachlan tutkularının dizginlerini tutmaya

alışık bir adam değildi. Gerçi gerginliğin bir kısmını metresine
yaptığı uzun ziyarette atlatabiliyordu, kendi kendine Flora'nın
iyiliği için kendini tuttuğunu söylüyordu – kadını onun önünde
pohpohlamak istemiyordu. Ama giderek büyük bir sorun olma-
sının başka bir açıklaması daha vardı: Sevgili ve yetenekli dul
Seonaid pek çekici değildi.

Bu biraz da sahip olamadığı şeyi isteme durumuydu. En azın-
dan henüz sahip olamadığı.

Yıllarca durmadan savaşp, saldırıları savuşturmak ona pek
çok şey öğretmişti. Mesela dikkatli olmayı. Plan yapmayı. Acele
etmeden durumu değerlendirmeyi. Flora'nın yeni yaşam tarzına
alışması için elinden geleni yapıyordu ama yeterince uzun bir
süredir sabırlı davranmıştı.

Artık harekete geçmenin zamanı gelmişti.

Sanki Flora kuledeki odasına ya da salona hiç gelmemiş gibi
Lachlan *barmkin*'e, yani gözetleme kulesine gitti. Güzel bir gün-
dü ve Flora'nın avluda yürüyüşe çıkmaya karar vermiş olabilece-
ğini düşündü. Silah deposuna doğru baktığında, kardeşi Mary'nin
Allan ile konuşmakta olduğunu gördü.

Son zamanlarda, Mary'yi ya da Gilly'yi ne zaman görse,
Flora da çok uzakta olmuyordu. Kardeşleri, Flora'nın karma-
şık zarafeti ve nezaketi karşısında büyülenmişti – ki bunlar son
modaya uygun kıyafetlerle dolu bir dolap olmadan da aşıkardı.
İçinde derin bir hüznü hissetti. Kardeşleri de klanının geri kalanı
gibi acı çekmişti. Onların eğitimleriyle ilgilenmek için ne zaman
ne de para ayırmıştı? En azından Flora'nın çeyizi bu konuda işe
yarardı. İki bin merk. Büyük bir servetti. Sadece bu yüzden bile,
onunla evlenmemesi aptallık olurdu.

Mary'nin, Allan ile sohbetini izlerken kaşlarını çattı... Lanet
olsun, Allan gülümsüyordu. Mary'nin gözleri parlıyordu ve ya-
nakları al aldı. Allan'a bakarken gözlerinde bir...

Kahretsin. Avluyu büyük adımlarla aştı, buna bir an önce son vermek niyetindeydi. Mary için başka planları vardı. Allan'ın aklından neler geçiyordu kim bilir? Hassas bir genç kızın ilgisini çekmeye çalışacak kadar aptal olmamalıydı – Mary daha okul çağındaydı – tabii böyle lüks ihtiyaçlar için paraları olsaydı. Allan en güvendiği muhafızı ve en çetin savaşıcısı olabilirdi ama Mary'ye uygun değildi.

Yakınlarına geldiğinde, kız kardeşi onu görüp, dondu. Gözleri kocaman açıldı ve yüzünden bir suçluluk bakışı geçti.

“Burada ne işin var, Mary? Hem Gilly nerede?” Allan yokmuş gibi davrandı. Komutanıyla daha sonra ufacak bir konuşma yapacaktı.

“Ah... Ben...” Mary kem küm etti ve içgüdüsel olarak kapıya doğru bir adım attı. Sanki ondan gizlediği bir şey...

Silah deposu. Flora silah deposundaydı. Lachlan'ın dudaklarından küfürler ve yeminler döküldü. “Onu öldüreceğim.”

Lachlan kardeşini nazikçe kenara iterek kapıyı açtı. Kokudan neredeyse bayılacaktı. Kadınların ikisi de kafasını kaldırıp ona baktılar.

Gilly hızla fırlayıp, telaşla Lachlan'ın yanına geldi. “Ağabey, sana sürpriz yapacaktık.”

Lachlan doğrudan Flora'ya baktı. “Eminim öyledir.” Tanrı onun yardımcısı olsun ki, küçük ölüm perisi sanki kahkahalara boğulacakmış gibi bakıyordu. Lachlan'ın tüm bedenini öfke kapladı. Son birkaç gündür özenle inşa ettiği sabır duvarları yıkılmıştı.

Kız onun kılıçlarını yağlamıştı – iki ağızlı kılıcı da dahil – hem de kutup fırtına kuşu* yağıyla. Kutup fırtına kuşları kendine fazla yaklaşan her şeye balık kokulu bir yağ tükürürdü. Bu lanet koku uzun zaman geçmez ve lağım gibi kokardı. Lachlan yağı St.

* Kutup fırtına kuşu: Fulmar (Çev. N.)

Kilda'dan lambalar için getirmişti – bu yüzden de Flora ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Çok uzaklarda bulunan St. Kilda adası, Flora'nın ağabeyi Rory'nin topraklarının parçasıydı.

Lachlan yere saçılmış parlak silahlarına baktı. Kıvrık saplarından, deri kabzalarına kadar yağ değmemiş bir yer kalmamıştı.

Gilly burnunu buruşturdu. “Kesinlikle güçlü bir kokusu var. Ama Flora bu çeşit yağların en iyisi olduğunu söyledi.” Gilly ters bir şeyler söylediğini fark ederek, “Yanlış mı yaptık, ağabey?” diye sordu.

Öfkesini kontrol etmeye çalışan Lachlan kız kardeşine döndü. “Gilly, sen ablanı da al git. Akşam yemeğine hazırlanın. Bayan MacLeod ile biraz konuşmak istiyorum.”

Kapı kapanır kapanmaz, Flora'yı banktan alıp, göğsüne bastırdı. Vücudunda kanının nasıl hızla aktığını hissediyordu. Daha önce kimse onun kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu görmemişti.

Flora onu itmeye çalıştı. “Bırak beni.”

Flora ona karşı koymaya çalıştıkça, Lachlan'ın bedenini öfke ve arzu kapladı. Onu sarssa mı yoksa odasına sürükleyip, içinde biriken arzuyu salıverse mi bilemedi. Mantıklı düşünemiyordu. Hayatında tanıdığı en inatçı, en dediğim dedik kadındı. Yine de onu kollarının arasına aldığı anda ve Flora da o iri, küstah mavi gözlerle ona baktığında aslında ne kadar kırılğan olduğunu farkına varıyordu. Bir de elbette onu ne kadar kolay incitebileceğinin.

Daha ufacak bir kızdı. Hatta tahminlerine göre, korkmuş ve yalnız bir kızdı.

Flora'yı bırakıp, öfkesinin yatışmasını bekledi. “Haddini fazlasıyla aştın. Bu kılıçların hepsini ufacak bir yağ damlası bile kalmayınca kadar sileceksin.”

“Yanlış bir şey mi yaptım?” Lachlan'a kirpiklerinin altından baktı. İçten pazarlıklı olmasına rağmen tatlı dişi hareketleri etki-

siz değildi. Ama ağzının kenarındaki o haylaz küçük gamze neredeyse Lachlan'ın tüm kontrolünü kaybetmesine neden olacaktı.

Flora'ya yaklaştı, saçlarının tatlı kokusunu içine çekti. Teni gerilmiş ve erkekliği sertleşmişti. Ona sahip olmak için sabırsızlanıyordu. Flora'nın dudaklarından tüm alaylı sözleri öpücüğüyle almak, parmaklarını upuzun, ipeksi saçlarına daldırmak ve teslim oluncaya kadar onu yiyip bitirmek istiyordu. "Benimle oynama, Flora. Ben senin evcil saraylılarından değilim. Okşarsan, ısırırım."

Flora'nın gözlerindeki tatmin pırıltısını gördü. Sanki Lachlan'ın kontrolünü kaybetmesi için uğraşıyordu. Ona bir şey yapamayacağını düşünüyor olmalıydı. Tanrım, yanlış düşündüğünü göstermek için can atıyordu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Yalnızca yardım etmek istemiştin. Bana oyalanmamı söylememiş miydin?"

"Ne yapmaya çalıştığını gayet iyi biliyorum. Haylazlıklarını hoş görmeyi tercih etmem onları neden yaptığını bilmediğim anlamına gelmez. Ama şunu bir kenara not et: Sana sahip olmaya karar verirsem, bir tutam tuz ya da birkaç çiçek beni durdurmaz."

Flora nefesini tuttu, sırtı dimdikti. "Tehditlerin beni telaşlandırmıyor. Kaleni geri istiyorsan, bana elini bile sürmeyeceksin."

"Ben asla tehdit etmem, tatlım. Yalnızca söz veririm. Bana itaat edeceksin."

"Zorbasın sen."

"Hayır, liderim. Ve bu kalede olduğun sürece benim kurallarına uyacaksın. Artık oyun yok, Flora. Bir daha oyunlarına kız kardeşlerimi alet etmeyi aklından bile geçirme."

"Kardeşlerin sıkılıyor. Biraz eğlenmelerinin vakti gelmişti. Burası genç kadınlara uygun bir yer değil. Gilly'nin okula gitmeye ihtiyacı var ve Mary de sarayda olmalı. Dans ediyor, yaşlılarıyla tanışıyor, güzel elbiseler giyiyor olmalılar."

Lachlan, Flora'nın sesindeki yargılamayı duyunca gerildi. Flora ne zaman durması gerektiğini bilmiyordu. "Tavsiyene ihtiyaç duyduğumda söylerim. Kardeşlerimi yozlaşmış ya da şımarık saraylılara dönüşmüş görmek istemiyorum. Burada, benim yanıma olmalılar."

Hem kendini ona karşı savunduğu hem de kabul etmek istemediği düşünceleri sesli söylediği için kızgındı. Kız kardeşleri çok daha fazlasına layıktı.

Geriye doğru bir adım atıp, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Flora bunu nasıl başarıyordu? Onu, tavlama niyetiyle bulmuştu ama şimdi durmuş onunla tartışıyordu. Ama itaatsizliğe alışık değildi ve Flora her fırsatta ona karşı koyan aldatıcı bir cadıydı. Evet, ve daha önce hiçbir kadının yapmadığı gibi ona şaşırtıcı derecede meydan okuyan ve karışan bir cadı.

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Flora. "Sarayın yozlaştırıcı olduğunu? Nereden bilebilirsin ki? Seni orada hiç görmedim."

"Diğer tüm Highland liderleri gibi ben de her sene kendimi sarayda göstermek ve 'iyi tavırlarımı' sergilemek için Edinburgh'a gidiyorum." Sonra da elinden geldiğince hızlı dönüyordu.

"Senin açıdan pek işe yaramış gibi görünmüyor," dedi Flora ifadesiz bir ses tonuyla.

Lachlan kendi kendine güldü. Flora donakaldı, sanki az önce Kızıl Deniz'i ikiye bölmüşçesine şaşkın bir ifadeyle baktı. Gözleri birbirine kenetlendi, o anda Lachlan tuhaf bir neşe hissetti – yüklü bir bağ.

Bakışlarını kaçırmayışından onun da aynı hisleri beslediğini biliyordu ama kabullenmek istemediğinden Flora başka yöne baktı, ellerini korumak için giydiği deri eldivenlerle gergin bir şekilde oynamaya başladı, en nihayetinde de çıkardı. "Bir şey mi istemiştin?" diye sordu Flora. "Ağabeyimden yanıt geldi mi?"

“Gelmedi. Ama bu pisliği temizledikten sonra bu gece benimle yemek yiyeceksin.”

Flora gözlerini şüpheli bir ifadeyle kıstı. “Neden?”

Lachlan sinirine hakim olmaya çalıştı. “Birilerinin sana eşlik etmesinden hoşlanırsın diye düşündüm.”

“Hayır. Ben yemeklerimi odamda yemekten gayet memnunuzum.”

Lachlan öfkeyle cevap vermemek için kendini zor tuttu. Kılıçlarına yaptıklarından sonra Flora’nın küstahlıklarını kaldıracak durumda değildi ama yerine getirmesi gereken bir görev vardı. Daha önce bir kadını tavlaması gerektiği olmamıştı – kadınlar ona gelirdi. Üstelik bu kadını tavlama dış sökmek gibiydi. “Biraz eğlence ayarladım.”

Flora kollarını göğsünde kavuşturarak ayak diredi. “Seninle yemek istemiyorum. Dostane konuşmalar yapmak buradaki durumuma pek uygun değil.”

Flora’nın katır inadı sonunda işe yaramış, Lachlan’ın tüm iyi niyetlerini çöpe atmıştı. Lachlan bir adım daha yaklaştı. Flora karşısında dimdik durmuş, bir milim bile kıpırdamamıştı. Cesareti takdir edilmeyecek gibi değildi, başının tepesi Lachlan’ın omuzlarına bile zor geliyordu ve en azından iki katı daha ağırdı.

Lachlan sesini biraz daha alçalttı. “Bu bir rica değildi.”

“Beni zorlayamazsın.”

“Sana öyle geliyor.”

Flora’nın çenesinin sert ve boyun eğmez duruşunu gördüğünde hata yaptığını anladı. Emir almayı ya da bir şeylere zorlanmayı sevmiyordu. Yanlış bir yaklaşım olabilirdi ama şu anda umurunda bile değildi. Emir vermeye ve karşılığında itaat görmeye alışık bir adamdı. Bir çatışmaya doğru gidiyor olabilirlerdi. Ama Lachlan kazanacaktı.

“Sen bir canavarsın. Bir beyefendi olsaydın...”

Bu kadarı yeterdi. Flora’nın ağzını kapadı. Highlandlilerle ilgili düşüncelerini yeterince duymuştu. O kırıncı laflarını söylemeden, kollarının arasına çekti. Bedeni hızla tepki gösterdi ve Flora’nın temasıyla yanmaya başladı. Flora’nın gözlerinin içine bakarken tüm şehvani duyguların tadını çıkardı. Erkekliğini sıkıca bedenine bastırıldığında gözlerinin hayretle açıldığını gördü.

Güzel! Flora da onu istiyordu. Onu ne hale getirdiğini biliyor olmalıydı. Ve ne kadar yabanileşebileceğini.

“Sana daha kaç kez bir beyefendi olmadığımı söylemem gerekiyor?”

“Lütfen...”

Lachlan ağzını dudaklarına dayadı, öpücüğünün gücüyle kapladı onu. Baştan beri yapmak istediği buydu. Öyle rahatlamıştı ki neredeyse inleyecekti. Tüm vücuduna bir sıcaklık dalgası yayıldı, patlamak üzereydi. Dudakları açlıkla, sahiplenerek dudaklarında gezindi. Tadını alarak.

Flora’nın şaşkınlığını hissetti. Sonra da, kutsar gibi, masumiyetini.

Tanrım, çok tatlıydı. Dudakları inanılmaz yumuşak ve sıcaktı. Teni gül gibi kokuyordu, ağzı ise cennet tadındaydı. Daha fazlasını istiyordu. Güçlü arzularını serbest bırakmak ve aralarında dolaşan sıcaklığı kabul etmesi için onu zorlamak.

Bir kaya kadar sertti, tüm bedeni gerilmiş ve tutkuya hazır. Ona saldırmalı, tüm sertliğiyle her yanını öpmeliydi. Onu ilk gördüğünden bu yana içinde biriken şehveti göstermeliydi. Daha önce hissetmediği türden şehveti.

Ama bir şeyler onu durduruyordu. Bu sadece onu zorlayamayacağını bilmesi değildi. Daha önce bu denli arzuyla beklediği bir kadın olmamıştı – bunu Flora bile inkar edemezdi. Tek düşünebildiği kollarının arasındaki masum kızın kırılganlığıydı.

Kanının sakinleşmesi için kendini zorladı ve kasıklarındaki ağrı dolu baskıya aldırış etmedi.

Ceza olması gereken öpücük yumuşamış ve tatlı bir ikna şekline dönüşmüştü. Dudakları Flora'nın ağzında geziniyor, nazik bir ısrarla karşılık talep ediyordu, zorlamayla değil. Elini Flora'nın yüzüne götürüp başparmağıyla yanağını okşadı; teninin kadifemsi yumuşaklığı karşısında hayrete düşmüştü. Parmakları çenesini kavrayıp, nazikçe dudaklarını ayırdı.

Flora cılız bir ses çıkararak, dudaklarını araladı.

İlkel bir erkeksi inleme Lachlan'ın içinde birikti. Flora onu istiyordu. Dilini, Flora'nın ağzının içine kaydırduğunda önce şaşkınlığını sonra da karşılığını hissetti. Flora gerinip, kollarını Lachlan'ın boynuna doladı ve ona dizlerinin bağına nerdeyse çözecek masum bir öpücükle karşılık verdi.

Beklenmedik bir şefkat Lachlan'ı sardı. Hiç böyle hissetmemişti. Korumacı. Sahiplenici. *Duygu yüklü*. Basit bir öpücükle hem de.

* * *

Flora'nın kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Lachlan onu öpüyordu. Geri çekilmek istemişti, çekilmeliydi ama Tanrı yardımcısı olsun ki yapamadı. Tahrik edici, erkeksi sıcaklığında boğuluyor gibiydi. Dudaklarının üzerindeki ağzının benzersiz hissinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Dudakları oynuyor ve yalvarıyor, o kadar tatlı bir okşamayla karşılık bekliyordu ki neredeyse canını yakıyordu. Dokunuşu öyle yumuşak, ağır baharatlı tadı öyle sarhoş ediciydi ki. Geniş göğsünün sert duvarında kendini kaybederek; onu korur gibi tutan güçlü, kaslı kollarının verdiği muhteşem duygunun tadını çıkardı.

Bunu ona nasıl yapabiliirdi? Çok yanlıştı. Vahşi, kaba ve zor-

ba olmalıydı. Ama bunlardan hiçbiri değildi. Bu güçlü Highlandli mümkün olduğunu düşündüğünden çok daha şefkat ve nezaketle öpüyordu onu. Bir de Flora'yı korkutan bir acıtmayla. Daha önce de onu öpen erkekler olmuştur ama hiçbiri onu ağlatacak kadar ileri gitmemiş, kalbinin deli gibi atmasını sağlamamış ve aynı anda dizlerinin bağına çözülmesine neden olmamıştı.

O, Flora'nın hayal ettiği her şey ve olması gerekenlerden hiçbirisiydi.

Bu kadar mükemmel bir his olmasa, Flora onu durdururdu. Ama durdurulacak gibi değildi.

Öpücüğü daha ısrarcı bir hal aldı. Daha fazla şey talep ediyor gibiydi. Dili ağzının içine girdiğinde Flora kalbinin duracağını sandı. Dilinin uzun ve baştan çıkarıcı darbeleri karşısında şaşırmış ama aynı zamanda fena halde etkilenmişti. Bu darbeler vücudunda haylaz kıvılcımlar yakıyor ve kalbinin hasretle çarpmasına neden oluyordu.

Zihninde dönüp duran soruların gürültüsünü susturup, kendini olayın akışına bıraktı. Lachlan derin ve yavaş tadına bakıyor, ağzının en kuytu köşelerine kadar iniyordu. Flora'nın bedenini ateş sarmış, tarif edemeyeceği bir telaş ve inkar edemeyeceği bir açlık doğurmuştu. O da kendini öpücüğün gücüne, el değmemiş duygulara bıraktı. Bildiği tek şekilde karşılık verdi, heyecan ve hırsıyla.

Flora da onu öptü. Dilleri birbirine dolandı. Onun yaptığı gibi derinden öptü. Az sonra, ağzının nazik dokunuşları yeterli gelmemeye başladı. Daha sert olsun istiyordu. Daha hızlı. Daha derin. Kollarını boynuna doladı, daha yakın olmak istiyordu. Parmak uçlarının altında bedeninin katı gücünü hissetmek. Bedenini bedenine bastırmak. Sıcaklığında çözülme.

Erkekliğinin sertliğini dayadı bedenine. Büyük, kalın ve tehditkar. Deliliğin kısa tılsımını bozan tehlikeli bir anımsatıcı. Ger-

çeğin soğuk yüzüne dönmeden önce bir anlık heyecan hissetti. Ve de korku.

Aman Tanrım, ben ne yapıyorum? O beni esir aldı. Dehşetle onu itti, sanki kendi hain arzularını da itebilirmiş gibi. “Dur!”

Sessizlik içinde durdular, nefes nefese, birbirlerine bakarak. O bakış aralarındaki her şeyi özetliyordu. Bir an Lachlan’ın aman-sız ifadesi değişmiş, şaşkınlığa dönüşmüştü.

Flora dudaklarını eliyle kapadı, sıcaklığı ve dudaklarının nazik atışlarını hissetti.

Lachlan nihayet konuştuğunda, ifadesi anlaşılmasa da bir hal aldı. “Bu gece bana katılacaksın.”

Bir emir mi yoksa bir rica mıydı anlayamayacak kadar etkilendi. Tüm bedeni tuhaf bir duyguyla çarpıyordu. Ancak başıyla onaylayabildi.

Lachlan dönüp, arkasına bile bakmadan gitti, adımları kendisi gibi kararlı ve güçlüydü. Flora’yı, az önce neler olduğunu ve neden her şeyin değişmiş gibi hissettiğini anlayamamış, kapıya bakakalmış halde bıraktı.

BÖLÜM 5

O dasına dönene kadar Flora yıkılacak haldeydi. Kılıçlardan yağı elinden geldiğince iyi çıkarmaya çalışırken tükenmişti. Odaya çıkıp, aşağıya onu kendi elleriyle götürmeyeceğini bilse, akşam yemeğini seve seve es geçebilirdi.

Kıyafetlerini çıkarmaya başladı, bir an önce üstünde buharı tüten su ile doldurulmuş ve kuru lavantalar serpilmiş küvete girmek için can atıyordu. Hafif çiçek kokusu havaya sinmiş, sonsuza kadar burnunda kalacakmış gibi duran kuş yağı kokusunun lekelerini bastırıyordu.

Elbisesini korumak için giydiği önlüğe rağmen, yağ tabakaları keteni aşmış, yünün içine işlemişti. İçini çekti, bunun kendi suçu olduğunun farkındaydı. Ama değmişti, tek elbisesinin etekleri biraz kötü kokmuş olsa da. Belki de Mary ona başka bir tane ödünç verebilirdi.

Ya da belki de öyle bırakırdı, kokunun onu uzak tutacağını umut ederek.

Çalışırken öpücüğü aklından çıkarmıştı ama ılık, dinlendirici suya girdiği anda tüm hatıralar geri geldi. Parmakları hâlâ hassas olan dudaklarına gitti.

Gerçekten onu öylece öpüvermiş miydi?

Gerçekten Flora ona tamamen karşılık vermiş, hafif bir sıcaklık havuzunda erimiş miydi? Bu, elbette çok daha sıkıntı verici bir soruydu. Tanrıya şükür ki kendini zamanında toparlamıştı.

Onu kaçırان çetin savaşıncının, sanki her an kırılacak bir porselenmişçesine onu öptüğüne inanmak zordu. Daha önce hiç bu denli baştan çıkarıldığını hatırlamıyordu ve adeta ferahlamıştı. Kollarındayken korunduğunu, sevildiğini ve umursandığını hissediyordu.

Elini suya çarparak kurutulmuş yaprakları rüzgarda uçuşan tozlar gibi dağıttı. Saçmalıyordu. Bu kadar mutlu olmaya alışkın değildi, gerçi bir barbarın kucığına düşmek de ona göre değildi.

Hayır, diye düzeltti. O bir barbar değildi. Kaşısını engellediği geceden beri öğrendiği bir şey varsa, o da Lachlan'ın barbar olmadığıydı. Onda inkar edilemez bir güç ve asalet vardı. Katı ve boyun eğmezdi, ama aynı zamanda düşünceli ve ilgili olabiliyordu. Saçlarından sabunu arındırabilmek için suyun altına dalarken zihnini dudaklarının hatırasından arındırmak da keşke bu kadar kolay olabilseydi diye düşündü. Asla onun uyandırdığı hisleri ya da dolu dolu erkeksi tadını unutabileceğini sanmıyordu.

Ama önemli değildi. Kendini öpmesine izin vererek hata yapmıştı; bunu bir daha tekrarlamayacaktı. Flora onun esiriydi. Bunu unutmaya iyi olurdu. Lachlan'ın gözünde yalnızca ağabeyine karşı bir yemdi. Ona bu gözle bakan bir erkekten asla hoşlanamazdı. Ne kadar olağanüstü olursa olsun bir öpücük bunu değiştirmeyecekti. Flora kendi değerini biliyordu, bir evlilik hediyesi ya da bir lanetin sonu değil, bir kadın olarak. Ve bir kocadan daha azına razı olmayacaktı.

Lord Murray'nin farklı olduğunu düşünmüştü. Ama yanlış adama güvenerek çok iyi bir ders almıştı. Bu hatayı asla bir daha yapmayacaktı.

Ayağa kalkıp, dikkatle küvetten çıkarak, titreyen bedenine

kurulama bezini sardı. Morag neredeydi? Ateşi yakmak ve saçını taramaya yardım etmek için geri döneceğini söylemişti. Flora küçük pencereye doğru gitti, güneşin son kızıl ışıklarının tenindeki ürpermeyi geçirmesini istedi.

Kapının hafifçe çalınışı kadının geldiğini gösteriyordu. İçeri gelmesini söyledi, gitmeden önce bir şey yaparsa o da bu yaşlı kadını gülümsetmek olurdu diye düşündü – şüphesiz bir kahkaha çok fazla şey umut etmek olurdu.

Derin bir nefes alış duydu, ardından da mırıldanılan küfürler. Yavaşça arkasına döndü.

Yüzünden kanı çekildi. Gelen, yardımcı değildi.

Lachlan Maclean kapının eşiğinde taş kesilmişti. Flora'nın tüm sinirlerini diken üstüne getiren yoğun bir bakışla gözleri bedeninin içine işliyordu.

Flora nefes alamadı.

Hayatında ilk defa, Flora kendini gerçekten savunmasız hissetti. Lachlan'ın ona zarar vereceğini düşündüğünden değil, o anın reddedilmez yakınlığından elbette. Nemli kumaşın arkasında saklanmak için çabaladı ama nafileydi. Bedenine yapışmış, Lachlan'ın süzen bakışları altında her kıvrımını ortaya çıkarmıştı.

Olağanüstü derecede yakışıklı görünüyordu. Hâlâ ıslak olan saçları yüzüne yapışmış, yakasında kıvrılmıştı. Tıraş olmuştu ama kirli sakalının izleri yine de çenesinin sert hatlarını gölgeleyordu. Burnundan ve yanaklarından geçen ince yara izleri katı savaşı görünüsünü vurguluyordu. Katıydı ama zalim değildi. Yeni bir keten gömlek geniş göğsünü sıkıca sarmış ve omzuna attığı kilt gümüş bir broşla tutturulmuştu. Uzun boylu, güçlü ve dayanılmaz derecede erkeksiydi. Ancak Flora'nın tek düşünebildiği tadı ve dudaklarının üzerindeki dudakların baştan çıkarıcı sıcaklığıydı. Tüm bedeninden bir titreme geçti.

Ona odadan çıkmasını emretmek istedi ama kelimeler boğa-

zında düğümlendi. Bir an bir rüya alemine dalmıştı, sanki hiçbir şey gerçek değilmiş gibiydi.

“Tanrım, çok güzelsin.” Sesi derin ve boğuktu. Duyduğu en şairane iltifat değildi ama daha önce duyduklarının hepsinden daha çok hoşuna gitmişti. Ayrıca uyarılan bedeninin önce kıpırdanıp sonra uğuldamasına sebep olan da yalnızca bu olmuştu.

Lachlan’ın gözleri koyulaştı ve çenesindeki kaslar seğirmeye başladı. Lachlan’ın kendisini zor tuttuğunu fark ederek, telaşlandı. Ona daha önce hiçbir erkek bu şekilde bakmamıştı. Aç. Çok aç. Sanki ağzı sulandıran bir yemekmiş de, Lachlan onu yiyip bitirmekten başka bir şey istemiyormuş gibiydi.

“Çık dışarı,” demeyi başardı nihayet, sesi titreyerek. “Burada işin yok. Burası benim odam.” Benim sığınağım. Lachlan da gelmiş işgal ediyor, kendisininmiş gibi davranıyordu. Ona kaçacak hiçbir yer bırakmayarak. “Gitmelisin.” Flora’nın sesi telaşla yükseldi. “Şimdi!”

Lachlan’ın ağzı kurumuş; mantıklı düşünememeye başlamıştı. Gitmek mi? İstese bile ayağını dahi kıpırdatamazdı. Ki istemiyordu da.

Hep hayal ettiği beden tüm çıplaklığıyla gözlerinin önüne serilmişti. Ya da en azından çıplak olduğu kadar belirgin halde, ufak kumaş parçasının onu bakışlarından ne kadar kaçırabildiği düşünülürse. Teni pürüzsüzdü. Tüm doğru noktaları ince ve yumuşaktı. Göğüsleri tüm dolgunluğuyla dimdik, ince belinin ve kıvrımlı kalçalarının üzerinde yükseliyordu. Bacakları ince ve uzundu, kasları hafif bir belirginlikteydi. Hatta soluk pembe göğüs uçlarının üstünü bile görebiliyordu. Ufak ve sıkı bir şekilde Lachlan’ın öpücüğünü bekler gibi.

Ve Flora dönmeden önce...

Sırtına dökülen uzun, nemli altın sarısı saçlarının büyüüne

kapılmıştı. Zarif sırt kıvrımından, kusursuz yuvarlaklıktaki poposunun yumuşak çıkıntısına inen suyu yakalamak için dilini kullanmak istemişti. Bu popo, kendi kasıklarıyla kusursuz bir uyum sağlardı.

Bakışlarını ondan alamıyordu.

Bedeninin verdiği tepkiyi derinden hissediyordu ve bu o kadar yoğun ve ilkeldi ki, tüm kasları gerilmişti. Omuzları titriyordu. İki yanına sarkıttığı ellerini yumruk yapmış ve alına ter birikmişti. Bir yay kadar gergin ve bir ok gibi fırlamaya hazırdı.

Önce öpücük, şimdi de bu işkence. Otokontrolünün böylesine sınıdığı bir zaman hiç olmamıştı. Flora’nın da bunları bildiğini düşünmek en kötüsüydü.

Hızlı bir hareketle üstündeki giysiyi çıkarıp, ellerini o krem, yumuşak tene deydirdi. Yüzünü o dolgun, yuvarlak göğüslerin arasına gömüp, dilini sertleşinceye kadar meme ucunda gezdirebilirdi.

Dilini karnının düzlüğünde gezdirmek, ellerini yumuşak ve yuvarlak poposuna koymak, başını bacaklarının arasına daldırmak istiyordu. Asıl tadını merak ediyordu. Kendini çaresizce bırakıp yüzüne patlayıncaya kadar onu yalamak ve emmek. Evet, onu çaresizce istiyordu. Bir tek onu.

“Lütfen,” diye tekrarlardı Flora. “Git.”

Lachlan cevap vermedi, taşıdığı kutuyu bırakıp, Flora’ya bir adım daha yaklaştı.

Ürkek bir ifadeyle baktı, Flora. İlk defa bakışında tereddüt gördü.

Aralarındaki hava ağırlaşmış ve yoğunlaşmıştı, Lachlan’ın arzusu neredeyse elle tutulacak gibiydi, ama Flora soğuktan titriyordu ve hâlâ ıslaktı. Onu ne kadar ısıtabileceğini düşündü. Hem de daha ıslak hale getirebileceğini. Farkında olmadan uzandı.

Parmakları pürüzsüz boynundan aşağı, köprücük kemiğine,

oradan göğüslerinin dolgunluğuna inerken Flora'nın derin bir nefes aldığını duydu. Parmağının tersiyle göğsünün alt kıvrımını okşadı. Flora'nın meme ucu sertleşti ve Lachlan'ın kasıklarına öylesine yoğun bir kan hücum etti ki neredeyse geri çekilecekti.

Benim. Bir sahiplenme duygusu onu sertçe kavrarken çıkan ses o kadar yüksek ve netti ki...

Flora'nın yanakları utancından kıpkırmızı olmuştu. Çekin-gen ifadesinin fark edilmemesine imkan yoktu. Bedenine ne olduğunu anlayamıyordu. Lachlan buna hazır olabilirdi, ama Flora değildi. Öpüşmelerinin onu korkuttuğunu biliyor olmalıydı. Kahretsin, bu Lachlan'ı da korkutmuştu.

"Lütfen..." diye fısıldadı, sesi naifti.

Bu hafif yakarış iki yöne de çekilebilirdi... Lütfen evet veya lütfen hayır.

Tanrım, Flora şehvetin doruklarında geziniyordu.

Lachlan durması gerektiğini bilerek elini indirdi ve ondan uzaklaştırdı. Bedeni büyük bir gereksinim içindeydi ama onu korkutmak istemiyordu. O, bakireydi. Ve ona şu anda yapmak istedikleri, yıllanmış bir sokak kadınının bile yüzünü kızartırdı.

Lachlan görkemli iştahların adamıydı ve hiçbir şeyden sakınmamak gerektiğine inanıyordu. Beraber olduklarında, sıcak, sert ve ilkel olacaktı. Açılmamış ya da el değmemiş tek bir noktasını bile bırakmazdı.

Şehvet söz konusu olduğunda sabretmek alışkın olduğu bir şey değildi. Biraz daha beklemesi gerekiyordu.

Bakışlarını kaçırarak, kutuyu gösterdi. "Bu akşam için sana bir şeyler getirdim. Drimnin'de böyle şeyler için fazla durumumuz olmuyor. Ama bu senin; senin olması gerektiğini düşündüm."

Flora yatağın yanındaki kutuya baktı. Bir an utancını unuttu ve gözleri parladı. "Elbisem!" Bakışlarında kafasının ne kadar karıştığı okunur halde Lachlan'a döndü. "Ama nasıl?"

Lachlan omuzlarını silktilti. "Ne olduğunu tahmin ettim ve ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Dikkatle Lachlan'ı inceledi, sanki farkında olmadan bir şeyleri ifşa etmişti. "Çok düşüncelisin. Teşekkür ederim."

"Sana yardım etmesi için Morag'ı göndereceğim. Ama oyalanma," dedi kaba bir biçimde. Flora'nın bakışlarında gördüğü şey onu rahatsız etmiş, bir an kendini çıplak hissetmişti.

Arkasını dönüp, kapıya doğru ilerledi; bir daha baksa kendini tutabileceğini hiç sanmıyordu. O odadan çıkması mümkün olmazdı o zaman. Flora MacLeod'e hayatı boyunca unutamayacağı bir ilk yaşatabilirdi. Artık evlenmekte acele etmek için her zamankinden daha çok sebebi vardı. Er ya da geç Flora onun olacaktı. Ama bunun gibi karşılaşmalar ya da odaya dalmalar birkaç kez daha olursa erken olacağı aşikardı.

Nereye gelmişti?

Lachlan *cuir*'inden büyük bir yudum aldı, gözleri girişe kenetlenmişti. Yüksek masadaki koltuğundan – her ne kadar bir platform kadar resmi olmanın kıyısından bile geçemese de – gözlerini karşısındaki kapıya dikmiş bakıyor; aynı zamanda eğlenen diğer insanları da rahatlıkla görebiliyordu. Oda hıncahınç doluydu, oturulabilecek her yer renkli kiltleriyle klan üyeleri tarafından işgal edilmişti. Çok sayıda adamı Coll'da kısıtılıp kaldığı için kale biraz boş olsa da uzun zamandır ilk defa bir eğlence için buraya toplanmışlardı. Lachlan'ın ağabeyi esir düştüğünden beri ilk defa. Gaydalar çalınıyor, bira su gibi tüketiliyordu ve salon mum ışıklarıyla donatılmıştı. Ama onlar hâlâ bekliyordu.

Lachlan odasından çıkalı hemen hemen bir saat olmuştu ve onca uyarısına rağmen, Flora hâlâ ortada gözükmemişti. Sırf nispet olsun diye gecikmesini yanına bırakmazdı.

Tanrım, kadın hiç beklemediği bir şekilde ona meydan oku-

yordu. Pek çok yönden hem de. Şımarık ve dik başlı bir kız olacağı yerde, daha önce tanıdıklarına asla benzemeyen anlaşılması güç bir kadın olarak karşısına çıkmıştı. Kendine güveni tam, azimli, güçlü ama yine de tuhaf bir şekilde kırılgan. Bir yudum daha aldı, gözlerinin önünden gitmeyen canlı hayalinden kurtulmaya çalıştı. Sonsuzluğa uzanan bacakları, avuçlamak için yaratılmış poposu ve bir erkeğin hayallerini süsleyecek kadar dolgun olan göğüsleri. Düşünmemeye çalıştı ama şeffaf ketene sarılmış harikulade vücut hatlarının uzun süre zihninden çıkmayacağını biliyordu.

Uykuya hasret kalmıştı. Uzun, karanlık saatler sonu yokmuş gibi sürüp gidiyordu, üzerinde Flora'nın çıplaklığının, sevişirken her ritmik hareketinde dolgun göğüslerinin zıplayışının erotik görüntüleriyle başa çıkamıyordu. Sadece düşüncesi bile onu doldurmaya ve tahrik etmeye yetiyordu.

Lanet olsun, bir kadına ihtiyacı vardı. Bu gece, metresini aramayı düşünüyordu. Seonaid odanın diğer tarafına oturmuş, gözlerinde incinmiş bir ifadeyle ona bakıyordu. Ona en azından bir açıklama borçluydu. Belki de daha fazlasını.

O kadar gerilmişti ki rahatlaması gerekiyordu.

Ancak Flora odaya girdiğinde diğer kadınlarla birlikte olma düşüncesi de yok oldu. Acı verecek kadar güzel kadın gözüne takıldığında soluğu kesildi. O kadar asil bir zarafeti vardı ki; sanki havada yürüyordu. Altın saçlarında parlayan ışık yansıyor, etrafında ilahi bir hale gibi ışıldıyordu.

Daha önce gürültülü ve bol şamatalı olan salona bir anda sessizlik çöktü.

Lachlan, o anda anladı ki, odadaki diğer tüm insanlar gibi, Flora buraya ait değildi. Mütevazı Drimnin Kalesi böylesi bir ihtişam için çok yetersizdi.

Flora'nın üzerinde düşük, kare yakası ve dar korsajıyla altın

brokar Fransız elbisesi vardı. Elbisenin zıt renklerdeki kolları ve ön kısmı altın işlemeli ve yüzlerce küçük inciyle taçlandırılmış fildişi renkte ipektendi. Jüponu ise saray standartlarına göre nispeten uysaldı, tıpkı yüzünü çevreleyen yumuşak kırmalı yaka gibi. Uzun sarı bukleleri karmaşık bir düzenlemeyle birbirine sarılmıştı ki Lachlan, bunun Morag'ın daha önce hiç kalkışmadığı bir model olduğundan emindi. Genel itibarıyla etkisi büyüleyiciydi – elbette altında neler gizlendiğini bildiğinden etki daha da güçlü olmuştu.

Ama aynı zamanda aralarındaki büyük farkı göstermeye de yaramıştı. Flora'nın bu görüntüsünün maliyeti muhtemelen Lachlan'ın klanının tümünü aylarca beslemeye yetirdi.

İlk defa, Lachlan bir tereddüt yaşadı. Flora'yı evlenmeye ikna etmek tahmin ettiğinden biraz daha zor olabilirdi. Krallıktaki en zengin kadınlardan biriydi ve sarayın görkemine ve zenginliğine alıştı. Lachlan ise gençliğinden bu yana sürekli saldırı altında olan bir Highland lideriydi. Klanı hatırladığından çok daha derbeder yıllara maruz kalmıştı. O bir dövüşçüydü, bir savaşçı. Flora'nın alışık olduğu züppeler gibi değildi. Pek çok Highlandli rakibinin yaptığı gibi o da Edinburgh'taki Tounis Koleji'ne gitmek için boğuşmakla meşguldü ve vebadan kaçır gibi kaçmıştı saraydan. Flora'yı basit Highland hayatı için böylesi zenginliklerden feragat etmeye nasıl ikna edebilirdi?

Fakat tereddüt anı geldiği gibi gitti ve yerini yepyeni bir hırsla bıraktı. Savaş kolay kazanılmıyacaktı ama kazanılacaktı. Lachlan kazanacaktı. Başka seçenek yoktu. Yıllarca Flora'nın ağabeylerinin saldırılarını savdığı gibi bu kez de elindeki silahları kullanacaktı. Zenginlikte ve eğitimde olan açığını zeka ve kurnazlıkla kapatacaktı.

Flora da ona karşı kayıtsız değildi. Öpücüğüne ve dokunuşuna verdiği karşılığı, bedeninin tepkisini düşündü. Hayır, kesinlik-

le kayıtsız değildi. Aralarındaki çekim güçlü bir silah olabilirdi. Tavlama işe yaramazsa, tahrik yarayabilirdi. Artık ne gerekiyorsa yapacaktı, yeter ki Flora kabul etsin.

Flora yanına yaklaşınca ayağa kalktı. Göz göze geldiler. Flora'nın odasındaki o sıcak dakikalar aralarında yine alevlenmişti. Flora da hatırlıyordu. Yanaklarının aniden kızarışı onu ele vermişti. Lachlan ufak bir el işaretiyle yanındaki koltuğu gösterdi.

Diğer yanında oturan Gilly konuştu önce.

"Çok güzel görünüyorsun, Flora."

Kardeşinin sesindeki özlem Lachlan'a ağır gelmiş ve onu öfkelenmişti. Flora'nın görkemli görüntüsü, onu kardeşlerine veremedikleriyle yüzleşmeye zorladı.

"Teşekkür ederim, Gilly." Lachlan'a sanki takdirini beklemiş gibi göz ucuyla baktı.

O da Flora'ya hayranlık dolu bir bakış attı. "Seni bekliyoruz."

Flora'nın yanakları daha da kızardı ve Lachlan gözlerinden bir hayal kırıklığı geçtiğine yemin edebilirdi. "Elimden geldiğince hızlı geldim. Morag bu tarz kıyafetlere alışık değil, benim de giyinmeme genellikle iki hizmetçi yardım eder." Lachlan cevap veremedi, sözlerine devam etti: "Eleştirmiyorum, yalnızca böyle bir elbiseyi giymenin kolay olmadığını söylemeye çalışıyorum."

Lachlan dikkatle ona baktı. "Anlayabiliyorum."

Flora'nın hoş yüz hatlarını narin bir somurtma aldı. Kaşlarının arasında ufak çizgiler belirdi. İşaret parmağının ucuyla o çizgileri silmek istedi. Ama bu kadar bebensiz bir tende parmağı çok kaba ve hantal kalırdı.

"Belki de giymemeliydim. Geldiğimde bana gönderdiğin elbise çok daha uygun olurdu."

Flora'nın bilinçli olduğunu fark eden Lachlan aniden kendi-

ni suçlu hissetti. Böyle güzel elbiselerden kardeşine alamaması Flora'nın suçu değildi.

"İyi görünüyorsun," dedi Lachlan kaba bir ifadeyle.

Flora'nın gözleri neşeyle parladı. "Neredeyse iltifat etmişsin gibi geliyor kulağa," dedi abartılı bir hayret ifadesiyle. "Böyle devam edersen o altın dilin ozanları bile kıskançlıktan ağlatır."

Buruk bir gülümseme belirdi Lachlan'ın dudaklarında. Flora'nın gerçekten ince bir espri anlayışı vardı. "Bunu aklımda tutacağım ve kendimi çok kaptırmamaya çalışacağım." Flora da buna cevaben gülümsedi ve arkadaşlıktan ne kadar hoşlandığını anlayan Lachlan şaşırıldı.

Flora önce etrafına sonra masaya bakındı. "Mary nerede?"

Lachlan'ın gülümsemesi kayboldu. "Kendisini iyi hissetmiyordu. Yemeği odasında yemek istedi."

Flora'nın gözlerinde bir endişe ifadesi belirdi. Ayağa kalkacakmış gibi ellerini masanın üstüne koydu. "Hasta mı? Belki de bir baksam iyi olur."

Flora'nın elinin üzerine elini koyan Lachlan bir anda kendi eline kıyasla ne kadar küçük ve yumuşak kaldığını fark etti. Binçsizce hareket etmişti aslında, ama ne kadar sahiplenici bir hareket olduğunu fark etti. Ve tuhaf şekilde samimi. Elinin basit bir teması şaşırtıcı derecede güçlü bir bağ kurmalarını sağlamıştı.

"O iyi," diye karşılık verdi Lachlan rahatlatmak istercesine. "Yarına kadar kendisini daha iyi hissedecektir." En azından öyle olacağını umut ediyordu. Sanki dünyanın en zalim insanı oymuş gibi ona gözyaşları içinde bakan yüzü düşündü. Sanki en sevdiği köpeğinin kuyruğuna basmıştı. Lachlan silkelendi. Mary daha çok gençti, toparlardı.

Flora, Lachlan'ın eline baktı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Hissetmiş miydi aralarındaki bu garip bağ?

Flora yüzüne baktı. "Hatırladım şimdi. John kim?"

Lachlan gerilmişti ama hızla toparlanıp elini çekti. Aradaki bağ kopmuştu. “Erkek kardeşim.”

Flora gülümsedi. “Ben de öyle tahmin etmiştim. Salona gelirken merdivende birkaç adamın konuşmasını duydum ama sorduğumda söylemediler. Garip, değil mi?” Flora etrafına bakındı. “Neden onunla tanıştırılmadım?”

Lachlan’ın kalbi tekledi. “Şu anda burada değil.”

“Oh. Yakında dönecek mi?”

“Evet.” *Biz evlenir evlenmez.*

Hızla gerçek dünyaya dönerek, elini kutlamaların başlaması ve sohbetlerinin bitmesini işaret etmek için kaldırdı. Kalabalık salonda yemekler art arda servis edildi. Hector sürüsünün büyük çoğunluğunu – ve dolayısıyla da hazır gümüş kaynaklarını çaldığından zor karşılayabildiği bir yemektir. Ama aptalca olsa da Flora’yı etkilemek istemişti. Ancak giydiği elbiseye bir bakış, bunun ne kadar zor olduğunu anlamasına yetmişti. Yine de, bir Highland eğlencesini, saraydaki bir maskeli baloya her zaman tercih ederdi.

Acaba Flora eder miydi?

Yemek yerlerken, yanındaki Allan ve Lachlan’ın yanında oturan Gilly’ye hararetle bir şeyler anlatan Flora’yı izledi. Halinden memnun görünüyordu. Ama bir kadının zihnini kim okuyabilirdi ki?

“Bu gece geldiğin için mutlu musun?”

Flora’nın bakışları yanında oturan yakışıklı adama kaydı. Yemek boyunca yakınında olduğunu hissetmek yeterince acı vericiydi. Sebep olduğu güçlü fiziksel etki dikkatini dağıtıyordu. Yemek sırasında geniş omuzlarının ya da kaslı kolunun tenine bir kez değışı bile kalbinin deliler gibi çarpmasına neden olmuştu. Büyük ağzına, güçlü çenesine ve yorgun, savaş yaralarıyla dolu

yüzüne bir kez baktığında midesi kasılıyordu. Daha önce pek çok yakışıklı erkek görmüştü ama hiçbiri onu bu kadar... tepeden tırnağa etkilememişti.

Klasik olarak pek çok açıdan yakışıklı değildi. Aşırı sert yüz hatları, kare biçiminde bir çenesi, birden fazla kez kırıldığı için yamuk bir burnu vardı; ama bu özellikler ona erkeksi bir hava katıyordu. O saf gücün, kararlı bir tehdit oluşturan bir yanı vardı. Flora’nın hissettiği çekim gücü daha önce hiç hissetmediği bir yerlerden geliyordu. Derin, hassas bir yerden.

Ne düşündüğünü fark edecek korkusuyla delici bakışlarından kurtulup sorduğu soruyu düşündü.

Doğrusunu söylemek gerekirse çok keyif almıştı. Ters mümkün değildi. Eğlence uzun saatler sürmüş olmasına rağmen odada hâlâ kutlama sesleri ve kahkahalar çınılıyordu. Bunun bir şekilde rahatlatıcı ve güven verici bir yanı vardı. Ev gibi. Sarayın katı resmiyetiyle bunu kıyaslamadan edemedi.

Gaydaların büyümlü sesleri ve *seannachi*elerin anlattığı harika hikayelerle eğlenmişlerdi. Ancak savaşçıların – özellikle de Mary’nin Odin’inin – zarif kılıç dansını izlemek Flora için doruk noktası olmuştu. Kötü hazırlanmış yemek belki sinir bozucuydu ama insanlar onu bile fark edemeyecek kadar eğlenceye kaptırmışlardı kendilerini. Ayrıca su gibi içtikleri biralar düşünülürse, zaten çoğu umursamayacak kadar sarhoştur.

Bir de Lord vardı. Yemek boyunca ilgiliydi ama baskıcı bir hali yoktu. Sohbeti müzik, şair ya da dans hakkında sorular sorarak hafif tutmuştu – ona yemek hakkındaki fikirlerini sormadığı için memnun oldu. Çoğu erkeğin yaptığı gibi onu iltifatlarla etkilemeye çalışmıyordu, onunla gerçekten konuşuyordu. Dinliyordu da. Bunun ne kadar ender rastlanılan bir durum olduğunu daha önce hiç fark etmemişti. İlginçti, zekiydi ve kendisinden çok bahsetmeden Flora’yı konuşturmakta çok başarılıydı.

Neyse ki kuş yağıyla yaptıklarını affetmişe benziyordu.

Ama belki de en etkileyici olan şey, onu klanıyla beraberken görmektir. Uzun yemek boyunca sanki sarayın hepsi lordla sohbet etmek için masaya gelmişti. Hava koşulları, büyükbaş fiyatları ya da ufak bir toprak parçası üzerindeki anlaşmazlıklar gibi birbirinden alakasız konularda onun önerilerini almışlardı. Ona saygı ve sadakatle yaklaşıyorlardı, ama bunların yanı sıra bir şey daha vardı: Sevgi. Bir lider gibi buyurgan olmak zorundaydı ama belli ki sevgilerini onları korkutarak değil, saygı duymalarını sağlayarak kazanmıştı.

Aralarından biri öne çıktı. Daha önce hiç görmediği genç bir savaşıydı bu, muhtemelen yirmi dört yaşındaki Flora'dan çok da büyük değildi. Gözlerinde yaşlarla lorda bebeğinin haberlerini getirdiği için teşekkür etti. Breacachadh'ta tutulan karısı bir oğlan doğurmuştu. Bir çocuğun doğumuyla ilgili haber vermek hiç de önemsiz bir konu sayılmazdı. Lordun adamlarının hayatıyla ilgileniyor olması Flora'yı şaşırttığı kadar kimseyi şaşırtmamıştı. Ki bunu da bakışlardan anlıyordu.

Pek çok kadının ona büyük bir ilgiyle baktığını fark etti. Özellikle kuzguni saçları olan bir kadın davetkar bakışlarını gizleme zahmetine bile girmiyordu. Aslında bu bakış, davetten ziyade sahipleniciydi. Bunu fark etmek ise Flora'nın canını olması gerekenden çok daha fazla sıktı.

Hiç beklenmedik bir şekilde bu kaba adama doğru çekildiğini hissetti. O, Flora'ya bir ödül olarak değil, kadın olarak bakıyordu.

Coll Lordu hiç şüphesiz katı bir adamdı. Çok sık gülümsemiyordu ama gülümsediğinde bulutların arasından çıkmış güneş gibi parlıyordu. Şu anda da, Flora sorunun cevabını düşünürken de gülümsüyordu, Flora'nın eğlendiğini gayet iyi biliyordu.

Ama bu gece buraya gelmeye zorladığı için onu pek de affetmiş sayılmazdı.

"Eğer seninle akşam yemeğini yediğim için mutlu olup olmadığımı soruyorsan, hayır. Ama gaydacıların muhteşem... ve dans olağanüstüydü. O yüzden, evet, keyif alıyorum." Flora yine o katı, boyun eğmez ifadeyle baktı - Flora'nın gittikçe alışmaya başladığı bir ifadeydi bu. Hatta bunun ne anlama geldiğini anlamaya bile başlamıştı çünkü Lachlan'ın memnun görüldüğünü düşünüyordu. Flora'nın keyif almasını istiyordu. Ama neden? Acaba onu... tavlamaya mı çalışıyordu? Bu düşünce onu olması gerektiği kadar incitmemişti. Biraz Lachlan'a yanaşıp, gizli bir şey söylemek ister gibi fısıldadı. "Biliyor musun, balla daha fazla arı çekebilirsin."

Lachlan'ın gözlerinden bir ışıltı geçti. Bakışları düşük kor-sajına sonra da Flora'nın farkında olmadan güzel bir manzara sergilediği göğüslerine kaydı. Daha önce onu çok daha yakından görmüştü ama Lachlan'ın da aynı şeyleri düşünüyor olması fikri göğüs uçlarının sertleşmesi ve bedeninin o farkındalıkla ürpermesine neden oldu.

"Aklından ne gibi bir bal geçiyor, Flora?"

Flora'nın tüm vücudu alev alevdi, tam olarak anlamadığı ses tonundaki karıştırılması imkansız imaya karşılık verdi. "Bir emir olarak sarf edilmemiş herhangi bir şey."

Lachlan arkasına yaslandı, dudaklarında buruk bir gülümseme vardı. "Bunu aklımda tutmaya çalışacağım. Ama ben hep emir vermeye alışmışım."

Flora Lachlan'ın gülümsemesinin etkisini göğsünde hissetti. "Daha sık gülmelisin." Flora düşüncelerini sesli söylemişti.

Lachlan imalı imalı baktı. "Neden?"

Flora omuzlarını silkip, kızarmamaya çalıştı. Bunun onu daha yakışıklı ve daha genç gösterdiğini söyleyemezdi. Başlangıçta, onun otuzlarının sonlarında olduğunu düşünmüştü ama şimdi birkaç yaş daha küçük olduğunu tahmin ediyordu. "Seni o kadar... ürkütücü göstermiyor."

Lachlan arkasına yaslanıp, kollarını göğsünde birleştirdi; yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Flora kol kaslarının yaptığı şişkinliğe ya da geniş göğsünü kaplayan gömleğinin gerilişine bakıp, iç çekmemek için kendini zor tuttu. *Tanrım, çok güçlüydü.* Taştan yontulmuş gibi görünmeyen tek bir noktası dahi yoktu.

“Ben bir Highland lideriyim. Yeterince *ürkütücüyüm* zaten.”

Flora onun esprili konuştuğunu fark edip, sırtıttı. Sonra da Lachlan’ın yüzünden bir gölge geçti. “Son zamanlarda eğlenmek için pek az değerli neden oluyor.” Salona anlamlı gözlerle baktı. Lachlan’ın ne düşündüğünü bilmek için Flora’nın etrafına bakması gerekmiyordu. Çok yalın bir dekor, klan üyelerinin üzerindeki yırtık pırtık kıyafetler, kalenin içler acısı görüntüsü. Ama etrafındaki insanların ne kadar mutlu ve gururlu olduklarını da görebiliyordu. Liderleri de gururluydu. “Seller ve ağabeyinle olan kavgalar çok bedel ödetti,” diye bitirdi sözlerini Lachlan.

“Hector kalene el koyduğu için mi?”

Lachlan’ın gerildiğini görmüş ve buna bir anlam verememişti ama bir yandan onu süzmeye devam ediyordu. “Evet.”

Fakat bir şeyler daha olduğunu hissetti. Hector ile aralarındaki kavgaya yalnızca toprak ve kale yüzünden değildi.

Parmağı gümüş işlemeli kadehte gezindi. Aslında pek fukara görünen kalede zenginliğin tek işareti gümüş tabaklar ve bardaklardı – birkaç perde ve çiçeğin burayı aydınlatacağını düşünmeden edemedi. Lachlan’ın parmağının hafif hareketi bir anda Flora’yı hayallere daldırdı. Elleri de bedeninin geri kalanı gibiydi: Büyük, kaba ve güçlü. Savaş izleri taşıyan kahraman bir erkeğin elleri gibi. Lord Murray’nin elleri onunkiler kadar solgun, beyaz ve yumuşaktı.

Flora o kaba ve nasırlı ellerin göğsüne ne kadar nazik hareketlerle dokunduğunu hatırlayınca yutkundü. Lachlan ona kurulum bezinin üzerinden dokunduğunda şaşkına dönmüş ama in-

kar edilemeyecek kadar da tahrik olmuştu. Bedeni iç titreten bir sıcaklıkla yumuşamış ve tarif edilemez bir ağırlık bacaklarının dermanını kesmişti.

Ona nasıl baktığı... Ve hâlâ nasıl bakıyor olduğu. Sanki kıyafetlerinin içini görebiliyordu. Bu gece o odada aralarında bir samimiyet doğmuştu. Lachlan onu istemiş ve bu isteğini gizleme zahmetine girmemişti. Tek soru acaba bununla ilgili bir şey yapacak mıydı?

Eğer bir şeyler yaparsa Flora ne tepki verirdi, bunu düşünmek bile istemiyordu. Ondan ne kadar etkilendiğini inkar edemezdi ama onu esir edene kapılmayacaktı, ne kadar yakışıklı ya da öpüşü ne kadar nazik olursa olsun. “Hector ile olan kavganız nasıl başladı?” diye sordu Flora.

“Ağabeyini bu kadar az mı tanıyorsun?”

Flora yanaklarının yandığını hissetti ve Lachlan’ın karşısında ihtiyaç duyduğu içgüdüsel savunmayı bastırmaya çalıştı. Highland’daki bitmek bilmeyen ihtilaflar ve değişen ittifaklara bulaşmak istemiyordu, ama bu kadar uzun zamandır kendi mirasının bir kısmına aldırış etmediği için onu utandırmakta Lachlan’ın üstüne yoktu.

“Biz hiçbir zaman çok yakın olmadık. Benden yirmi yaş kadar büyük.” Düşünceli bir ifadeyle duraksadı. “Annem ondan çok bahsetmedi. Sanırım bir şeyler için onu suçlu buluyordu, gerçi sonunda barıştılar.” Annesi ölmeden önce. Flora, duyguları anlaşılmasın diye tabağına indirdi bakışlarını. Özlem dalgası geçince kafasını kaldırdığında, Lachlan hâlâ gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Böylece Flora’nın sadık olmadığını düşünmezdi, Flora ekledi, “Ama ne zaman yollarımız çakışsa, Hector bana kibar davranmıştır.”

Lachlan bir şey söylemek istercesine baktı ama dilini tuttu. “Ne bilmek istiyorsun?” diye sordu.

“Neden kaleni aldı? Birbirinizden niçin bu kadar nefret ediyorsunuz?”

“Klanlar arasında yıllardır husumet var. Babam öldüğünde ben daha on yaşında bile değildim. Hector babamın ölümünü uzun zamandır peşinde oldukları toprakları almak için bir fırsat olarak gördü. Saldırı için cenaze gününü seçti. Amcamın onu yeneceğini hesaba katmadı. İtiraf etmeliyim ki çok mantıklı.” Ve kanlı diye düşündü Flora. “Sayıca az olmamızın yanı sıra bir de üstüne hazırlıksızdık. İnsanlar ağabeyinin kaybını lanete bağladı,” diye sonlandırdı cümlesini.

“Ama çok saçma. Macleanler iki tarafta da savaşıyor. Savaşı kazananların Macleanler olmasını nasıl açıklıyorlar?”

Lachlan başını salladı. “Lanetten medet ummak mantıklı değil. Bir şeyler ters gittiğinde hep bir günah keçisi bulursun. Tıpkı Coll’da yıllarca sürüp gelen alışılmadık büyük sel felaketleri gibi.”

Flora uzun bir süre bakışlarını ondan ayırmadı. “Hiç rahat nefes alamadın, değil mi?”

Flora’nın tespiti Lachlan’ı şaşırtmış ve oldukça rahatsız etmiş gibiydi. “Lider olmanın kolay olmasını beklememiştin zaten. Bu benim doğuştan gelen hakkım ve görevim.” Hem de kimliğinin içsel bir parçası, diye fikir yürüttü Flora. “Bunu korumak ve devamını sağlamak için her şeyi yaparım.”

Kulağa bir uyarı gibi geliyordu ama Flora aldırış etmeden, kavgaya konusuna döndü. “Amcanın ellerinde yenildikten sonra Hector intikam peşine düştü galiba.”

Lachlan başıyla onayladı. “Amcam yedi yıl sonra öldürüldü.”

“Sen de bundan Hector’u sorumlu tutuyorsun?”

Lachlan dişlerini sıktı. “Evet gerçi kanıtlayamam. Ama bu hareketin suçluları cezasını çekti.”

Flora ne demek istediğini sormaya ihtiyaç duymadı. Öldürülmüşlerdi. Lachlan’ın ellerinde. Lachlan sanki bu zalimliğe karşı gelmesini beklemiş gibi izledi ama Flora bir şey demedi. Demeyecekti de. Adalet adaletti. Ve Highland’da hızlıca yerini bulurdu.

“O da senin kaleni mi aldı? Bu, amcanın ölümüne karıştığını kabul etmek değil midir?”

“Hıyanet için Hector’un bahaneye ihtiyacı yok. Ama amcamın ölümünün cezası uzun yıllar önce verildi. Hayır, bana istediklerini yaptırmak için topraklarıma saldırıp, kalemi çaldı. Ki asla onun istediklerini yapmam.”

Öyle bir nefret ve çelik gibi bir azimle söylemişti ki Flora afalladı, karşısında annesinin hep sakınması için uyardığı merhametsiz Highlandlılar’dan biri vardı. Gilly’nin ağabeyinin sabit fikirli çözümleri hakkında yaptığı uyarı geldi birden aklına.

Flora kendini paramparça hissediyordu. Sadakati ağabeyineydi, onu kaçıran bu adama değil. Ancak Lachlan Maclean’den öğrendiklerini de yabana atamazdı. Adil görünüyordu. Belli ki bu adalete Flora’nın ağabeyi dahil değildi.

“Neden?” diye sordu.

“McDonaldlar ile olan kavgasına katılmadım. Onu lider olarak kabul etmemi istedi, ben de reddettim.”

Flora kaşlarını çatı. Klanın Duart kolunun büyük kardeşin, Coll Maclean’lerin kolununsa küçük kardeşin soyu olduğunu bilecek kadar bilgisi vardı. “Ama haklı. Duart, Gillian Klanı’nın lider koludur. Onun önünde eğilmek senin görevin. Highland usulü böyle.”

Lachlan’ın tüm bedeni kaskatı kesildi. Bu defa çelik gibi kontrolü, öfkesini gizleyemedi. “Highland usullerinde uzman olduğunu mu söyleyeceksin? Evinden ve akrabalarından uzakta bir kız olarak? Coll, iki yüz yılı aşkın süredir bir baronluk arazi. Ona

haraç ödemem, adamlarımı savaşlarına da göndermem. Ben Coll *Lorduyum*, özgür bir baronum. Bir liderim. Hector'a ne bağlılık ne de başka bir borcum var."

"Yani feodal kanunları Kilt Brehon Kanunları'ndan üstün mü tutuyorsun? Bu bir Highlandlı için alışılmadık bir durum."

"Feodalizm yüzyıllardır İskoçya'daki klanların bir parçası. Coll Maclean'leri, kendilerini uzun zamandır Gillian Klanı'nın bir parçası olarak görmüyor. Bizim kendi klanımız. Bu benim babamın mevkiiydi. Şimdi benim."

Gurur. Hepsi bu yüzden miydi? Annesinin uyarıları tekrar aklına geldi: *Asla bir Highlandlı'ya güvenme. Onlar hassas gururları olan ve sorunlarını kılıçla çözen katı adamlardır. Annesi haklı mıydı? Yıllardır yalnızca gurur yüzünden mi insanlar savaş açıp birbirlerini öldürüyorlardı?*

"Ama Hector'u lider olarak tanısaydın belki de aranızdaki her şey hallolurdu."

"İşler sandığından daha karmaşık."

"Öyle mi? Tüm bu kavgalara değer miydi? Hector, Highland'daki en güçlü liderlerden biri. En azından dört yüz savaşçısı var. Sende bunun üçte biri bile yoktur. Onunla savaşmak aptallık olur. Onu alt edebileceğini nasıl düşünebilirsin?"

Lachlan'ın çenesi seğirdi, bu bir uyarı belirtisiydi. Flora tehlikeli sulara yüzüyordu. "Kime aptal dediğine dikkat etsen iyi olur. Sen neden söz ettiğini bilmiyorsun."

Flora'nın da öfkesi kabardı. "Belki bilmiyor olabilirim ama klanına nelere mal olduğunu görebiliyorum." Flora'nın bakışları tüm salonda gezindi; bu kez eğlenen insanların içtenliğine aldırış etmeden, basit mobilyalara ve dekorların eksikliğine takıldı. "Etrafına bir bak. Klanın sürünüyor. Hector ile savaşmakla bu denli meşgul olmasaydın belki de kız kardeşlerin şimdi sarayda olabilirdi."

Lachlan'ın çekilişi ani oldu, ifadesi ise buz gibi. Flora'nın sözleri ağır bir darbe indirmişti, kasıtlı olmayan bir darbe. Ama artık çok geçti, gençliğinden beri hayatta kalmak için savaşmış gururlu bir erkeğe yapılan eleştirinin neler hissettirebileceğini düşündü. Ama onu endişelendiren yalnızca Lachlan'ın kız kardeşleriydi – ve de klanının fakirliği. Lachlan Maclean'in bir zayıflığı varsa kesinlikle gururuydu. Ama belki de bunu hak etmişti, diye düşündü Flora.

Lachlan'ın kolunu tuttu ve elinin altındaki çelik gibi kasların gerginliğini hissetti. "Özür dilerim. Haddimi aştım. Seni öfkelen-dirmek istememiştim."

Lachlan'ın mavi bakışları sertleşti. "O zaman anlamadığın konularda konuşma."

"Yalnızca yardım etmeye çalışıyordum."

"Edeceksin."

Lachlan'ın cevabının soğukluğu canını acıttı. Tıpkı Drimnin'de olmasının zorunlu hatırlatıcısı gibi. Sırtını dikleştirdi. "Kalenin geri alman için sana yardım etmemi mi bekliyorsun?" diye sordu acı dolu bir ifadeyle.

Lachlan bir an tereddüt ederek, başka bir şeyler daha olduğunu hissetmesini sağladı. "Evet."

"Ama neden ben? Yardım için krala gitmedin mi?"

Lachlan'ın yüzü granit gibi olmuştu. "Gittim. Lowland sülüklerini..." Duraksadı. "Özel danışmanlarını aşarak."

"Eminim Hector'un Coll, kalesi ya da toprakları üzerinde geçerli bir iddiası olmamıştır."

"Hiçbir yasal iddia ya da benzeri bir şey yok. Yasal hakkımı yıllar önce topraklarıma götürdüm, sembolik toprağı ve taşı aldım."

"O zaman kral bir şeyler yapmıştır?"

Lachlan'ın gözleri tepkisizdi. "Yaptı."

Flora rahatladı. Kral James adaletin yerine geldiğini görmek isterdi. “O zaman belki de bana hiç ihtiyacın olmayacak?”

Lachlan bakışlarını kaçırmadı. “Sana ihtiyacım var, tatlım. Bu konuda şüphen olmasın.”

BÖLÜM 6

Ertesi sabah erken saatlerde Lachlan gözetleme kulesinin güneyindeki küçük bahçeye doğru avluda kararlı adımlarla ilerliyordu. Bahar havası tuzlu deniz havasıyla karışıyor, Lachlan’ın kışına doğal bir set oluşturuyordu. Parlak güneşin ve bulutsuz gökyüzünün az çok farkındaydı ama alışılmadık sıcak bir gün bile memnuniyetsizliğinin ateşini dindirmeye yetmezdi. Egzersizlerine başlamadan önce Seonaid’i bulması gerekiyordu. Yapmak zorunda olduğu şey bekleyemezdi.

Uykusuz bir gece geçirmişti. Ama sadece umduğu sebepten ötürü değil – gerçi onu bu kadar kızdıran bir kız için bedeninin kıvranıyor olması akıl kârı değildi.

Husumetin klanına ödettiği bedeli herkesten çok daha iyi biliyordu. Bunu, hayatında bir gün bile aç kalmamış saf bir kızdan duymaya ihtiyacı yoktu. Evet, Hector ile aralarındaki savaş devam ederken, klanının onuru ve gururu tehlikedeydi ama onları korumak istiyorsa buna göğüs germesi gerekiyordu. Lachlan, Hector’u lideri olarak kabul ederse Hector onu MacDonaldlar’la savaşmaya sürüklerdi. Lachlan adamlarını Hector için savaşmak üzere göndermek zorunda kalacaktı. Hector keyfine göre onları emrine çağıracaktı ki çok acımasızdı. Yıllardır MacDonaldlar’la savaş halindeydi.

Lachlan, klanını bildiği tek şekilde koruyordu. Hector ile aralarındaki savaşın bitmesini herkesten çok istediği, bir gerçektir.

Ancak Flora karşısına geçmiş, onu sorgulama cüreti gösteriyordu. Aslında, hiç diline hakim olmayı beceremiyormuş gibi görünüyordu. Hep aklından geçenleri söylemesi için cesaretlendirilmişti –Highland’daki kadınlarda bu özelliğe pek sık rastlanılmazdı. Lachlan’a açıkça meydan okuyan olmazdı. Ama Flora karşısına geçip, ona meydan okumuştı.

Bu hem sinir bozucu hem de eşit şekilde canlandırıcıydı.

Krala olan inancı ise gülünçtü.

Birkaç ay önce, iki klan arasındaki husumetin kaldığı yerden devam etmesine sinirlenen Kral James, Edinburgh’e geçiş izni altında Kraliyet Danışma Meclisi’nin karşısına çıkmalarını emrederek Lachlan ve Hector’u dize getirme girişiminde bulunmuştu. Hector’un, kralın emirlerine uyacağına güvenmeyen Lachlan kendi yerine kardeşi John’u göndermişti; bu sayede kalıp, Breacachadh’ı saldırıya karşı koruyabilirdi.

Hector’dan hain bir hareket bekliyordu ama asıl ihanet Kral’dan gelmişti. Husumetin sebeplerini dinlemektense Kral James doğrudan John’u hapse atmıştı – böylece Lachlan’ı savaşı sonlandırmaya ve Danışma Meclisi’nin yargı yetkisine güvenmeye zorlayacaktı. Lachlan, Blackness Hapishanesi’nden kardeşini kurtarmaya yardım etmesi için Argyll’e gitmişti ve Hector Breacachadh’ı işgal etmekte hiç gecikmeyince korkmakta haklı olduğunu acı bir şekilde öğrendi.

Hector sert ve zalim bir liderdi – Lachlan, Hector’un hakimiyeti altında klanının yalnızca acı çekeceğini biliyordu. Hem kardeşi hem de klanı acı çekerken de kaybedecek zamanı yoktu.

Adamlarını alıp, Blackness Hapishanesi’ne kendisi baskın yapacaktı – kız kardeşleri ve halkı olmasaydı. Bu tehlikeyi göze alamazdı. En azından başka yolu da varken. O yol, Flora’ydı.

Onu evliliğe ikna etmek için gereken her şeyi yapacak, gerekirse onu kandıracaktı. Flora’nın yalnızca şımarık bir kız olduğunu düşünürken çok daha kolay görünen bir yoldu bu. Ancak Flora MacLeod’a dair kolay olan hiçbir şey yoktu.

Gerçeği öğrenirse, Flora onunla evlenmeyi asla kabul etmezdi. Kardeşinin hapisten çıkmasını sağlamak için Flora’nın kuzeni Argyll ile yaptığı pazarlığın tüm gerçeklerini. Bu yaklaşımın canını ne kadar yaktığını fark etmesi bile Lachlan’ı rahatsız etti.

Belli ki şehvet Lachlan’ın kafasını karıştırmıştı. Flora, John’un serbest kalmasına yardım edecekti ve Hector yaptıklarının bedelini ödeyecekti – önemli olan buydu.

Seonaid tam Morag’ın söylediği yerde, bahçeden çeşitli otlar toplamakla meşguldü. Bitkiler hakkında yeterince bilgisi ve yeteneği vardı; klanına şifacı olarak hizmet veriyordu. Hafif yuvamlak olan poposunun biraz kalkık oluşu, hiçbir tereddüde yer vermeksizin doğru şeyi yapmakta olduğunu göstergesiydi.

Yanına yaklaştığını duyunca, yavaşça ayağa kalkarak, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle karşıladı Lachlan’ı. “Lordum. Ne hoş sürpriz!” Salınarak Lachlan’a doğru geldi, fark edilir derecede şehvetli bir yürüyüşü vardı. Lachlan’ın hemen önünde durdu; yumuşak, dolgun göğüslerini Lachlan’ın göğsüne dayadı ve işveli bir ifadeyle yüzüne baktı. “Bir şeye mi ihtiyacın var?”

Evet, ama maalesef ihtiyacını karşılaması gereken kişi o değildi. Tahrik bile olmamıştı. Ama bu, Seonaid’in suçu değildi. “Bugün değil, tatlım.”

Gözlerinde umutla Lachlan’a baktı. “Belki bu gece o zaman?”

Lachlan başını salladı. “Sanmam.”

“Ah,” dedi hafifçe Seonaid. “Anladım.”

Yüzündeki dağılmış ifadeden anladığı belliydi. Lachlan onu incitmek istememişti ama en başından beri dürüst davranmıştı. “Anladığımı düşündüm.”

Seonaid gülümsemeye çalıştı ama gözlerinde yaşlar parlıyordu. “Anladım. Ben sadece düşünmüştüm ki...” Seonaid gözlerini devirdi. Bir bukle saç yüzüne düştü, Lachlan uzanıp, onu kulağının arkasına itti. Ama Seonaid bu harekette, kastedilenden daha fazlasını hissetmişti. Lachlan onun umutlandığını ve hemen ardından öfkesini Flora’ya yönelttiğini sezdi. “Sorun o, değil mi?” Seonaid’in sesinden ne kadar kızgın olduğu anlaşılıyordu. “Dün gece beni izledi. Sana benden kurtulmanı söyledi.”

Lachlan kaşlarını çatı; Seonaid’in bakışlarında gördüğü düşmanlıktan hoşlanmamıştı – ne de bir kızın ona zorla dikte ettiği çıkarsamadan. “Bu benim kararımdı.”

Seonaid uzanıp, kollarını Lachlan’ın boynuna doladı, yumuşak ve pek istekli bedenini onunkine bastırdı. “Seni asla tatmin edemez. Onun gibi bir kadın. Senden korkar.” Elini Lachlan’ın karnından aşağı doğru kaydırdı. “Ben senin neyden hoşlandığını biliyorum.” Lachlan’ın kulağına doğru nefes verdi. “Dudaklarım emrine hazır.”

O çok yetenekli ağzın uzunca tek bir çekişi Lachlan’ın tüketmek bilmeyen enerjisinin bir kısmından kurtulmasını sağlayabilirdi. Ama Lachlan’ın hayalini kurduğu Seonaid’in dudakları değildi. Bedeni, kırmızı dudakları gerilmiş, onu adeta içine çeken Flora’nın görüntüsüyle yanıp tutuşuyordu.

Bu tepkiyi yanlış yorumlayan Seonaid’in gözlerinde tatmin-kar bir parıltı belirdi. “Sence Saraylı kız sana benim gibi istediğini verebilir mi?”

Kelimeleri olması gerektiğinden daha çok canını sıkıyordu. Flora ile arasındaki farkların herkes farkındaydı. Ama Seonaid haddini aşmıştı.

Lachlan, Seonaid’in elini itti ve ondan birkaç adım uzaklaştı. “Seni ilgilendirmez.”

“Bizim aramızda daha farklı şeyler olduğunu düşünmüştüm.”

Gaddar olmak istememişti ama hiçbir şüpheye mahal vermek istemiyordu. “Bizim aramızda yalnızca cinsellik vardı. Bunu en başında açıkça söylemiştim. Sen benim metresimdin.”

“O da senin karın olacak.”

Lachlan gözlerini kıstı. Yalnızca muhafızları, Morag ve kız kardeşleri, Flora’nın Drimnin’de olmasının gerçek sebebini biliyordu. John’un esareti konusunun gizli kalmasının en iyisi olacağını düşünmüştü; bu sayede cevaplanacak daha az soru ve Flora’nın kuzeninin de işin içinde olduğunun keşfedilmesinin daha az ihtimali olacaktı. Seonaid sadece tahminde mi bulunuyordu yoksa birileri açık mı vermişti? Bu konuşulanların hiçbir şekilde Flora’nın kulağına gitmemesi gerekiyordu.

“Sen ne dediğini bilmiyorsun, Seonaid. Biriyle evlenip evlenmeyeceğim seni ilgilendirmez.” Seonaid duyduğu bu sözlerin zalimliği karşısında ürktü. Lachlan kızın kıskançlıktan böyle konuştuğunu biliyordu ama saygısızlığa hoşgörüsü yoktu. Ne de Seonaid’in bakışlarında gördüğü hesaplama hoşlanmıyordu. “Canını yaktıysam üzgünüm. Ama seni uyarıyorum. Sakın karışma.”

Sana ihtiyacım var, tatlım. Bu konuda şüphelenme.

Gece ettikleri sohbetin yankıları hâlâ zihnindeydi, Flora kahvaltaya oturduğunda bile. Kral da işin içine girdiyse, Lachlan’ın ona neden ihtiyacı vardı ki? Breacachadh Kalesi üstünde yasal bir hakkı olmadan Hector’a mutlaka Coll’a kalesini iade etmesi emredilirdi. Hiç mantıklı değildi. Başka bir sebep mi vardı? Ama Lachlan’a sorduğunda sorularını duymazlıktan geliyordu.

Flora, Coll’un karanlık, gizemli Lordu hakkında bir şeyler öğrenmişti ama büyük bir kısmı hâlâ anlaşılmazdı. Olasılıkların ne kadar kafasını karıştırdığını görmek Flora’yı hayrete düşürüyordu. *Lachlan* onun için halen bir bilmeceydi.

Ama şu anda, düşünmesi gereken başka şeyler vardı. Son ekmek parçasını da bir kaşık arpa bulamacıyla yutup, kahvaltıda aşağıya inmeyen Mary'yi aramak için acele etti. Gilly, ısrarla Mary'nin sadece yorgun olduğunu söylemişti ama Flora'nın içindeki korkunç ses, bir gün önceki bıçak yağlama işiyle bunun bir ilgisinin olabileceğini söylüyordu. Lord çok kızmıştı. Acaba kardeşini mi suçlamıştı?

Flora, Mary'yi planlarına hiç dahil etmemeliydi; bu tatlı kızın haylazlıkla arası yoktu – hem de hiç. Sadece sessiz olduğundan değildi, ki gerçekten çok sakindi, ama Mary her şeyden çok alınıyordu. Flora, ağabeyini hayal kırıklığına uğratmanın onun ne kadar canını yakacağını tahmin etmeliydi.

İzin isteyerek, Mary'yi aramak üzere masadan kalktığı anda pencerelerden birinden bakmış bulundu.

Kalbi duracak gibi oldu, şaşkınlıktan ne yapacağını bilemeyerek nefes verdi. Göğsüne bir çekiç darbesi yemiş gibi ani ve sert bir acı duydu. Arkasını dönmek istedi ama gözleri aşağıdaki sahneye çakılıp kalmıştı.

Lachlan Maclean küçük bir bahçeye benzeyen avlunun güney ucunda ayakta, dün gece Flora'yı izleyen kadınla sarmaş dolaştı. Kadının kolları Lachlan'ın boynuna dolanmış, bedeni geniş göğsüne yapışmıştı. Flora'nın bakışları aşağıya doğru kaydı. Midesi buruldu. Eğer yanılmıyorsa, kadının eli Lachlan'ın...

Lord telaşla kendini kadının elinden kurtardı ama Flora'nın göğsündeki sıkışma geçmedi. Bakire olabilirdi ama kadının Lachlan'ın bedenine yaptığı baskının anlamını bilecek yaşta idi.

Bakışlarını pencereden ayırıp, yemeğini bitirmek üzere hâlâ masada oturan Gilly'ye döndü. "Gilly, dün gece gözlerini dikmiş ağabeyine bakan esmer kadın kimdi?" Sadece küçük bir merak duyduğunu belli etmeye çalışmasına rağmen, göğsündeki sıkışma sesine yansımıştı.

Gilly'nin bıçağı elinden kayıp, masanın üstüne düştü. "Hangi kadın?"

Gilly'nin tepkisinden kadını gayet iyi tanıdığı anlaşıyordu. Ortada bir düzine kadın yoktu en nihayetinde. Burası büyük bir kale değildi, Coll savaşçıların karıları ve çocuklarının pek çoğu da Breacachadh'ta kalmıştı. "Siyah saçlı güzel olan. Lordun sözlüsü mü?"

Gilly kapana kısılmış bir av gibi bakıyordu. Gözleri kocaman açılmış bir halde telaşla başını salladı. "Ağabeyim nişanlı değil."

Flora'nın kalbi hızla çarpıyordu. Bir ihtimal daha vardı, Highland civarında epey yaygın olan bir ihtimal. Bu uygulamalar da oldukça açık oluyordu. "O zaman metresi?"

Gilly bakışlarını tabağına çevirdi, yanakları kıpkırmızı olmuştu ve Flora'ya aradığı cevabı veriyordu.

Aslında şaşırmamalıydı. Pek çok Highlandlı'nın metresi vardı ve Lachlan Maclean güçlü, iktidarlı bir adamdı. Saf seksiliği onun hakkında göze çarpan ilk şeylerden biriydi. Flora'nın beklemediği ise ona hissettirdikleriydi. Canı yanmış. Hayal kırıklığına uğramış... Dudağını ısırды. Hatta belki de kıskanmıştı.

Çok saçmaydı.

"Flora, bu..."

Flora elini kaldırdı. "Hiçbir şey söylemene gerek yok, Gilly." Omuzlarını çekerek, boğazındaki dayanılmaz acıya aldırnamaya çalıştı. "Sormamalıydım. Beni ilgilendirmez."

Ancak hüsrânını içine gömmeyi hiç de kolaylaştırmadı.

Kapıya doğru hızlı adımlarla ilerledi, neredeyse koştu. "Mary'ye bakacağım," dedi omzunun üzerinden, Gilly yüzünü görsün istemiyordu.

Karanlık merdiven boşluğuna geldiğinde Flora yalnızlığına sığındı. Sırtını serin taşlara dayadı, gözlerini kapadı, derin ve dü-

zenli nefes aldı. Kalbi hızla çarpıyor ve gözleri alev alev yanıyordu. Bilmese, gözyaşlarına boğulacağını düşünürdü.

Aptallık ediyordu. Lachlan Maclean onun için hiçbir şeydi. Onu esir almıştı. Ağabeyinin düşmanıydı.

Ama Flora düşünmüştü ki...

Ne düşünmüştü?

Onu istediğini.

Flora'yı şefkatle öpmüştü, bedenine daha önce hiçbir erkeğin dokunmadığı gibi dokunmuş ve onu sahte iltifatlara boğmadan yalnızca dürüstlüğüyle etkilemişti. Çok da işe yaramıştı. Bir şekilde tüm savunmalarının altına sızmayı becermişti.

Flora çıldırmış olmalıydı. Lachlan'da, annesinin bahsettiği tüm kötü özellikler vardı.

Öyleydi, değil mi?

Kalbinin deli gibi çarpması biraz olsun durulmuştu. Aşırı tepki veriyordu. Flora'nın onun üzerinde bir hakkı yoktu. Yalnızca gönülsüz bir misafirdi, hepsi bu.

Coll Lordu'nu aklından çıkararak, kendini toparlayıp, Mary'yi aramak üzere merdiven basamaklarını çıkmaya başladı.

İkinci katta, Mary'nin Gilly ile paylaştığı odanın kapısına gelip, çaldı. Mary'nin sesi zor çıkıyordu. Flora kapıyı gıcırdatarak açtı ama Mary arkasını dönmedi. Küçük bir sandalyede oturmuş, gözlerini pencereye kenetlemişti. Gönderilen yemek, hemen yanındaki masada dokunulmamış bir halde duruyordu. Solgun yanakları gözyaşlarının tuzlu kalıntılarıyla bembeyaz olmuştu.

Mary harap görünüyordu. Bakışlarında öyle bir umutsuzluk vardı ki Flora'nın annesinin ölümünden kalan hâlâ hassas bir noktasına dokundu. Bu hüznün ona tanıdık gelmişti. Yenik hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Bu zavallı kızın kederinin sebebi mi olmuştu?

Odada ilerleyip, yanına çömeldi.

"Mary," dedi Flora nazikçe, onu ürkütmeyi istemeyerek. "Ne oldu, küçük kız? Sorun ne?"

Mary bir anda çekildi. Flora'ya döndü, gözleri kırmızı ve keskindi. "Ben küçük kız değilim."

Flora hassas bir noktaya temas ettiğini fark ederek, hatasını düzeltmeye çalıştı. "Elbette değilsin. Affedersin. Ama seni bu kadar üzecek ne oldu? Ağabeyin mi?"

Mary başıyla onayladı ve Flora kendini suçlu hissetti. Hepsinin onun hatasıydı. "Özür dilerim, seni hiç karıştırmamalıyım. Her şey düzelecek, göreceksin. Hepsinin benim hatam olduğunu söyleyeceğim ona."

Mary, Flora'ya baktı, belli ki kafası karışmıştı. "Neden bahsediyorsun?"

"Kılıçlardan tabii ki." Flora kızardı. "Sanırım ağabeyin benim kuş yağı ile yaptığım ufak şakadan dolayı kızgın. Ama gerçekten inan bana, öfkesi geçmiştir artık."

Mary'nin yanaklarından tekrar yaşlar süzölmeye başladı. Başını salladı. "Keşke sorun kılıçlar olsaydı..." Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Keşke kılıçlar olsaydı."

Flora, Mary'yi karşısında öyle görünce ne yapacağını bilemedi. Kız kardeşlerle pek tecrübesi olmadığından nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Ağlayan zavallı kızı kollarının arasına almadan önce bir an tereddüt etti. İpek saçlarını okşayarak omuzlarının sarsılışı kesilene ve gözyaşları dininceye kadar sakinleşti. Sözcükler fısıldadı kulağına.

Mary konuşacak kadar sakinleştiğinde Flora, "Seni böyle üzecek ne dedi, söyle bana," dedi.

Mary'yi tekrar gözyaşlarına boğulmamaya çalışarak kelimeleri güçlkle seçişini izledi. "Sorun Allan."

Flora neler olduğunu hemen anlayıp, lanetler okudu. Belli ki Mary'nin ağabeyinin komutanına beslediği hisleri fark eden baş-

kaları da vardı. “Dur tahmin edeyim. Ağabeyin, komutanla ilgili hevesini kırdı.”

Mary’nin yüzü allak bullak oldu. “Daha da kötüsü. Allan’ın benimle özel konuşmasını yasakladı. Bizim aramızda asla bir birliktelik olamayacağını söyledi.”

“Ama neden? Allan onun kalesinin komutanı, muhafızlarından biri ve bir klan lideri.”

Mary bakışlarını yere eğdi. “Benim için başka planları varmış.”

Daha büyük planlar. Flora, Lachlan’ın neyin peşinde olduğunu gerçekten merak ediyordu. Mary ve Allan arasında bir birliktelik iyi olmasa da kötü de değildi. Kalenin haline bakılırsa, Mary’nin fazla çeyizi de olduğunu sanmıyordu. “Eminim senin hislerini dikkate alacaktır. Belki fikrini değiştirmesi için komutan onu ikna edilebilir?”

Mary başını salladı. “Ağabeyimi tanımıyorsun. Kararlıdır. Bir karar verdiğinde kimse onu yolundan döndüremez. Gençliğinde de böyleydi. Asla fikrini değiştirmez.”

Flora içindeki öfke patlamasını zor bastırıyordu. Buna benzer bir durumla hayatı boyunca mücadele etmişti. “Seni istemediğin bir evlilik yapmaya zorlayacağını mı söylüyorsun?” İstemedi de olsa hayran olduğu adamın bu kadar gaddar olabileceğine inanmak istemiyordu.

O bir Highlandlı.

“Öyle değil. O sadece klanı için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya çalışıyor. Beni zorlamasına gerek yok. Görevimi reddedemem. Ben sadece isterdim ki...” Mary’nin sesi tizleşti ve yanağından aşağı tek bir yaş damlası süzüldü. “İsterdim ki koşullar farklı olsun.”

Flora, Mary’nin Lachlan’ı savunabildiğine inanamıyordu. Elbette bu tatlı, iyi huylu çocuk ağabeyi ne emrederse onu yapacaktı.

Başka bir deyişle “görevini”. Mary ağabeyine karşı gelmeyi asla düşünmezdi. Ama Flora düşünürdü. Tek kalemde. Alternatifi görmüştü. Bir kadın için “görevini” yerine getirmek çok genel olarak acı ve hüznle dolu bir gelecek anlamına geliyordu. Mary’nin mutlu olmak gibi bir şansı varsa, o şansı kullanmalıydı.

“Ağabeyin John yardımcı olabilir mi?”

Kolu hâlâ Mary’nin omzundaydı, gerildiğini hissedebiliyordu. “Hayır.” Flora’ya sanki suçlar gibi baktı. “Çok kibar davrandın.”

“Ağabeyinin beni kaçırmış olması senin suçun değil.”

“Ona sert davranma. Lachlan’ın başka seçeneği yoktu.”

Flora’nın ifadesi sertleşti. “Her zaman seçenek vardır.” Mary’nin elini tutup, cesaretlendirircesine sıktı. “Umutsuzluğa kapılma, Mary. Onunla konuşacağım. Biraz da olsa mantıklı davranmasını sağlayabilirim.”

Sözleri kahin gibiydi ama kastettiği biçimde değildi. Aslında duygusuz bıraktığı Mary idi.

Mary’nin biraz yemek yemesini sağladıktan sonra Flora sözünü yerine getirmek üzere yola koyuldu. Günün bu saatinde Lordun idman avlusunda adamlarının savaş yetenekleriyle ilgileneceğini biliyordu. Geçen hafta içinde oldukça sık tozların havada uçuşmasını görmüş ve kılıçların şakırtısını duymuştu ama yarı çıplak adamların ölüm silahlarını havada sallamalarından özellikle uzak durmuştu – belki de bilinçaltında annesinin uyarılarının görsel olarak hayata geçmesinden sakınmıştı.

Onlar yalnızca savaşırken mutlu olan ilkel, gaddar adamlar.

Ama kalenin gölgesini ardında bırakıp, kılıç oyunlarının sağır edici seslerine yaklaştıkça gördüğü manzara karşısında derinden sarsıldı.

Tanrım, muhteşemdi; kocaman bir aslan gibi güneşin altında parlıyordu.

Talim alanından kaçınarak hata etmiş olabilirdi. Lord yalnız-

ca adamlarını denetlemiyor, bugün kendi yeteneklerini de sergiliyordu. Ancak sergilenen sadece yeteneklerden ibaret değildi.

Tutmakta olduğunu fark etmediği nefesini bıraktı. Yalnızca güçlü baldırlarını saran deri bir pantolon giymişti; pürüzsüz, bronzlaşmış çıplak göğsü cilalı bir granit gibi güneş ışığında parlıyordu. Kuvvetli bedeninin her zerresi bir taştan yontulmuş gibi, kaslarının her oyumu yıllarca süren savaşla inşa edilmişti. Omuzları geniş, kolları kalın ve beli dardı. Belirgin hatlı düz karnında sıkı kas şeritleri vardı. Savaşlardan kalma izler gözden kaçmıyordu ama Flora'nın asıl dikkatini çeken yan tarafındaki uzun yara iziydi. Daha iyileşememiş görünüyordu. Flora derin bir pişmanlık duydu. Kendi sebep olduğu izdi bu.

Ama yaralar hırpani kusursuzluğunu gölgelemiyordu. Bedeninde bir gram bile fazla yağ yoktu; dalgalı, güçlü ve inanılmaz derecede erkeksiye, her zerresiyle kuvvetli bir Highland savaşçısıydı. Ona dokunmak, ellerini sıcak teninde gezdirmek istiyordu. Bu arzu o kadar kuvvetliydi ki, korktu. Annesi yanılmıştı. Highlandlı savaşçıların yaşam tarzında bir çekicilik vardı. Böyle bir fiziğe sahip, bu kadar saf güçten oluşmuş bir adam, nasıl bir saraylıyla kıyaslanabilirdi ki?

Kıyaslanamazdı. Lachlan Maclean sanki bu dünyaya birilerini korumak için gelmişti. Gücünü ve yeteneklerini izlemek de son derece büyüleyiciydi.

Flora'nın tüm duyuları ateşler içindeydi. Gözlerini ayıramıyordu her ne kadar tehlikeli sularda yüzdüğünü bilse de. Artık kendine bile inkar edemiyordu. Onu istiyordu. Şimdi onu böyle görmek karşı koymayı daha da zorlaştırmıştı. Onun kollarının arasında olmak, kaslı göğsüne sarılmak ve onu tutkuyla öpmek nasıl bir şey olurdu? Yine ateşinde erir miydi? O korunaklı kucağın sığınağından ayrılmak ister miydi?

Lachlan kollarını kaldırdı; çift başlı kılıcı havada tutarak, hiç ağır

değilmişçesine kolaylıkla ve zarafetle salladı. Rakibinin darbeleriyle karşılaştığında kaslarının uzun hatları gerilip, dalgalandı.

Başlangıçta karşısında sergilenen sade güç ile büyüldü. Her güçlü darbenin sallanıp, indirilmesinde bir zarafet vardı. Önce sakınmak sonra saldırmak için yaptığı her harekette bir güzellik.

O anda tuhaf bir şeylerin olduğunu fark etti. Hareketlerinde tuhaf bir yoğunluk, darbelerinde anlaşılması güç bir şiddet vardı. Çok fazla... Gerçekçiydi.

Yirmi kadar savaşçısı etrafında toplanmıştı. Yüzlerine baktı, o kadar odaklanmışlardı ki Flora'nın orada olduğunu kimse fark etmemişti. Normalden daha sessizdi – kılıçların sert çarpışma darbeleri ve tüm kuvvetleriyle kılıçlarını indirdikten sonra adamlardan çıkan sesler dışında ses yok gibiydi. Sanki kılıçların her inişinde yer sarsılıyordu. Havayı saran sinsi bir ağırlık vardı, gerginlik ve denizin tuzlu kokusu terle karışmıştı.

Flora ilk defa lordun rakibine baktı. Fiziksel olarak birbirlerine uygunlardı. Diğer adam Coll'dan birkaç santim uzundu ve o da oldukça kaslı fakat biraz daha iriydi. Hareketleri biraz daha hantaldı. Flora bir an duraksadı. Bu yapıda ve beyaza çalan sarı saçları olan tek bir adam vardı. Odin. Mary'nin görüştüğü komutan.

Olup bitenleri idrak ettikçe sırtından aşağı ter boşandı. Bu savaş demekti.

Allan ölümcül bir hareketle çelik bıçağı salladı, öyle bir kuvvet gösterisiyle indirdi ki Flora nefesini tutmuş, sanki Lachlan'ı koruyabilirmiş gibi bir adım öne çıkmıştı. Telaşlanmasına gerek yoktu. Yüzünü belli belirsiz ekşiten Lord sert darbeyi engellemişti. Ama Flora'nın geldiğini de duymuştu. Yoğun ve etkileyici bakışlarını hisseden Flora anlık bir sevinç duydu. Bu bakışlar onu işaret ediyordu; onu burada istemediğini açıkça belli ediyor; dikkat dağıttığını söylüyordu. Ama nasıl gidebilirdi? Önünde sergilenen vahşi sahneye kilitlenmişti.

Onlar bir ileri bir geri gittikçe, darbeler de arka arkaya geldikçe Flora artık bu manzarayı kaldıramayacağını düşündü. Karnı düğüm düğüm olmuştu. Durmalarını istiyordu. Ama birbirlerine denk rakipler oldukları aşikardı. Bu sonsuza dek sürebilirdi. Ya da ikisi birden yorgunluktan bitene kadar.

Allan bir anda güç toplamış gibiydi. Yenilenmiş bir kuvvetle saldırdığında Flora nefesini tuttu, lord gözetleme kulesinin duvarına yanaşınca kadar geri geri gitmesini sağladı. Flora eliyle ağzını kapadı, ağzından kaçıracağı feryadı tutmaya çalıştı. Lordun hâlâ Flora'nın açtığı yaradan dolayı güçsüz olmasından korktu.

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. *Tanrım, yaranacaktı.* Allan öldürmek için savaşıyordu. Kılıcını tekrar ölümcül bir güçle salladı ve lord onun bu saldırısını ancak başının üzerindeyken durdurabildi. Ancak üstünlük Allan'daydı. İri cüssesiyle ileri atılıp, kılıcını iyice ona yaklaştırdı ve iki kılıç üst üste binip gümüş bir haç şeklini aldı.

"Kahretsin, teslim olsana," dedi Allan sıkıdığı dişlerinin arasından.

Coll'un cevabı Flora'nın duyamayacağı kadar sessizdi. Ama Allan'ın öfkeli ifadesine bakılırsa hoş bir şey söylemediği ortadaydı.

Lord ağırlık altında zorlanıyordu. Kol kasları gerilmişti ve üstüne gelen kılıcı engellemeye çalıştıkça titremeye başladı. Flora bir şeyler yapmalıydı.

Onlara doğru bir hamle yaptı. Ama tek bir hareketle Lord yana devrilip, ayaklarını Allan'ın bileğine doladı ve kendinden daha iri olan adamı dizlerinin üstüne devirdi. Flora'nın gözünü açıp kapamasına kalmadan Coll kılıcını Allan'ın boynuna doğrultmuştu. Flora olduğu yerde kaldı, durumun yüz seksen derece değişmesi onu şaşırtmıştı.

"Teslim ol," dedi hırpani bir sesle. Sonra da Flora'nın sadece

"O sana uygun değil," kısmını anlayabildiği konuşmasına devam etti.

Allan teslim olmayacaktı. Flora bu direnişi onun gözlerinde görebiliyordu. Meydan okumuyordu ama azimliydi. Liderinin kararına asla karşı çıkmazdı ama teslim de olmayacaktı. Bu sefer değil. Sevdği kadın için değil. Flora hiç düşünmeden öne doğru koştu, iki adamın arasına girdi. Aralarındaki öfke öyle somuttu ki... İsteklerin bitmek bilmez savaşında gözleri birbirine kenetlenmişken ikisi de bakışlarını kaçırmadı.

Flora uzanıp avucunu nazikçe lordun çıplak göğsüne koydu. Bu hareket karşısında ikisi de şaşırılmıştı. Lachlan'ın teni Flora'nın dokunuşu karşısında sıcak ve Flora'nın duyuları Lachlan'ın baş döndürücü erkeksi gücü karşısında sersemlemişti. Flora parmak uçlarının altındaki saf gücün hemen farkına vardı, sanki görünmez bir kalkan gibi etrafını sarmıştı. Flora çıldırmış olmalıydı. Ne yapıyordu böyle? Kendini bir aslanın ağzına atmış gibi hissediyordu. Böyle bir gücü dizginlemeyi nasıl düşünmüştü?

Kılıcını Allan'ın boynundan çekmedi ama bakışları Flora'nın kılere takıldı.

Lachlan küftetti. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Lütfen, lordum." Flora'nın sesi titriyordu. "Sizinle konuşmalıyım."

"Şimdi değil, Flora," diye kükredti.

Flora bedenini biraz daha yaklaştırdı, elini hafif ve rahatlatıcı hareketlerle sıcak göğsünde gezdirdi. "Lütfen," diye yalvardı. Sessizce ekledi, "Yapma. Çoktan haddini aştı."

Flora'nın gözlerinin içine baktı, aralarından bir şey geçti. Kalbinin göğsünde pırpır etmesine neden olan bir şey. Yoğun ve... Belirgin.

Lachlan yavaşça kılıcını indirdi.

Savaşın yol açtığı yoğun öfke, Flora'nın gelmesiyle neredeyse sönmüştü.

Adamlarını dağıttıktan sonra sıcak güneşin altında sessizce durmuş, önündeki ufak tefek yaratığa gözlerini dikmişti, az önce olanları aklı pek almıyordu. Lanet olsun, Lachlan ne olduğunu biliyordu. Mary hakkındaki konuşmalarından sonra Allan ile öfkelerini savaş meydanına taşımışlardı. Flora araya girip, durumu sakinleştirmeseydi neler olacağını düşünmek bile istemiyordu.

Allan gitmeden önce kısa bir bakış atmıştı. Komutanı da olanlardan aynı şekilde etkilenmişti. Talimleri tamamen farklı bir boyuta taşınmıştı. Kahretsin. Mary konusu kontrolden çıkmıştı. Neler olduğunu nasıl fark etmemişti? Allan arkadaşı olabilirdi ama Lachlan liderdi ve böyle kararlar almak durumundaydı – klanının iyiliği için. Bu kararlar şahsi duygularına ters düşse de.

Flora'nın, hâlâ göğsünde duran narin eline baktı. Flora ona dokunduğu anda neler hissettiğini tarif edemezdi. Sanki eli bir buzun içinden çıkıp, daha önce hiç bilmediği bir yerine dokunmuştu. Onu karanlık bir yerden ışığa çıkarmıştı. Yalnızca tek bir dokunuşla.

Flora, Lachlan'ın bakışlarının yönünü fark edince içgüdüsel olarak elini indirdi. Lachlan neyi kaybettiğini hemen fark etti, önemini daha yeni anlamaya başladığı bağın şiddetini. Bu kadın ona tuhaf bir şeyler yapmıştı.

Lachlan aniden kendini ifşa olmuş gibi hissederek, eğilip, bir kayanın üzerine bıraktığı gömleği ve kiltini aldı. Gerçi canını sıkan şeyin bu olmadığını biliyordu. Kıyafetlerini omzunun üstüne atıp, elini uzattı. "Gel."

Flora tereddütle baktı ona. "Nereye gidiyoruz?"

"Suya. Bana orada konuşmak istediğin şeyi anlatabilirsin."

Her türlü itiraza hazırlıklıydı ama Flora ses çıkarmadan elini eline koyunca şaşırdı. Göğsündeki ani sıkışmayı görmezden ge-

lip, suyun kenarına giden kayalıklı yoldan ilerlediler. Lachlan'ın tuhaf bulunduğu bir şekilde beyaz kumsala ayak basmaktansa Flora neredeyse tiksiniş gibi kendini geri çekip, oturacak alçak bir kaya aradı.

Lachlan gömleği ve kiltini tekrar bir kayanın üzerine bırakıp, botlarını çıkararak dalgaların kucağına atladı; su üzerinden geçip, kavganın terini ve kirini silip götürdü. Kasları yanıyordu, aslında soğuk suda daha uzun süre kalmak istiyordu ama Flora'nın onu beklediğinin farkındaydı. Az da olsa rahatlayarak kayalıklı kıyıya çıktı. Flora'nın iri mavi gözleriyle onu süzdüğünü biliyordu, bakışları göğsünde ve kollarında geziniyor, ilgisini gizlemiyordu. Bedeni sertleşti. Teninde dolaşmasını istediği yalnızca gözleri değildi. Elleri... Tabii sadece bir başlangıç olarak. Sonra haylaz kırmızı dudakları. O hafif kıvrımlı dudaklarla bir erkeği erotik fantezilere sürükleyerek çılgına çevirebilirdi.

Savaşın ateşi geçmişti geçmesine de yerini başka bir ateşe bırakmıştı. Daha ham bir ateşe. Flora için. O basit elbiseyle otururken bile çok güzel görünüyordu. Yumuşak ve dişi. Saçları büyük dalgalar halinde ipekten altın bir peçe gibi omuzlarına dökülmüştü. Güneşin sıcağından solgun yanakları belli belirsiz pembeleşmişti. Ama Lachlan'ın dikkatini asıl dağıtan taptaze hatıraları zihninden bir türlü atamamasıydı. Sıkı meme uçları olan dolgun göğüsler, kıvrık kalçalar, yuvarlak bir popo ve uzun, ince bacaklar.

Düşüncelerinin farkında bile olmayan Flora koyun karşısını işaret etti. "Şu Mull Adası mı?"

Lachlan başıyla onayladı, isteksizce gömleğini giydi. "Kuzey köşesi."

"Ya Coll?"

"Mull'un hemen batısında."

Flora bir süre düşündü. "O zaman Hector çok yakında olmalı?"

“Evet.” Lachlan sorulmamış soruyu duyabiliyordu. O zaman neden Hector bu kadar geç kalmıştı? Parmaklarıyla saçında kalan suyu sıkarak, konuyu değiştirdi. “Ne istiyordun?”

Flora elleriyle oynayarak, tereddütle kocaman açılmış gözlerle Lachlan’a baktı. Tıpkı az önce gördüğü denizin rengi gibi ara ara yeşiller olan büyüleyici mavi gözlerle. Baştan çıkarıcı gözler. Uzun, koyu kirpikleri kuzgun kanadının uçları gibi güneşte parlıyordu. Flora nefes kesiciydi.

“Mary iyi değil,” dedi.

Lachlan anında gerçeğe döndü. “Nesi var?”

Flora meydan okurcasına çenesini kaldırdı. “Kalbi kırık.”

Lachlan dikleşti, boynuna ve omuzlarına gerginlik geri dönüyordu. “Geçer.” Sesinin o kadar katı çıkmasını istememişti ama kahretsin ki Flora işine karışıyordu. Kız kardeşleri onu ilgilen-dirmezdi.

“Gerçekten bunu söylemek istemiş olamazsın.”

Flora kendinden çok emin konuşmuştu. Lachlan, Flora’nın onun hakkında neyi bildiğini *sandığını* bilmiyordu ama her ney-diye yanılıyordu. “Seni temin ederim ki her zaman ne demek istiyorsam onu söylerim.”

“O zaman ne yaptığını bilmiyorsun.”

“Ne yaptığımı çok iyi biliyorum.” Mary’nin evliliği, klanının hayatta kalması için önemliydi. Glengarry Lideri’nin oğlu ve Rory MacLeod’un kayınbiraderi Ian MacDonald ile konuşmuştu. Ian iyi bir adamdı. Morvern’deki bazı önemli mülklerden gelecek kiralara kız kardeşine iyi bakılacaktı. Klanı bu sayede Hector ile aralarındaki kavgada önemli başka bir müttefik kazanabilirdi.

Flora’nın ağzı öfkeyle kenetlenmişti, Lachlan bu duyguyu çok iyi anlıyordu. “Söyleyecek başka bir şeyin yok mu?” diye sordu Flora içerlediğini belli eden bir ifadeyle.

“Kendimi açıklamaya alışık değilim.” Lachlan uzun ve sert bir bakış attı. “Kimseye.”

Flora uyarıya aldırmadı. “Ama mutlaka Mary’nin ona *aşık* olduğunu görüyorsunuzdur.”

Aşk. Evlilik formülünde aşkın yeri yoktu. Onun için nasılsa Mary için de aynı olacaktı. Bu böyleydi. “Ona aşık olduğunu *saniyor*,” dedi Lachlan. “Ama Mary daha çok genç. Hâlâ küçük bir kızın romantik hayallerine sahip.”

Lachlan sohbetin sona erdiğini belli edercesine arkasını dönecekti ki Flora onun kolunu kavradı. Narin parmaklarını nemli gömleğinin ince ketenine bastırdı. Yumuşak, ricacı dokunuş vücudunu alev alev sardı. Flora inandığı şeyler konusunda çok ısrarcıydı ve Lachlan onu memnun etmek adına içinde yankılanan isteklerin sesini bastırmaya çalışıyordu ama bu konuda yapamayacağını biliyordu.

“Bence yanılıyorsun,” dedi Flora ifadesiz bir sesle. “Mary ondan gerçekten hoşlanıyor. Ona nasıl baktığını görmeliydin.” Görmüştü, zaten bu yüzden durdurmaya çalışıyordu. “Onunla konuş. Bir lider olarak değil, ağabey olarak.”

Flora saçmalıyordu. “Ben her ikisiyim. Ve bir lider olarak bazı kararlar almak zorundayım.”

“Ama onun bir ağabeye ihtiyacı var. Kardeşlerini önemsedini biliyorum ama ağabeyden ziyade bir baba gibi davranıyorsun.” Flora’nın dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. “Bu, benim alışık olduğum bir durum. İleride pişmanlık duymak istemiyorsan, onları tanımaya çalış.”

Yanılıyordu. Lachlan kız kardeşlerine çok yakındı. Belki bir zamanlar olduğu kadar değildi ama bu kendi seçimi sayılmazdı. “Pişman olacak bir şeyim yok.”

“Henüz yok. Onu mutsuz bir evliliğe zorlama,” diye yalvardı Flora, gözleri yumuşak ve yakarır bir haldeydi. “Nelere mal olabileceğini gördüm.”

“Kardeşimi annenle bir tutma, Flora.”

“Emin misin? Annem de bir zamanlar görevini yapan itaatkar bir kızdı, bak sonra ne oldu – birbirinden zalim dört koca ve ömür boyu süren mutsuzluk.” Sesindeki acı ve iğnelemeyi fark etmemek mümkün değildi. Flora elini indirip, duygu yükünü gizlemeye çalışırcasına uzaklara baktı. Annesinin ölümünün omuzlarına yüklediği ağır bedeli görebiliyordu. Burada, rüzgardan savrulan kumsalda, arkasında kıyıya vuran dalgalar ve ıssız bir arazinin üstünde yalnız bir muhafız gibi dikilen kule kaleyle, katlanılamayacak kadar yalnız görünüyor. Saf güzelliği Highland’ın hırpani arazisine keskin bir tezat oluşturuyordu. Highland fundalıkları arasında narin, beyaz bir gül gibi. Lachlan göğsünde şiddetli bir acı hissetti. *Flora buraya ait değildi.*

Bu katı hayat koşulları onu da mahveder miydi? *Hayır*, diyerek kendini ikna etmeye çalıştı. Flora çok güçlüydü.

“Nasıl biriydi?” diye sordu sessizce.

Flora eline düz bir taş aldı ve tam dalgalar kıyıdan çekilirken suya attı. Çekilen sulara dalmadan önce taş iki kez sıçradı. Lachlan’ın kardeşlerinin yapabileceği bir şeydi. Ve umursamaz bir kızın denize alışık olduğunun göstergesiydi. Belki de Dunvegan’daki geçmişinden bir hatıraydı bu?

“Tatlı bir insandı,” dedi nihayet Flora. “Nazik. Sevgi dolu. Ama her zaman hüznle gölgelenmiş.” Lachlan’a bakmak için duraksadı. “O benim her şeyimdi.” Flora’nın yüzündeki hüznün Lachlan’a sert bir darbe indirmişti. Flora’nın bakışları tekrar denize kaydı. “Ben gençken, onu güldürebilmek için yeni yollar üreterek saatler geçirirdim. Küçük oyunlar, danslar, komik kıyafetler. Onu gülümsetebilecek her şey.” Durdu ve düşüncelere daldı. Teni pürüzsüzdü. Kusursuz mükemmelliğini gölgeleyecek tek bir leke bile yoktu. Parmaklarının ucunda ne kadar yumuşak bir his olduğunu hatırladı, Lachlan.

Lachlan’ın onu incelediğini fark etmeden devam etti Flora. “Bence gülümsediğinde dünyadaki en güzel kadın o oluyordu. Güldüğündeyse tıkalıp kalmadan önceki mutlu kızın seslerinin yankılandığını duyardım. Annem, ötmeyi unutmış, kafeste bir kuş gibiydi. Güzel ve narindi, ona tamamen yabancı bir dünyaya fırlatılmış zarif bir yaratık.”

“Highland’dan mı bahsediyorsun?”

Flora başıyla onayladı. “Evet, ama yalnızca o kadar değil. Kocaları ondan çok daha yaşlı ve katıydılar, daha zarif işlere alışık genç bir kızla ne yapacaklarını bilmeyen, daima savaş halinde ciddi adamlardı. Babası ve ağabeyleri akıllı davranmalıydı. Ama onlara körü körüne güveniyordu. Doğru olanın kendisine düşeni yapmak olduğuna inanıyordu. Her hareketinin başkaları tarafından denetlenmesine ve evlendiği adamların sürekli onu yönetmeye çalışmasına içerlemişti. En sonunda ondan ayrıldılar.”

Janet Campbell’ın neden kızı için farklı bir hayat istediğini anlayabiliyordu. Ama tüm erkekler onun kocaları gibi değildi.

“Annenin evlendiği adamlar hakkında bir şeyler biliyorum.” Hector’un babasının hikayeleri efsaneydi. Hürmet gören bir liderdi ama kuşkusuz zalimdi de. Az çok oğlu gibi.

“Muhtemelen benden daha çok biliyordur,” dedi Flora bu-ruk bir ifadeyle. “Son kocası benim babamdı, ben de onu pek hatırlamıyorum – yaşlı ve mesafeli görüldüğünden başka. Annem evlendiği adamların özellikleri hakkında pek konuşmazdı ama benim üzerimde silinmez bir izlenim bıraktılar. Ona neler yaptıklarını gördüm. Yani zorla yapılmış bir evliliğin neler getireceğini görüyorsun? Kız kardeşinin gerçekten böyle bir kadere mahkum olmasını istiyor musun?”

“Elbette, hayır. Olacağını da düşünmüyorum. Tüm görücü usulü evlilikler senin anneninkiler gibi olmuyor. Benim anne

babam oldukça mutluydu. Hem annenin aksine kız kardeşim Highland'da büyüdü, burası onun evi. Ayrıca, onun için seçtiğim kişi iyi bir adam. Ama onu zorlamayacağım. Onunla evlenmek istemezse başkaları da var.”

“Ama o Allan’a *aşık*.” Flora’nın ifadesi sertleşti. “Ben bir adama aşık olsam beni başkasıyla evlenmeye hiçbir şey zorlayamaz.”

Flora’nın kelimeleri Lachlan’ı iligine kadar ürpertti. Onun başka birine aşık olduğunu düşünmek bile istemiyordu. Her ne kadar endişelenecek bir şey olmadığını bilse de. Evliliklerine giden yolda önleri açıktı.

Flora ile göz göze geldi. “Ben kararımı verdim.”

“Ve senin kararların her zaman doğrudur?”

“Benim kararlarım her zaman önemli olanlardır,” diye karşılık verdi Lachlan, Flora’nın sesindeki iğnelemeden hoşlanmayarak. Lachlan böyleydi. Bir lider olarak, yüzlerce insanı etkileyecek sonuçları olan kararlar alıyordu. Kararlı ve kendinden emin olmalıydı. Adamlarının gönüllü olarak uğruna ölecekleri bir adam. Haklı olduğu konusunda kendine inansa iyi ederdi.

Flora da bunu öğrenmeliydi. Görev ve sorumluluktan hiçbir şey anlamıyormuş gibi bir hali vardı – ya da önemli kararlar vermenin ne kadar zor olabileceğinden. Evlilik kararını kendi başına verme isteği ve kaçma eylemi bunun yeterli bir kanıtıydı.

Flora’ya doğru bir adım attı. Rüzgar saçlarının arasından geçerken, ipeksi bukleleri yüzüne yaydı. “Hiçbir şey kararını değiştiremez mi?” diye sordu.

Dünya sanki ekseninden kaymıştı. Gün aniden geceye döndü. Masum yakarışı, Lachlan’ın zihninde, bedeninin arzularında oyunlar oynamış, sıkı tutmaya çalıştığı hakimiyetini zorlamıştı. Arzu, kanını alevlendiriyordu. Belli belirsiz çiçeksi kokusu hip-

noz edercesine etrafını sarmıştı. Hareket edemedi. Tüm bedeni onu kollarının arasına almak için haykırıyordu.

Ne kadar güzel olacağını biliyordu.

Tanrım, tahrik olmuştu. Onu o kadar çok öpmek istiyordu ki canı acıyordu. Farkında olmadan dişiliğini kullanıyordu. Kendisini Allan ile arasına atarak Lachlan’ı ne kadar etkileyebileceğini çoktan göstermişti. Ancak başarısız olmaya mahkumdu. Bir kadının, onun hareketlerini kontrol etmesine asla izin vermeyecekti. Bu, Flora’nın da alması gereken bir dersti.

Ortam iyice gerilmişti. Lachlan biraz daha yaklaşmış, Flora’nın tepesine dikildi ve sıcaklığını hissetmesini sağladı. “Teklifin nedir?”

Flora’nın benzi attı, geri adım atmaya çalıştı. Ama düzensiz kayalarda tökezleyince Lachlan onu yakalamak üzere ileri atılarak sertçe kucağına aldı. Kalbinin göğsünde hızla çarpışını hissetti, kapana kısılmış bir kuş gibi. Lachlan’ın kapanına.

“Be-beni yanlış anladın,” diye kekeleydi Flora.

Lachlan parmaklarını Flora’nın boynunda ve deli gibi atan şah damarında gezdirdi. “Öyle mi?” Bakışlarını çekmedi. “Hiç sanmam.”

Lachlan yeterince beklemişti. Arzularının üzerinde kurduğu tüm hakimiyet kollarında olmasının verdiği eşsiz hisle paramparça olmuştu. Eli Flora’nın ensesine gitti ve parmaklarını güneşten ısınmış saçlarının ipeksi dalgalarına daldırarak ağzını derinden gelen bir inlemeyle ağzına götürdü. Hissettiği rahatlatma büyüleyiciydi. Kokusu. Tadı. Dudaklarının yumuşak teması. Gerginliği dağılarak damarlarındaki kanı ısıttı; penisi sertleşmişti. Bunun için çok fazla beklemişti.

Bu kez, kendini tutmadı. Nazik kur yapma isteği gitmiş yerini tutkuların patlamasına bırakmıştı. İçindeki açlıkla Flora’yı öperken dudakları dudaklarında tatlı bir şefkatle gezindi. Flora’yı

kendine çekip, boynunun bebeksi tenini okşayarak başparmağıyla ağzını araladı.

Flora da onu istiyordu. Ağzını iyice açtı ve dilini diline doldadı. Tatlı tatlı inleyerek Lachlan'ı kendinden geçirdi.

Lachlan, onu daha sert öpüp içindeki doymak bilmeyen şehveti dindirmeye çalışıyordu. Dili giderek daha derinlere sokuldu. Flora'nın dili de onunla birleşmişti. Sıcak, ıslak ve şehvetliydi. Biraz da sert. Tam Lachlan'ın sevdiği gibi.

Tanrım, mükemmel bir histi! Nasıl olacağını biliyordu ama bu kadar kuvvetli olacağını tahmin etmemişti – sahiplenme, şefkat ve arzu dolu bilmediği hisler.

Doyamıyordu. Dudakları Flora'nın ağzında, boynunda dolaşıyor, ateşli teninin her noktasını tadıyordu.

Flora tatlı bir teslimiyetle kendini onun kollarına bıraktı. Elleri Lachlan'ın omuzlarında, kollarında ve sırtında geziniyordu. Tenini sıkıca kavramıştı. Lachlan, Flora'nın tutkusunun çoğaldığını, Lachlan'ın tutkusuna kendi şevkiyle cevap verdiğini hissetti.

Flora'nın öpüşleri tatlı, masum ve son derece etkiliydi ama Lachlan daha fazlasını istiyordu. Dili Flora'nın ağzında, elleri göğüslerindeydi; nazikçe avucunda sıkıyordu. Göğüsleri göz alıcıydı; üzerini saran kumaş ve korseye lanetler yağdırdı, ellerinde çıplak etin tüm yumuşaklığını ve ağırlığını hissetmeyi dilerdi. Baş parmağıyla göğsünün sertleşmiş ucunu okşadı, Flora sırtını yay gibi gererek inledi.

Bu hem çok fazla hem de yetersizdi. Flora'nın zevkten çikardığı naif sesler kasıklarında bir şehvet patlamasına neden oluyordu. Lachlan elini Flora'nın poposuna doğru kaydırıp, onu yukarı çekti. Erkekliği kaya kadar sertleşmişti ve bedenleri her bütünleşmede nabız misali atıyordu. Flora ona süründüğünde Lachlan'ın dizlerinin bağı çözülürdü.

Flora'nın bacaklarını aralayıp aradaki boşluğu doldurmak istiyordu. Onu titretmek. Adını haykırmasını sağlamak. Ona sahip olmak. Hayatında hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti.

Öyle derin arzuluyordu ki tüm bedeni sarsılmıştı. Ona duyduğu ihtiyaçtan.

Flora onunla bir olduğunda, ona dokunduğunda, öptüğünde aslında Lachlan'a istediği her şeyi yaptırabilirdi. Tek bir öpücükle ona önünde diz çöktürebilirdi.

Lanet olsun! Ani bir inlemeyle kendini geri çekti, çabaladıkça vücudu karşı geliyordu. Daha önce hiç kimse tarafından bu kadar tehdit altında hissetmemişti kendini. "Benden ne istiyorsun?" dedi hırpani bir sesle, ağzından çıkar çıkmaz kelimeleri geri almak istemişti.

"Ben..." Flora nefesini tuttu, az önce olanları kavramaya çalışırken yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirmişti. Ateşe atlar gibi nasıl bir araya geldiklerini düşünüyordu. Ve ne kadar kolay teslim olduğunu. Flora'nın gözleri irileşti. "... Bilmiyorum."

İşte buydu. Lachlan'ın beklediği açık. Mutlu olmalıydı. Flora onu istiyordu. Kazanmıştı. Ama hiç de zafer kazanmış gibi değildi. Sanki kaybeden kendisiymiş gibi hissediyordu.

Flora arkasına dönüp, kaleye doğru giden yolda tepeye tırmandı ama Lachlan onun nasıl baktığını görmüştü. Gerçek Flora'yı dehşete düşürmüştü. Tıpkı Lachlan'a yaptığı gibi. Flora, onu istiyordu, en az onun Flora'yı istediği kadar – inkar edilemeyecek bir arzuyla hem de.

Flora'ya bir ders vermek istemişti ama asıl hedef kendisi olmuştu. Tutku iki tarafı da esir almıştı. Flora'yı yakmak isterken, yanan kendisi olmuştu. Flora teninin içine işlemiş ve bu durum Lachlan'ın hiç hoşuna gitmemişti. Durumu bir an önce değiştirmeliydi.

Flora sahilden çıkıp, kararlı adımlarla kayalıklara doğru ilerledi.

“Flora,” diye seslendi ardından. Flora durdu ama dönüp bakmadı. “Bir daha böyle bir teklif yaparsan, geri çevirmeyeceğim.”

Flora ürküp, koşarak uzaklaştı.

BÖLÜM 7

“Ah, ayağıma bastın, sersem şey.”
Flora gülmemek için kendini zor tuttu. Gilly’nin yüzündeki öfke gerçekten komikti. Tıpkı partnerinin yüzündeki telaşlı ifade gibi. Zavallı Murdoch. Başlangıçta onu buraya gelmeye ikna etmek için çok uğraşmışlardı, şimdi de Gilly, Flora’nın tüm emeklerini boşa harcamak üzereydi.

Genç adam yanakları kızarmadan Flora’ya bakmakta hâlâ zorlansa da Gilly’ye işkence etmekten haz alır gibi bir hali vardı. Gilly’den iki yaş büyük olmasının verdiği üstünlük de cabasıydı.

“Sizi uyardım, leydim,” dedi Murdoch. “Saray dansları savaşçılara uygun değildir. Erkekler baston yutmuş gibidir dans edemez...” Kaşlarını çatınca sustu.

Geçen hafta gördüğü kılıç dansından sonra, onu onaylamak istedi ama eğer kızlar saraya gidecekse adam akıllı dans etmeyi öğrenmelilerdi. Böylelikle bir gaydacı, Gilly, Mary ve Murdoch’u dans dersleri için topladı. Mary’nin biraz neşelenmeye ihtiyacı vardı ve şimdi oturmuş kardeşinin Murdoch ile didişmesini izlerken kıkırdıyordu.

Her ne kadar Flora, Drimnin’deyken hiçbir şeye karışmama-

ya karar vermiş olsa da kendini tutamıyordu. Bekleyen bunca şey varken boş boş oturamazdı. Dansın yanı sıra kızlara İskoçça ve biraz da Latince yazmayı ve okumayı öğretmeye başlamıştı. Planlarının şimdiye kadar en zorlayıcı kısmı, kalenin dört bir yanına yayılmış bir avuç kağıt parçası olmuştu. Kitaplığa benzer bir şey olmadığından, büyük salonun arkasındaki özel odayı kendi amaçları için lorddan devralmıştı. Saraydaki arkadaşları Holyrod canavarının öğretmenlik yaptığını duysa çok gülerlerdi, ama Flora kendini daha önce hiç bu kadar faydalı hissetmemişti.

İlgisini yalnızca Mary ve Gilly üzerinde yoğunlaştırmıyordu. Kalenin gelişimi hakkında Morag'la da biraz konuşmuştu, bir de her ne kadar mutfığa girmesi yasak olsa da yemeklerin hazırlanmasıyla ilgili bazı fikirlerini dile getirmişti.

“Savaşçı, ha!” dedi Gilly aşağılayıcı bir ses tonuyla. Murdoch'un duyabileceği kadar yüksek çıkmıştı sesi.

Murdoch Gilly'ye doğru heybetli bir adım attı, sanki onu boğmaktan başka bir arzusu yokmuş gibi görünüyordu. Daha çok genç olmasına rağmen ne kadar korkutucu bir adam olacağı belliydi. Ama şu anda hâlâ gençlere özgü o gururla doluydu ve Gilly onun damarına basmıştı.

“Yok canım, Murdoch, çok iyi gidiyorsun.” Flora geçiştirmeye çalışarak, aralarına girdi. “Yoluna çıkan Gilly idi.” Gilly'ye sakinleştirici bir bakış attı. “Öyle değil mi Gilly?”

Gilly'nin karşı çıkmak istediği belli olsa da, partnerini kaybetmek üzere olduğunu fark etmişe benziyordu – ve bu aşamada ellerinde kimse yoktu. Gilly ve Mary'nin dans dersleri için adam ayarlamak neredeyse imkansız olmuştu. Flora daha önce hiç bu kadar bahane duyduğunu hatırlamıyordu. Murdoch'un hâlâ burada olmasının tek sebebi, Alasdair'in gelmemek için onu ortaya atması olmuştu; Lowlandlı bir tavus kuşu gibi ortalıkta salınmaktansa gardırobu temizlemeyi yeğleyeceğini de söylemişti.

Murdoch da farklı hissediyor gibi görünmüyordu ama onunla işleri daha bitmemişti. En popüler saray danslarının bir kısmını bitirmişlerdi, hareketli galliard –skandal yaratabilecek kaldırma hareketi olmadan, değiştirilmiş lavolta – ve coranto dahil. Şimdi de kızlara reeli öğretmeye çalışıyordu ve en az dört kişi olmalıydı, gerçi sekiz olsa daha iyi olurdu.

“Evet, özür dilerim Murdoch, benim hatamdı,” dedi Gilly tatlı bir ses tonuyla, gözlerindeki isyana rağmen. Flora'nın içinde, oklarını fırlatmadan önce zavallı Murdoch'a zaman veriyormuş gibi bir his vardı. Gilly'nin yerinde olsa böyle yapardı.

“Neden bu kadar zahmete girdiğinizi anlamıyorum, leydim. Bunun saraya falan gideceği yok...” dedi Gilly'yi göstererek. “Hem bir adamın sert bir dili unutulması için danstan fazlası gerek – her ne kadar Lowlandlılar öyle olsa da,” dedi hor gören bir ifadeyle.

Flora'nın ağzı kıvrıldı. Belli ki ona acımasına gerek yoktu. Murdoch kendi işini görebiliyordu.

Gilly'nin yüzü alev alevdi, her an patlama hazır bir hali vardı ama Flora ona kendini tutması gerektiğini gösteren bir bakış attı.

“Bir lordun kardeşleri olarak, kızların saraya gitmesi gerek,” dedi Flora. “Bu yüzden de eğer fırsat yakalayabilirlerse hazır olmalarını istiyorum. Tekrar deneyelim mi?” Gülmemek için kendini tutmaya çalışan gaydacı Duncan'a işaret etti. “Mary?” Yine dalıp gitmişti. Flora'nın yanına gidip, dönmesi için omzunu hafifçe sıktığı anda yüzündeki kederli bakışı gördü. Mary'nin durumu Flora'yı duraklattı. Lord, kardeşine bunu nasıl yapabiliyordu? Lachlan haksızdı. Mary, Allan'a beslediği hislerden vazgeçmeyecekti. Flora, Lach – yani Lordu – vazgeçmesi için ikna etmeliydi. “Gel,” dedi Mary'ye. “Pes etme,” diye devam etti, yalnızca dansı kast etmeyerek. Mary, Flora'nın gözlerine bak-

tı ve başıyla onayladı. Flora gülümsedi. “Bu kez Gilly’ye eşlik edeceksin.”

Dansın adımlarını tekrar ederken Flora tehlikeli bir yolda olduğunun farkındaydı. Çok fazla bağlanıyordu. Kızlara. Korkunç eski kaleye. Ve doğruyu söylemek gerekirse, lordu olan esrarengiz adama.

Bir hafta önce olduğundan daha berrak değildi düşünceleri. Lachlan’dan ne *istiyordu*? Bunu artık kendi de bilmiyordu. İçinde, hiçbirini yakından çözümllemek istemediği binlerce farklı duygu uyandırmıştı. O öpüşmenin hatırası da bir an olsun aklından çıkmıyordu. Ağzı. Dili. Bedeninde gezinen büyük elleri. Göğsünü avuçladığında tüm bedenini bir sıcaklık kaplamıştı. Kollarında paramparça olmuş, tereddütsüzce kendini ona teslim etmişti.

Nasıl böyle tepki verebilmişti? Kendine neler olduğunu bilmiyordu. Hem Lachlan’ın hem de kendi tutkusunun şiddetini hissetmişti. Bu onun için endişe vericiydi. Hassaslaşmıştı. Bir sebepten. Ne zaman onunla aynı ortamda olsa tüyleri diken diken oluyordu. Hatta ne zaman yakınından geçse yaptığı işe odaklanmakta güçlük çekiyordu. İri yarı ve güçlüydü; mükemmel kokuyordu. Göğsüne kıvrılıp, hep orada kalmak istiyordu. Daha önce hiç bu kadar kuvvetli duyguları olmamıştı. Ama aynı zamanda sadece varlığı ve etrafındaki her şey üzerinde kurduğu koşulsuz hakimiyetle kendini güvende hissetmesini sağlayan bir adamla da karşılaşmamıştı. Gücü onu tuhaf bir şekilde rahatlatıyordu. Kendini bu kadar memnun hissettiği başka bir an hatırlamıyordu. Drimnin’de bulunmasının sebepleri düşünülürse de, böyle hissetmesi kesinlikle garipti.

Ona olan ilgisi inkar edilemez olsa da burada onun esiri olarak bulunduğunu unutamıyordu. Kaçmayı düşünüyor olmalıydı. O gün sahilde, kıyıya demirlemiş küçük bir kayık fark etmişti.

Mull Adası kışkırtıcı derecede yakındı. Muhtemelen gece kimelere görünmeden oraya gidebilirdi. Ama onu tutan bir şeyler vardı, aşık tehlikeden başka bir şey. Teknelerden hiçbir zaman hoşlanmamıştı, haklı olarak. Her ne kadar Morvern İskoçya ana kıtasının parçası olsa da bir at çalmak neredeyse imkansızdı; ahırlar fazla iyi korunuyordu.

Kendi kendine Hector’u beklediğini söylüyordu ama iş uzadıkça yalan söylediğini fark ediyordu. Ağabeyinden ses seda çıkmadan günler geçtikçe haklı olduğunu fark etti: Hector, Breacac-hadh Kalesi’yle onu değişmezdi. Onu doğru düzgün tanıımıyordu bile. Önemsemesi gerekliydi. Ama “gereklik” hüsrana ve acının verdiği ıstırapı engellemiyordu.

Lord, planının işe yaramadığını fark etmiş olmalıydı. Geçen hafta Lachlan’ın onu hafif hafif tavlama çabılarından daha da emin olmuştu. Ve kabul etmek zorundaydı ki, başarısız değildi. Gerçi alışılmadık bir tavlama şekliydi, ne iltifatlar ne de gönül-den gelen sözler vardı. Yani Flora’nın alışageldiği sosyal nezaketlerin hiçbirisi yoktu. Ve Flora bu kibar tavırlara alışık olduğu kadar onlardan sıkıldığını da fark etmişti. Lachlan Maclean yalnızca kaba değil, tepeden tırnağa haşin ve sapına kadar gururlu bir Highland lideriydi.

Ona güvenmek istiyordu ama onun esiriyken bunu nasıl başa-rabilirdi? Onu esir alan – ve kız kardeşini sevdiği adamla evlendirmeyen – adamla, hoşlanmaya başladığı ve önce şefkatle sonra da tutkuyla onu öpen adamı hâlâ bağdaştıramıyordu.

Bazen sanki orada mutlu olabilirmiş gibi hissediyordu. Mary ve Gilly harika kızlardı ama Lord... kaba tavırları yüzünden farklıydı. Neredeyse iyi bir koca olabileceğini bile düşünebiliyordu.

Koca. Gerçekten böyle bir şeyi düşünüyor olabilir miydi? Bir Highlandlı’yla evlenip, tüm bildiklerini bu sert koşulları olan, uzak topraklarda yaşamak için terk etmek? Drimnin’de alışık

olduğu lüks hayat yoktu ama daha önce hiç bu kadar rahat olmamıştı – ipek çarşaf, gümüş şamdanlar ve altın yaldızlı tabaklar olmadığı halde, diye düşündü buruk bir gülümsemeyle. Sarayın gösterişini özlerdi ama yasaklı olmayacaktı ya, her zaman geri dönebilirdi. Hem çeyizi de yıpranmış, eski sarayı düzenlemeye yardımcı olmak için uzun süre yeterdi. Eski hayatını özlerdi ama Highland’da yaşama fikri o kadar da itici gelmiyordu. Ve Flora neden öyle olduğunu biliyordu: Sebebi Lachlan Maclean’di.

Ama onu neden buraya getirmişti? Flora’yı kendisiyle evlenmeye zorlamayacağına dair yemin etmişti ve Flora çaresizce ona inanmak istiyordu.

Gilly tükenerek, bir sandalyeye yığılmadan önce reelde bir girişimi daha başarısızlıkla sonuçlandırmışlardı. Murdoch aslında oldukça iyi bir dansçıydı – Gilly ile eşleşmediği sürece.

“Neden bu zahmete girdiğimizi anlamıyorum,” dedi Gilly “Kabul etmeyi ne kadar istemesem de, Murdoch haklı. Lachlan gitmemize asla izin vermez.”

“Benim misafirim olursanız reddedebileceğini sanmam. Edinburgh’a döndüğümde, gelip, benimle ve kuzenlerimle kalacaksınız. Her şeyi ben halledeceğim.” İlk defa zengin olduğu için minnettardı.

“Çok kibar ve cömertsin...” Mary’nin yüzü gölgelendi. Suçluluk hisseder gibiydi. “Ama fark etmeyecek. Lachlan saraydan nefret eder. Oranın entrika ve yalanla dolu bir yer olduğunu söyler hep. Bir de yozlaşmış.”

Flora bir an düşündü. Mary haklı olabilirdi ama saray aynı zamanda tüm modern rahatlıklar ve cemiyetin avantajlarıyla gücün merkezi, heyecan ve enerjinin yeri. “Ağabeyinin sözlerinde doğruluk payı var. Ama o kadar da kötü bir yer değil orası.” Gilly’ye göz ucuyla baktı. “Balolar, danslar, maskeli eğlenceler var... Ve eşlik edebilecek pek çok yakışıklı genç erkek.”

Gilly resmen sandalyesinden fırladı, enerjisi aniden yenilenmiş gibiydi. “Bence bir kez daha denemeliyiz.”

Flora kahkaha attı. “Hadi lavoltayı tekrar deneyelim.”

Murdoch inledi ve Flora abartılı ifadesine dayanamayarak güldü. Murdoch’un elinden tutup, pozisyon almasına yardım etti. “Hadi, o kadar da kötü olmayacak. Hem bu kez Kraliçe Elizabeth ilk kez Leicester Kontu Robert Dudley ile yaptığı tüm İngiltere’nin gözlerini dört açtığı figürü deneyeceğiz.”

Murdoch, aptal İngilizlerle ilgili bir şeyler mırıldandığında, Flora gülümsemesini gizleyip, onu duymazlıktan geldi.

Lachlan sanki ellerine hakim olamıyor gibiydi ve bu konuda bir şeyler yapmalıydı. Başını salladı. Neden şaşırdığını anlamıyordu; belki Flora’nın peşini bırakmıyordu.

Dar merdivenlerden yukarı, ilk kata çıktı, yürüdükçe omuzları sert taşlara çarpıyordu. Merdiven sahanlığı onun boyutlarındaki bir adama uygun olarak inşa edilmemişti; düşmanların kaleyi yıkmalarını engellemek amacıyla saldırıya karşı fazladan bir savunma için yapılmıştı. Gerçi hiçbir düşman Flora kadar belaya yol açmamıştı. Ufacık bir kız bu kadar sorun çıkarmayı nasıl başarıyordu?

Bir yandan da memnun oluyordu. Kız kardeşleriyle, kalesiyle ve klanıyla bu kadar yakından ilgilenmesi, yumuşamaya başladığının göstergesiydi. Fark etsin ya da etmesin evin hanımı rolünü üstlenmişti. Yaptığı ufak tefek değişikliklerin farkındaydı Lachlan – salonda taze çiçekler, duvarda eski birkaç halı ve yemek düzenindeki gelişmeler. Kız kardeşleriyle nasıl ilgilendiği de gözünden kaçmamıştı.

Ama bu defa, çok ileri gitmişti.

Büyük salondan geçip, arkadaki küçük odaya girdi. Bu küçük oda muhafızlarıyla konsey toplantısı yaptığı yerd. O sabah böyle

bir toplantı gerçekleşmişti, ki bu yüzden de olması gereken yerde değil buradaydı – şu anda kaçınılmaz savaş için adamlarını hazırlıyor olmalıydı.

Dışarıda gaydaların neşeli seslerini dinleyerek, bir an durdu. Sonra da kapıyı açıp, içeri daldı ama havada çınlayan kahkahaları duyunca durdu. Mary ve Gilly ayakta müziğe eşlik ederek alkış tutuyor, Flora ve Murdoch da dönerek, canlı adımlarla dans ediyordu. Dördü de gülümsüyor ve kahkahalar atıyordu. Bir an araya girip girmemekte tereddüt etti. Son bir haftadır Mary'yi ilk defa gülümserken görüyordu. Kendi kendine ne kadar rahatladığını fark edince, Mary'nin mutsuzluğunun omuzlarında nasıl bir yük oluşturmuş olduğunu hissetti. Flora'nın haklı olabileceğini bile düşünmeye başladı. Gerçekten de kardeşi, komutanından hoşlanıyor muydu? Ve eğer öyleyse, bu bir şeyi değiştirir miydi?

Lachlan kendi fikirlerini gözden geçirmeye alışık bir adam değildi. Galiba bunun için de Flora'ya bir "teşekkür" borçluymuş.

Bakışları tüm dertlerinin kaynağına döndü. Tanrım, çok güzeldi. Sadece ona baktığında bile göğsü sıkışıyordu. O öpücüğün hatırası da aklından bir an olsun çıkmamıştı.

O gün o sahilde ona sahip olmalıydı. Ama o öpücüğe kendi verdiği tepki ve duygularının derinliği dikkatini dağıtmıştı. Öyle güçlü bir arzunun buğusunda kaybolmuştu ki, yalnızca arzu olmanın çok daha ötesine geçmişti. Bunu fark etmek onu afallatmış ve kendine getirmişti.

Ama daha fazla değil. Breacachadh'tan sızan son haberler, Coll'daki durumun gittikçe ciddileştiği konusunda uyarı doluydu. Tam Lachlan'ın korktuğu gibi, Hector topraklarını yağmalıyor ve klanına çok kötü davranıyordu. Bu sabah saatlerinde toplanan konseyde, muhafızları bir şeyler yapmaları gerektiği konusunda bastırmıştı. Ama eli kolu bağlıydı. Hector'a şu anda

saldırırlarsa, kaybederlerdi. Desteğe ihtiyaçları vardı. Argyll'in desteğine. Hem Lachlan, kardeşi esaret ve öfkeli bir kralın kırba-cı altındayken saldıramazdı. Ancak beklemek Lachlan'ı çılgına çeviriyordu. Saldırmamak için kendini zor tutuyordu ama düşüncesizce hareket ederse klanı uzun süre hayatta kalamazdı.

Flora ile evlenmeliydi... şimdi. Her şeyin doğal olarak gelişmesini beklemek için vakti yoktu. Bu durumda da biraz dürtmek gerekebilirdi. Ve hemen olmasını sağlayacak tek bir yol vardı.

Flora'nın yanakları al al olmuş, gözleri parlıyordu. Onun bu kadar ışık saçtığını hiç görmemişti. İşte hep adını duyduğu sarayda büyüyen kız *buydu*. Binlerce kişinin kalbini kırabilecek kadar güzel.

Lachlan'ın umduğu gibi değildi. Dik başlı ve inatçıydı ama aynı zamanda rahat ve merhametliydi. Ayrıca yalnız, korkmuş ve annesinin ölümünden dolayı duygusal olarak incinmişti – ya da daha çok kendi hayatından dolayı. Ama Lachlan'ı en çok şaşkına çeviren tutkusuydu. Sofistike bir saraylı olabilirdi ama en az Lachlan kadar o da yanıyordu.

Flora'nın kendine karşı yumuşadığını biliyordu, ama aralarındaki çekim, Lowland'daki hayatından vazgeçmesi için yeterli olacak mıydı? Hakimiyeti olmaması, politik bir yem olarak kullanılmak korkularını uzak tutabilecek miydi? Gerçi Flora neden buraya getirildiğini anladığında korkularının haklı çıkacağını da farkındaydı. Ve bu çok rahatsız edici bir düşünceydi.

Bir kez daha keşke başka bir yol olsaydı diye düşündü.

"Ben zıpladığımda sen de hazır ol," dedi Flora, alaycı bir ifadeyle Murdoch'a.

"Deneyeceğim," dedi Murdoch. "Ama ellerimi nereye koyacağımı bilmiyorum." Murdoch az önce ne söylediğini fark edince yüzü kıpkırmızı oldu. Bir çember oluşturarak dans etmeye başladılar ve Murdoch belinden tutup, Flora'yı kaldırmaya başladı.

Lachlan donakaldı. Bu dansı biliyordu. İlk başta fark etmemişti çünkü genelde gaydayla çalınmazdı. Üç büyük adımda odayı geçti. Müzik durdu ve Lachlan üzerinde dört çift göz hissetti. Hatta beş, gaydacının kiler de sayılırsa.

“Ağabey,” dedi Gilly, şaşırdığı her halinden belliydi. Ayrıca çok hoşlandığı. Gün içinde nadiren görülürdü; genelde ya savaşçıların eğitimiyle ya da klanın yönetimiyle ilgilenirdi. Lachlan, gözlerini Flora’dan ayıramıyordu ama Murdoch’a bakıp konuştu. “Onu öyle düşürürsün, delikanlı.”

“Biliyorum,” dedi Murdoch çaresizlikle. “Daha önce üç kez düşürdüm.”

Lachlan, Gilly’nin kıkırdadığını duydu ama onunla daha sonra ilgilenenecekti. Şu an gözleri yalnızca bir kişi üzerindeydi. Murdoch’un önüne geçip, Flora’nın elini tuttu. “İzin verir misin?”

Flora kocaman açılmış gözlerle, başıyla onayladı.

“Duncan,” dedi Lachlan, müzisyene tekrar başlamasını işaret ederek.

Saraya gideli çok olmuştu ve adımları hatırlamak biraz zaman aldı. Ama birkaç dakika sonra her şeyi hatırladı, rahatlayarak, dansın belli belirsiz flörtünden keyif aldı. Ve ona dokunmaktan. Bedeninin nazik sıcaklığını hissedip, narin çiçeksi kokusunu içine çekecek kadar yakınında tutmaktan. Müziğin haykırılarıyla gaillardın karışık dans adımlarına mükemmel bir uyumla eşlik ediyorlardı.

Lachlan daha önce başkasının adımlarının bu kadar farkında olmamıştı. Ona bağlı gibi hissediyordu kendini, sanki aralarında görünmez bir tel vardı. Ne zaman elleri birbirine değse, Lachlan tüm bedeninden bir titreşim geçtiğini hissediyordu. Flora’nın hızlanan nefesi ve nabızı iksir gibiydi. İfadesinden onun da en az Lachlan kadar etkilendiği anlaşıyordu.

Birbirlerine daha da yakın durdular. Lachlan’ın eli belinden kalçasına doğru kaydığında Flora baştan ayağa titredi ve elini Lachlan’ın omzuna koydu. Şu anda o kadar yakınlardı ki neredeyse bedenleri birbirlerine değiyordu. Flora’yı bu kadar yakındayken öpmemek tam bir işkenceydi.

Sırayla öne doğru adım attılar ve Flora’yı kaldırmaya sıra geldiğinde zamanlamaları mükemmeldi. Flora havaya zıpladığında, bacaklarından destek alarak onu elleriyle kaldırdı. Uzun bir kalp atışı kadar onu orada tutup, bedenine sıkıca yaklaştırdı, aralarındaki fiziksel bağın her anının tadına vararak aşağıya kaydırıldı. Bedeni, Flora’nın tatlı kadınsılığına anında karşılık verdi. Bir an bile gözlerini ondan ayırmadı, her ne kadar göğsüne ağırlar saplansa da Flora’nın bakışlarından kendini alamıyordu.

Müziğin durduğunu ve kardeşlerinin güldüğünü fark etmesi zaman aldı. Lanet olsun, yalnız olmadıklarını unutmıştu. Flora’yı bırakıp, bir adım geri attı, dansın bitkinliğiyle derin nefes alıp veriyordu. Tabii yalnızca dans değildi sebebi.

“Muhteşemdi, ağabey,” dedi Gilly. “Bu dansları bildiğini bize neden hiç söylemedin?”

Kardeşine dönüp, omuz silkti. “Highland’da saray dansları yapacak pek vakit olmuyor.”

“Evet, olmuyor,” dedi Flora, “bu yüzden de...”

Lachlan onun ne söyleyeceğini tahmin ettiği için lafını bitirmesine izin vermedi. “Bayan MacLeod ile konuşacaklarım var,” dedi diğerlerine. “Özel olarak.”

“Ama...” Flora, emrinin ne kadar çabuk yerine getirildiğini görünce itirazını yarıda kesmek zorunda kaldı.

Kapının kapanma sesi geldiğinde, elleri belinde etrafında döndü. “İşimiz bitmemişti. Yardım etmek isteyen birilerini bulmanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun?”

"Tahmin edebiliyorum," dedi ifadesiz bir sesle Lachlan, adamlarını tanıyordu.

Flora iç çekip, meraklı gözlerle baktı. "Bakıyorum da sarayda zaman geçirmişsin?"

Lachlan omuzlarını silkti. "Birkaç dans öğrenecek kadar."

Flora'nın bakışları sorgular bir hal aldı. "Başka ne saklıyorsun?"

Lachlan sırtını dikleştirdi. Flora farkında olmadan gerçeklere fazla yaklaşmıştı. Bir el hareketiyle geçiştirdi. "Altın sarısı ipekten bir yelek ve bol gömlekler olmadığı konusunda seni temin ederim."

Flora ağzını eğdi. "Zaten ben de seni Highland kiltleri dışında bir şeyler içinde hayal edemiyorum. Gerçi ne giyersen giy muhteşem görüneceğinden eminim ama..."

Flora durdu, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Lachlan'ın da içi ısındı, iltifattan değil, altında yatan duygudan dolayı – ve ortaya çıkardıklarından. Evet, Flora yumuşuyordu. Bu düşünce de Lachlan'ı olması gerekenden daha mutlu etti.

Flora hatasının üstünü kapamaya çalışarak, arkasını döndü, dans için yer açmak üzere kaldırdığı sandalyeleri geri koyarak kendini oyaladı.

"Yapma." Flora'yı kolundan tuttu. "Adamlarım halleder."

Sanki onu damgalıyormuş gibi kolunu kavrayan ele baktı Flora. "İstediğin bir şey mi vardı?" diye sordu, gergin bir ses tonuyla.

Evet, kahretsin. Sen.

Ama gelmesinin sebebi bu değildi. Lanet olsun, az kalsın unutacaktı. Flora'nın kolunu bıraktı. "Adamlarımın birkaçının, bazı rahatsız edici tehditler aldıklarını duydum. Bu tehditler de haklı olarak adamlarımı yormuş ve kızdırmış. Adamların yorulur ve kızarsa da, bu benim sorunum haline gelir."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi Flora bir hışımla gitmeye çalışarak.

Ama Lachlan onu tutarak, durdurdu. "Bence sen neden bahsettiğimi çok iyi anlıyorsun." Flora'yı biraz daha kendine çekip, çenesinden tutarak gözlerinin içine bakmasını sağladı. "Bir adamla karısının uyku düzenleri gibi özel konularda talimatlar verdiğini inkar mı ediyorsun?"

Flora kayıtsızca omuzlarını silkti. "Hatırlamıyorum."

Flora'nın masum hareketlerine kanacak değildi. Çünkü kulağa tam onun yapabileceği bir şey gibi geliyordu. İşlere nasıl karıştığı konusunda adamlarından tüm sabah boyunca bir sürü şey dinlemişti. Kendisi açıklasa çok daha iyi olurdu.

Flora'yı kısıp almıştı, öfkesi sağduyusundan baskındı. Flora ise görüldüğü kadar kaygısız değildi; boynundaki gerginlikle atan nabzı görebiliyordu – ufacık, yumuşak kulağının hemen altında. Ağzını oraya... Tanrım, kollarında rahatlamasını istiyordu.

"Erkekleri yataklarına almama konusunda kadınları teşvik etmişsin?"

Yalan söylediğini belli edercesine yanakları kızaran Flora, "Ben öyle bir şey yapmadım," dedi.

Haspam. Neden hep ona karşı gelmek zorundaydı ki? "Dur ben hafızanı tazeleyeyim. Adamlarımın yıkanma alışkanlıklarını da tartışmaya açtığını hatırlıyor musun?"

Flora çenesini karşı koyarcasına kaldırdı. Her zaman böyle savunmadaydı.

Aralarındaki hava sanki aniden gerildi. Lachlan'ın bedeninin her zerresi, Flora'yı kollarına alıp, teslim olmaya zorlamak için kıvranıyordu. Flora'yı kendine getirmek için. Bu kadar yeterdi. Bunu planlamamıştı ama artık sabrı tükeniyordu. Onu zorlamayacaktı ama ihtiyacı da yoktu.

Birçok sebep yüzünden bu dansın sona erme vakti gelmişti.

“Tahmin edebiliyorum,” dedi ifadesiz bir sesle Lachlan, adamlarını tanıyordu.

Flora iç çekip, meraklı gözlerle baktı. “Bakıyorum da sarayda zaman geçirmişsin?”

Lachlan omuzlarını silkti. “Birkaç dans öğrenecek kadar.”

Flora’nın bakışları sorgular bir hal aldı. “Başka ne saklıyorsun?”

Lachlan sırtını dikleştirdi. Flora farkında olmadan gerçeklere fazla yaklaşmıştı. Bir el hareketiyle geçiştirdi. “Altın sarısı ipekten bir yelek ve bol gömlekler olmadığı konusunda seni temin ederim.”

Flora ağzını eğdi. “Zaten ben de seni Highland kiltleri dışında bir şeyler içinde hayal edemiyorum. Gerçi ne giyersen giy muhteşem görüneceğinden eminim ama...”

Flora durdu, yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Lachlan’ın da içi ısındı, iltifattan değil, altında yatan duygudan dolayı – ve ortaya çıkardıklarından. Evet, Flora yumuşuyordu. Bu düşünce de Lachlan’ı olması gerekenden daha mutlu etti.

Flora hatasının üstünü kapamaya çalışarak, arkasını döndü, dans için yer açmak üzere kaldırdığı sandalyeleri geri koyarak kendini oyaladı.

“Yapma.” Flora’yı kolundan tuttu. “Adamlarım halleder.”

Sanki onu damgalıyormuş gibi kolunu kavrayan ele baktı Flora. “İstediğin bir şey mi vardı?” diye sordu, gergin bir ses tonuyla.

Evet, kahretsin. Sen.

Ama gelmesinin sebebi bu değildi. Lanet olsun, az kalsın unutacaktı. Flora’nın kolunu bıraktı. “Adamlarımın birkaçının, bazı rahatsız edici tehditler aldıklarını duydum. Bu tehditler de haklı olarak adamlarımı yormuş ve kızdırmış. Adamların yorulur ve kızarsa da, bu benim sorunum haline gelir.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum,” dedi Flora bir hışımla gitmeye çalışarak.

Ama Lachlan onu tutarak, durdurdu. “Bence sen neden bahsettiğimi çok iyi anlıyorsun.” Flora’yı biraz daha kendine çekip, çenesinden tutarak gözlerinin içine bakmasını sağladı. “Bir adamla karısının uyku düzenleri gibi özel konularda talimatlar verdiğini inkar mı ediyorsun?”

Flora kayıtsızca omuzlarını silkti. “Hatırlamıyorum.”

Flora’nın masum hareketlerine kanacak değildi. Çünkü kulağa tam onun yapabileceği bir şey gibi geliyordu. İşlere nasıl karıştığı konusunda adamlarından tüm sabah boyunca bir sürü şey dinlemişti. Kendisi açıklasa çok daha iyi olurdu.

Flora’yı kısıp almıştı, öfkesi sağduyusundan baskındı. Flora ise görüldüğü kadar kaygısız değildi; boynundaki gerginlikle atan nabzı görebiliyordu – ufacık, yumuşak kulağının hemen altında. Ağzını oraya... Tanrım, kollarında rahatlamasını istiyordu.

“Erkekleri yataklarına almama konusunda kadınları teşvik etmişsin?”

Yalan söylediğini belli edercesine yanakları kızaran Flora, “Ben öyle bir şey yapmadım,” dedi.

Haspam. Neden hep ona karşı gelmek zorundaydı ki? “Dur ben hafızanı tazeleyeyim. Adamlarımın yıkanma alışkanlıklarını da tartışmaya açtığını hatırlıyor musun?”

Flora çenesini karşı koyarcasına kaldırdı. Her zaman böyle savunmadaydı.

Aralarındaki hava sanki aniden gerildi. Lachlan’ın bedeninin her zerresi, Flora’yı kollarına alıp, teslim olmaya zorlamak için kıvranıyordu. Flora’yı kendine getirmek için. Bu kadar yeterdi. Bunu planlamamıştı ama artık sabrı tükeniyordu. Onu zorlamayacaktı ama ihtiyacı da yoktu.

Birçok sebep yüzünden bu dansın sona erme vakti gelmişti.

Flora tehlikeyle flört etmekte neden bu kadar ısrarcı olduğunu bilmiyordu. Lachlan'ı dürttüğünün hatta onu öfkeliendirdiğinin farkındaydı ama bu bir şekilde önemsizdi. Hoşuna gittiğini bile söyleyebilirdi. Duygularını bir an da olsa görebilmeyi seviyordu. Geçen hafta boyunca çok ilgili, kibar, sabırlı – çünkü hiçbir şeye karşı gelmiyordu – ve mesafeli olmuştu. Bundan nefret ediyordu. Onu ateşli duygularla öpen adama ne olmuştu?

Flora'nın hayran olduğu o çelik gibi irade aynı zamanda bir parçasını Flora'dan uzakta tutmaya da yarıyordu. Ama Lachlan kızgın olduğunda kendisini tutmuyordu. Bu ürkütücü olduğu kadar heyecan vericiydi de.

Flora bile bile sıkılmış gibi yaparak Lachlan'ın kiltinin omzundan bir tüy yumağını attı. "Bir köpek gibi kokuyorsa, bir erkeğin onlarla beraber yatabileceği hakkında bir şeyler söylemiş olabilirim."

Lachlan sinirlenmişti, gerçi söylediklerinden değil tavırları yüzünden böyle olduğunu tahmin ediyordu Flora.

"Peki bu yanlış yorumlanmış olamaz mı sence?"

"Nasıl yani? Bence tam da anlatmak istediğim gibi yorumladılar. Bir adamın, evine, karısının yanına gelmeden öne yıkanmaması için bir sebep göremiyorum." İşaret edercesine Lachlan'a baktı. "Sen hep temiz kokuyorsun. Ben seni dışarı atmazdım eğer..."

Flora eliyle ağzını kapadı, neredeyse ağzından kaçıracakları karşısında dehşete düşmüştü. Aslında Lachlan ona bu kadar yakinken muhteşem kokusunu içine çekerek yanağını göğsüne dayama düşüncesinden kendini alamıyordu.

Lachlan'ın gözleri karardı ve sesi tehlikeli derecede alçak çıktı. "Beni nereden atmazdın, Flora?"

Lachlan, Flora'ya sanki ırzına geçmek istermiş gibi bakıyordu ama bu düşünce Flora'yı hiç korkutmadı. Hatta damarlarında

hızla bir beklenti ürpertisi dolaştığını hissetti. Flora güçlkle yutkundu, aniden boğazı kurumuştı. "Ben farazi konuşuyordum."

Lachlan kolunu Flora'nın beline doladı. Dans ettiklerinde olduğu gibi. O dans... Flora titredi. Lachlan herhangi bir saraylıyı utandırabilecek kadar iyiydi. Kim onun cüssesinde bir savaşçının bu kadar güzel dans edebileceğini düşünebilirdi? Zarif ama güçlü. Havaya kaldırıldığında kendini bir tüy kadar hafif hissetmişti Flora. Onunla dans etmek çok eşsiz bir tecrübeydi. Bir erkeğin dokunuşundan hiç bu kadar zevk almamıştı. Bir dansın ne kadar baştan çıkarıcı olabileceğini hiç fark etmemişti. Her küçük dokunuşun böylesi bir uyanışa sebep olacağını bilemezdi.

Daha önce hiçbir erkeği bu kadar arzulamamıştı. Böyle kuvvetli değil. Vücudunun her zerresiyle değil. Bu gerçeklik, göğsünü sıkıştırdı. Ondand hoşlanıyordu. O *farklıydı*. Öyle olmalıydı. Yoksa böyle hissetmezdi. Kaçmaya çalışmasına engel olan da buydu.

"Nereden, Flora?"

Lachlan'ın sesindeki karanlık yemin, Flora'yı titretti. Ağzı çok yakınındaydı. Lachlan'ın onu tekrar öpmesini istiyordu. Ama Lachlan da bunu biliyordu. "Yatak," dedi kısık bir sesle. "Yataktan."

Lachlan, inleyerek Flora'yı öptü. Hayır, öpmedi – onu yedi bitirdi. Flora'yı kollarının arasına alıp hiç bırakmayacak gibi öptüğünde ağzı sıcak ve sert, dudakları arzuluydu.

Flora inanmak istiyordu. İçinde biriken bu duygu selinin bir anlamı olduğunu düşünmek istiyordu. Aralarındaki tutku özeldi. Çünkü Flora içindi. Daha önce hiçbir erkek ona kendini böyle hissettirmemişti. Dudaklarını dayadığında kanını tutuşturmamış, dizlerinin bağına çözmemişti.

Tek düşünebildiği ona daha da yaklaşmaktı. O kadar kuvvetli bir histi ki neredeyse canını yakıyordu. Tekrar onun kollarında

olmak. Onu öpmek. Bedeninin tanıdık, sert baskısını ve asla yalan söyleyemeyen kalbinin hızlı atışını bedeninde hissetmek.

Sıcak, erkeksi kokusu her yanını sarmış, onu içine almıştı. Flora'yı daha derin ve daha sert öptü. Dili ağzının içinde gezindi, onu kendi sıcaklığıyla kızdırdı. Ama yeterli değildi. Ellerini boynuna dolayıp, daha da yakınlaştı, bedeninde çözüldü. Tutku içinde biriktikçe inledi. Ağzını açtı, dilini dilinde istiyordu. Karanlık, dolu tadının ağzını doldurmasını arzuladı.

Lachlan inleyerek, karşılık verdi, dilini Flora'nın ağzının derinliklerine daldırdı. Flora, tıpkı Lachlan'ın ona öğrettiği gibi dilinin hassas hareketlerine karşılık vererek, açıldı. Hafif erotik ritim içindeki tuhaf huzursuzluğu artırdı, artık dışarı çıkmak istiyordu. Lachlan onu daha da geriye iterek, elleri poposuna doğru kayarken, sıkıca kendine bastırarak daha derin öptü.

Flora bir sıcaklık havuzunda eridi, ateşini ve arzulu erkekliğin gücünü hissetti. Tıpkı bedeninin geri kalanı gibi o da iri ve sertti. Flora bu kez korkudan değil, şehvetten titredi ve onun sertliğine sürünme ihtiyacı hissetti. Daha bakire olabilirdi ama çiftleşmenin detayları hakkında yeterince bilgisi vardı – saraydaki daha savurgan kadınların sayesinde.

Lachlan bu kez daha ısrarla bastırdı, Flora'nın içinde binlerce küçük patlamalar yaşattı. Flora'nın bacakları bilinçsizce açıldı, onu daha yakınında hissetmek istiyordu.

Lachlan donakaldı, bedenindeki tüm kaslar gerilmişti. Flora neredeyse avuçlarının altında damarlarında hızla pompalanan kanını hissedebiliyordu. "Bunu bir daha yaparsan," diye fısıldadı ağzına doğru, "bekaretin umurumda bile olmaz."

Flora'nın yanakları alev alev oldu. "Özür dilerim..."

Ama Lachlan parmağını dudaklarına götürerek, onu susturdu. "İçgüdülerin kusursuz, tatlım. Sadece seni çok fazla arzulu-

yorum." Lachlan'ın gözleri karanlık ve fırtınalıydı. "Sana zevk vermek istiyorum."

Zaten veriyordu. Hayal edilemez bir zevk.

Flora rahatladı, Lachlan'ın sıcak ağzı boynundan aşağı inerek, onu titretirken gözlerini kapadı. Elleri göğüslerinde, dudakları göğsünün hassas teninde gezinirken hafifçe sıkıyordu. Lachlan'ın ne yaptığını bilmiyordu ama umurunda da değildi. Uсталıkla elbisesinin iplerini çözdü; tuniği o kadar boldu ki ufak bir dokunuşuyla göğüsleri korsajından fırladı. Lachlan hareket etmeden Flora'nın teni baskıcı bakışlarının altında kızarana dek gözlerini dikip izledi.

"Tanrım, çok güzelsin," dedi boğuk bir sesle. Belki de utandığını hissederek, Flora'ya baktı. "Utanacak bir şeyin yok, tatlım. Göğüslerin kusursuz. Büyük ve yuvarlak. Tadına bakmak için sabırsızlanıyorum."

Flora titredi.

Lachlan göğüslerini avucunun içine alıp, birinin sertleşmiş ucunda parmağını gezdirdi ve Flora bacaklarının dermansız kaldığını hissetti.

Lachlan'ın geniş omuzlarını kavrayıp, düşmemek için kendini tuttu, ellerinin altında sert, gerilmiş kasların tadını çıkardı. Tanrım, o kadar güçlüydü ki, sanki her bir zerresi çelikten yapılmıştı. Ona yalnızca dokunmak bile tüm vücudunun titremesine neden olmuştu. Gömleğinin keteni sık dokunmuş olmasına rağmen onu üzerinden parçalayarak çıkarıp ellerini sıcak teninde gezdirdiğini, muhteşem göğsünün keskin, yontulmuş kıvrımlarına dokunduğunu hayal ediyordu.

Büyük, kaba elleriyle göğüslerini okşamaya başladığında mantıklı düşünmeyi bıraktı. Lachlan parmaklarıyla göğüs uçlarını hafifçe sıkıttığında bacaklarının arasına bir ateş yayıldı.

Göğüslerini avuçlayıp, yeni çıkmış sakallarıyla yüzünü tenine

olmak. Onu öpmek. Bedeninin tanıdık, sert baskısını ve asla yalan söyleyemeyen kalbinin hızlı atışını bedeninde hissetmek.

Sıcak, erkeksi kokusu her yanını sarmış, onu içine almıştı. Flora'yı daha derin ve daha sert öptü. Dili ağzının içinde gezindi, onu kendi sıcaklığıyla kızdırdı. Ama yeterli değildi. Ellerini boynuna dolayıp, daha da yakınlaştı, bedeninde çözüldü. Tutku içinde biriktikçe inledi. Ağzını açtı, dilini dilinde istiyordu. Karanlık, dolu tadının ağzını doldurmasını arzuladı.

Lachlan inleyerek, karşılık verdi, dilini Flora'nın ağzının derinliklerine daldırdı. Flora, tıpkı Lachlan'ın ona öğrettiği gibi dilinin hassas hareketlerine karşılık vererek, açıldı. Hafif erotik ritim içindeki tuhaf huzursuzluğu artırdı, artık dışarı çıkmak istiyordu. Lachlan onu daha da geriye iterek, elleri poposuna doğru kayarken, sıkıca kendine bastırarak daha derin öptü.

Flora bir sıcaklık havuzunda eridi, ateşini ve arzulu erkekliğin gücünü hissetti. Tıpkı bedeninin geri kalanı gibi o da iri ve sertti. Flora bu kez korkudan değil, şehvetten titredi ve onun sertliğine sürtünme ihtiyacı hissetti. Daha bakire olabilirdi ama çiftleşmenin detayları hakkında yeterince bilgisi vardı – saraydaki daha savurgan kadınların sayesinde.

Lachlan bu kez daha ısrarla bastırdı, Flora'nın içinde binlerce küçük patlamalar yaşattı. Flora'nın bacakları bilinçsizce açıldı, onu daha yakınında hissetmek istiyordu.

Lachlan donakaldı, bedenindeki tüm kaslar gerilmişti. Flora neredeyse avuçlarının altında damarlarında hızla pompalanan kanını hissedebiliyordu. "Bunu bir daha yaparsan," diye fısıldadı ağzına doğru, "bekaretin umurunda bile olmaz."

Flora'nın yanakları alev alev oldu. "Özür dilerim..."

Ama Lachlan parmağını dudaklarına götürerek, onu susturdu. "İçgüdülerin kusursuz, tatlım. Sadece seni çok fazla arzulu-

yorum." Lachlan'ın gözleri karanlık ve fırtınalıydı. "Sana zevk vermek istiyorum."

Zaten veriyordu. Hayal edilemez bir zevk.

Flora rahatladı, Lachlan'ın sıcak ağzı boynundan aşağı inerek, onu titretirken gözlerini kapadı. Elleri göğüslerinde, dudakları göğsünün hassas teninde gezinirken hafifçe sıkıyordu. Lachlan'ın ne yaptığını bilmiyordu ama umurunda da değildi. Uсталıkla elbisesinin iplerini çözdü; tuniği o kadar boldu ki ufalcık bir dokunuşuyla göğüsleri korsajından fırladı. Lachlan hareket etmeden Flora'nın teni baskıcı bakışlarının altında kızarana dek gözlerini dikip izledi.

"Tanrım, çok güzelsin," dedi boğuk bir sesle. Belki de utandığını hissederek, Flora'ya baktı. "Utanacak bir şeyin yok, tatlım. Göğüslerin kusursuz. Büyük ve yuvarlak. Tadına bakmak için sabırsızlanıyorum."

Flora titredi.

Lachlan göğüslerini avucunun içine alıp, birinin sertleşmiş ucunda parmağını gezdirdi ve Flora bacaklarının dermansız kaldığını hissetti.

Lachlan'ın geniş omuzlarını kavrayıp, düşmemek için kendini tuttu, ellerinin altında sert, gerilmiş kasların tadını çıkardı. Tanrım, o kadar güçlüydü ki, sanki her bir zerresi çelikten yapılmıştı. Ona yalnızca dokunmak bile tüm vücudunun titremesine neden olmuştu. Gömleğinin keteni sık dokunmuş olmasına rağmen onu üzerinden parçalayarak çıkarıp ellerini sıcak teninde gezdirdiğini, muhteşem göğsünün keskin, yontulmuş kıvrımlarına dokunduğunu hayal ediyordu.

Büyük, kaba elleriyle göğüslerini okşamaya başladığında mantıklı düşünmeyi bıraktı. Lachlan parmaklarıyla göğüs uçlarını hafifçe sıkıttığında bacaklarının arasına bir ateş yayıldı.

Göğüslerini avuçlayıp, yeni çıkmış sakallarıyla yüzünü tenine

gömdü. Tanrım, harikaydı. Çıplaklığını öpüp, dilini göğüs uçlarına kaydırırken ağzı sıcak ve ıslaktı. Ağzının yumuşak baskısı için kıvrılırken Flora'nın göğüs uçları gerildi.

Lachlan dilini şaklatırken Flora inledi.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu Lachlan usulca.

Flora sırtını yay gibi gerdi.

"Tanrım, çok ateşlisin," diye inledi Lachlan. "Dolgun ve arzulu." Flora'nın göğüs ucunu ağzının kuytularına götürdü. Beyaz bir sıcaklık tüm bedenini sardığında Flora'nın dudaklarının arasından zarif bir inilti çıktı.

Harareti artmıştı. Vücudunu ona doğru itiyor, daha fazlasını almak için çırpınıyordu. Lachlan'ın bedenini titretmek istiyordu. Çılgın bir telaş içinde elleri Lachlan'ın sırtında gezindi ve kalçaları kıvrılmaya başladı.

Flora değişimi hissediyordu, Lachlan ateşe teslim olmuştu. Göğüs uçlarını nazikçe dişleyip onu kendine çekerken elleri bacaklarının arasında gezindi. Artık ne oynuyor ne de konuşuyordu. En az Flora kadar sabırsızdı.

Eli Flora'nın eteğinin altına uzandı. Göğsündeki baskı giderek artıyordu. Bir yandan yukarılara uzanıyor, diğer yandan diliyle göğüs uçlarını yıkayıp, onu sert ve derin hareketlerle emiyordu. Flora'nın bacaklarının arasındaki sıcak nokta kasılmaya başlamıştı.

Flora neler olduğunu anlamakta zorlanıyordu. Hiç böyle tuhaf hissetmemişti. Tüm bedeni titriyor ve sarsılıyordu. Parmakları kasıklarının hassas teninde dolaşırken ani ıslaklık hissiyle utanan Flora gerildi ve bacaklarını kapamaya çalıştı ama Lachlan onu bir hareketiyle durdurdu, parmakları tam o noktadaydı.

Flora merak ve şokla donakaldı.

Onu rahatlatmak istercesine "Korkma," dedi Lachlan ve elini göğsünden çekti. "Çok güzel hissedeceksin."

Parmağını yavaşça orada gezdirdi. Ne yapıyordu böyle? Neden bu kadar inanılmaz bir hisse kapılmıştı? Daha önce ona böyle hissedeceğini söyleyen biri olmamıştı. Böylesine sıcak, yumuşak ve büyüleyici. Kendini akışına bıraktıkça şaşkınlığı da azaldı. Lachlan'ın dokunduğu her noktada oluşan sıcak ıslaklıkta kendini kaybetti.

Flora'nın teslimiyetini fark eden Lachlan dudaklarını yakalayıp onu öperken bir yandan da parmağını içine kaydırды. Tanrım, kusursuzdu. Kendini hiç bu kadar rahat ve özgür hissetmemişti. Kalçaları da uygun bir ritimle hareket etmeye başladı. Flora nefes alamıyordu. Zihni, bacaklarının arasında büyük bir yoğunlukla artan çarpmaya odaklandı. Heyecandan ölecek gibiydi. Büyülü bir ses, ulaşılmaz bir yerden onu çağırıyor gibiydi. Çaresizce zıplamak istiyordu ama onu tutan bir şeyler var gibiydi.

Aralarındaki o kırılğan dakika, kapının çalınmasıyla cam gibi paramparça oldu. Alev seli yerini buz kırklarına bıraktı.

Lachlan küfrederek, Flora'dan uzaklaştı ve bakışlarındaki ilkel arzuyu kontrol etmeye çalıştı. Bedeni tamamen gergin ve sert görünüyordu. Daha önce hiçbir erkek ona bu kadar saf arzuyla bakmamıştı. Flora bir aslanı serbest bırakmış gibi hissediyordu, asla evcilleştirilemeyen bir aslanı. Göğsünde huzursuz bir kıpırdanma vardı.

Az önce ne yapmıştı öyle? Bir anda gerçeğin farkına vardı. Az önce az kalsın olacak olanların sonuçları acımasız bir akın halinde aklına geldi. Neredeyse kendini ona veriyordu. Onu kaçırın adama. Kendi çıkarları için onu kullanmaya çalışan adama.

Ama o kadar doğru görünmüştü ki.

Flora ondan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışarak odanın diğer ucuna gitti ve titreyen parmaklarıyla elinden geldikince hızlı bir şekilde elbisesini düzeltti. Ancak şişmiş dudakları ve dağınık saçları için yapabileceği pek bir şey yoktu.

Lachlan sert bir ses tonuyla davetsiz gelen misafiri – ya da belki de Flora'nın kurtarıcısını – içeriye davet etti.

Kapı açıldı ve içeri lordun genç muhafızı girdi. Adamın bakışları dikkatle ikisinin arasında gidip, geldi. Az önce neyin olduğunu tahmin ettiğini fark edince Flora'nın yanakları yanmaya başladı. Saldırıya uğramış gibi görüldüğüne şüphe yoktu – ki öyle de olmuştu. En azından neredeyse.

Ağır bir duraksamadan sonra, adam boğazını temizleyip, konuştu. “Lordum, rahatsız ettiğim için kusuruma bakmayın. Ama çok önemli.”

Lachlan'ın değişimi ani oldu: Tüm tutku izleri kayboldu ve ifadesi tekrar katı ve yıkılmaz bir hal aldı. Mesafeli. Yenilmezlik havası tekrar etrafını sardı ve çok da hızlı bir şekilde, Flora bunu unutmuştu. Göğsünde ani bir darbe hissetti. Emirler yağdıran lider o kadar net bir dönüş yapmıştı ki Flora derin bir sarsıntı duydu.

“Ne oldu?” diye sordu Lachlan kesik bir ses tonuyla.

“Bir mektup, lordum.” Ulak, Flora'ya huzursuz bir bakış attı. “Duart'tan.”

BÖLÜM 8

Flora'nın kalbi sanki ağzından fırlayacak gibiydi. Nefes alamıyordu. İşte, bunca zamandır beklediği yanıt gelmişti. İçini bir korku kapladı. Hector'un onu takas etmeyeceğinden değil, edeceğinden endişe ediyordu. Lachlan onu bırakır mıydı? Kalesi için onu feda eder miydi?

Çelişkili duygularıyla boğuşurken, neredeyse Lachlan'ın yüzündeki şaşkınlık dolu ifadeyi kaçıracaktı. Mektubu muhafızın elinden aldı, mührü kırdı, kısaca baktı ve deri çantasını koydu. Gözleri karardı ve akik kadar soğuk bir hal aldı. Belli ki bir şeye sinirlenmişti.

“Çıkabilirsin,” diyerek ayaklarıyla oynama şeklinden anlaşılacağı kadarıyla gitmek için can atan muhafızı gönderdi.

Kapı kapanır kapanmaz Flora, Lachlan'a döndü. Yumruklarını sıkıp, derin bir nefes alarak, kendini en kötüsü için hazırladı. “Ne diyor?”

Lachlan'ın çenesi acımasız bir ifadeyle kasıldı. “Daha sonra konuşuruz.”

Öfkesinin tek bir sebebi olabilirdi. “Hector reddetti?”

Lachlan'ın bir bakışı gerilmesine yetmişti. İfadesi hiç görmediği kadar sertti. Daha önce Flora'ya hiç böyle gücenerek bakma-

mişti. “Henüz değil dedim. Odana dön” – sert bakışları Flora’nın göğüslerine kaydı, sonra da başını yere eğdi – “tabii sen bıraktığımız yerden başlamak istemiyorsan?”

Flora ürperdi, sözleri bir tokat gibi gelmişti. Az önceki yakınlıktan sonra böyle kaba konuşması canını acıtmıştı. Yanlış olan bir şeyler vardı. Neden ona bu kadar sert davranıyordu? Onun katı ve dehşet verici, hatta insafsız olduğunu düşünmüştü, ama gaddar olabileceğini hiç aklına getirmemişti. Hector’un söylediği bir şey yüzünden miydi? Midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti. Yoksa bir yerde bir hata mı yapmıştı?

Dudakları titreyerek, dik durmaya çalıştı. “Neden bana böyle davranıyorsun? Bilmeye hakkım var. Bana mektupta ne yazdığını söyle.”

Sert bakışlı mavi gözler içine kadar işledi. Bakışlarında kalbinin teklemesine neden olan bir şeyler vardı. Lachlan’a doğru bir adım atıp, farkında olmadan durdu. Omuzları o kadar sertti ki, ellerini üstüne koyup, kaslarının gerginliğini ovalayarak geçirmek istiyordu. Yalnızca dakikalar önce kollarındaydı, şimdi ise ulaşılmaz görünüyordu. Aralarında yıkılmaz bir kale dikilmişti; bir an o yakınlaştıkları dakikaları sadece hayal ettiğini sandı.

“Lütfen,” diye ısrar etti.

Uzun bir süre Flora’dan gözlerini ayırmadı, sanki öfkeden patlayacakmış gibi görünüyordu ama o anda açıklanamaz bir şekilde içindeki kavgayı onu terk etti. “Lanet olsun sana,” diye küfredti.

O an Lachlan’a uzanarak, ellerini göğsüne koydu, avuçlarının altındaki gerginliği hissetti. “Ne diyor?”

“Bilmiyorum.” Sesi tuhaf bir şekilde boğuk çıkmıştı.

Flora kaşlarını çatı. Anlayamıyordu. Mektubu açtığını görmüştü. “Ama neden...?”

Aniden sebebini anladı. *Okuyamamıştı*. Neredeyse rahatlatarak

iç çekecekti. Flora’ya kızgın değildi. Ama ondan gizlemek istemişti. Tanrım, onunla dalga geçeceğini mi düşünmüştü? Flora için için utandı, eskiden olsa dalga geçebileceğini düşündü. Ama şimdi değil. Onu tanıdıktan sonra değil. Ona bu kadar saygı duyuyorken değil.

Kendi ağabeyleri gibi Highland liderlerinin pek çoğunun oğullarının yaptığı üzere Edinburgh’ta eğitim almak yerine klanı için savaşmak zorunda kalmış olması, ona karşı duygularını hiç azaltmamıştı. Gerçi pek çok insanın farklı hissedeceğini de inkar edemezdi. Annesi bunların başında geliyordu. Janet Campbell’ın evlendiği adamlarda en çok hayıflandığı şeylerden biri eğitim eksiklikleriydi. Öğrenmek, Flora için de her zaman son derece önemli olmuştu. Ama Lachlan ona eğitimin illa zekaya denk olmadığını fark etmesini sağlamıştı. Flora’nın güçlü ağabeyinin saldırılarına karşı kendini bunca yıl korumayı başarmış her adam bu konuda kendini kanıtlardı.

“Eğitim almadın mı?”

Kendini Flora’nın iğnelemesinden korumak istemiş gibi, bakışlarını ani bir şekilde kaydırdı. “Hayır, ne fırsatım oldu ne param. Kiltçe okuyabiliyorum ama İskoçça okuyamıyorum. Ağabeyin de bunu gayet iyi biliyor.”

Flora, Hector hakkında duyduklarından hoşlanmayarak kaşlarını çatı. “Bakabilir miyim?”

Lachlan bir an tereddüt etti. Nedense, Flora’ya vermek istemiyordu. Sonra da çantasından çıkarıp, Flora’nın avucuna koydu. Flora dikkatlice kırışmış sert parşömen parçasını açtı. Hızla okurken ne kadar rahatladığını göstermemek için çabaladı.

Bakışlarını Lachlan’a çevirdiğinde çenesindeki gerginliği gördü. “Okuyayım mı?”

Lachlan başıyla onayladı.

“Kız kardeşimi bırak, yoksa sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsın. Bu bir uyarıdır. Tek uyarım da bu olacaktır.”

"Çok tuhaf," dedi Flora, bakışları parşömenin üzerinde kısıldı. "Senin isteklerinden hiç bahsetmiyor."

Lachlan'ın bakışları boş bir ifadeye dönüştü. "Bunu bir reddetme olarak görebiliriz."

Flora ne kadar canının yandığına aldırmaz etmeden yanıt verdi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Belki şimdi bana inanırsın. Hector asla kendi isteğiyle kaleden vazgeçmez. En azından beni kurtarmak için bunu yapmayacaktır."

Bu defa Lachlan ona karşı çıkmadı.

Ona ortada tutmanın bir anlamı kalmamıştı. "O zaman beni bırakacaksın?"

"Hayır."

Net bir şekilde aldığı cevap içinde yankılanarak, tüm benliğini sarstı. Bu ana dek kendi için ne kadar önemli olduğunu fark etmemişti. Gitmesine izin vermeliydi ki kalıp kalmamak kendi tercihi olsun. "Ama beni burada tutman için bir sebep yok."

Lachlan tek kelime etmeden Flora'ya baktı. Acımasız ve kararlıydı.

Her şey gayet basitti. Lachlan'ın onu tutması için tek bir sebep vardı. En büyük korkularını doğrulayabilecek bir sebep. "Fikrini değiştirdin," dedi Flora donuk bir sesle, kelimeler ağzından güçlkle dökülüyordu. "Beni, seninle evlenmeye zorlayacaksın."

Flora'yı delip geçen bir bakış daha attı. "Birkaç dakikam daha olsaydı, hiçbir şeyi zorlamama gerek kalmayacaktı."

Flora derin bir nefes aldı. Niyeti bu muydu? Onunla evlensin diye Flora'yı baştan çıkarmak mı? Beti benzi attı. Neredeyse bunu yapmasına izin verecekti. "Seni pislik. Nasıl yapabilirsin?"

"Seni istiyorum," dedi Lachlan doğrudan.

"Sen beni istemiyorsun, sana verebileceklerimi istiyorsun," dedi acı dolu keskin bir ifadeyle; sesindeki hüsrancı gizleyememişti. Zenginliği, bağlantıları ve lanetin sona ermesi çok baştan

çıkarıcı getirilerdi. Onu yalnızca arzulanır bir kadın olarak değil, bir evlilik ödülü olarak görüyordu. Diğer herkesin gördüğü gibi.

Lachlan bakışlarını kaçırmadı, inkar da etmiyordu. "Bunların hiçbirinin kendi tercihin olmadığını ne zaman anlayacaksın?"

Flora geri çekildi. Nasıl bu kadar zalimce bir laf edebilirdi? Ona güvenmeye başlamıştı. Hatta gerçekten onun evlenebilecek biri olduğunu düşünmüştü. Gözlerinde sıcak yaşlar birikti ve boğazında düğümlenip kaldı. "Bu benim tercihim. Bunu tercihim yapan da benim."

"Sen her kimsen osun, Flora. Bunu değiştiremezsin."

Lachlan anlamıyordu. Flora bu kadar yanıltmış olabileceğine inanmak istemeyerek, tutunacak bir dal aradı. "Lütfen yapma. Bırak beni, gideyim." Bir graniti eritmeye çalışsa da farklı olmazdı. Parmaklarını Lachlan'ın sert kaslı koluna dolayıp, sıktı. Kıpırdamadı bile. Yenilmezdi. Tıpkı tüm bedeni gibi.

Lachlan'ın yüzü taştan bir maske gibiydi. "Yapamam."

"Neden?" dedi Flora zorla çıkardığı sesle.

Lachlan gözlerini kaçırdı ve Flora o an boynunda atan nabzı gördü. Hiç etkilenmemiş olmadığının tek göstergesi.

"Lütfen." Şimdi durmuş yalvarıyor ve her an sel olup akmaya başlayabilecek gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. "Beni burada tutma. Bırak eve gideyim."

"Evin neresi peki, Flora?"

Zehirli oku hedefini bulduğunda Flora'nın boğazından boğuk bir ses çıktı. Bir evi yoktu. Kimsesi yoktu. Kesinlikle bu soğuk, duygusuz yabancı da onun kimsesi değildi. "Burası hariç herhangi bir yer," diye fısıldadı.

Lachlan'ın ifadesi bir anlığına yumuşadı. "Burada benimle olmak gerçekten o kadar kötü mü?"

Hayır. Sorun da tam olarak buydu aslında. Onun farklı olduğunu düşünmek konusunda kendini rahat bırakmış, aptal gibi

ona güvenmeye başlamıştı. Annesinin hayatından alması gereken dersler boşunaydı. Dayanıklı olduğunu düşünürdü ama yanılmıştı. Aralarında az kalsın olacakları, neredeyse nasıl teslim olacağını düşününce midesi alt üst oldu. Onun kollarında yaşayacağı bir anlık bir zevk için ruhunu satmadan önce buradan gitmeliydi.

“Bırak Hector’a gideyim.”

Lachlan gözlerini kıstı. “Ağabeyin seni koruyamaz.”

“Sen mi koruyacaksın?”

“Hayatım pahasına bile olsa.”

O kadar dürüst bir ifadeyle söylemişti ki Flora neredeyse inacaktı. *Aptal*.

“Hector’a dikkat et, Flora. Ona güvenme.”

Bu acı kinaye karşısında gülmek için yine kendini tuttu. “O benim ağabeyim. Ve senin aksine benden bir beklentisi yok.”

Ondan ve kendinden nefret etmek acısını unutturdu, yerine göğsünde ağır dolu bir boşluk bıraktı. Gözlerini artık açmış olmanın soğuk tortusu.

“Sadece bir dakika önce sen de beni, en az benim seni istediğim kadar istiyordun.” Flora’nın dudaklarına parmağıyla hafifçe dokundu. “Gerçekten bir şey değişti mi?”

Kahretsin dedi içinden Flora titreyerek. Lachlan’ın dokunuşunun parçalayıcı etkisi tüm bedenini sarstı. Kalbi hızla çarparak, geri çekildi; Lachlan’ın ona ne yaptığını gayet iyi bildiğinin farkındaydı. Bedeni onu istiyordu. “Beni baştan çıkarmayı başarabilirsin.” Çünkü görünüşe göre biraz daha durursa, kaçınılmaz olacaktı. Herhangi bir yanlış anlaşılma olmasın diye Lachlan’ın gözlerinin ta içine baktı. “Ama seninle evlenmeyi asla kabul etmeyeceğim.”

Lachlan ona tekrar uzanma isteğini bastırıp, öylece gitmesine izin verdi. Bu seferliğine. Gerçi Flora’ya ne kadar yanıldığını kanıtlamak için can atıyordu.

Flora zaten ona aitti. Yalnızca daha bunu bilmiyordu. Ona dokunduğu anda kaderleri mühürlenmişti. Aralarındaki bu inkar edilemez güç üstünde herhangi bir hakimiyeti olduğunu sanıyorsa, yalnızca kendisini kandırıyordu. Bedenlerin arzularının ne kadar güçlü olabileceğinin farkında değildi.

Ama Lachlan farkındaydı.

Daha önce hiçbir şeyi Flora’yı istediği kadar çok istememişti. Ve neredeyse onu alacaktı ama kendi kurduğu tuzağa düşmüştü. Tüm baştan çıkarma ve onunla evlenmek için ikna etme düşünceleri Flora’yı kollarına aldığı anda yok olmuştu. Yumuşak bedenini ona dayayıp, tüm tatlılığı ve arzulu haliyle ağzını açtığı anda Lachlan’ın göğsünde bir şeyler patlamıştı. Tek düşüncesi onu memnun etmek olmuştu.

Flora’nın ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu, küçük, tatlı kollarını eline nasıl bastırdığını, boşalmaya ne kadar yaklaştığını düşündü.

Kasıklarına aniden gelen sıcaklığa küfretti, erkekliği yaşananları hatırladıkça kalkmıştı. Bedeni hâlâ tutkularının sıcaklığıyla çarpıyordu.

Lanet olası, Hector.

Kapı açılınca bir anda kalbi tekledi, aptal gibi Flora’nın geri gelmiş olabileceğini düşünmüştü. Ama gelen kardeşiydi.

“Ne oldu?” diye sordu Gilly tedirgin bir ifadeyle. “Flora’nın hızla burada çıktığını gördüm. Ağlamak üzereydi sanki.”

“Endişelenecek bir şey yok, Gilly. Odana dön.”

“Acaba gelen elçiyle bir alakası var mı?”

Lachlan kaşlarını çattı. Gilly ona verilen talimatları duymazdan gelecek biri değildi. Kardeşlerinin üzerinde Flora’nın etkisi fark ettiğinden daha fazlaydı. Gilly, samimi kardeşlere özgü – ve çok nadir olan bir tavırla – elini koluna koyduğunda emrini tekrarlamak üzereydi. Kardeşleri ona dokunmayı ne zaman bırak-

mıştı? Daha küçükük kızlarken üstüne tırmanıp, şakalaşır ya da kıkırdarlardı.

“Lütfen, ben çocuk değilim. Yalnızca yardım etmek istiyorum.”

Gilly’ye uzun uzun baktı, muhteşem yüzünü izledi – artık bir çocuk yüzü değil, neredeyse on altı yaşında genç bir kadının yüzüydü – ve o anda yüreğinde derin bir melankoli hissetti. Bir özlem. Nasıl olmuştu? Kız kardeşleri, o hiç farkına varmadan nasıl büyümüşlerdi? Bunu değiştirmek için yapacak hiçbir şeyi olmadığı biliyordu; savaşıp, klanını korumaya çalışırken tükenmişti. Ama bu, koşullar farklı olamadığı için üzülmeyeceği anlamına gelmiyordu. Kardeşlerine ayıracak daha fazla zamanı olmadığı için pişmandı. Erkek kardeşinin esir alınmasından sonra bu pişmanlık daha da acı verici olmuştu. Ama onu geri alacaktı.

“Lütfen,” diye tekrarladı Gilly.

Lachlan klanını ilgilendiren konuları kız kardeşleriyle konuşmazdı, bunun sebebi bir yerde masumiyetleriydi. Dertlerini onlardan gizleyerek onları koruduğunu düşünüyordu. Ama bu kez, pes etti. Dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. Görünüşe bakılırsa Flora MacLeod’dan etkilenen yalnızca kardeşleri değildi. “Duart’tan gelen bir mesajdı.”

“Flora’nın ağabeyi mi? Ama ben senin *gerçekten* ona mektup yazıp, takası önereceğini düşünmemiştim?”

“Yazmadım.” Hector’a hiç mektup göndermemişti. Huysuz gelinini tavlama için ona değerli vakit kazandıracak bir oyundu hepsi.

“Flora’nın burada olduğunu nasıl bu kadar çabuk öğrendi o zaman?”

Lachlan da aynısını merak ediyordu. Tek umudu Hector’un, Rory’yi uyarmamasıydı. Eğer o anlamayı garantiye almadan önce MacLeod Lachlan’ın yaptıklarını öğrenirse bedeli ağır olurdu.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi. “Ama öğreneceğim.” Kendi adamlarından birinin ona ihanet etmiş olabileceğini düşünmek istemiyordu. Fakat başka kim bilebilirdi? Bunu düşünmesi gerektili.

“Mektupta ne yazıyordu?”

İçindeki öfkenin tekrar kabardığını hissetti. Hector’un nükteleri küçük ama yine de sertti. Mektubu çıkarıp, Gilly’ye verdi. Gilly açıp, hemen geri verirken kaşlarını çatmıştı. “İskoçça yazılmış.”

“Aynen.”

Yüzünde bir tiksinti ifadesi belirmeden önce Gilly bir an düşündü. “Anlıyorum.”

“Evet, kalede bunu okuyabilecek tek kişinin o anda yanımda olması büyük şans değil mi?” dedi acı dolu bir ifadeyle, kinayesini gizleyemeden. Zamanlama daha kötü olamazdı. Normal şartlar altında Hector’un kancalarından etkilenmezdi, ama Flora’nın varlığı söz konusu olunca kendini tutamadı. Flora istemeden de olsa Lachlan’a kendini eksik hissettiriyordu.

“Flora’nın okumasına izin mi verdin?”

Lachlan omuz silkti. “Fazla seçeneğim yoktu.”

“Ne diyordu?”

“Hector’un her zamanki tehditlerinden başka bir şey yoktu. Hiç şüphesiz asıl amacı beni kardeşinin önünde utandırmaktı.” Hector, Lachlan’ın sözüm ona barbarlığı ile yargılama fırsatını asla kaçırmazdı. “Ne kadar işe yaradığını öğrenmekten zevk duyacağına eminim.” Bunun bedelini ödetecekti. Sanki Lachlan’ın intikam için bahaneye ihtiyacı varmış gibi. Dokuz yaşından beri Hector’u ortadan kaldıracağı günü sabırsızlıkla bekliyordu.

Gilly burnunu kaşıdı. “Bu pek Flora’nın tarzı olmaz.”

Lachlan da öyle olduğunu düşünmemişti. Ama o zaman ne-

den eğitimi olmadığını öğrenir öğrenmez gitmek istediğini söyledi ki?

“Flora, Lowland’da yetişmiş,” dedi gergin bir tavırla. “Onların önyargılarıyla.”

Gilly kafasını salladı. “O öyle biri değil. Önüne geçilemeyecek bir şey için seni yargılamaz. Unutma ki Mary ve bana her gün İskoçça ve Latince dersleri veriyor. Hiçbir zaman bize acıdığını ya da bizi küçümsediğini hissetmedim. Senin eğitiminin eksikliğinin de Flora’nın senin hakkındaki düşüncelerini değiştireceğini sanmıyorum.”

Lachlan kafasını salladı, Flora’nın, kız kardeşlerinin bağıllıklarını bu kadar çabuk kazanmasına hayran kalmıştı. Yine de Gilly’nin söylediklerinde kulağa çok gerçek gelen bir şeyler vardı. Küçük kardeşine şöyle bir tartarcasına baktı. Haklı mıydı? Flora’nın gitmek istemesinin sebeplerini yanlış mı yorumlamıştı?

Öyleyse, yersiz öfkesi, tahmin ettiğinden çok daha fazla zarara neden olmuş olabilir.

Gilly açıkça hayret dolu bir ifadeyle onu inceledi. “Neden o kadar kızdığını yine de anlamıyorum.”

“Gitmek istedi. Ben de bunun ona imkansız olduğunu söyledim.”

Gilly tuhaf bir bakışla ağabeyini süzdü. “Ondan hoşlanıyorsun.”

Lachlan dişlerini sıktı. “Hayır.”

“Hoşlansan o kadar kötü mü olurdu?” diye sordu Gilly.

Daha zor olurdu. Ve, Flora’nın geçmişi hakkında her geçen gün daha fazla şey öğrenirken ve dik başlı dış görünüşünün altında annesi gibi olmaktan, çaresizlikten ve onu kontrol etmeye çalışanların merhametine kalmaktan duyduğu derin korku olduğunu anlamaya başlamışken yapmak zorunda olduğu şey katbekat zorlaşıyordu. *Tıpkı benim gibi*, diye düşündü Lachlan. Haklı olsun olmasın.

Artık onunla evlenmek istediğinin Flora da farkındaydı. Bu, işini muhakkak daha zor hale getiriyordu ama aralarında bir tane bile sır olması Lachlan’ı az da olsa rahatlatıyordu. Fakat amacı değişmemişti. Flora’yı bırakmamak için birden fazla sebebi vardı.

“Hiçbir şey değişmedi,” dedi Lachlan. “Yalnızca durum daha ciddi bir hal aldı.”

Gilly başıyla onayladı, bir anda kendine gelmişti. Çelişkili duygularının yüzüne yansıdığını gördü Lachlan. O da aynı durumdaydı. Aynı şeyleri hissediyordu ama kız kardeşinin aksine duygu ve düşüncelerini gizlemeye alışmıştı.

En sonunda Gilly tereddütle bakışlarını kaldırdı. “Onun canını yakmayacaksın değil mi?” diye sordu sesini alçaltarak.

“Hayır.” Flora’nın parlak mavi gözlerinin yaşlarla dolarak suçlarcasına ona bakışı geldi aklına. Bundan kaçınılabileceğinden artık emin değildi. “Bir yolunu bulursam, yakmayacağım,” diye düzeltti sonra da.

“Ne yapacaksın?”

“Yapılması gerekeni.” Çok fazla seçeneği yoktu.

Orada öylece sessizlik içinde bir süre durdular. Durumun dehşeti ikisini de heybetli esaretine almıştı.

Ufacık bir kız, minicik avucunda nasıl bu kadar çok hayatı tutabilirdi?

Hector Maclean her gidip gelişinde derinden gelen bir sesle kükrüyordu, ama bu eylemden çok da keyif aldığı söylenemezdi. Önünde sere serpe uzanan dolgun çıplak beden bile işe yaramıyordu. Akı, durmadan can düşmanının işlediği son zorbalığa gidiyordu.

Doğası gereği pek de sabırlı bir adam değildi ve üstüne bir de Lachlan Maclean’i yok etmek için beklediği yirmi beş yıl eklenince durum daha da ciddiye binmişti. Coll Lordu yıllardır başına

belaydı ama Hector bu son yaptığıının yanına kâr kalmayacağına dair yemin etmişti. Daha derin itti. Planlarına nasıl karışabilirdi? Kasıklarını sertçe kıza dayadı. Coll bu hakaretinin bedelini ödeyecekti. Hayatıyla.

Kahrolası sürtük, odağını kaybetmesine sebep oluyordu. “Hareket et,” diye emretti.

Kaymaksı bir yüze sahip olan kız buyrulana yaparak elleri ve dizleri üzerinde gidip gelmeye başladı, dolgun kalçasıyla Hector’un hareketlerine karşılık vermeye çalıştı. Hector ise hâlâ kızın ne kadar gönülsüz olduğunu hissedebiliyordu ama en azından arkasında olduğundan yüzünü görmek durumunda kalmamıştı.

Neredeyse yere değecek kadar sarkan devasa göğüslerini avuçlamak için uzandı ve göğüs uçlarını sıkıştırdı.

Durup, kadehine uzandı. Ama viskisi bile bir anda daha acı geldi. Kız işinin bittiğini düşünerek, emekleyip kaçmaya çalıştı ama Hector poposuna sert bir tokat indirip, kalçalarını öfkeyle kendine çekerek işinin bitmediğini gösterdi. Bu kez zevk almadığını belli edercesine daha sert içine girdi, kız da zavallı bir imdat sesi çıkardı.

Sıcak bir zevk dalgası Hector’un kasıklarını doldurdu. Böyle si daha iyiydi. Normalde bu kadar sert değildi ama içindeki öfke açık bir yara gibi dışarıya akıyordu. Şiddetse dışarı çıkmasının tek yoluydu. Coll’a karşı olmazsa, o zaman... Kıza bir tokat daha attı ve soluk teninde öfkeli bir el izi bıraktı.

Daha sert darbelerle gidip geliyordu, kızın ıstırabını gösteren sesler coşkusunu daha da artırdı. Oh evet. İşte böyle. İçinde biriken baskıyı hissedip, kıza bir tokat daha attı. Kız çığlık attı ve birkaç sert hareketten sonra tohumlarını kızın içine bıraktı.

Kızın içinden çıktığında, kız da yatağa ufak bir top halinde acıdan inleyerek çöktü. Bu ses Hector’u daha da öfkeliendirdi.

Kızı sert bir hareketle yataktan atıp, bozuk para gibi fırlattı ki bu kızın hak ettiğinden daha fazlaydı. Rahatlamış olması bile tuhaf bir şekilde onu tatmin etmemişti. Muhtemelen bu, sürtüğün suçuyla. Coll halkı hiç de dost canlısı değildi.

Aslında öfkeli hissetmesi gereken lordları iken onlar içinde bulundukları durumdan Hector’u sorumlu tutuyorlardı. Onları bu duruma sokan *Lachlan*’ın isyanıydı.

Kız elbisesine uzandı ama Hector ellerinden alıp, ona geri vermeden önce kendini temizlemek için kullandı. Kız elbisesinin geri kalanını topladıktan sonra gözlerini bir kez olsun kaldırmadan gitti. En azından yerini biliyordu.

Kızın eski lorduna kıyasla çok daha iyi eğitilmişti. Öfke ve hüsrana tüm hıızıyla geri gelmişti, kızın onu boşaltması biraz olsun rahatlamasına yetmemişti. Coll’un bir lider olarak önünde eğilmeyi sürekli reddetmesi onu yiyip bitiriyordu. Ancak Coll’un ölümüyle denecek bir işkence gibi gururuna dokunuyordu.

Bir plana ihtiyacı vardı. Kız kardeşini geri alıp, aynı zamanda Coll’u ortadan kaldıracak bir yol. Zavallı küçük Flora. Bu işe karışmasına üzülecek kadar hoş hatıraları vardı birlikte. Fakat inatçı kız yine başını belaya sokmanın bir yolunu bulmuştu.

Coll ona dokunmuşsa, pişman olacak kadar bile yaşamasına izin vermeyeceğine yemin edebilirdi.

BÖLÜM 9

Flora göğsünde biriken telaşı bastırmaya çalıştı. ama hava karanlık ve soğuktu; tehlike ıslak bir kilt gibi geceyi sarmışa benziyordu. Neredeyse her şeyi planlamış olması çok da rahatlamasını sağlayamıyordu. Neleri riske ettiğini gayet iyi biliyordu.

Kayahlı uçurumlardan esen keskin rüzgar, her ne kadar koydaki sisi dağıtacak kadar güçlü olmasa da yüzüne su damlaları çarpıp, burnunu okyanusun tuzlu kokusuyla doldurdu. Sis gri ve yoğun, iki uçlu kılıç gibiydi. Aslında bu, muhafızların temkinli bakışlarından kaçmasına yardımcı olabilirdi ama aynı zamanda ona ihanet edecek sesi daha tehlikeli hale getirebilirdi.

Bunu yapabilirim, dedi kendi kendine. Mull Adası yamaçları kaplayan fundalıkları ve zakkumları görecektik kadar yakındı; bot ise – hatta daha çok kayık – kendi kendine idare edebileceği kadar küçüktü.

Başka seçeneği yoktu. Buradan gitmeliydi. Lordun odasında yaşananlardan sonra, bir gün daha duramazdı. Hüsrana bir düğüm olmuş, boğazına takılmıştı. Lachlan da diğer herkes gibiydi, kendi çıkarları için onu kullanmak istiyordu. Göğsü sıkıştığında, hâlâ ne kadar canının yandığına şaşırdı.

Tam bir aptaldı. Hiçbir erkek ödülün ötesini göremeyecekti.

Patikadan aşağı bir adım daha attı ve ayağının altındaki kayaların kaydığını hissetti. Elleri çılgınca gecenin karanlığına tutunacak bir şey bulma umuduyla uzandı. Uzun ve tüyleri diken diken edecek bir dakikadan sonra yamaçtan kayabileceğini düşündü. Her nasılsa dengesini tekrar kurmayı başardı ama uçuşunun kenarındaki küçük kayaların aşağı yuvarlanmasına engel olamadı.

Bir köpek havladı. Sonra bir tane daha.

Olduğu yerde taş kesildi; kulakları dikilmiş, kalbi göğsünden fırlarcasına atarken, sesin muhafızların dikkatini çekip çekmeyeceğini bekleyerek dinledi. Bir kez daha, düğünde giyilebilecek kadar mükemmel ama ıslak patikada pek uygun olmayan kibar, saten terliklerine küfretti. Kalede pek az kadın olduğundan daha uygun ayakkabılar bulmak mümkün olmamıştı. Ve bu güzel ayakkabılar, bir kez daha her şeyi mahvedebilirdi.

Bir dakika sonra, hiç ses duymadığından, nefesini bıraktı.

Gece yarısını geçeli çok olmasına rağmen, kale asla uyumuyordu. Muhafızlar daima gözetleme kulesinin duvarı etrafında konuşlanmış, herhangi bir saldırıya hazır bekliyordu. Bir kaçış beklememeleri ise tamamen Flora'nın şansınaydı. Kalenin gölgelerinde saklanarak, kaçmak için fırsat kollamıştı. Biraz zaman almıştı ama sonunda muhafız değişimi sırasında avluyu aşp, kapı görevlileri yerlerini alıp, kapıyı kilitlenmeden kapıya ulaşabilmişti.

Neredeyse felaketle sonuçlanacak sendelemesinin üstüne daha da dikkatli davranarak kayığı ilk fark ettiği ufak koya doğru inen dik patikadan yürümeye başladı. O günün her detayı hafızasına kazınmıştı. O, Lachlan'ın onu masum uykusundan uyanıran tutku ve arzusuyla öptüğü gündü. Aynı zamanda Flora'nın umutlanmasını sağladığı gün.

Flora hatıralardan silkinmeye çalıştı. Tüm bunlar, gerçeği öğrenmeden önceydi.

Kumsala adımını atar atmaz, ayağı kuma gömüldü. Sis, kumsalın biraz ilerisinde büyük bir nesnenin gölgesini seçecek kadar dağılmıştı. Tam da Flora'nın hatırladığı yerde. Rahatlayarak içini çekti.

Yaklaştıkça nabızı hızlandı. Tereddüt ediyordu. Tüm sinirleri gerilmiş haldeydi. Başka bir yol olmasını diledi. Ama deniz onun başarmak için tek umuduydu. Lord, gözcü kulesinin içindeki duvarın kuzeyinde ufak bir köşeye birkaç at bağlamış ama kimseye görünmeden bir at çalmayı başaramamıştı. Yürüyerek de onlardan kaçması imkansız olurdu. En azından Morvern'in açık ve kayalık düzlüğünde. Arkasına saklanacak bir ağaç bile olmayan uçsuz bucaksız çıplak düzlükler ve tehlikeli bataklıkların olduğu bir yer.

Gördüğü şeyin kayak olmasını diledi.

Acımasız hatıralar etrafını sardıkça boğazında yükselen paniği bastırmaya çalıştı, çok uzun zaman geçmişti üstünden ama boğulmanın kıyısına geldiği o anlar sanki daha dün gibiydi.

Yedi yaşındaydı, yaz için eski Argyll kontu olan amcası ve halasının yanında Inveraray'de kalıyordu. Orada olmasının sebebi şimdiki kont olan kuzeni Archie'nin düğünüydü ve ilk defa tüm ağabeyleri – hatta ablalarından birkaçı bile – aynı zamanda aynı yerdeydi. Tek istediği onları etkilemekti ve bu yüzden de bir sabah yüzmek için koya gittiklerini gördüğünde peşlerine takılmıştı. Rory ona dönüp, yüzme bilip bilmediğini sorduğunda da, hayır derse gitmesine izin vermeyeceğini bildiğinden kendine güvenle başını salladı.

Her şey yolunda gitmişti. Çoraplarını ve terliklerini çıkarıp, ayaklarını serin suya daldırdı. Grubun diğer üyeleri ise koyun ortasında, birbirlerine su sıçratıyor, dalıyor ve kahkahalar atıyorlardı. Neler konuştuklarını merak ederek onlara doğru birkaç adım daha attı. Sonra birkaç adım daha. Sonra da... bir anda karanlık bir boşluğa düştü.

O karanlık, boğucu suyun üzerine nasıl kapandığını, burnunu, ağzını ve ciğerlerini dolduruşunu hiç unutamamıştı. Dünya'nın durduğu bir an olmuştu – olanların hiçbirisi gerçek değilmiş gibi. Her saniyenin bir dakikaya dönüştüğü. Önce çırpındı, bir an yüzeye yaklaşmıştı ki bedeninin ağırlığı bir kaya gibi onu aşağı çekmeye başladı.

Suyun ne kadar karanlık ve bulanık olduğunu, gözünün önünde duran ellerini bile göremediğini düşündüğünü hatırlıyordu. Öldüğünü duyunca annesinin ne kadar sinirleneceğini merak etmişti. Ama hepsinden öte, Flora nasıl nefes alamadığını hatırlıyordu.

Şanslıydı. Çırpınışları, suyun yüzeyinde bir kez olsa da sular sıçratmış olması ağabeyi Alex tarafından görülmüştü. Ağabeyleri, dördü birden – William o zamanlar hâlâ hayattaydı – tam zamanında yetişmişti. Su üç metrenin üzerindeydi ve Rory'nin daha sonra söylediğine göre Flora bir denizkızı – ya da Rory'nin söylediği gibi *Maighdean na Tuinne* – gibi kıvrılmış, denizin tabanında yatıyordu.

Annesinin gözyaşlarını ya da ağabeylerinin toplu öfkesini hiç unutmamıştı. Onları hiçbir konuda bu kadar hemfikir görmemişti. Her şeyden önce onlara yalan söylediği için kızgınlardı. Alex bile ona bağırmıştı. Gerçeği bilirlerse onun gelmesine izin vermeyecekleri bahanesine de kulaklarını kapamışlardı.

Bir dahaki sefer koya gittiklerinde Flora zorunlu olarak kalede kalmıştı.

Görünüşe göre durmadan kendini tekrarlayan bir olguydu bu.

Bakışları suyun kenarında huzurla yan durmuş kayığa kaydı.

Bir anda gelen paniğe karşı dik durmaya çalıştı. *Bunu başa-rabilirim.*

Hayatının büyük kısmı Lowland'da geçtiğinden sudan korkması genelde pek sorun olmuyordu. Highland'lıların, onlardan

önce İskandinav atalarının yaptığı gibi kadirgahlarında uçsuz denizlere hükmettiği Adalar'da olduğu gibi değildi. Su üstündeki kahramanlıkları onların yaşam biçimiydi. Bu da Flora'nın buraya ait olmadığının bir başka kanıtıydı.

Aslında uzun yıllar sonra ilk defa, buraya birkaç hafta önce gelirkenki yolculuğunda kayığa binmişti. Çok sorun olmamıştı. Korkusunun azalmış olduğunu ummuştu ama artık öyle olmadığını anlıyordu. Korkusunu dindiren Lachlan olmuştu. Onun varlığıydı farkı yaratan. O zaman bile içgüdüsel olarak onun gücüne güvenmişti.

Ama artık güvenmiyordu.

Artık yalnızca kendine güveniyordu.

Tanrım, annesini ne çok özliyordu.

Halatın düğümünü çözmeye çalışırken parmakları soğuktan üşümüş ve gerilmişti ama nihayet halatı açmayı başardı. Küreklerin içinde olup olmadığını kontrol ettikten sonra elinden geldince sessizce kayığı suya itti. Kumsal ve taşlara sürtünme sesi kulağa fazla gürültülü geliyordu fakat birkaç dakika içinde su doğal dalgasıyla kayığı çekti.

Hepsi bu kadardı. Bunun için getirdiği tahtaların üzerinde kaydıktan sonra dikkatlice suya ilk adımlarını attı. Karanlık bir mide bulantısıyla başı döndü ama kendini tutmaya çalıştı. Su dizlerine gelinceye kadar ilerlemek için kendini zorladı. Cesaretini toplayabilmek için derin bir nefes alarak kayığa bindi. Kayık ani bir hareketle yana kaydığı anda çığlık atmamak için kendini tuttu. Kayığın zeminine yüzüstü uzanarak, ağırlığıyla kayık ileri geri yalpalanırken kenarlardan sınıksız tutundu. Nihayet kayık durdu. Flora ancak o zaman oturabildi. Bir an bile durup düşünmeden küreklerden birini eline alıp, çekmeye başladı – her kürek çekisinde kendine güveni artıyordu.

Yavaş ve zor bir işti. Deniz her ne kadar sakin görünse de

akım son derece güçlüydü. Birkaç dakika sonra durup ne kadar ilerlediğini anlamak için arkasına baktığında kumsaldan yalnızca on beş metre kadar uzaklaşabildiğini görünce hayal kırıklığına uğradı.

Uzun bir gece olacaktı. Ama başarabilirdi.

Tanrım, çok üşümüştü. Pelerinini düzeltmeye çalıştı ama ıslak parmakları buz gibiydi. Ayakları sırlıslıktandı, kayığı çekerken ıslanması bir yana bir de kayığın dibindeki su vardı. Kürek çekerken içeriye su sıçratmamak için daha dikkatli olmalıydı.

Düşünmek için kendine hiç zaman vermeden, küreği yine suya daldırıp var gücüyle asıldı. Ona kayığı geriliyormuş gibi gelen akıma karşı koymak için elinden geleni yapıyordu.

Bir şey onu çağırdı.

Rüzgarın kıyısında süzülen bir ses. Ruhunun derinliklerinde bir özlem. Onu geri dönmeye zorlayan görünmez bir güç. Karanlıkta parlayan kaleye baktı, sisin arasından seçmekte zorlandı. Her yanını hüznün kapladı. Mary, Gilly, Murdoch, Alasdair ve hatta bıkkın Morag'ı bile ne kadar çok özleyeceğini düşündü. Kızlarla vedalaşamadığı için üzgündü ama bir yolunu bulur bulmaz onları çağıracaktı. O ne derse desin.

Lachlan Maclean. Bir daha onu hiç görmemeyi umut ediyordu. Daha şimdiden onu düşünmek işkence gibiydi. Aklını karıştırmış, asla anlayamadığı duygulara salmıştı onu. Ama canı yanmıştı.

Gözünün ucundan bir damla yaş aktı. Öfkesine hakim olarak, onu elinin tersiyle sildi.

Çok beklemişti. Aslında kalede gezme özgürlüğüne kavuşur kavuşmaz kaçmayı denemeliydi. Bu kadar bağlanmadan önce. Belki o zaman kalbinde yanan bu acıya engel olabilirdi.

Arkasına son bir kez daha bakıp, başını çevirdi ve omuzlarını kararlı bir şekilde dikleştirip, kürek çekmeye başladı.

Flora'nın tepkisi konusunda yanılmış olma ihtimali tüm gün Lachlan'ın kafasını bulandırmıştı. Olanlardan sonra akşam yemeğine katılmak istememesine şaşırıyordu. Onu bulmayı düşünmüş ama sonra kendi haline bırakmaya karar vermişti. Şimdilik.

Uyku tutmayınca ateşin yanındaki bir sandalyeye kendini atıp, gözleri acıyınca kadar parlak alevlere baktı.

Lanet olsun.

Yanındaki masada tuttuğu kadehini küfrederek yere çaldı. İçinde kıpırdanan tuhaf duygular *cuirm*'le yok olmuyordu. Ayağa kalkıp birkaç dakika odasında volta attıktan sonra bu kadarının yeteceğine karar verdi. Daha fazla üstünde durmadan odasından fırlayıp, kulenin tepesine giden iki katı çıktı. Kapısının önünde durup, kendini toparladı ve kapıyı çaldı – onu karşılayan yalnızca sessizlikti.

Uyumuş olabileceğini düşünerek bu kez biraz daha yüksek sesle kapıyı çaldı. Belli belirsiz bir huzursuzluk içini kaplamaya başladı. Parmakları kapı tokmağını sardı ve yavaşça kapıyı açtı.

İlk hissettiği serinlik oldu. Sonra da boşluk. Ateş söneli çok olmuştu ve havayı kaplamasına alıştığı tanıdık çiçeksi koku solmuştu. Panjurlar kapalı olmasına rağmen dışarıdaki koridorda meşaleden gelen parlaklık odayı hafif bir ışıkla dolduruyordu. Bakışları yatağa kaydı. Ama ne göreceğini zaten anlamıştı. O çöküş duygusu içine işledi.

Kaçmıştı.

Bu öğleden sonra olanların üstüne bunu tahmin etmesi gerekirdi.

Hemen karşıdaki muhafız odasının kapısı açılınca, sesi duyarak yatağından yeni kalktığı her halinden belli olan Alasdair çıktı.

“Bir sorun mu var, lordum?”

Lachlan ani öfke patlamasını engellemeye çalıştı. Ya da belki de buz gibi korkuydu bu, hangisi olduğuna kendi de karar verememişti. Muhafızını yakasından tutup sarsmamak için ellerini yanında yumruk yaptı. “Evet. Lanet olsun. Kız odasında değil. Onu en son ne zaman kontrol ettin?”

Yaşlı muhafızın yüzü soldu. “Bir saat kadar önce. Emrettiğiniz gibi, yatmadan önce.”

Emrettiği doğrudu. Flora'nın kaçmasından kendi sorumluydu. Çok gevşek davranmaya başlamıştı. Flora'ya güvenmişti. Daima kapısında duran muhafızdan vazgeçmemeliydi. Flora'ya bir şey olursa tek suçlusu Lachlan'dı. Flora dik başlıydı. Hırslı. Ve korkmuş. Bu, çok tehlikeli bir üçlüydü.

“Çok uzaklaşmış olamaz, lordum.”

Lachlan çoktan merdivenlerden koşarak inmeye başlamıştı. Şu anda aklında yalnızca bu vardı. Tek düşüncesi onu bulmaktı. Askeri taktikler aklına geliyor, zihninden hızla en muhtemel kaçış yollarını analiz ediyordu, ihtimalleri teker teker yöntemli bir şekilde gözden geçiriyor ve en olası senaryoları öne alıyordu. Savaşla geçen yılların verdiği tecrübeye güveniyordu. Ama daha önce hiçbir savaşın kendini bu kadar etkilemediğinin de farkındaydı. Flora'nın hayatı onun düşünme, hızla ve açıkça plan yapmasına bağlı olabilirdi. Hataya yer yoktu.

“Bulabildiğin kadar adama haber ver,” diye seslendi arkasından gelen Alasdair'e. “Bir de ahırları kontrol et,” diye ekledi, gerçi muhafızları atlatarak bir at kaçıramayacağını da çok muhtemel olmadığını biliyordu. *Hiçbir şey* muhafızlarını atlatamazdı. Bunun aksinin mümkün olduğunu öğrenirse bedeli çok ağır olurdu.

Kalenin iki giriş noktası vardı: Deniz kapısı ve kara kapısı. Deniz kapısı doğrudan iyi korunaklı kadırgalarının olduğu limana çıktığından diğerinden gitmiş olacağını tahmin etti. Yine de

emin olmak için deniz kapısı ve limanı kontrol etmesi için birilerini gönderecekti.

Kaleden çıkıp, merdivenlerden ikişer ikişer indi. Avluyu aydınlatan birkaç meşale etrafı hızla kolaçan etmesini kolaylaştırıyordu. Her şey yerli yerinde görünüyordu ki bu kötü bir işaretti. Flora kaçmışa, bunu fark ettirmeden yapmıştı.

Avluya gelişi, hemen gözetleme duvarının etrafında toplanmış muhafızların dikkatini çekti.

Kapı muhafızı yanında belirdi. "Lordum, bir şey..."

"Kapılar kilitli mi?"

Adamın kafası karışmış görünüyordu. "Evet, lordum. Kısa bir süre önce muhafızların nöbet değişiminde, her zamanki gibi."

O sırada birkaç adam daha gelmişti. "Bayan MacLeod kayıp. Ulaşabildiğimiz herkesin onu aramasını istiyorum." Sesi sert ve şaşırtıcı derecede sakindi. Dalgın. Duygusuz. Baskı altındayken hep olağanüstü bir sakinliği olurdu ama çelik gibi kontrolü hiçbir zaman kopma noktasına bu kadar yaklaşmamıştı. "Herhangi biriniz normal olmayan bir şey duydu mu? Herhangi bir şey?"

Koro halinde bir "Hayır, lordum," cevabı aldı. Tek bir adam dışında. Öne çıktı. "Ben geldikten kısa bir süre sonra köpekler havladı, lordum."

Lachlan sakin olmaya çalıştı ama ne olduğunu anlamıştı. Köpekler, Flora giderken havlamıştı. Ceza daha sonra, Flora'yı bulduklarında verilecekti. "Ne kadar zaman oldu?"

"Yarım saat kadar. Belki biraz daha az."

Flora'nın gücü yetersizdi. Onu kolaylıkla bulabilirlerdi. Tabii bataklıklar ve falezler daha önce bulmazsa. Boğazı düğümlendi. *Aklına bile getirme.*

"Köpekler hangi tarafta havladı?"

Adam kafasını salladı. "Emin olamıyorum, lordum. Kuzeyde galiba."

Flora'nın kara kapısından gittiği ihtimali doğru olabilirdi, çünkü deniz kapısı yalnızca batıya açılıyordu.

Alasdair yanında daha fazla adamla geri döndü. Lachlan arkasındaki kalede kaynayan sesler ve ardı ardına yanan fenerler ve meşalelerle artan parlaklığın belli belirsiz farkındaydı.

"Tüm atlar sayıldı, lordum," dedi Alasdair. "Yürüyor."

Lachlan'ın bir sonraki talebini tahmin ederek, Alasdair lordun atının ahırdan çıkarılmasını emretti.

Lachlan emirler yağdırmaya başladı. Tüm kadirgaları sayması için deniz kapısına bir adam gönderdi. Diğerlerini de kayalık deniz kıyısına, hem kuzeye hem güneye gönderdi. Ama adamlarının çoğu onunla, ya yürüyerek ya da atla gelip, fundalıklara bakacaktı.

Birkaç dakika içinde avlu adamlar ve atlarla dolmuştu. Mary ve Gilly de üstlerinde geceliklerinin üzerine geçirdikleri pelerinlerle merdivenlerden inmişti. Lachlan, onların yüzündeki endişeyi görebiliyordu ama korkularını dindirmek için zamanı yoktu. O an değil, ertelediği her saniye ölümle yaşam arasındaki farkı oluştururken değildi.

Atına binip, tekrar onlara döndü. "Kaleyi köşe bucak arayın." Emin olmak istiyordu. Ama Flora'nın kaçtığını *biliyordu*.

"Tamam," dedi Mary.

"Bul onu," dedi Gilly.

Lachlan başıyla onayladı, yüzü sertti. "Niyetim bu."

Kapı açıldı ve Lachlan adamlarını fırtına gibi bir koşturmada içinde götürdü. Dışarıya çıkınca tekerlek parmaklıkları gibi dört bir yana dağıldı.

Adamlarına yarım saat gitmelerini sonra da dönüp, biraz daha farklı bir yönde ilerlemelerini emretti. Yürüyenlere zikzak çizmelerini söyledi, bu sayede daha fazla yere bakabileceklerini ummuştu. Sis, herkes için her şeyi daha tehlikeli kılıyordu. Özellikle de bölge hakkında hiçbir bilgisi olmayan Flora için.

Tüm duyuları açık bir halde Lachlan birkaç dakika hızlı gitti, bir şeyi gözden kaçırmadığından emin olmak için her şeyi tekrar tekrar düşündü.

Başarısızlıkla sonuçlanan kaçışından hiç mi bir şey öğrenmemişti? Nasıl bu kadar düşüncesizce davranabilmişti?

Korku, diye düşündü. Lachlan'dan korkması.

Sisli karanlıkta tanımadığı bir bölgeden geçmenin tehlikesini fark etmemiş olacağına inanamıyordu. Flora daha önce kapılara yalnızca bir kez gelmişti. Sahile giden patikadan onu götürdüğünde.

Sahne tüm canlılığıyla gözünün önüne geldi, her ayrıntıyı hatırlıyordu. Rüzgarda uçuşan altın gibi saçlarıyla sahilde Mull'un kristal parlaklığındaki manzarasına karşı bir kayanın üzerine oturmuş, beyaz kum ve...

Kalbi acıyordu. *Tanrım. Eski kayık.* Sahilin ucunda kulübesi olan bir balıkçıya aitti. Birkaç yıl önce balıkçı ölmüştü, kayık da o zamandan beri kullanılmamıştı. Şimdiye kadar tahtası kurumuş olmalıydı. Suyu süzgeç gibi sızdırırdı.

Bunu neden düşünememişti? Çok mantıklıydı. Ama Flora bilmeden...

Dizginlere tüm gücüyle asılıp, atını hızlı bir hareketle geri çevirdi. Tuhaf bir duygu onu eline geçirmişti – o kadar güçlü bir korkuydu ki yalnızca panik olabilirdi. Başını atının kalın ve güçlü ensesine eğerek, hızla sürdü. Hayatında hiç sürmediği kadar hızlı.

* * *

Flora neler olduğunu fark edene kadar iş iştenden geçmişti. Yine de kayığının yönünü sahile çevirdi. Kaçma düşüncesi yerini hayatta kalma mücadelesine bırakmıştı.

Başlangıçta kürek çekmedeki tecrübesizliği yüzünden ka-

yığın suyla dolduğunu düşünmüştü; daha sonra başka bir şey olduğunu fark etti. Karanlıkta ne olduğunu görememişti ama su seviyesinin yükseldiğini hissedebiliyordu. Yavaş yavaş ama kesin bir şekilde.

Kayığı su alıyordu.

Birkaç dakika önce azimle karşı gitmeye çalışırken bu sefer akımın onu sahile geri götürmesini umut ederek kürek çekmeye başladı. Ama kayık o kadar ağırlaşmıştı ki zor hareket ediyordu. Az önce çok yakın görünen kıyı şimdi sonsuzluk kadar uzak gibiydi. Birkaç yüz metreden fazla gitmemişti bile ama fark etmezdi. Kendi başına bir metre bile yüzemezdi. Kürek çekerek kıyıya ulaşamayacağını anlayınca, kayıktaki suyu boşaltmaya koyuldu. Hayatı buna bağlıymışçasına buz gibi deniz suyunu avuçlarıyla itmeye başladı. Gerçekten de yaşaması buna bağlıydı. Bir süre görevine öylesine odaklandı ki, korkmayı unuttu.

Yürekli bir çaba gösteriyordu ama kayık da bir yandan su almaya devam ediyordu. Su yükseldikçe kayık biraz daha batıyordu. Deniz onu istemişti ve geri vermeyecekti.

Ama Flora'nın da vazgeçmeye niyeti yoktu. Bir şansı olduğu sürece asla.

Ölmek istemiyordu.

Bir taraftan suyu boşaltmaya çalışırken bir taraftan da kıyıya baktı. Gözlerini kırıştırdı, yanlış gördüğünü sandı. Ama hayır. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Yanılmıyordu. Yoğun sise ve karanlığa rağmen kalenin ışıltısını görebiliyordu. Çok uzaktan bile ona ümit veriyordu. Belki de orada birileri onun olmadığını fark etmiş, herkese haber vermiş ve şimdi de hep birlikte onu arıyorlardı? Yüreği umutla doldu. Lachlan onu bulacaktı. Buna gerçekten inanıyordu ve yanılmayacağından da kesinlikle emindi. Bir yolunu bulur bulmaz Lachlan onu kurtarırdı. Yalnızca oraya ulaşana kadar dayanmalıydı.

Ayağa kalkıp kollarını sallamak istedi ama suyu boşaltma işine ara vermeye cesaret edemedi. “Yardım edin!” diye bağırdı sesi boğuklaşana kadar karanlığa. Birileri onu duymak zorundaydı.

Yenilenmiş bir enerji patlamasıyla suyu boşaltmaya devam etti. Elinden geldiğince hızlı davranmaya çalışıyor; çabalarının boşa gittiğini düşünmek istemiyordu. Kıyıda bir meşalenin turuncu parlaklığı belirdi. Bir atlı. Tüm bedenini bir coşku kapladı.

Beni buldular. Yanaklarından mutluluk gözyaşları süzülüyordu ve tekrar seslendi. Avazı çıktığı kadar bağırdı.

“Buraya bakın! *Buradayım!*”

Kayık kıyıya doğru tekrar sürüklenmişti ama atlının onu duymadığı belliydi. Sise, karanlığa ve aklına gelen her şeye küfürler yağırdı.

Birkaç dakika sonra hayat ışığı gibi görünen turuncu parlaklık soldu. Solarken son umudunu da alıp götürdü ve karanlığında yalnızca çaresizlik ve hüsrana bıraktı.

Bu zalim hayal kırıklığı Flora’yı neredeyse öldürecekti. Yorgun bedeni vazgeçmek istiyordu. Donuyordu, kolları ve sırtı önce kürek çekmekten, sonra da suyu boşaltmaya çalışmaktan ağırıyordu.

Öfke, hüsrana ve tüm yaşananların adaletsizliğiyle haykırmak istiyordu ama çığlığı boğazında düğümlendi. Sesini duyacak kimse yoktu.

Bu haldeyken bile inatla buz gibi suyu donmuş elleriyle dışarı itmeye devam etti.

* * *

Lachlan kalenin yakınında birkaç adamını durdurup, kadirgaları suya indirmelerini ve bulundukları yer ile Mull arasını didik didik aramalarını emretti – haklı olma ihtimalini düşünerek.

Adamların çoğu kırlarda gezindiğinden, kadirgalara yönlendirmek için onları bulmak zaman alacaktı. Ve Lachlan’ın zamanı yoktu.

Yanılmış olmayı hiç bu kadar istememişti.

Kayığın ne kadar sürede dolacağını hesap etti ve o anda göğsüne korku saplandı.

Koydaki kayalık bölgeye varır varmaz atından inip, sahile giden dar patikada koşmaya başladı. Beyaz kumlara bakıp, eski kayığın yerinde olmadığını görünce içindeki korku daha da büyüdü.

Sisin arasından denizin üstündeki ufuk çizgisine bakarken nefesi boğazında düğümlendi. *Orada ol, kahretsin...*

Hiçbir şey göremiyordu. Lanet olsun, neredeydi bu? Suya doğru koşup, tekrar denedi. Karanlığa bakıp, ay ışığının önünü kapayarak geceyi ve denizi birbirine karıştıran sise lanetler yağdırdı.

Bakışları onu bulmak amacıyla dikkatle dalgaların üzerinde ileri geri gitti...

Oradaydı. Yaklaşık otuz metre ileride bir kıpırtı gözüne takıldı. Gümüş bir parıltı. Kalbi bir an durup, sonra tüm hızıyla tekrar çarpmaya başladı. Onun saçları. Kayık neredeyse tümüyle suyun altına battığından onu ilk bakışta görememişti.

Neden hâlâ kayıkta durmaya çalışıyordu ki? Neden yüzmeye başlamamıştı? O anda cevabı buldu. Flora yüzmeyi bilmiyordu. O zaman neden lanet bir kayıkla kaçmaya yeltenecek kadar düşüncesizce davranmıştı? Sebebini kavraması, kendine hakim olması için tükettiği tüm çabaları dizginlemişti. Ondan kaçacak kadar mutsuz muydu? Görünüşe bakılırsa, ıslak bir ölümü Lachlan’la evlenmeye tercih ediyordu.

“Flora!” diye seslendi, denizde ona doğru yürüyerek.

Flora’nın da ona baktığını düşündü ama emin olamadı. Te-

reddüt etmeden, dalgaların arasına atılıp, kendi hayatı buna bağılıymışçasına yüzmeye başladı, her kulacında daha güçlü ve azimliydi. Adaların etrafındaki sulara yüzmeye alıştı ve genelde klanı Highland turnuvalarına katıldığında hız oyunlarını kazanırdı ama halicin akımı acımasızdı. Ona ulaşması için geçirdiği zaman sonsuzluk gibi gelmişti. Nefes almak için başını her kaldırışında Flora'nın konumunu kontrol etti.

Flora'nın sesini duyduğunda yolu yarılamıştı. "Lachlan..."

O kadar yumuşaktı ki Lachlan bir an hayal ettiğini sandı. Yalnızca bir saniye bekledi ve sonra tekrar o sesi duydu. "Lachlan..." Flora'nın sesindeki yakarış bir bıçak gibi saplanmıştı. Sesindeki umudu duydu. Güveni. Lachlan'a inanıyordu. Artık içi içini yiyordu. Batmasına izin veremezdi.

"Acele et. Ben..."

Boğulur gibi çıkardığı sesler Lachlan'ın kalbini durduracaktı neredeyse. Baş dalgalarla birlikte gömülüp, kayboldu.

"Flora!" Lachlan kendi sesini tanıyamaz hale gelmişti. Kalbi göğsünden çıkarılıyormuş gibi hissediyordu. Yalnızca on metre uzağındaydı. Kontrol edilemez bir öfkeyle çıldıracak gibiydi. Ona zamanında yetişemeyecekti. "Dayan!" diye haykırdı tam suya dalmadan önce, her ne kadar Flora onu duyamasa da.

Flora'yı en son gördüğü yere doğru yüzdü. Ciğerleri patlayacak gibi oluncaya dek yüzdü. Flora'nın ciğerlerinin de aynı durumda olduğunu bilmek bile devam etmesi için yeterdi. Suyun altında gözlerini açmaya çalıştı, ama tuz yakıyordu ve aşağısı hiçbir şey göremeyecek kadar karanlıktı. Dibe yakın yüzerek, etrafa uzanıp, eline gelen her şeyi tuttu.

Ciğerleri yanıyor, nefesi daralıyordu. Daha fazla nefesini tutamadı. *Onu düşün. Boğuluyor, lanet olsun.* Endişeden çıldırıyordu. Çılgınlar gibi aranıyordu. Aniden, şükürler olsun ki bir şeyler hissetti. Parmakları, yosun olamayacak kadar pürüzsüz bir

şeye takıldı. Saçları. Öyle bir rahatlamıştı ki ağlayabilirdi. Onu bulmuştu. Onu hızla kendine çekerek, kolunu karnına dolayıp, hemen kaburgalarının altından kavradığı gibi yüzeye fırladı.

Başı nihayet suyun üstüne çıkınca derin bir nefes aldı. Ama Flora kendini salmış halde yatıyordu. Cansız. "Flora!" Lachlan kendi sesindeki saf paniği duydu. Bu kadar zaman kendini zor tutmuştu ve artık o panikle tüm kontrolü kayboluyordu. Onu kaybedemezdi. Tereddüt etmeden onu hızla kendine çekerek kollarının arasına aldı. Ani hareket bir anda kasılmasına neden oldu ve Flora'yı öksürttü, deniz suyu ağzından geldi. Yüzüne bakması için Flora'yı çevirdi. Elleriyle yüzünü kavrayarak sesiyle onu yüreklendirmeye çalıştı. "Flora. Tanrım. Kurtuldun. Beni duyuyor musun?"

Flora gözlerini kırıştırtıp, kapadı. Ama yaşıyordu.

Dudaklarını Flora'nın alnına bastırdı, yalnızca tuzlu deniz tadı geliyordu. Buz gibiydi. Yüzünü kendi yüzüne yaklaştırtıp, yanağını yanağına dayadı ve o anda ensesinde nefesini hissetti. Çok belli belirsizdi ama gerçektir. Lachlan'ın tüyleri diken diken oldu, o tatlı duyguyla tüm duyuları alevlendi. Ama bunun keyfi uzun sürmeyecekti.

Tehlike sona ermemişti.

Flora'yı sırtüstü yatırıp, kıyıya götürdü. Bu şekilde daha kolay ilerleyebileceklerini düşünmüştü. Sahilin güvenli kollarına vardıklarında, Flora'yı kaldırıp, onu derine içine çekmeye çalışan denizin çelik kadar keskin ve soğuk dişlerinden kurtardı.

Sahilde birkaç metre ilerledikten sonra dikkatle yere yatırarak yanına diz çöktü.

"Flora." Onu nazikçe omuzlarından sarstı. "Uyan."

Çok hareketsiz duruyordu. Korkunç derecede hareketsiz. "Flora." Onu öyle gördükçe göğsü acı verecek kadar sıkışıyordu. "Lütfen gözlerini aç. Uyanman gerek." *Sana ihtiyacım var.*

Flora gözlerini tekrar kırptırdı ve o anda – şükürler olsun ki – açtı. O sırada Lachlan kendini can yakacak kadar tanıdık sonsuz derinliklere bakarken buldu. Neredeyse gözlerinden yaş gelecekti. Ama ağlamak yerine onu öptü.

Zamanın kısıtlı olduğunu biliyordu, onu bir an önce geri götürmeliydi ama kendini tutamadı. Hayatta olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Ağız, ağzını mühürledi, tutkusunun sıcaklığıyla dudaklarının soğuşunu ısıtabilirmiş gibi. Korkunun doğurduğu bir çaresizlikle onu öptü. Onunla birlikte açığa çıkan duyguların tüm yoğunluğuyla öptü. Dudaklarıyla ona, kendine söyleyemediği şeyleri söyledi.

O kısacık anda Flora'ya çok şey söyledi. Kafasını kaldırdığında göz göze geldiler ve o anda Flora'nın bakışlarındaki şaşkınlık görülmeye değerdi.

“Lachlan, ben...” Flora'nın gözlerini tekrar kırptırsa da yeniden bilinçsizliğe gömülmek üzere kapandı.

Lachlan bir an onun öldüğünü düşündü. Onu tekrar göğsüne bastırduğunda her yanını korku kapladı, sonra kalbinin o değerli atışlarını duyduğunda rahatladı. Flora'yı tekrar kollarına alarak nefes nefese küftetti. Akıntıyla boğuşmak onu güçsüz bırakmıştı ama derhal kaleye, sıcak bir ortama dönmezse öleceğini de biliyordu.

Kaleye varıncaya dek onun için yapabileceği fazla bir şey yoktu. Gömleğinin v şeklindeki yakasında hissettiği belli belirsiz soluk, tek teminatıydı. Çok değerli bir esermiş gibi bu nefese tutundu. Hiç gücü yokken ona güç veren bir dayanak oldu.

Nefesi dudaklarının arasından güçlülükle çıkıyordu. Kumlu sahilde sürükleyerek attığı her adım bacaklarını daha çok yakıyordu. Flora fazla kilolu değildi ama düzgün adımlarla kayalık patikadan çıkarken sanki biraz daha ağırlaşıyordu. Kendini sıktı. Enerjisini son damlasına kadar kullanmak zorundaydı.

Flora'nın ne kadar üşümüş olduğunu düşünmemeye çalışıyordu. O buz gibi suda ne kadar kaldığını. Yutkundu. Ne zamandır suyun dibindeydi. Sırılsıklam gömleğine değen soluk teninden uzaklaştırdı düşüncelerini. Kansız dudakları. Gözlerinin altındaki koyu gölgeler. Yalnızca ay ışığı...

Tanrım, Lachlan'ın canını alabilirdi ama Flora ölmemeliydi. Ölmesine izin veremezdi. Sanki yalnızca isteklerinin gücüyle onu almaya gelen insan ya da Tanrı kim olursa olsun karşı çıkabilirdi.

Flora onundu. Onu ilk gördüğünden bu yana Lachlan'a aitti. Ve bunun sebebi kardeşinin can güvenliği ve klanının geleceği için Flora'nın kuzeni Argyll'le yaptığı pazarlık değildi. Hayır, gerçek bunun çok ötesindeydi.

Göğsündeki hızlı çarpınışların bir anlamı vardı. Gilly haklıydı. Flora'dan hoşlanıyordu. Hayatında ilk defa bir kadına olan duygusal bağlılığını inkar edemiyordu – kendini hep yalnızca ailesine ve klanına bağlı sanıyordu. Yanılmıştı.

En sonunda yol bitmiş ve dolayısıyla atına ulaşmıştı. Bitap bir haldeydi; hareketleri mekanikleşmişti. Yıllardır tüm sınırları zorlamanın neden olduğu içgüdü artık devredeydi ve bu içgüdü'nün her bir damlasına şu an ihtiyacı vardı. Flora'yı eyere yerleştirdikten sonra arkasına binip, onu tekrar kollarının arasına alarak, atını hızla kaleye doğru sürmeye başladı.

Yolda karşılaştığı adamlara, zaman kaybetmeden, yalnızca Flora'yı bulduğunu söyleyerek kaleye dönmeleri için diğerlerine de haber ulaştırmalarını emretti.

Artık rüzgardan dolayı nefesini teninde hissetmediğinden, elini göğsüne koyup, kalbini dinlemek istedi ama ne kadar hafif, güçsüz ve de kıpırtısız olduğunu görünce dehşete düştü.

Kalede bir curcuna hakimdi. Baygın haldeki Flora ile birlikte dörtlü kapıdan içeri girdiğinde curcuna da aniden duruverdi.

Telaşlı hallerine bakılırsa kapıyı gözlüyor gibi görünen Gilly ve Mary, daha ayağı yere değmeden kardeşlerinin yanında bitiler. Adamlarından birkaçı Lachlan'ın durumunu görüp yardım etmek üzere yanına koşturduysalar da Lachlan onları uzaklaştırdı. Tüm bedeni çaresizlikle titriyordu. Ona başka kimse dokunamazdı. Flora ona aitti.

“Onu bulmuşsun, şükürler olsun,” dedi Gilly. Biraz daha yaklaşarak, derin bir nefes alıp, Lachlan avluya girdiğinden beri ortama yayılan ölüm sessizliğini bozarak korkusunu dile getirdi. “Ne oldu? Onun nesi var?” Sesi bir iç çekmeye dönüştü. “Öldü mü?”

“Hayır!” dedi Lachlan kesin bir sesle. “Hâlâ nefes alıyor. Ama onu içeriye götürmeli ve biraz ısınmasını sağlamalıyım.” Dışarıdaki basamakları birer ikişer çıkarak, kaleye girer girmez yüzüne çarpan sıcaklıkla rahatladı. Hiç tereddüt etmeden merdivenlere yöneldi.

“Onu nereye götürüyorsun?” diye sordu Mary, hemen peşinden koşar adımlarla geliyordu.

Mary'ye öfkeli gözlerle bakarken Lachlan'ın yüzü asıktı. “Yatağıma.”

BÖLÜM 10

Lachlan, yatağında Flora'nın olmasının anlamını ya da bunun ne kadar doğru olduğunu düşünecek durumda değildi. Tek bildiği, kendi odasının daha sıcak olduğuydu. Ateş hâlâ sönmemiş olacaktı. Zaten ne yapılması gerektiğini o gayet iyi bilirdi.

Mary gözlerini şaşkınlıkla açtı ama ne kadar endişelenmiş olsa da ona karşı çıkmadı. Uygunsuz bir şey yapacağı için korktuğundan değil – bunun olmayacağını bilecek kadar ağabeyini tanıyordu – ama neye yorulacağını tahmin edince huzursuz oldu. Flora'yı odasına götürmek, herkese niyetini ifşa etmek anlamına gelecekti. Flora, ona aitti ve bunu herkese açıklıyordu.

Kimin ne düşüneceğiyle Lachlan'ın umurunda değildi, Flora'nın yanında olmasını istiyordu. Bu kadar basitti.

Gerçi Flora söz konusu olunca hiçbir şey basit değildi. Onu ilk gördüğünden beri hiçbir zaman da olmamıştı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak, hızla ikinci kata vardı. Kaleye girdiği andan itibaren tek bir şeye odaklanmıştı: Flora'yı mümkün olduğunca çabuk ısıtmak ve kurulanmasını sağlamaktı. Merdiven aralığından odasının dışındaki koridora çıkıp, tekrar kardeşine döndü. “Bana battaniye, temiz kıyafet ve sıcak bir şeyler getir.”

Mary, Lachlan'ı durdurarak, başıyla onayladı. "Ah Lachlan, bunu neden yaptı? Burada o kadar mı mutsuzdu?"

Lachlan göğsünde keskin bir acı hissetti. *Evet*. Ama kardeşinin yüzündeki acıyı görünce, "Bilmiyorum," dedi.

"Bizi sevdiğini sanıyordum."

"Seviyor." Soğuk farkındalık tüm vücudunu sararken Flora'nın yüzüne baktı. "Bunun seninle ya da Gilly'yle alakası yok," dedi net bir ses tonuyla. "Benim yüzümden gitti."

Mary eziyet dolu bir ifadeyle uzun uzun Lachlan'a baktı; sonra da aldığı emirleri yerine getirmek üzere dönüp gitti.

Sanki Gilly ve Morag da dahil olmak üzere kalenin yarısı arkasından gelmiş gibiydi. Flora'nın ağırlığını tek bir koluna kaydırarak boşa kalan eliyle kapıyı açtığı anda yüzüne çarpan sıcaklığı hissetti.

O ana dek kendi de ne kadar üşüdüğünü fark etmemişti. Flora'nın ihtiyaçlarına öyle odaklanmıştı ki kendi de titrediğinin farkında değildi. Flora'nın kaldığı kadar soğuk sularda kalmadığını düşününce dehşete kapıldı.

Hızlı hareket etmeliydi.

Bir anlığına da olsa onu bırakmak için kendini zorlayarak özenle Flora'yı yatağa yatırdı. Ve ilk defa ışık altında onu inceledi.

O kadar keskin bir korku hissetti ki ani bir titreme geldi. Elinin altında kalbinin attığını hissetmese Flora'nın yaşamıyor olduğuna inanacaktı. Soluk teninde tek bir canlılık belirtisi yoktu. Uzun, gür kirpikleri solgun yanaklarına buz damlaları gibi düşüyor, normalde kıpkırmızı olan dudakları mosmor, altın saçları buz gibi görünüyor ve uzun bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu.

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi baktı Flora'ya. O kadar ufak ve kırılğan bir hali vardı ki... ve korkunç derecede hareket-siz görünüyor. Bir zamanlar gördüğü mum bebek gibi.

Lachlan'ı terk etmek için hayatını tehlikeye atmıştı. Ondan kurtulmak için böyle bir tehlikeyi göze almış olması, göğsüne sert bir yumruk yemiş gibi hissettiriyordu.

Sakin ve nemli yanağını eliyle kontrol etti. Tanrım, çok soğuktu. Eğer bir an önce bir şey yapmazsa, Flora ölecekti.

Boynunun etrafından yünlü pelerini çıkarıp, hemen elbisesinin iplerini ve kancalarını çözmeye başladı.

Arkasında bir ses duyunca döndüğünde Morag'ın ateşe odun eklediğini gördü. Ama ne kadar kükrerse kükresin ateş yeterli değildi. Vücut ısınıp hızla arttıracak bir yol bulmak zorundaydı. Hem de hemen.

Lachlan, yaşlı dadısına anlamlı bir bakış attı. Morag yardım etmek üzere yanına koştu ama Lachlan onu geri çevirdi. İkisi de ne yapılması gerektiğini biliyordu ama Lachlan bunu kendi başına yapacaktı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Gilly.

Bakışları tereddütle kapıda duran kardeşine döndü, adamlarından birkaçı – Alasdair ve Allan da dahil olmak üzere – hemen arkasında duruyordu.

Lachlan başını salladı, yaşadığı paniği belli etmemeye çalışıyordu. "Şu anda yok."

Mary telaşla çıkıp geldi ve elindeki fazla pelerinle kıyafetleri yatağın ayak ucuna koydu. Lachlan'ın ne yapmak istediğini fark edince kızardı.

"Gel," dedi Morag; Gilly ve Mary'ye. "Onun için şu anda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Lord yapılması gerekeni yapacak."

"Ama ne..." Morag onları hızla odadan çıkarırken Gilly'nin cümlesi de yarım kalmış, Morag'ın cevabı ise sertçe kapanan kapının arkasından işitilmez olmuştu. Katı ve maceraperest olsa da en küçük kardeşi pek çok konuda fazlasıyla saftı.

Basit bir elbiseyi bile çıkarmaktan aciz olan kaba saba elleri-
ne küfürler yağdırıyordu. Ancak Flora'nın iffetine saygı göster-
mek zorundaydı. Başka bir şansı olmadığını bildiği halde, eğer
uyanırsa en iyi ihtimalle utanacağını ve en kötü ihtimalle fazla-
sıyla öfkeleneceğini biliyordu. Belki de Morag'ın yardım etme-
sine izin vermeliydi ama bir köşede öylece duramazdı. Flora ona
aitti.

Kat kat giysilerinin altında gizlenmiş muska gözüne takılınca
bir an duraksadı. Her ne kadar bir yanı muskanın denizin dibine
düşmüş olmasını arzu etmiş olsa da – beraberinde laneti de gö-
türerek – diğer yanı Flora için seviniyordu, çünkü onun gözünde
bu muskanın ne kadar değerli olduğunu biliyordu. Parmakların-
daki karıncalanmayı soğuğa vererek, muskayı boynundan çıkar-
dı. Giysilerinin geri kalanını çıkarmakta acele ederek, üstünde
yalnızca iç gömleği kalana dek onu soydu. Sonra o son kalan
parçayı da çıkardı.

Gözlerinin önündeki bu çıplak güzelliğin muhteşem detay-
larına aldırmandan edemeyerek nefesini tuttu. Bu detayları daha
sonrası için aklında tutacaktı. Bu gece Flora'nın onurunu koru-
mak zorundaydı elbette ama Lachlan da kör değildi. Elbiselerini
çıkartıp onu yatağında çıplak görmeye uzun zamandır hasretti.
Ama bu şekilde değil. Şu anda Flora'nın, Lachlan'ın bedenine
zevk için değil, hayatta kalmak için ihtiyacı vardı. Ve Lachlan
bedenini zevkle verecekti. Hiçbir şart olmadan.

Ama lanet olsun ki Flora nefes kesiciydi.

Gelecek sefere Flora'yı soyduğunda tüm bu muhteşem detay-
ların tadını çıkaracağına yemin etti.

En yakıcı ateşten bile daha fazla kanını kaynatan son bir ba-
kışla aklını tekrar bir noktaya odaklamaya çalıştı. Tüm çarşaf-
ların ıslandığını fark edince Mary'nin getirdiği battaniyelerden
birini Flora'nın altına yerleştirdi. Kalanları da üstüne örttü.

Yatağın yanı başında ayağa kalkarak kendi ıslak elbiselerin-
den kurtulmaya başladı. Önce pelerin niyetine giydiği tartan, son-
ra keten gömlek ve son olarak da pantolonu ve botlarını çıkardı.

O anda sonrasını düşünmeden yatağa, Flora'nın yanına uza-
nıp, nazikçe onu kollarının arasına aldı ve tenine değen buz gibi
tenin verdiği şokla titredi. Kahretsin, Flora donuyordu ve bu hiç
iyiye işaret değildi. Kendini sıkıp, Flora'ya tüm şefkatiyle sarıl-
dığında içini yumuşak bir his doldurdu.

Bu his, Flora'nın onun için ne kadar önemli olduğunu anlat-
maya yeterdi.

Onu kaybetme düşüncesi bile göğsünde derin bir sızı yaratı-
yordu. Şu anda Flora'yı giyinmiş ve ayağa kalkmış vaziyette pırıl
pırıl gözleriyle her zamanki gibi meydan okurken görmek için
her şeyini verebilirdi.

Bir hareket etseydi. Flora'yı sıkıca sarmış olmasına rağmen
hâlâ çok katıydı. Ve ölüm gibi soğuktu.

Islak elbiselerden kurtulan ve ateşin verdiği sıcaklıkla hızla
kendine gelen Lachlan kendi vücut ısısıyla onu hâlâ kendine ge-
tirememişti. Soğuk iliklerine kadar işlemiş olmalıydı.

Kahretsin, ısın hadi, diye küfretti sanki onun emriyle Flora
normale dönebilirmiş gibi. İkisine de yetecek kadar azimliydi
ama Flora bir savaşçıydı – Lachlan onun vazgeçmeyeceğini bi-
liyordu. Denizin ölümcül dalgaları arasında içi su dolu kayıkta
bu kadar uzun süre kalmayı başarmış olması bile Lachlan'ı hay-
rete düşürmüştü. Ama belki de düşürmemeliydi. İnadı ve gücü,
Flora'nın en çok hayran olduğu özellikleriydi.

Ama şu anda hiç öyle bir hali yoktu. Kırılgan ve savunma-
sız görünüyordu – sanki tek bir yanlış hareketle onu paramparça
etmek mümkünmüş gibi. Kollarında ne kadar ufacık kaldığına
inanamıyordu. Ya da ne kadar tatlı bir kadınsılığının olduğuna.
Daha önce pek çok kadınla birlikte olmuştu – birlikte olmaktan

çok daha fazlasını yapmıştı aslında – ama hiçbiri bu kadar değerli gelmemişti. Onu yalnızca kollarının arasına almak bile önceki tüm cinsel deneyimlerinden daha tatmin ediciydi.

Flora kollarının arasındayken, kalçası kasıklarına dayanmışken onun her şeyinin tümüyle farkındaydı. Kurumaya başladıkça sarı, yumuşak dalgalar halinde dar omuzları ve kalçalarına dökülen saçlarından donmuş küçük parmak uçlarına kadar. Kusursuz çıplak teninin en ince noktasına kadar.

Deniz suyu ve tuz kokuyordu; daha önce hiçbir şey bu kadar eşsiz kokmamıştı. Çünkü Flora yaşıyordu.

Artık bir şeyleri sona erdirmek için bir araçmış gibi davranamazdı. Gittiğini fark ettiğinden bu yana bir an olsun Argyll’le yaptığı pazarlığı düşünmemişti. Tek düşündüğü Flora’nın güvenliği olmuştu.

Flora’nın kaçmaya yeltenmesi ve ardından boğulma tehlikesi atlatması, onu yalnızca planı için değil kendi için de istediğini fark etmesini sağlamıştı. Yapması gerekenleri değiştirmezdi. Olan tek şey duygularının durumu daha da karmaşık hale getirmesiydi. Lanet olsun ki düşünmesi gereken tek şey aslında görevi olmalıydı. Kardeşinin ihtiyacı olan, Lachlan’ın acımasız davranmasıydı. Ancak Flora tüm vicdanını köreltmışti. Yapılması gerekeni yapmak artık basit bir görev değildi. Hiç de olmamıştı.

Flora’yı biraz daha kendine çekip, daha sıkı tuttu; aniden odayı sarmış gibi görünen belli belirsiz tehdide farkında olmadan tepki göstermişti.

Saatler boyu öylece yattı. Tehlikenin geçmesini beklerken boğazında düğümlenmiş bir duygu yumağıyla Flora’yı sımsıkı sardı. Yavaşça vücudunun sıcaklığıyla bedenindeki buz etkisi geçmiş ve nefes alış verişleri düzene girmeye başlamıştı.

Flora hafif hafif kıpırdanmaya başladığında gün aydınlanmak üzereydi. Uykusu arasında Lachlan’a döndü. Başını Lachlan’ın

çenesinin altına koyup, elini göğsüne yerleştirdi. Bu el Lachlan’ı mühürledi. Göğsü sıkıştı. Saf duygular, içinde birikip içgüdüsel bir güven hareketine döndü. Lachlan’ı paramparça eden bir güven. Bu güveni hak etmek istiyordu.

Ama görevini yerine getirirken, onu ne kadar zorlayacağını bilse de gerçeği söylemeye cesaret edemiyordu. Tehlikede olan kendi hayatı değil, kardeşinin hayatıydı.

İki ay önce yardım için Argyll’e gitmişti. Lachlan, Inveraray Kalesi’nin büyük salonunda dikilip, hayranlık ve nefretle karışık bir ifadeyle İskoçya’nın en güçlü – ve üstün – adamlarından birine, “Suratsız” Campbell, Argyll Kontu’na baktığını hatırlıyordu.

Argyll, şöinenin yanında yükseltilmiş bir platform üzerinde, geniş kadife yastıklı, yaldızlı bir koltukta oturuyordu. Daha çok bir taht görünümündeydi ve bu benzerlik tesadüf olamazdı.

Argyll karanlık gözleriyle ona bakarken keskin hatları klanının İskandinav atalarının kanıtı gibiydi. “Demek kral kardeşini esir aldı. Benden ne istiyorsun?”

Lachlan öfkesine hakim olmaya çalışmıştı. “İsteğin üzerine yerine getirdiğim görevlerin bir karşılığı olarak anlaşmamız gereği koruma sağlayacağını düşünüyordum.”

Kontun gözleri kısılmıştı. “Anlaşmamızı hatırlatarak bir zorunluluğum olduğunu söylemene gerek yok. Ne yapmamı öneriyorsun ki? Kardeşinin özgürlüğü için kralın kalesini uçurmamı mı?”

“Kral ve danışma meclisi üzerinde etkin var. Kralın hareketleri adil değildi. Hector topraklarımı yağmalayıp, kalemi yasal olmayan yollarla çaldı. Coll üzerinde hiçbir hakkı yok.”

“Duart tam aksini iddia ediyor; sen de onu lider olarak kabul etmeyip, görevlerini yerine getirmemişsin.”

Lachlan öfkesini kontrol etmek için elinden geleni yapıyordu. “O benim liderim değil. Hem Hector senin arkadaşın da sayıl-

maz,” diye hatırlatmıştı ona. Hector, kontun rızası olmadan evlendiğinden bu yana ikisi kavgalıydı.

Argyll sert bir bakış atmış, despotluğu karşısında Lachlan’ın boyun eğmeyi reddetmesine şüphesiz ki şaşırılmıştı. Lachlan, güçlü olsun olmasın kimse karşısında eğilmiyordu.

Argyll, dikkatini, odaya girip mektup veren adama yöneltti. Bu şekilde araya girilmesi onu son derece rahatsız etmişti. Lachlan, Argyll’in mektubu gözden geçirmesini sabırla bekledi. Kontun yüzü kızgınlıkla kararmıştı. Ona lakabını – acımasız – kazandıran sabırlı soğukkanlılığına tamamen zıt bir şekilde kontrolünü kaybederek art arda anlamsız laflar sıraladı. Ayağa kalktı, mektubu avucunda sıkı ve ateşin içine fırlattı.

“Ölümüm bu kızın elinden olacak.”

“Lordum?” diye sordu Lachlan.

Argyll, onun hâlâ orada olduğunu unutmuş gibi tekrar dönüp, sorgulayıcı gözlerle uzun uzun Lachlan’ı incelemişti. Öfkesi az da olsa yatıştıktan sonra koltuğuna yeniden oturdu. Lachlan, Argyll’in kara gözlerinde sert bir parıltı yakaladığını sanmıştı bu yüzden de Argyll, “Sanırım sana yardım edebilirim,” dediğinde çok şaşırılmıştı.

Lachlan derin bir rahatlama hissetti. Kardeşinin özgürlüğe kavuşmasını sağlamak için Argyll’in gücüne ihtiyacı vardı ve kendine başarısız olma ihtimalini düşünme fırsatı bile vermemişti.

“Ama...”

Lachlan bu ses tonunu beğenmeyerek gerildi.

“Karşılığında benim için küçük bir sorunu çözmeni isteyeceğim,” diye tamamlamıştı sözlerini büyük kristal bir kadehe uzanarak. Uzun bir yudum alıp arkasına yaslanarak, bir üçgen oluşturacak şekilde parmaklarını önünde kenetlemişti.

Lachlan bir anda huzursuzlandı. “Nasıl bir sorun?”

“Küçük kuzenim Flora MacLeod. Görünüşe göre Lord Murray ile kaçmaya karar vermiş.”

Lachlan ona kaşlarını çatıp bakmıştı. Lord Murray genç olmasına rağmen Argyll’in politik açıdan ciddi rakiplerinden biriydi. Öfkelenmesi normaldi. Lachlan, Rory MacLeod’un en küçük kardeşi Flora’yı belli belirsiz hatırlıyordu. Ünlü bir varisti, hakkında yalnızca bunu biliyordu.

“Onu durdurmamı mı istiyorsunuz?”

Argyll’in dudakları aslında tebessüm olması gereken bir halde kıvrılmış ama ortaya daha çok yüz ekşitmeye benzer bir ifade çıkmıştı. “Öyle de denebilir.” Duraksadı. “Onunla evlenmeni istiyorum.”

Lachlan donakalmıştı. Duymayı beklediği son şeydi buydu. Argyll’in bakışlarındaki hesabı görünce başlangıçta reddetmeyi düşündü. Ama her ne kadar evlenmeyi bir süre düşünmese de Flora MacLeod ile kurulacak bir bağ öyle hemen reddedilemezdi. Onunla evlenerek yalnızca Argyll ile değil, Rory MacLeod ile de bağ kuracaktı. Ayrıca Hector ile de... fakat muhtemelen bu pek mümkün olmazdı.

Lachlan’ın ifadesi, düşüncelerini ele vermemişti. “Neden? Nesi var ki? Çürük mü?”

Argyll’in ağzından havlamaya benzer bir ses çıktı, neredeyse içkisini püskürtecekti. Ses o kadar tuhaftı ki bunun bir kahkah olduğunu anlamak Lachlan’ın epey zamanını almıştı. “Hayır. Oldukça güzel. Çok da zengin. Çeyizi iki bin merkten oluşuyor – bir de sahip olduğu topraklar var tabii.”

Lachlan’ın kalbi durmuş gibiydi. Muhteşem bir servetti bu. Böyle bir para klanının servetini bir çırpıda geri kazandırır. Aslında Flora tam bir ödöldü. Lachlan’ın bakışları keskinleşmişti. “O zaman neden ben?” Lachlan bekar bir Highland lideri olabilirdi ama böylesi bir çeyizle Argyll tüm Lowland züppelerini baştan çıkarabilirdi.

Argyll karnını ovalayarak cevap vermişti. “Çünkü senin şansın olabilir. Sen genç kızlarda iyi izlenim bırakan erkeklere benziyorsun.”

Lachlan kaşlarını çatmıştı. “Anlamıyorum.” Neden izlenim önemliydi ki? Koruyuculuğunu kim yapıyorsa onun seçtiği kişiyle evlenmek Flora’nın reddedemeyeceği bir görevdi. “Onun evliliğini siz kontrol etmiyor musunuz?”

Argyll omuz silkti. “Teknik olarak bu hak ağabeyine ait – gerçi o da benim onayım olmadan Flora’yı kimseye vermez.” MacLeod ve Argyll’in de bir anlaşması vardı. “MacLeod, kızı evlenmeye zorlamak istemiyor yani Flora istemeden kimseyle evlendirmeyecek. Siz ikiniz arkadaşsınız. O seni reddetmeyecektir. Dolayısıyla da Flora’yı seninle evlenmesi için ikna etmen gerek. Ama şimdi uyarayım, bu hiç kolay olmayacak. Bu kız tam bir baş belası. Annesi onu çok şımarttı ve görev anlayışını biraz değiştirdi.”

Baş belası. Rory ile konuştukları belli belirsiz aklına gelmişti. Başını bir şekilde derde sokmakta çok başarılı olan inatçı kız kardeşinden bahsetmişlerdi. Lachlan’ın istediği son şey, ancak şımarık bir eş olabilirdi. Ama bu evliliğin umduğundan çok daha fazlası olduğunu da biliyordu. Paranın yanı sıra Argyll ve Rory ile kuracağı kan bağı da söz konusuydu. Kardeşi ve klanı acı çekerken zaten seçme şansı olmasa da kararını vermişti.

“Onu ikna etmek sorun olmaz.”

“Daha onunla tanışmadın bile. Huysuzun tekidir.”

Lachlan endişeli değildi. İnatçı bir kızın üstesinden gelebilirdi. Fakat Argyll’in de karşılığında büyük bir şey beklemeden iyilik yapmayacağını biliyordu. “Başka?” diye sordu şüphesini gizleme gereği duymadan.

Kont gülümsedi, Lachlan’ın bariz bir şekilde güvensizliğini göstermesinden hiç de rahatsız olmamıştı ki zaten bu konuda uyarılmıştı. “İşbirliğin.”

Lachlan yanlış anlamış gibi davranmadı. Argyll onun kralla anlaşmasını istiyordu. Bu çok fazlaydı hele kral kardeşini esir aldıktan sona. Ama Lachlan, Argyll’le birlik olmanın onsuz olmaktan daha iyi olduğunu anlayacak kadar akıllıydı. Kral James’e bir daha asla güvenmezdi; belki de en başında güvenmemeliydi.

“Benim sorunum hiçbir zaman kralla değildi, derdim hep Hector’du. Benim güvenimi sarsan kralın kendisiydi. Sadece kardeşim için değil, kalemi kazanmak için Hector ile yaptığım kavgada da senin desteğine ihtiyacım olacak. Eğer kral benim lehime müdahale ederse ona karşı çıkmam için hiçbir sebep yok.”

Argyll kaşlarını çatarak karşılık vermişti. “Kardeşinin hayatı tehlikedeysen mi pazarlık yapıyorsun?”

“Tıpkı küçük kuzenin, Lord Murray ile evliliğe doğru dörtlü giderken, senin oturup pazarlık yaptığın gibi.” Lachlan nasıl blöf yapacağını biliyordu. Aslında kardeşinin serbest kalması için herhangi biriyle evlenebilirdi. Ama zayıf konumdayken pazarlık yapmazdı.

Kont düşünceli bir ifadeyle Lachlan’ı incelemişti. Lachlan sakın görünüyordu, içindeki tüm huzursuzluğa rağmen dışarıdan bakıldığında son derece soğukkanlıydı.

En sonunda Argyll başıyla onaylamıştı. “Tamam. Ama aklında bulunsun sakın kızı zorlamaya kalkma. Beni öfkeliendiriyor olsa da küçük cadı Flora’yı severim ve onun canının yandığını görmek istemem. Eğer onu zorlarsan benim desteğimi unut.”

“Peki ya kardeşimin özgür kalması?”

“Flora’nın onayından emin olduktan sonra, düğün gününüzde onun salıverilmesiyle ilgileneceğim.”

Ve böylece şeytanın pazarlığı başlamıştı.

Argyll’in kuzeniyle evlenmek; kardeşinin özgürlüğünü sağlamak ve kalesini geri almak için ufak bir bedel gibi görünüyordu. Beraberinde getireceği büyük bedelden habersizdi.

İçgüdüsel bir hareketle Flora'yı kendine çekti. Dudaklarının arasından memnuniyet dolu bir ses çıkan Flora gözlerini aralar-ken Lachlan donakaldı; kalbi göğsünde çılgınlar gibi çarparak, onun derin mavi gözlerinin içine baktı. Bilinci daha yerinde de-ğildi ama gözlerindeki bakış – yorgun değilmiş gibi görünme gayretinden uzak – o kadar yumuşak ve zayıftı ki Lachlan'ın içi-ne işledi. Hiç hayal etmediği bir geleceğin ısıltısını görebiliyordu onda. Mümkün gibi görünmeyen güçlü bir bağın ışığı.

Ama gözlerinin içine baktığında yüzüne yayılan kocaman gülümsemenin bıraktığı etkinin yanında bu hiç kalırdı. Göğsü arzuyla sıkıştı. Ona ait olmayan bir şeyi deli gibi arzuluyordu. Onu bu şekilde gerçekten kollarında tutmak nasıl bir his olurdu? Onunla sevişip, sınırsız bir mutlulukla onu böyle gülümsetmek?

Mükemmel olurdu.

Flora'nın yüzünden geçen şaşkınlığı gördü.

"Rüya görüyorum galiba," diye mırıldandı Flora; sesi boğa-zının kuruluşuyla çatallı çıkmıştı. Gözlerini kapadı, bilinçsizliğe tekrar kendini bırakıp, Lachlan'ın kollarına gömüldü. Parmakla-rıyla sıkıca Lachlan'ı kavradı ve yumuşak yanağını acıyan yana-ğına dayadı.

Lachlan hareket edemedi. Tüm bedeni arzuyla gerildi. Daha önce hiç istememiş olduğu bir şeye duyduğu arzu... ama şimdi çok uzaklardaydı.

Donmak üzereyken kendini çıplak bedeninin yarattığı histen uzak tutmak o kadar zor olmamıştı. Ama Flora ısındıkça, Lachlan da ısınmış; bedenine değen o yumuşak, solgun tene kayıtsız kalmak imkansız bir hale gelmişti. Elini ensesinden aşağı doğru kaydırınca parmak uçlarının altındaki kadife teni ve kalçasının yumuşak kıvrımını hissetti. Umarsızca kollarında gelmesini isti-yordu. Uzun ve yavaş hareketlerle içine girmek ve onunla bütün-leşmek istiyordu.

Buz gibi suda yüzüşünün tüm izleri silinmişti. Bilinçsizce Lachlan'a sürttüğünde göğüs uçları sertleşti. Lachlan'ın da göğ-sündeki tüyler diken diken oldu ve hemen sertleşti.

Flora'yı tekrar okşadı, poposunu avuçlarının arasına aldı ve tüm bedeni arzuyla çarpmaya başladı.

Tanrım, bunu yapamazdı. Flora'nın her yerine dokunmak isti-yordu. Ellerini çıplak bedeninin her köşesinde gezdirmek, çılgılık-lar atana dek onu öpmek istiyordu.

Ama onuru buna mani oluyordu. Ondan böyle faydalanamaz-dı. Flora zayıfken yapamazdı. Flora'nın bedeni de onu istiyor olabilirdi ama kendisi istemiyordu.

Korktuğu için Lachlan'dan kaçmıştı. Odasındaiken olabile-cek şeylerin ihtimalini düşünerek oradan uzaklaşmıştı. Ama be-denleri bir araya gelmek için yaratılmıştı. Sadece Flora'nın bede-nini sıkıca sardığında bile bunu hissedebiliyordu. Ne kadar güzel olacağını biliyordu.

Hafif bir inlemeyle kendini Flora'nın baştan çıkarıcı temasın-dan uzaklaştırdı. Varlığının onu yalnızca kızdıracağını bildiğin-den uyandığında onunla aynı yatakta olmak istemiyordu.

Yapması gerekeni yapmış ve tehlike geçmişti. Flora'nın artık ona ihtiyacı yoktu.

Temiz bir gömlek giydi, üzerine de yeni bir tartan geçirip onu li-derlik mührüyle sabitledi. Yatağa bir kez daha baktı ve heyecanla tüm ayrıntıları hafızasına kazıdı. Kendini tutamayarak, eğilip, dudaklarına ufacak bir öpücük kondurdu ve fısıltıyla "Dinlen, tatlım," dedi.

Şafağın solgun ışığıyla uyandı. Tatlı bir sıcaklık etrafını sarmıştı. Flora güneş ışığından bir örtüye sarılmış gibi hissederek gözle-rini açtı. Kendini güvende hissediyordu. Korunaklı. Yüzünü ya-nındaki yastığa gömerek mersinin sıcak kokusunu içine çekti... Bir de tuhaf bir şekilde tanıdık bir şey vardı.

Aslında aynı anda hem tanıdık hem de yabancı bir yerde olmaktan dolayı tuhaf hissediyordu. Kollarını başının üzerinde gerdiğinde sırt ve kol kaslarının nasıl da kasılarak ağrıdığını hissetti. Etrafına bakınmak için başını kaldırmaya niyetlendi ama öyle çok ağırlaşmıştı ki... Oda'nın içi gözüne puslu görünüyordu ve kendi yatağında olmadığını anlaması biraz zamanını aldı.

Her şeyden önce yatak daha büyüktü. Şöminenin önünde büyük bir koltuk vardı. Etrafına bakındığında kendi odasındakilere benzer kaba, sert hatlı mobilyaları fark etti. Ancak kendi odasının aksine kıyafetler için dolabın yanı sıra yatağın önünde ağır işlemeli büyük, ahşap bir sandık vardı. Pencere onunkinden çok daha dardı ki bu da muhtemelen kalenin alt katlarından birinde olduğunu gösteriyordu.

Niye odasında değildi ve neden bu kadar susamıştı? Dudakları çatlamış, ağzı kurumuştur. Elini çıplak kolunda gezdirdi, tenine kumlar yapışmış gibiydi...

Aniden üç şeyi birden fark etti: Boğulmamıştı, onun yatağındaydı ve çirliçiplaktı. Her biri başlı başına fazlasıyla şaşırtıcıydı ama hepsi bir araya geldiğinde telaşa kapılması için yeterliydi.

Gıcırdayarak açılan kapının sesi de hiç yardımcı olmamıştı. Kapıdaki kim olduğunu gördüğünde isyanı daha da büyüdü.

"Bakıyorum da uyanmışsınız," dedi kadın. "Sana çorba getirdim."

Flora örtülerin altına saklanmamak için kendini zor tuttu. Bir cevap bulmaya çalıştı ama insan az önce yatağında uyandığı adamın metresine ne derdi ki? "Teşekkür ederim," diyebilirdi sadece.

Flora'nın sorgulayıcı bakışlarını gören kadın açıkladı, "Lord her şey yolunda mı kontrol etmemi istedi."

"Şifacı mısınız?"

Kadın omuz silkti. "Bitkiler konusunda yeteneklerim vardır."

Diğer konularda da, diye düşündü Flora kaba olduğunu bilerek.

Flora'nın üzerine eğilerek elini hafifçe alnına koydu ve boyundan nabzına baktı. Hepsi çok tuhaf geliyordu. Sonunda merakını daha fazla bastıramadı. "Adın ne?" diye sordu.

Kadın uzun uzun baktı. "Kim olduğumu biliyorsun."

Flora başıyla onayladı.

"Seonaid," diye cevap verdi.

Üstündeki örtüleri kaldırmaya başladığında, Flora'nın yanakları alev alev oldu. "Ben iyiyim."

Kadın tek kaşını kaldırdı. "Mütevazılığın bana işlemez. Daha önce görmediğim bir şeye sahip değilsin. Karar senin ama neredeyse boğuluyordun. Donarak ölmen an meselesiydi."

Flora'nın yanakları daha çok yanmaya başladı. "Anlamıyorsunuz." Sesi biraz daha alçaldı. "Üstümde bir şey yok."

Flora sanki aptalmış gibi, Seonaid başını salladı. "Donmak üzereydin." Flora'nın hiçbir şey anlamadığını belli eden bakışları karşısında devam etti, "Daha çabuk ısınmak için başka birinin sıcaklığına ihtiyacın vardı. Tek çıkar yol buydu."

Flora kaşlarını çatı. "Anlamıyorum..." Sesi tekrar kısıldı ve ne olduğunu anlayınca gözlerini iri iri açtı. Utancı büyüdükçe yüzüne yayılan yangının yanında yanaklarının kızarması hiçbir şeydi. Tanrım. *Oydu*. Rüya değildi. Ondan bu şekilde nasıl faydalanabilirdi?

Seonaid düşüncelerini okumuş olmalıydı. Yüzü öfkeyle doldu. "Hayatını kurtardı. Endişelenmektense ona teşekkür etmeli-sin."

Flora kadının sesindeki öfke karşısında ürktü. Seonaid'in haklı olduğunu farkındaydı. Flora'nın yersiz öfkesi yatıştı. "Özür dilerim, nankör olduğumu düşünüyorum olmalıyım." Dudağını ısırdı. "Sadece olanları pek hatırlamıyorum."

Seonaid incelercesine Flora'ya baktı. Sonra da doğru söylediğine karar vermiş olacak ki başıyla onayladı. "Kendini daha iyi hissettiğinde Lordun sorularına cevap vereceğinden eminim."

Flora yutkundu. Lord. Tanrım, onu gördüğünde ne yapacaktı? Ne yaptığını bile bile bir daha yüzüne nasıl bakacaktı? Neler gördüğünü bile bile?

Olanları az da olsa hatırlamaya başladığında daha da kötü hissetti. Artık gerçek olduğunu bildiği görüntüler bir düş gibi bulanıktı. Etrafını saran büyük, güçlü kollar. Yanağını sıcak, sert ve çok kaslı bir göğse dayayarak uyumuştı.

Bu kez kadın iyi olup olmadığını kontrol ederken, Flora karşı çıkmadı. Flora'nın el ve ayak parmaklarını bile gıdıkladığında tek kelime etmedi – ki çok saçmaydı.

Nihayet Seonaid muayenesini tamamlayıp, ona yatağın ayak ucunda duran bir gömlek vererek, şaşırtıcı derecede iyi olduğunu söyledi.

Flora hızla gömleği giydi. Ancak ince kumaş rahatlamasına pek de yardımcı olmadı.

"Sana sıcak süt göndereceğim. İçtikten sonra dinlenmelisin."

"Teşekkür ederim," dedi Flora samimiyetle. İçinde bulunduğu koşullar düşünülürse kadının nezaketi karşısında şaşırmıştı.

Seonaid kapıya doğru yürürken, bir an durup, tekrar Flora'ya döndü. "Utanacağın bir şey yok. Lord vücudunu ısıtmaktan başka bir şey yapmadı."

Bu durumu açıklığa kavuşturduğu için mutlu görünüyordu.

"Biliyorum." Gerçekten de biliyordu. Flora, ne kadar istese de Lachlan Maclean'in, zayıf ve çaresiz bir kadından yararlanmayacak kadar onurlu olduğunu biliyordu. Bir önceki gece hem çok zayıf hem de son derece çaresizdi.

Eli kapıda Seonaid, "Şimdi onunla evlenecek misin?" diye sordu.

Flora şok içinde geri çekildi. "Hayır!" Sonra sakinleşti. "Kimseyle evlenmeye niyetim yok."

Flora tekrar kadının onun aptal olduğunu düşündüğü izlenimine kapıldı. Sanki akıl sağlığı yerinde olan hiçbir kadın Lachlan Maclean'i reddetmezdi.

"Olanlardan sonra bile mi?"

Flora başını salladı. "Senin de dediğin gibi yapılması gerekiyordu. Bu, hiçbir şeyi değiştirmez."

Seonaid kafasında tartar gibi ona baktı. "Seni istiyor."

Flora kızardı. "Ben onu istemiyorum." Ama kadının keskin bakışları, satırların arasını okudu. Flora başını kaldırdı. "İstesem bile onunla evlenmem."

"O kadar kolay olduğunu sanmam," dedi Seonaid gizemli bir ifadeyle.

Flora da sanmıyordu. Yine de bu kadının, kendi düşüncelerine tercüman olduğunu görmek tuhaftı. Lordun onu baştan çıkarma yöntemlerinde garip olan bir şey vardı. En başından beri hareketlerinde bir hesap ve bir telaş seziyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Daha önce lordun bir kadının peşinde koştuğunu hiç görmedim. Hem de onu istemediğini söyleyen bir kadının. Sen çok güzelsin ama etrafında senin gibi sayısız güzel kadın var. Sadece başka bir sebep olup olmadığını merak ettim o kadar."

Başlangıçta, Seonaid'in onun için üzüldüğünü sanmıştı ama şimdi şüphelerini dile getirmekte başka bir amacı olabileceğini düşünüyordu. "Neden bana bunları söylüyorsun?"

Kadın omuz silkti. "Seni istiyor ama sonsuza dek beklemeyecektir. Cinsel açlığını gidermeye ihtiyacı var." Kadının sesindeki bilmişlik Flora'nın göğsüne oturdu. "Ve elde edemediği şeyin peşinde koşmaktan bıktığında ben onu bekliyor olacağım."

Kadın gittikten çok sonra Flora onun sesini duydu. Yüreğini sızlatan, uyarı niteliğinde bir sestir bu.

BÖLÜM 11

Seonaid'in gönderdiği süt, dediği kadar güçlü çıktı ve Flora'nın yataktan çıkıp, Morag'ın refakatiyle kendi odasına dönecek kadar iyi hissetmesi için bir gün daha beklemesi yetti. İlk işi odasına bir küvet gönderilmesini istemek oldu. Denizin tuzu cildini rahatsız ediyordu ve kaşıdırmaya başlamıştı.

Sabahın ilerleyen saatlerinde temizlenmiş, karnı doymuş ve uyumadan önce sandıktan çıkardığı bir elbise giymişti, şimdi kendini yenilenmiş gibi hissediyordu.

Neredeyse.

Ama her şey lavanta kokulu suyla yıkanıp gitmiyordu. Özellikle Lachlan'ın ona yaptıklarını bilmiyorken. Bölük pörçük anılar etrafını kuşatmış, vicdanıyla dalga geçiyordu. Bir adamla çırılçıplak yatmıştı. Her ne kadar ayrıntıları hatırlamıyor olsa da olayı unutmaması imkansızdı – tüm kalbiyle unuta-bilmeyi istese de.

Öte yandan Lachlan onun hayatını kurtarmıştı. Bu asla unutamayacağı bir şeydi. Ona bir şeyler... borçluydu.

Pencereden dışarı, körfezin manzarasına bakarken bir yandan da parmak uçlarını taş küvetin kenarında gezdirdi. Bu açıdan bakınca kaçmak çok kolaymış gibi görünüyordu. Kaçması

Kır Zincirlerini

için yeterli bir sebep bile olsa sanki buna kalkıştığından dolayı Lachlan'ı hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordu.

Mantıksız olsa da doğrusu buydu.

Pencereden bakışlarını çevirerek, kafası her zamankinden daha karışık bir halde iç çekti. Kaçma girişimi içindeki duygu fırtınasını daha beter bir hale sokmuştu. Lachlan Maclean onu kaçırmış, hayret verici bir yoğunlukla baştan çıkarmış, tutkusunu alevlendirmiş, onu bırakmayı reddetmiş, sonra da kurtarmıştı. Ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu. Kimi açılardan, ondan hayatında karşılaştığı tüm erkeklerden daha çok korkuyordu. Kurtulamayacağı ya da yok sayamayacağı tuhaf bir gücü vardı Flora'nın üstünde.

Ama yapması gereken bir şey olduğunu biliyordu. Onunla yüzleşme fikri her ne kadar Flora'yı rahatsız etse de ona teşekkür etmek zorundaydı. Lachlan hayatını kurtarmıştı.

Kapıyı açtığı anda Alasdair'i görev başında görmeyi bekliyordu ama koridoru boş bulunca şaşırdı. Aslında muhafızların iki katına çıkarılmış olacağını düşünmüştü. Kaşlarını çatı, bundan nasıl bir anlam çıkarması gerektiğini bilmeyerek koridordan aşağı doğru hızlı adımlarla ilerledi.

Başına gelenlere rağmen kendini oldukça iyi hissediyordu – ta ki merdivenlerden inmeye başlayınca kadar. Bir baş dönmesine tutuldu ve tökezlememek için taş duvardan tutunmak zorunda kaldı. Baş dönmesi geçince daha dikkatli adımlarla basamakları inmeye devam etti.

Dar, taş merdivenlerde olduğundan iyice odaklanmıştı ki büyük salona ulaşana kadar ortalığın ne kadar olağandışı bir şekilde sessiz olduğunu fark etti. Son birkaç haftadır alışageldiği hayata dair gürültülü sesler hepten kısılmış gibiydi. Birkaç tane hizmetçi kadının yanından geçti ama onlar da bakışlarından kaçmak için başlarını çevirdi.

Bir süre sonra neden öyle olduğu belli oldu. Kaleden çıkıp, avluya baktığında nerdeyse herkesin liderlerinin karşısında toplanmış olduğunu gördü. Kelimelerinin sadece sonunu duymuş olsa da neler olduğunu anlamasına yetmişti. Adamlar, onun kaçmasına karşı koyamadıkları için azarlanıyor ve cezalandırılıyor. “Görevi yerine getirememek,” “muhtemel saldırı,” ve “zindana atılmak” sözleri şüpheyi yer bırakmıyordu.

Esaslı bir suçluluk duygusu yüreğini dağladı. Herkesin bakışlarını kaçırmasına şaşmamalıydı. Hepsi, bu adamlar cezalandırıldığı içindi. Son haftalarda öğrenmişti ki bir Highland savaşçısı için en büyük ceza, liderinin karşısında başının öne eğilmesi idi.

Ama zindan...

Flora titredi. Kaçma girişimi, sandığından çok daha büyük sonuçlar doğurmuştu.

Onu daha önce hiç adamlarını disipline ederken görmemişti ve fazlasıyla korkunç bir görüntü çiziyordu. İfadesi sert ve yenilmezdi; sesi mutlak bir otoriteyle çıkıyordu. Halkı için o, hem lord, hem efendi, hem yargıç hem de jüriydi. Annesi haklıydı. Bir Highland lideri kendi küçük ülkesinin kralıydı. Bu kadar mutlak bir güç Flora için rahatsız ediciydi, ona ne kadar savunmasız olduğunu hatırlatıyordu. İstese, ona her şeyi yapabilirdi – evlenmeye zorlayabilir, ırzına geçebilir, mahkum edebilirdi – kimse karşı çıkamazdı. Böylesi bir güce sahip olmak için kuvvetli bir adam olması gerekti, ki bu gücü ne zaman kullanması gerektiğini bilmeli, onur ve asaletle taşınmalıydı.

Ön merdivenlerin başında durduğunu fark ettiğini sanmıyordu ama adamlar dağınık dağılmaz bakışlarıyla Flora’yı olduğu yere kenetledi. Tüm vücudu bir anda ürperdi, bir anda güçlü duygular etrafını sardı ve o gece olan her şey tüm gücüyle geri geldi. Her şeyi hatırlıyordu.

Sahilde onu ilk görüşü. Kayığı suyla dolarken ona mücadele

etme gücü veren hayali. Akıma karşı attığı kuvvetli kulaçlarla ona doğru yüzü. Ona zamanında ulaşmak için ne kadar uğraştığının farkında oluşu. Sesini duyusu. Kayık sonunda dalgalara yenik düşüp, Flora’yı da beraberinde götürdüğünde paniklemesini önleyen sakin ve dinlendirici ses tonu. Deniz onu dibe doğru çekerken Lachlan’ın orada olduğunu bilmenin verdiği rahatlık. Karanlığa teslim olduğunda hatırasına sımsıkı tutunuşu.

Her şeyi hatırlıyordu.

Denizin ölümcül kollarından onu çıkardığında dudaklarına kondurduğu öpücüğün yoğunluğu. Kollarındayken kendini nasıl hissettiği. Ne kadar güvende. Ne kadar korunaklı. *Ne kadar doğru.*

Sonra da yanında uyanışı. Nazik sıcaklığının ruhuna bir merhem gibi gelişi. Lachlan’a uzanışı. Çıplak bedeninin Flora’nın bedenini kavramış halinin verdiği erotik his. Tenindeki elleri. Lachlan’ın göğsüne dayanmış göğüsleri. Bacaklarına sarılmış güçlü, kaslı bacakları.

Cinsel açlığını gidermeye ihtiyacı var. Seonaid’in kelimeleri zihninde dönüp duruyordu. Evet. Bunu vücutları birbirine değerken fark etmişti. Lachlan onu istiyordu. Yine de metresinin kelimelerinden Seonaid’i görmeye gitmediğini anlayabiliyordu. Bunu öğrendiğinde hissettiği rahatlık aslında çok şey anlatıyordu. Ama ne kadar daha bekleyecekti?

Adamlarıyla işi bitmiş olan Lachlan avluyu aşip, merdivenlere doğru ilerledi. Öfkeli adımları tahta zeminin sarsılmasına neden oluyordu. Flora başına neler geleceğini tahmin edemeyerek birkaç adım geri gitti. O da mı cezalandırılacaktı? Boğazında aniden oluşan düğümü yutkunmaya çalışır gibi bir hali vardı.

“Doğru odaya...” Lachlan bir anda durup, daha nazik bir ses tonuyla devam etti. “Yataktan çıkmamalıydın.”

Flora, buyurgan tavrını değiştirme gayreti karşısında bir kaşı-

nı kaldırarak, “Kendimi çok daha iyi hissediyorum,” diye rahatlatmaya çalıştı onu.

Lachlan bu sözleri duymamış gibi yapıp onu dirseğinden tutarak tekrar kaleye götürdü. Kibarlık buraya kadar, diye düşündü Flora. Yeni sayfa uzun sürmemiştir.

Büyük salonun dışında durup, Lachlan’ın elinden kurtulmaya çalışan Flora “Gerçekten, ben iyiyim,” dedi.

Lachlan gözlerini kıstı. Flora, bir dokunuşla alnındaki çatıklığı gidermek için can atıyordu, ona o gece baktığı gibi bakmasını istiyordu. Yumuşacık ve şefkatle.

“Neredeyse boğuluyordun. Donarak ölebilirdin. Saatler boyu suursuzca yattın. Dinlenmen gerek.”

Onun için endişelendiği belliydi. Bunun farkına varmak bile Flora’yı sıcacık bir şal gibi ısıttı. Belki de – bu defalık – kabalığını affedebilirdi. Elini Lachlan’ın koluna koyarak hafif bir ses tonuyla, “Ben iyiyim. Lütfen, seninle konuşmalıyım,” dedi.

Lachlan Flora’nın ciddiyetini anlamak için gözlerinin içine baktı. En sonunda başıyla onaylayarak, büyük salonun arkasındaki odasına doğru ilerledi. Flora’nın neredeyse kendini teslim ettiği yere...

Flora zihnine bir anda üşüşen anılardan kurtulmaya çalıştı. “Orada söylediklerinin bir kısmını duymuş bulundum.” Nasıl devam edeceğini bilemeyerek, dudaklarını ısırdı. İnsanlar onun yüzünden cezalandırılıyordu ve derhal bir şeyler yapmalıydı. “O adamların gerçekten tutuklanması mı gerek? Sadece bir anlığına arkalarını döndüler, kimsenin gitmesini beklemiyorlardı.”

Lachlan kapıyı ardından kapatıp, Flora’ya döndü; ifadesi sert ve güçlüydü. “Senin için fazla mı barbarca, Flora?”

Sesindeki keskin ifadeyi algıladı, yanlış anlaşıldığını biliyordu. Lachlan’ı bu şekilde daha önce yargılamıştı ama artık yapmayacaktı. “Hayır, elbette değil,” dedi telaşla. “Ben sadece...”

“Sence adamlarımı cezalandırmaktan haz mı alıyorum? Çoğunun delikanlılık çağlarından beri tanırım. Burada hiç kimse, tek bir adama görünmeden kapıdan çıkıp gidemez. Hiç kimse. Bunu yapmana izin veren adamların cezalandırılması gerekir. Bir kalenin korunmasında en önemli noktalardan biri muhafızlıktır. Sana önemini anlatmama gerek var mı? Herhangi bir boşluk bizi saldırıya açık hale getirir. Zindanda geçirilecek iki gün hoş olmayacaktır; zor bir ders, biliyorum ama onlara bir zarar gelmeyecek. Diğer seçenek de kırbaç cezası. Bunu mu yapmamı istersin?”

Çaresizce başını salladı. “Hayır, tabii ki istemem.”

Lachlan Flora’nın yüzünü incelemek için biraz durdu. “Bence senin canını sıkan cezanın haklı olup olmaması değil, ceza verilmesindeki gerekçe.”

Haklıydı. Bu bozgundaki payı yüzünden kendini suçlu hissediyordu. Lachlan’ın başka seçeneği olmadığını anlıyordu, böyle bir hatanın sonuçları olmalıydı. Lachlan’ın cevabının sertliğinden anlaşıldığı kadarıyla o da bu durumdan zevk almıyordu. Ama o liderdi. Zor kararlar vermek ve bunları uygulamak zorundaydı – sevsin ya da sevmesin. Bunun, Lachlan’ın gücünün bir parçası olduğunu fark etti.

“O zaman ben de mi cezalandırılacağım?”

Lachlan’ın bakışındaki şaşkınlık ifadesini gördü. Boğazını temizleyip, Flora’ya arkasını dönerek, soğuk şömineye odaklandı. “Bence sen cezanı yeterince çektin.”

Sesinde, Flora’ya durgunluk veren bir anlam vardı; tam göğsüne güçlü bir darbe indiğini hissetti. Eli, hâlâ Lachlan’ın kolundaydı. Bir adım daha yaklaştı. “Teşekkür ederim.”

Lachlan bakışlarında tereddütle Flora’ya döndü.

“Teşekkür ederim,” diye tekrar etti Flora, “yaptıkların için. Beni boğulmaktan kurtardığın için.” Bir anda yanakları kızarmaya başladı. “Ve beni ısıtmak uğruna yaptıkların için.”

Lachlan'ın geniş ağzının bir kenarı kalktı, bakışında öyle tuhaf ve çocuksu bir ifade vardı ki Flora'nın göğsü sıkıştı.

"İnan bana, hiç zahmet olmadı. Gerçi bana teşekkür etmek isteyip istemeyeceğinden pek emin değildim."

Flora gözlerini indirdi. Lachlan'ın aklından geçenler oldukça açıktı. Flora da aynı şeyi düşünüyordu: Çıplak bedenlerinin birbirine sıkıca kenetlenmesi.

"Ne olduğunu hatırlamıyorum," diye yalan söyledi Flora. "Ama tevazu göstereceğim diye ölmeyi tercih edecek kadar utan-
gaç değilim."

Bir an Lachlan'ın bakışları alevlendi ve sanki Flora'nın ger-
çekten hatırlayıp hatırlamadığını anlamak istermiş gibi baktı. Gözleri korsajına doğru kayarken Lachlan'ın nabızı hızlandı; Flora'nın göğüs uçları sertleşti ve Lachlan'ın tam olarak neyi hatırlamakta olduğunu biliyordu. Tek bir dokunuş bile dağılmasına yeterdi. Arzunun ateşi giderek yükseliyordu, o kadar yoğun ve ağırdı ki yokmuş gibi davranmak imkansızdı. Lachlan kararsız kalmışa benziyordu ama sonunda Flora'ya baskı yapmamaya karar verdi.

"Neden kaçtın, Flora? Neden bu kadar çok istedin uzaklaşmayı..." *Benden*, diyemedi.

Ama Flora sorulmamış soruyu duydu. "Gitmeme izin vermezdin."

"Gitmene izin veremezdim."

Bakışları Flora'nın bakışlarıyla buluştu; ilk defa kalkanlarını indirmişti. Flora'nın o bakışlarda gördüğü arzu, göğsüne acı bir kırpırdanmaya neden oldu.

"Neden?" diye sordu, umut etmeye cesaret edemeyerek.

Lachlan bir an hiçbir şey söylemedi, yalnızca Flora'ya baktı, duygularının derinliği ilk defa gizli değildi. "Sormana gerek var mı? Seni istediğimi söylemiştim."

"Ama neden olduğunu söylemedin."

Kelimelere dökmek zordu. "Senden hoşlanıyorum." Elini Flora'nın yüzüne koyarak, ondan beklenmeyen bir şefkatle yanağını okşadı. "Bunun farkına varmış olmalısın," dedi nazik bir hareketle başparmağıyla çenesini okşayarak.

Flora fark etmişti. Ama önemli olan duymaktı. Onu kaçırmasının ya da onunla evlenmeye karar vermesinin sebebini bilmiyordu ama hoşlandığı kesindi. Bu içini inanılmaz bir zevkle dolduruyordu.

"Seni kaybetmeyi göze alamazdım," diye bitirdi Lachlan sözlerini.

Flora neredeyse ona sokularak baş döndürücü erkeksi kokusunu içine çekti. Baştan çıkarıcı bir kalkan gibi etrafını saran sıcaklığa kendini bıraktı ve "Kaybetmeyeceksin. Ama bana esirin olarak asla sahip olamayacaksın," dedi.

Lachlan nihayet anlamıştı. Flora onu reddetmiyordu, yalnızca esaretine tepki gösteriyordu. Onu kaçırarak sadece özgürlüğünü elinden almakla kalmamış, tüm kontrolünü de kaybetmesine neden olmuştu.

Flora'yı serbest bırakması gerekiyordu.

Risk aldığını biliyordu. Yalnızca konuyla ilgisi olan herkes için felaketlere neden olmaması için dua etti. Ellerini Flora'nın omuzlarına koyup, bir adım geriye gitti. Mantıklı düşünmeye ihtiyacı vardı ki Flora yanında dururken bunu asla başaramıyordu. Hafif, kadınsı kokusunun içinde kendini kaybederken yapamıyordu. O anda aklından tek geçen, Flora'yı kollarının arasına alıp, hiçbir konuda ona karşı çıkamayacak hale gelinceye dek onu öpmekti.

Elleri bedeninin iki yanında, kasılmış, tehlikeye attıkları şey karşısında bedeninin her hücresi gerilmişti. Flora'nın gitmek için

ne kadar istekli olduğunu fark ettiğinden bu yana – boğulma tehlikesini göze alacak kadar bunu istemişti. Derin bir nefes alıp, çok büyük bir hata yapmak üzere olmadığını umut etti. “Pekala. Gitmekte özgürsün.”

Flora nefesini tuttu, hemen eliyle ağzını kapadı. “Gerçekten mi?” Flora’nın inanmadığı, sesinden belliydi. “Artık esir değil miyim?”

“Gitmene bir mani olmadığı konusunda adamlarımı bilgilendireyim.”

Flora kendini onun kucağına atıp, kollarını boynuna dolayarak tatlı ve dayanılmaz bedenini vücuduna yapıştırdığında şok olma sırası Lachlan’daydı. “Ah, teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin.”

Lachlan buruk bir ifadeyle gülümsedi. “Tahmin edebilirim sanırım.”

Flora başını kaldırdı ve ona soran gözlerle baktı. “Gitmemi mi istiyorsun?”

Lachlan gözlerini kapatıp, af dilenmemek için kendini zor tuttu. Bir kadının aklının nasıl çalıştığını asla anlayamayacaktı. Daha az önce ona, onu ne kadar çok istediğini söylememiş miydi?

Ellerini Flora’nın beline dolayarak onu sımsıkı sardı, bunca zamandır aklından hiç çıkmayan kıvrımlarının baş döndürücü hissinin tadını çıkardı. O çıplak, dolgun beden her ayrıntısını hatırlıyordu. Göğüs uçlarının sürtünüşünü. Avuçlarını dolduran yuvarlak poposunu. Kasıklarında keskin bir arzu hissetti, bir ağırlık ve gerginlik. “Kalmanı istiyorum,” diye cevapladı. “Misafirim olarak.”

Flora gözlerini kaldırıp Lachlan’a baktı. Bakışlarındaki tereddüdü görebiliyordu. Lachlan bunu neden yapmıştı? Onu kaçırarak adamla kendi rızasıyla kalmasını istemek çok saçma bir öneriydi. Elbette hayır diyecekti. Ama Flora onu yine şaşırttı.

Gülümsedi, utangaç ve hayran olunası tebessümü Lachlan’ın içine işledi. Flora’nın gözlerindeki mutluluk Lachlan’ın nefesini kesti. “Ben de isterim.”

Rahatlık arzuya karıştı. Lachlan tadına bakma isteğine direnemeyerek inledi. Başını eğerek, Flora’nın dudaklarına yapıştı. Uzun, duygu yüklü bir öpücükle Flora’yı kendine doğru çekti. Cezalandırmak ya da sahiplenmek adına değil, zevk almak ve onurlandırmak adına bir öpücüktü bu. Çiçeklerin kokusu baş döndürücüydü. Parmaklarıyla aralamak için elini ağzına götürdüğünde dudakları inanılmaz derecede yumuşak ve doğal, teni kadife gibiydi.

Duygular tüm sıcaklığıyla patlayacak gibi içinde birikirken dili, Flora’nın ağzına kaydı. Bu tat, bu duygu acı verecek kadar tanıdık – ve hayati – gelmeye başlamıştı. Ağzının sıcak kuytularında dilini döndürerek onu daha derinden öptü. En derinlerinden gelen uzun ve duygulu hareketlerle. Ona olan ihtiyacı hem yakıcı hem yıkıcıydı.

Dizleri titreyen Flora kendini Lachlan’ın kollarına bıraktı.

Lachlan küfrederek kendini geri çekti. Flora’nın gözlerinde saklamaya çalıştığı yorgunluğu görebiliyordu. “Sen iyi değilsin. Yatakta olman gerek.”

Flora’nın karşı gelmesine izin vermeden, onu kucağına alıp, merdivenlerden yukarı taşımaya başladı. Flora da karşı çıkmak yerine, Lachlan’ın omzuna başını dayayarak, huzurla iç geçirdi. Lachlan, bu sesle ta içinde bir yerlerden bir parça koptuğunu hissetti.

Flora’yı yatağına yerleştirirken, yanına uzanıvermekten başka bir şey istemiyordu. En zor tarafı da Flora’nın onu reddetmeyeceğinden neredeyse emin olmaktı. İyileştiğinde tamamen onun olacaktı.

Başının altına bir yastık yerleştirip, alından öpmek için eğil-

di. "Güzelce dinlen. Seni kontrol etmesi için daha sonra Morag'ı göndereceğim."

Flora yüzünde endişeyle başını salladı. "Lachlan, Gilly ve Mary bana çok mu kızgınlar?"

Lachlan başını iki yana salladı. "Hayır. Gerçi sanırım onlara veda etmediğin için hayal kırıklığına uğramış olabilirler."

"Onları daha sonra yanıma çağıracaktım."

Lachlan kardeşlerinin gitmesine asla izin vermezdi ama Flora'nın onları gerçekten önemseydiğini görmek içini ısıttı.

"Mary'nin durumunu tekrar düşündün mü?"

Lachlan kaşlarını çattı. "Kararım değişmedi. Ne olmasını bekliyorsun ki?"

Flora'nın yanakları kızardı. "Benimle bu kadar ilgilendiğini görünce düşündüm ki..."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Lachlan hem kendisi hem de Mary için değişmeyecek kuralı hatırladı. Görev önce gelirdi. Ama Flora bunu anlayamazdı. Ailesiyle olan bağlarının ne kadar kırıktı olduğu düşünülürse, bunda şaşılacak bir şey olmamalıydı.

"Lütfen. En azından bir kez daha düşünsen. İyi niyetten, en azından?"

Lachlan gerildi. "Sakin sen ya da görevim veya bir lider olarak doğru gördüğüm şey arasında seçim yapmamı isteme." Bu tam olarak bir uyarıydı. Ama Lachlan bunun kendine mi yoksa Flora'ya yapılan bir uyarı mı olduğunu bilemiyordu.

"Ben böyle bir şey istemiyorum. Yalnızca kararını gözden geçir diyorum. Bu konuyu tekrar ele almanın görevini etkileyeceğini sanmıyorum."

Lachlan çenesini sıvazladı. Bunu yapabiliyordu. Ama karşılığında Flora da onun için bir şey yapacaktı. "Pekala, bunu tekrar düşüneceğim." Lachlan gülümsedi. "Tek bir şartla."

BÖLÜM 12

Birkaç gün sonra, Flora onu kaçıran adamın misafiri olarak kalma teklifini kabul etme konusunda ciddi tereddütleri olduğunu düşünmeye başladı. Reddetmiş olsa, ki öyle yapmış olması gerektiğini düşünüyordu, şimdi bu bela içinde olmazdı.

Nerdeyse kararından pişmandı... Neredeyse.

Davetini şaşkınlıktan kabul etmiş olduğunu söyleyebilirdi, ama bu dürüst bir davranış olmazdı. Doğrusu, bu teklif karşısında şaşırmıştı ama bunu önceden uzun uzun düşünmüştü.

Aslında şimdi arkasında gittikçe küçülen bu virane, eski kaleden ziyade olmak istediği bir yer yoktu. Her ne kadar Lachlan onu buraya kendi rızası dışında getirmiş olsa da, buradan epey hoşlanmaya başlamıştı. Hoşlanmaktan da öte. Lachlan ve kardeşleriyle, Drimnin uzun süredir hissetmediği bir şeyi hissettirmiş, yuva sıcaklığı vermişti. Belki de bunu ilk defa hissediyordu. Kız kardeşleriyle hiç yaşamamıştı ve şimdi ilk defa ne kadar çok şey kaçırdığını fark ediyordu. Evi çekip çeviren de hep annesi olduğundan, herhangi bir yerde kendi istediği değişiklikleri yapma fırsatı da hiç olmamıştı.

Edinburgh'a kuzenlerinin yanına dönebileceğini veya Hector ya da Rory'ye gidebileceğini düşünmüştü ama kendi istekleri-

ne göre biriyle evlenmeye onu zorlayacaklarından da emindi. Yanında ata binen yakışıklı adamın yüzüne baktı ve kendisinden emin tavrını görmezden geldi. Lachlan her ne kadar onunla evlenmek istese de, bunun için onu zorlamayacağını gayet açık belirtmişti – ki bu, ağabeylerinden alamayacağı bir garantiydi. Buruk bir gülümsemeyle, Lachlan ile evlenmenin ağabeylerinin planlarından kurtulmak anlamına geldiğini düşündü.

Ama Flora, kalmayı kabul etmesindeki gerçek sebebin ona veda etme düşüncesine dayanamamak olduğunu biliyordu.

Gerçi bu, Lachlan onu kandırmadan önceydi. Alçak herif. Tekrar Lachlan'a baktı, bu kez yüzündeki ifadeyi görmezden gelemedi.

Tek bir şartla. Bilmesi gerekti.

Lachlan yanında ata binen Flora'ya gözlerini dikmiş bakıyordu; sarı saçları güneş ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Gökyüzü ufukta yükselen tepelere uzanan sonsuz masmavi bir alan gibiydi. Uzun zamandır hissetmediği kadar hafiflemiş hissederek, gülümsedi.

Yüzmek için mükemmel bir gündü.

Ancak yol arkadaşı aynı heyecanı paylaşmıyordu. Aynı anda hem kızgın hem dargın görünüyordu.

“Hadi ama, böyle somurtma. Söz verdin. Balla daha çok arı toplayabileceğimi söyleyen sen değil miydin?”

Flora'nın yüzündeki ifade çok acıydı. “Ne demek istediğimi anladığımı sanmıyorum. Bal ile şantaj aynı şey değil.”

Lachlan gülümsemesini gizlemeye çalışarak, halinden gayet memnun bir tavırla omuz silkti. “Başka türlü kabul etmezdin. Ayrıca o kadar kötü de olmayacak. Su çok sık ve ben yanımdan hiç ayrılmayacağım. Küçük bir çocukken hep bu koyda yüzerdim. Aslında ufak bir gölden farksız. Issız bir yerde ve etrafında yığınla ağaç var. Seni kimse göremez.”

“Sen orada olacaksın,” dedi Flora.

Evet ve bunun için sabırsızlanıyordu. Flora'yı ince keten bir gömleğin içinde sırlıslıkla düşünmek bile kanını kaynatıyordu. Ona yüzmeyi öğretmek mutlaka çok kazançlı olacaktı. “Ama ben zararsızım,” dedi alaycı bir masumiyetle.

Flora karşılığında ciddiye alıp cevap bile vermedi, yalnızca onaylamadığını belirten bir ses çıkardı.

Birkaç dakika daha at üstünde devam ettiler ve Lachlan aklını kurcalayan konuyu nihayet açtı. “Neden yüzmeyi hiç öğrenmedin?”

Flora dikkatle baktı, derin bir nefes aldı ve çocukken Inveraray'de yaşanan olayı anlattı. Hikaye insanın kanını donduracak kadar korkunçtu. Flora iki kez boğulma tehlikesi atlattı.

Bu, Flora'nın yüzememesinden daha fazlasını ifade ediyordu. Neredeyse o yalnız kızı – kardeşlerinden çok daha küçük – o gruba ait olmak için her şeyi yapabilecek kadar istekli haliyle görebiliyordu. Ona neye mal olduğunu da görüyordu, dışarıda kalmış olmasının sonucunu.

“O gün bugündür sudan uzak mı duruyorsun?”

Flora başıyla onayladı. “Tahmin edebileceğin üzere Highland'da pek de kolay olmuyor.”

Bu aslında durumu anlatmak için çok yetersiz bir ifadeydi. Özellikle de Flora'nın ağabeylerinin yaşadığı Adalar'da. Lachlan, Flora'nın Skye Adası'ndaki Dunvegan Kalesi ya da Mull'daki Duart Kalesi'ne gitmekteki isteksizliğinin bununla bir alakası olup olmadığını merak etti.

Lachlan bir şeyler hatırlayarak kaşlarını çatı. “Drimnin'e gelirken gemide pek tedirgin görünmüyordun.” Hem hatırladığı kadarıyla o gün koy fazlasıyla dalgalıydı.

Bunu fark etmiş olması Flora'yı çok şaşırtmışa benziyordu.

Yanakları oldukça kızarmıştı ama havanın sıcaklığından ve uzun süredir at üstünde olmalarından da kaynaklanıyor olabilirdi.

“Sanırım, kaçırılmış olmanın yarattığı tehlikeyle daha çok ilgiliydim.”

Lachlan’ın gözleri Flora’nın bakışlarına takıldı. “Hiçbir zaman tehlike altında değildin.”

“O zaman bundan emin değildim.” Flora’nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Şimdi de emin olduğum söylenemez.”

Yüzmeyi öğrenme fikrinin bile Flora’yı gerçekten korkuttuğu, yüzünden okunuyordu. Bunu daha önce fark etmiş olsa Lachlan ikna yönteminde bu kadar zorlayıcı davranmazdı. Ama yine de Flora kabul etmezdi. Bu durumda da sonuç, aracı haklı çıkarıyordu.

Flora korkmakta çok haklıydı ama bu korkunun kendisini yönetmesine izin veremezdi. “Bana güven, Flora. Sana bir şey olmasına asla izin vermem.”

Flora’nın omuzlarının belli belirsiz titrediğini görünce ona daha yakın olup, onu kollarına alarak, korkularını dindirmeyi diledi.

“Anlamıyorsun. Denedim. Gerçekten denedim. Ama suda bana bir şeyler oluyor. Nabzım o kadar hızlanıyor ki kalbim güçsüz düşüyor. Gözlerim kararıyor. Tüm vücudum kaskatı kesiliyor ve kanım donuyor. Ellerim titremeye başlıyor, kendimi bitkin hissediyorum ve başım dönüyor.”

Savaş sırasında bu tür semptomlar gösteren adamlar görmüştü. Aşırı panik durumunda oluyordu. “Olanları düşününce tepkin kesinlikle çok normal. Ama korkmakta direnmen seni korkutan şey karşısında daha da güçsüz duruma düşürmüştü. Ki ben senin korkağın teki olmadığını biliyorum, Flora.” Gerçekten düşündüklerini dile getirdiğini kanıtlayarak Flora’nın gözlerinin içine baktı. “Sana yalan söyleyecek halim yok. Yüzmeyi öğrenmek

seni yenilmez kılmayacak. Böyle bir iddiada bulunamayacak kadar adamımı denizde kaybettim. Fakat en azından sana savaşma şansı verecek. İster inan ister inanma ama bunda bile inanılmaz bir haz var.”

Flora başıyla onayladı ama ikna olmadığı çok belliydi.

Tepenin ardında ağaç yığınları serap gibi görünüyordu. Lachlan uzun zamandır buraya gelmemişti, bir anda babasıyla geçirdiği anlar beklenmedik bir şekilde aklına geldi, çocukluluğunun gamsız anılarını da beraberinde getirdi. Breacachadh’ta tadilat varken, tüm ailesi Morvern’e taşındığında babası bir yaz günü onu buraya getirmişti. Annesi ölmeden yalnızca birkaç yıl önceydi ve bir sene sonra da babası ölmüştü. Kırılarda özgürce at binmek ve uzun bir yaz gününü koyda yüzerek geçirmek için hâlâ çok zamanı olduğu yıllarda. Burası onun da yüzmeyi öğrendiği yer olduğundan, Flora’ya öğretmek için uygun görünmüştü. Elbette babası hiç düşünmeden onu denize fırlatmış ve kendi kendine başarmasını söylemişti – Lachlan’ın ise Flora için biraz daha medeni bir yöntemi vardı.

Ağaçların arasından ufak koya doğru ilerlediler. Tam da Lachlan’ın hatırladığı gibiydi. Dağların arasından kıvrılarak inen bir akarsuyla dolan, kayalarla çevrilmiş, çapı otuz metreyi geçmeyen, daire şeklinde bir gölden ibaretti. Buranın büyüğü bir tarafı vardı. Tertemiz mavi-yeşil suları, zengin zümrüt yeşili fonla tablo gibiydi; ama bundan fazlası vardı.

Lachlan Flora’nın nefesini tuttuğunu duydu. “Çok güzel. Adı ne?” dedi ona dönüp.

“Peri Gölü,” diye karşılık verdi Lachlan.

Aslında az da olsa Flora’nın, koya adını veren batıl inançlı Highlandlılar’a güleceğini sanmıştı ama Flora gülmek yerine onaylayarak başını salladı. “Çok yakışıyor. Kendimi bambaşka bir dünyada gibi hissediyorum.”

Lachlan bu cevap karşılığında hiç ummadığı kadar memnun oldu. Topraklarının güzelliğinin takdir edilmesi tuhaf bir öneme sahipti. Sanki Flora nihayet Highland hakkındaki eski önyargılarını unutuyordu. Burada mutlu olabilirdi. Lachlan kendi kendine bunun olması için ne gerekiyorsa yapacağını söyledi.

Flora'nın attan inmesine yardım ettikten sonra, Lachlan, atlarla ilgilenerek, ortama alışması için ona zaman verdi. İşi bittiğinde çantasından bir somun ekmek, biraz peynir ve bir şarap matarası çıkarıp, tartanını yere sererek, Flora'yı yanına davet etti. Flora gergin bir bakış attı ama yine de oturdu. Huzurlu bir sessizlik içinde yemeklerini yiyip doğanın sesini dinlediler. Tarlakuşunun şarkıları, yaprakların arasından geçen rüzgarın sesi, kayaların üstünden akıp koya dökülen derenin hafif şırıltısı. Lachlan yan uzanarak, Flora'yı izledi. Sıcaktan şakaklarında saçlarının kıvrılışını, solgun tenini güneşin ısıtışını, kibar hareketlerle yemeğini yiyişini ve gittikçe artan gerginliğini ele verecek şekilde matarası dudaklarında daha uzun tutuşunu.

Zamanı gelmişti.

Lachlan ayağa kalkıp, elini uzattı. "Hazır mısınız?"

Flora başını kaldırdı, deniz mavisi gözlerindeki yeşil çiller güçlü güneş ışığı altında daha belirgin hale gelmişti. "Yemeğim bitmedi ama..."

Lachlan yüreklendirici bir edayla gülümsedi. "Geciktirince daha kolay olmayacak. Hadi. Korkacak bir şey yok." Lachlan anlamlı bir şekilde etrafına bakındı. "Böyle bir günde, ne kötü gidebilir ki?"

Aklına bir sürü kötü düşünce geldi. Ama bu düşünceleri dile getirmek yerine Flora derin bir nefes alıp, buz gibi elini Lachlan'a uzattı; sıcak ve nasırlı ellerinin kuvvetini hemen hissetti.

Ona güveniyordu. Gerçek inkar edilemezdi. Suya meydan okuyacak ve en karanlık korkularıyla yüzleşecek kadar.

Lachlan ayağa kalkmasına yardım edip, dere ağzının yanında büyük bir kayayı işaret etti. "Şurada üstünü değiştirebilirsin."

Flora, denileni yapıp, oyalandıkça oyalandı. Mary'den ödünç aldığı iç ve yün elbiseleri birbirine bağlayan basit destekleri çıkarırken parmakları kaskatı olmuş, titriyordu, yanlarının bağlı olmaması işine gelmişti. Bu sayede başından kolayca çıkabilirdi. Başka türlü kendi başına halledemezdi ki şu anda Lachlan'ın parmaklarının üzerinde olması hissini kaldırabileceğini de sanmıyordu. Çünkü her an canını teslim edecek gibi hissediyordu kendini. Onu bu kadar geren tek şey denize girme düşüncesi de değildi üstelik.

Lachlan da vardı.

Aralarında yeni ve kırılğan bir şeyler doğuyordu. Bir rahatlık, tanıdıklık... Flora'nın içini derin bir memnuniyetle dolduran bir yakınlık. Ona özgürlüğünü vererek Lachlan her şeyi değiştirmişti. Bir anda rehin alandan talibe dönüşmüştü. İhtimaller dünyası yaratmıştı.

Lachlan sabırsızlıkla boğazını temizledi. Daha fazla oyalanır- sa, gelip kontrol edeceğini fark edince giyindiği yerden bir adım öne çıkıverdi.

Lachlan onu görür görmez kaşlarını kaldırdı.

Flora elbisesinin altına giydiği dar pantolon ve keten gömleğe bakıp, uygunsuz olmadığını görünce rahatladı. Oldukça. "Murdoch bunu şövalye silahtarından ödünç aldı," diye açıkladı.

Lachlan bakışlarıyla Flora'yı baştan ayağa süzdü; gözleri dar gömleği germiş göğüslerinde, yün pantolonun içindeki kalçalarında, çıplak baldırları ve ayak parmak uçlarında uzun uzun gezindi. Flora o bakışlarda bir an ateşi gördü ki o anda Lachlan kırdadı. "Bu kıyafetler senin üstünde oldukça farklı görünüyor."

Lachlan'ın sesinden anlaşılan hayranlık karşısında Flora'nın yanakları yanmaya başladı.

Hayranlık hissi karşılıklıydı. Lachlan gömleğini ve botlarını çıkardı, üzerinde yalnızca pantolonu vardı ki o da kalçalarından düşmek üzere gibi, etkileyici, kaslı karnının tüm hatlarını sergiliyordu. Sadece bakarken bile Flora sıcak, şehvetli duygulara teslim oldu. Onun çıplak göğüslerinin görüntüsünü hiçbir zaman kanıksayabileceğini sanmıyordu. Yontulmuş gibi duran kaslarının dağılımını. Gücünü ve büyüleyici erkeksiliğini. Bedeninin saf güzelliğini.

Gözlerini dikmiş vaziyette izlediğini fark ederek, Flora bakışlarını koya çevirdi. “Soğuk görünüyor,” dedi kollarını sıvazlayarak. “Belki de biraz beklesek daha iyi olur. Isınana kadar.”

“Yılın en sıcak günlerinden birindeyiz, su hamam kadar sıcaktır,” dedi Lachlan sabırla. “Bir şey olmayacak.” Lachlan elini uzattı. “Hadi, gidelim. Artık oyalanma yok.”

Sesi kararlı ama şaşırtıcı derecede nazikti. Flora deneyebilirdi ama biliyordu ki sonunda Lachlan kabul etmeyecekti. Elini, Lachlan’ın eline koyarak, onu suyun kenarına götürmesine izin verdi. Ayakları kurşun kadar ağır geliyordu, kayalık çamur yolunda attığı her adım geri dönüp, kaçmak için duyduğu dürtüye karşı bir savaştan ibaretti. Lachlan gittikçe artan gerginliğini hissedince cesaret vermek için elini sıktı.

Fazla kısa bir süre sonra yumuşak, çamurlu kıyıya ulaştılar. Lachlan, Flora’nın elini bırakmadan suyun içine doğru birkaç adım attıktan sonra, döndü. “Nefes al,” dedi hafifçe. “Her seferinde tek adım.”

Flora başını salladı, nefesi boğazına düğümlenmişti. Yapamıyordu. Korku Flora’nın bedenini ele geçirmişti. Tam olarak tarif ettiği gibi olmuştu. Panik bir mengene gibi her yanını sardı. “Ben ya-ya-p-pabileceğimi sanmıyorum,” diye kekeleyi çıldır-mış gibi.

“Holyrood canavarı yenilgiyi kabul mu ediyor? Bir zamanlar

siperleri aşan kız mı bu?” diye dalga geçti. “Saraydaki arkadaşların ne der?”

Gururunu incitmeye çalışmasına sinirlenmişti. “Ne yaptığını gayet iyi biliyorum. İşe yaramayacak.”

Lachlan fazla masum bir ifadeyle omuz silkti. Yüzündeki ifade o kadar boştu ki, Flora neredeyse kahkaha atacaktı.

Neredeyse. Ayağından yalnızca birkaç santim ötede parlayan suya bakıncaya kadar.

“Suya bakma. Bana bak.”

Lachlan’ın dediğini yaparak, delici mavi gözlerinin derinliklerine baktı. *Tanrım, muhteşemdi.* O kadar çekiciydi ki Flora tüm ruhunun kıpırdandığını hissediyordu.

Dikkat dağıtması işe yaramıştı. Flora’nın nabızı yavaşladı ve göğsünü sıkıştıran his biraz da olsa geçti. Lachlan Flora’nın ellerini tutarak, onu yavaşça koya çekti.

Serin sular parmaklarına değer değmez Flora bilinçsizce geri çekildi.

Melodik bir Keltçe ile rahatlatıcı kelimeler mırıldandı, bakışlarındaki ve sesindeki güven Flora’ya ihtiyaç duyduğu cesareti veriyordu.

Göğüslerine kadar suyun içine girdiklerinde Flora titredi. Tüyleri diken diken olmuş, kollarındaki cılız tüyler havalanmıştı. Ürpermesi hoş bir serinliği olan sudan değil, damarlarına hücum eden korkudandı.

Flora’nın gerginliğini hisseden Lachlan, onu kendine iyice yaklaştırıp kollarıyla sıkıca sararak, kendi sıcaklığıyla bedenindeki ürpermeyi geçirmeye çalıştı.

“Çok güzel gidiyorsun, tatlım.”

Hiç de öyle hissetmiyordu halbuki; daha çok korkak bir kız gibiydi. Ama buraya kadar gelmişti.

“Seni suya biraz daha indireceğim. Hazır mısın?”

"Bu zaten yeterince derin değil mi?" Sesi fark edilecek derecede titriyordu.

"Daha derine gitmeyeceğiz, ama böyle durarak yüzmeyi öğrenemezsin. Kollarım daima senin etrafında olacak, tamam mı?"

Flora başıyla onayladı ve Lachlan onu yavaşça suya batırdı. Lachlan dizlerinin üstüne çöküp, su Flora'nın omuzlarının üstüne gelinceye kadar ona sarıldı. Onu, belinden ve göğsünden, ayakları yanda su yüzüne çıkacak şekilde tuttu. Boğucu karanlık, burnuna ve ağzına dolan suyu düşündükçe Flora kusacak gibi hissetti.

Bunu yapamazdı. Buradan çıkması gerekti.

Panik patlak vermişti ve Flora çılgınlar gibi çırpınarak kalkmaya çalışıyordu. Ama Lachlan'ın kolları onu sıkı sıkı tutuyordu.

"Bırak beni!" dedi Flora.

"Şşt..." dedi Lachlan hafif bir ses tonuyla. "Seni tutuyorum. Güvendesin."

Flora'nın gözleri yaşlarla doldu. Lachlan anlamıyordu. Ona şöyle bir bakınca – kaya gibiydi. Muhtemelen hayatında korku nedir hiç hissetmemişti. Bu çok küçük düşürücüydü. Flora, Lachlan'ın onu böyle görmesini istemiyordu.

Flora yüzünü, Lachlan'ın sıcak boynuna gömüp geniş omuzlarını kavradı; tüm bedeni titrerken, kaskatı gücü ona tutunacak dal oluyordu. Lachlan onu tutuyor, telaşını sırtında gezdirdiği eliyle dindirmeye çalışıyordu. Sonra Lachlan'ın eli yandan Flora'nın kalçasına doğru kaydı. Kasıklarına ve bacaklarının arasına. Dokunuşu tüy kadar hafif ve tahrik ediciydi. Flora'nın titremesi durdu. Bedeni yumuşayınca ve su bir kurşun havuzu gibi değil de, bir bulut gibi hafif ve serbest gelinceye kadar onu okşadı. Panik dinip, Flora, vücudundaki Lachlan'ın ellerinden başka bir şey düşünemez hale gelinceye kadar.

Birbirlerine çok yakındı, ağzı Flora'nınkinden yalnızca birkaç santim uzaklıktaydı. Lachlan'ın göğsüne, göğüslerinin nasıl yapıştığının gayet farkındaydı. Güçlü kaslarla arasında kalan yıpranmış kumaş çok da belirgin bir engel oluşturmuyordu.

Kıyafetleri artık tüm vücudunu sergileyecek kadar tenine yapışmış ve Lachlan'ın bakışlarından gizleyebileceği tek bir noktası kalmamıştı. Flora kendini bırakmamak için çaba gösteriyor olsa da, Lachlan her şeyin farkındaydı.

"Şimdi daha iyi mi?" diye mırıldandı Flora'nın kulağına, nefesinin sıcaklığıyla onu bir kez daha titreterek.

Kollarında çözülmekten başka bir şey istemiyordu. Bedeni sıcak ve halsizdi ama onun dokunuşlarıyla da tahrik olmuştu. Tam da Lachlan'ın istediği gibi. Onu gözleriyle süzdü. *Çapkın*. Ama teselli edecek bir şeyler de vardı. Yüzündeki gerginlik bir işaretse, Lachlan da etkilenmemiş değildi.

"Evet," diye cevapladı Flora. "Daha iyi. Öğretme yöntemin biraz alışılmadık ama etkili." Flora kollarında kıpırdandı, poposunda erkekliğinin sertliğini hissettiğine hiç şaşırmadı. Bu iyiydi, Lachlan da en az onun kadar tahrik olmuştu. "Ve tehlikeli."

Lachlan'ın parmakları Flora'nın sırtının kıvrımından aşağı doğru indi. Flora dokunuşunun daha sert olmasını beklemişti. "Evet," diye kabul etti Lachlan. "Çok tehlikeli."

Flora bu oyuna bir son vermenin iyi olacağını düşünerek, bakışlarını tekrar Lachlan'a çevirdi. "Sırada ne var?"

Bakışları hâlâ arzuyla parlıyordu. İnceden bir tehdit mi yoksa bir vaat mi sezmeliydi bundan, Flora bilemedi.

"Sıradaki kısmı kendi başına yapmalısın. Ağzını kapalı tutarak, çeneni, burnuna kadar suya sokmanı istiyorum. Burnundan nefes almaya devam edeceksin. Böyle." Lachlan nasıl olacağını gösterdi.

Flora'nın gözleri kocaman açıldı. Karşı çıkmak istedi ama

"Bu zaten yeterince derin değil mi?" Sesi fark edilecek derecede titriyordu.

"Daha derine gitmeyeceğiz, ama böyle durarak yüzmeyi öğrenemezsin. Kollarım daima senin etrafında olacak, tamam mı?"

Flora başıyla onayladı ve Lachlan onu yavaşça suya batırdı. Lachlan dizlerinin üstüne çöküp, su Flora'nın omuzlarının üstüne gelinceye kadar ona sarıldı. Onu, belinden ve göğsünden, ayakları yanda su yüzüne çıkacak şekilde tuttu. Boğucu karanlık, burnuna ve ağzına dolan suyu düşündükçe Flora kusacak gibi hissetti.

Bunu yapamazdı. Buradan çıkması gerekti.

Panik patlak vermişti ve Flora çılgınlar gibi çırpınarak kalkmaya çalışıyordu. Ama Lachlan'ın kolları onu sıkı sıkı tutuyordu.

"Bırak beni!" dedi Flora.

"Şşt..." dedi Lachlan hafif bir ses tonuyla. "Seni tutuyorum. Güvendesin."

Flora'nın gözleri yaşlarla doldu. Lachlan anlamıyordu. Ona şöyle bir bakınca – kaya gibiydi. Muhtemelen hayatında korku nedir hiç hissetmemişti. Bu çok küçük düşürücüydü. Flora, Lachlan'ın onu böyle görmesini istemiyordu.

Flora yüzünü, Lachlan'ın sıcak boynuna gömüp geniş omuzlarını kavradı; tüm bedeni titrerken, kaskatı gücü ona tutunacak dal oluyordu. Lachlan onu tutuyor, telaşını sırtında gezdirdiği eliyle dindirmeye çalışıyordu. Sonra Lachlan'ın eli yandan Flora'nın kalçasına doğru kaydı. Kasıklarına ve bacaklarının arasına. Dokunuşu tüy kadar hafif ve tahrik ediciydi. Flora'nın titremesi durdu. Bedeni yumuşayınca ve su bir kurşun havuzu gibi değil de, bir bulut gibi hafif ve serbest gelinceye kadar onu okşadı. Panik dinip, Flora, vücudundaki Lachlan'ın ellerinden başka bir şey düşünemez hale gelinceye kadar.

Birbirlerine çok yakındı, ağzı Flora'nınkinden yalnızca birkaç santim uzaklıktaydı. Lachlan'ın göğsüne, göğüslerinin nasıl yapıştığının gayet farkındaydı. Güçlü kaslarla arasında kalan yıpranmış kumaş çok da belirgin bir engel oluşturmuyordu.

Kıyafetleri artık tüm vücudunu sergileyecek kadar tenine yapışmış ve Lachlan'ın bakışlarından gizleyebileceği tek bir noktası kalmamıştı. Flora kendini bırakmamak için çaba gösteriyor olsa da, Lachlan her şeyin farkındaydı.

"Şimdi daha iyi mi?" diye mırıldandı Flora'nın kulağına, nefesinin sıcaklığıyla onu bir kez daha titreterek.

Kollarında çözülmekten başka bir şey istemiyordu. Bedeni sıcak ve halsizdi ama onun dokunuşlarıyla da tahrik olmuştu. Tam da Lachlan'ın istediği gibi. Onu gözleriyle süzdü. *Çapkın*. Ama teselli edecek bir şeyler de vardı. Yüzündeki gerginlik bir işaretse, Lachlan da etkilenmemiş değildi.

"Evet," diye cevapladı Flora. "Daha iyi. Öğretme yöntemin biraz alışılmadık ama etkili." Flora kollarında kıpırdandı, poposunda erkekliğinin sertliğini hissettiğine hiç şaşırmadı. Bu iyiydi, Lachlan da en az onun kadar tahrik olmuştu. "Ve tehlikeli."

Lachlan'ın parmakları Flora'nın sırtının kıvrımından aşağı doğru indi. Flora dokunuşunun daha sert olmasını beklemişti. "Evet," diye kabul etti Lachlan. "Çok tehlikeli."

Flora bu oyuna bir son vermenin iyi olacağını düşünerek, bakışlarını tekrar Lachlan'a çevirdi. "Sırada ne var?"

Bakışları hâlâ arzuyla parlıyordu. İnceden bir tehdit mi yoksa bir vaat mi sezmeliydi bundan, Flora bilemedi.

"Sıradaki kısmı kendi başına yapmalısın. Ağzını kapalı tutarak, çeneni, burnuna kadar suya sokmanı istiyorum. Burnundan nefes almaya devam edeceksin. Böyle." Lachlan nasıl olacağını gösterdi.

Flora'nın gözleri kocaman açıldı. Karşı çıkmak istedi ama

Lachlan haklıydı: Korkunun galip gelmesine izin verdiği sürece yüzmeyi asla öğrenemeyecek ve bu konuda hep zayıf kalacaktı.

Elbette bunu söylemek kolaydı. Üç kez denedi fakat her seferinde su ağzını kaplar kaplamaz, başını tekrar yüzeye çıkarıyordu.

Lachlan ellerinden tutup, ona cesaret verici sözler mırıldandı ama bir yararı yoktu.

Flora umutsuzca ona bakıp, "Boşuna uğraşıyoruz. Yapamıyorum," dedi.

Lachlan, parmağıyla Flora'nın çenesine dokundu ve kendisine bakmasını sağladı. "Korkunu bir günde yenemezsin. Kendine bu kadar zalim davranma. Şimdiden büyük ilerleme kaydettin."

"Seni hayal kırıklığına uğratmadım mı?" Flora dudağını ısırdı. "Yapılacak bir sürü işin varken sana bir öğrenci olarak epey zorluk çıkardım."

Geniş ve şehvetli dudakları miskin bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ona hiç yaşanmamış zevklerin sözünü veren istekli bir ağız. "Bana kalırsa tam tersi oldu. Önümüzdeki dersleri sabırsızlıkla bekliyorum. Senden..." Elini Flora'nın kalçasının kıvrımına indirerek, "daha zevkli bir öğrenci düşünemiyorum," dedi.

Flora'nın yanakları kızardı. "Bundan hoşlanıyorsun."

"Her dakikasından," diye kabul etti Lachlan gizlemeden. "Bir kez daha denemek ister misin?" Lachlan'ın ağzı birazcık daha yaklaştı. Flora yanağında nefesinin sıcak, baharat kokusunu hissetti. Ensesindeki ufak tüyler kalktı. Nabızı hızlandı ama korkudan değil. Tüm vücudu bir beklentiyle titredi. Her şeyi kabul edebilecek durumdaydı, Lachlan onu bir öpseydi.

"Aklında ne vardı?" dedi.

"Ufacık bir teneffüs daha."

Lachlan'ın buğulu sesi Flora'nın iliklerine işledi. Eli, göğsünün kıyısına kadar gelince titredi. Uzanıp, başparmağıyla okşayabilirdi.

Dokunuşuyla Flora'nın aklını başından alıyordu. Nazik okşamalarıyla. Tek düşünebildiği ağzında ağzı, bedenini saran elleri ve vücudunu alevlendiren muhteşem arsız duygular.

"Ağzıma odaklan."

Odaklanıyorum. Tanrım, başka bir şey düşünemiyorum ki. Neredeyse nefesindeki sıcak baharatlarının tadını alabiliyordu. Başıyla onayladığında bedeni arzudan kavruluyordu.

Lachlan'ın dudakları dudaklarına kapandı, o anda Flora'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Yavaşça, Flora'yı suyun altına daldırıp, tekrar çıkardı. Sadece bir anlıktı ama işe yaramıştı.

Lachlan öpmeyi bıraktı ve Flora gözlerini doğrudan onun gözlerine açtı. Flora'nın yüzü heyecanla aydınlandı. "Başardım!"

Lachlan da ona gülümsedi. "Başardın. Aferin. Çok yakında *Maighdean na Tuinne* gibi yüzersin."

Flora kollarını Lachlan'ın boynuna dolayarak, o muhteşem mavi gözlerinin içine baktı. Saçlarının kestane renginin derinliklerinde gizlenmiş altın ışıltıların güneşteki yansımalarına bayılıyordu. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedi yavaşça.

Lachlan, önünde durması için Flora'yı ayağa kaldırdı. Lachlan'ın arzusunun kanıtı, Flora'nın karnına dayanmıştı. Eli, göğsünü avuçlamak için yukarı kaydığında Flora'nın bedeni enfes bir sıcaklık dalgasıyla sarsıldı. Başparmağını göğüs ucuna sürüttüğünde, bacaklarının arası arzuyla kıvrandı. Sadece Lachlan'ın dokunuşuyla parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyordu.

"Öperek," dedi Lachlan, ağzı bir saç teli kadar uzağındaydı. "Bana bir öpücükle teşekkür edebilirsin."

Bir öpücük yeterli olmazdı Flora için. Bedeni onun dokunuşunu arzuluyordu. Onun sahipliğini. Tüm ihtiyatı rüzgara bırakmaya yetecek kadar. Nasıl bir risk aldığıının farkındaydı. Aslında bekareti onu yalnızca daha değerli bir evlilik ödülü haline geti-

Lachlan haklıydı: Korkunun galip gelmesine izin verdiği sürece yüzmeyi asla öğrenemeyecek ve bu konuda hep zayıf kalacaktı.

Elbette bunu söylemek kolaydı. Üç kez denedi fakat her seferinde su ağzını kaplar kaplamaz, başını tekrar yüzeye çıkarıyordu.

Lachlan ellerinden tutup, ona cesaret verici sözler mırıldandı ama bir yararı yoktu.

Flora umutsuzca ona bakıp, “Boşuna uğraşıyoruz. Yapamıyorum,” dedi.

Lachlan, parmağıyla Flora’nın çenesine dokundu ve kendisine bakmasını sağladı. “Korkunu bir günde yenemezsin. Kendine bu kadar zalim davranma. Şimdiden büyük ilerleme kaydettin.”

“Seni hayal kırıklığına uğratmadım mı?” Flora dudağını ısırdı. “Yapılacak bir sürü iş varken sana bir öğrenci olarak epey zorluk çıkardım.”

Geniş ve şehvetli dudakları miskin bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ona hiç yaşanmamış zevklerin sözünü veren istekli bir ağız. “Bana kalırsa tam tersi oldu. Önümüzdeki dersleri sabırsızlıkla bekliyorum. Senden...” Elini Flora’nın kalçasının kıvrımına indirerek, “daha zevkli bir öğrenci düşünemiyorum,” dedi.

Flora’nın yanakları kızardı. “Bundan hoşlanıyorsun.”

“Her dakikasından,” diye kabul etti Lachlan gizlemeden. “Bir kez daha denemek ister misin?” Lachlan’ın ağzı birazcık daha yaklaştı. Flora yanağında nefesinin sıcaklık, baharat kokusunu hissetti. Ensesindeki ufak tüyler kalktı. Nabızı hızlandı ama korkudan değil. Tüm vücudu bir beklentiyle titredi. Her şeyi kabul edebilecek durumdaydı, Lachlan onu bir öpseydi.

“Aklında ne vardı?” dedi.

“Ufacık bir teneffüs daha.”

Lachlan’ın buğulu sesi Flora’nın iliklerine işledi. Eli, göğsünün kıyısına kadar gelince titredi. Uzanıp, başparmağıyla okşayabilirdi.

Dokunuşuyla Flora’nın aklını başından alıyordu. Nazik okşamalarıyla. Tek düşünebildiği ağzında ağzı, bedenini saran elleri ve vücudunu alevlendiren muhteşem arsız duygular.

“Ağzıma odaklan.”

Odaklanıyorum. Tanrım, başka bir şey düşünemiyorum ki. Neredeyse nefesindeki sıcak baharatlarının tadını alabiliyordu. Başıyla onayladığında bedeni arzudan kavruluyordu.

Lachlan’ın dudakları dudaklarına kapandı, o anda Flora’nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Yavaşça, Flora’yı suyun altına daldırıp, tekrar çıkardı. Sadece bir anlıktı ama işe yaramıştı.

Lachlan öpmeyi bıraktı ve Flora gözlerini doğrudan onun gözlerine açtı. Flora’nın yüzü heyecanla aydınlandı. “Başardım!”

Lachlan da ona gülümsedi. “Başardın. Aferin. Çok yakında *Maighdean na Tuinne* gibi yüzersin.”

Flora kollarını Lachlan’ın boynuna dolayarak, o muhteşem mavi gözlerinin içine baktı. Saçlarının kestane renginin derinliklerinde gizlenmiş altın ışıltıların güneşteki yansımalarına bayılıyordu. “Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum,” dedi yavaşça.

Lachlan, önünde durması için Flora’yı ayağa kaldırdı. Lachlan’ın arzusunun kanıtı, Flora’nın karnına dayanmıştı. Eli, göğsünü avuçlamak için yukarı kaydıığında Flora’nın bedeni enfes bir sıcaklık dalgasıyla sarsıldı. Başparmağını göğüs ucuna sürtüğünde, bacaklarının arası arzuyla kıvrandı. Sadece Lachlan’ın dokunuşuyla parçalara ayrılıyormuş gibi hissediyordu.

“Öperek,” dedi Lachlan, ağzı bir saç teli kadar uzağındaydı. “Bana bir öpücükle teşekkür edebilirsin.”

Bir öpücük yeterli olmazdı Flora için. Bedeni onun dokunuşunu arzuluyordu. Onun sahipliğini. Tüm ihtiyatı rüzgara bırakmaya yetecek kadar. Nasıl bir risk aldığıının farkındaydı. Aslında bekareti onu yalnızca daha değerli bir evlilik ödülü haline geti-

riyordu. Hatta ondan kurtulması daha bile iyi olurdu. Ama Coll Lordu ile tanışmıyca kadar bunu feda etmeyi istediği bir adam olmamıştı.

Merakını uyandırarak zaten masumiyetini sekteye uğratmıştı. Lordun odasındaki o, bedenini okşadığı, ona güzel ve içinde fırtınalar koparan ana götürdüğü günden bu yana. Lachlan ne zaman bedenine dokunsa, onu karşı konulmaz derecede hassas hale getiriyordu. Onda derhal doyurulması gereken bir açlık uyandırıyor. Açlığı giderildiğinde belki doğru düzgün düşünebilirdi.

Flora hiçbir zaman olayların sonucunu düşünerek hareket eden biri olmamıştı. Lachlan'ı istiyordu ve ona sahip olmaktan Flora'yı alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Yatağında hissettiği yakınlığın zirvesinde olmak istiyordu. Bedenini bu adamla paylaşmanın sıcaklığını. İçinden bir ses Lachlan'ın ondan sakladığı bir şeyler olduğunu söylüyordu, ona açmadığı bir sır. Bu, ikisini birbirine yaklaştıracaktı; kim bilir belki o zaman Lachlan ona güvenirdi.

Flora parmak uçlarında yükselerek, kendini ona sundu. Daha önce hiçbir zaman bir erkeği baştan çıkarmaya çalışmadığından yalnızca içgüdüsel olarak hareket ediyordu. Dudaklarını usulca öperken, dilini dudağının kenarında baştan çıkarıcı bir şevkle gezdirirken, çenesindeki kirli sakala yanığının hafifçe sürterken. Bedenini bedenine belli belirsiz sürttü, kalçalarını erkekliliği etrafında daireler çizerek hareket ettirip, göğüs uçlarını Lachlan'ın çıplak göğsüne değdirdi. Mümkün olan her şekilde – kelimeleri kullanmadan – onu ne kadar arzuladığını anlattı.

Lachlan bir kaya kadar hareketsiz duruyordu, etkilenmemiş gibi. Ama Flora kalbinde kalbinin atışını hissedebiliyordu.

Flora geri çekilip, Lachlan'ın bakışlarında kopan fırtınayı izledi. "Bu kadarı yetecek mi?"

Lachlan'ın kendini tutmaya çalışırken boynunda atan damarı

görebiliyordu. "Evet." Lachlan'ın sesi gergin ve bitkin çıkıyordu. "Bu kadarı yeter."

Fakat Flora için yeterli değildi. Bir cesaretle, elini bedenlerinin arasına koyup, parmaklarını Lachlan'ın kaslarının keskin hatlarında gezdirdi; bileği, suyun yüzüne çıkmış erkekliliğinin ucuna sürtünyordu. "Emin misin?"

"Flora," dedi Lachlan dişlerinin arasından. Ama Flora bu uyarıyı duymazdan gelip, parmaklarını sıkıca erkekliliğinin etrafına doladı. Lachlan küfretti. Flora, bedenindeki gerginliği, omuzlarındaki kasılmayı, yanında duran kollarının büküldüğünü görebiliyordu. Flora kontrolü ele aldığını hissediyor, elinde böylesi güçlü bir erkekliliği tutmanın eşsiz hazzını yaşıyordu. Parmaklarıyla ona dokunduğunda daha bir cesaret gelmişti. Lachlan, Flora'nın onu keşfetmesine izin verdi ama Flora bunun ona neye mal olduğunu görebiliyordu. Lachlan'ın bedenindeki her bir kas, gerginlikle atıyordu. Sonunda onu hafifçe sıkıp, elini boylu boyunca gezdirdiğinde, Lachlan kontrolü kaybetti.

Flora'yı kendine çekip, serbest kalmak için an kollayan bir tutkuyla öptü; dilini ağzının içine sokup, en basit ifadeyle onu kendinin ilan etti. Uzun ve sert bir öpücüktü bu, daha gelecek olan erotik zevklerin ipucunu veren karanlık bir şehvetle.

Flora kendini bu adamın içinde gizlenen yoğunluğa bıraktı. Onda, kendi duygularının bir yansımasını görebiliyordu. Ona bu kadar cesurca dokunmasını sağlayan şey. Yalnızca açığa çıkmayı bekleyen vahşi, ilkel bir şehvet. Lachlan Maclean ile sevişmek saf ve güçlü olacaktı. Ve Flora ateşe atılan bir odun parçası gibi bu çekim karşısında direnemeyecek kadar çaresizdi.

Lachlan'ın ağzı Flora'nın boynunda, elleri göğüslerindeydi. Göğüslerini avuçlamıştı. Flora masum bir teslimiyetle ona kendini bırakana kadar göğüs uçlarını hafifçe sıkıştırdı. Ağzı boynundan aşağı inerken tenine sürtünen sakalı, Flora'yı çılgına çe-

viriyordu. Patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Lachlan'ın içinde sakladığı tüm ihtirası keşfetmek için sabırsızlanıyordu.

Elleri, Lachlan'ın sırtındaki kaslarda gezindi, dizginleri bırakmak için bekleyen gerginliği hissetti. Bacakları ona olan ihtiyacıyla güçsüzleşti.

Lachlan, Flora'nın gömleğini çözmüş, ağzı göğüslerinin uçlarını bulmuştu. Teni o kadar sıcaktı ki, Lachlan'ın kondurduğu her öpücük arkasında ateşli bir yol bırakıyordu. Dili göğüs ucunu okşamaya başladığında, ufak ve dairesel hareketler Flora'nın heyecanını arttırdı. Nihayet Lachlan göğsünü ağzına aldığı anda, Flora'nın dudaklarının arasından haz dolu bir ses çıktı. Lachlan onu daha sert emmeye başladığında sırtını yay gibi gerdi. Dili ve dişlerinin arasında hafifçe göğüs ucunu çekti. Flora kendini telaşla Lachlan'ın erkekliğine bastırdı. Bacaklarının arasında onu kucakladı. Ona özünü sundu.

Lachlan tehlike dolu derinlerden gelen bir sesle inledi. Flora'yı kendine bastırıyor, ağzı ve elleriyle onu alıyordu ama yetmiyordu. Flora daha fazla baskı istiyordu, her şeyin daha fazlasını. Üstünde Lachlan'ın ağırlığını istiyordu. Onu içinde istiyordu.

Lachlan'ın verebileceği her şeyi istiyordu.

Lachlan'ın nabızı kulaklarında atıyordu. Flora'nın içinde patlama arzusu dayanılmazdı. Kontrolünü kaybetmeye bu kadar yakın olduğu olmamıştı. Flora onu avucunun içine aldığı anda, tüm masumiyeti ve kusursuz hareketleriyle okşadığında hissettiği kadar tahrik olmamıştı. Boşalma arzusunu bastırmak için çabaladı ama tam olarak başarılı olamadı. Gelmemek için kendini tutarken karnı kasıldıysa da birkaç damla aktı.

Onu çıırılçıplak soyup, dili ve ağzıyla her noktasını okşamak istiyordu. Aklını başından alan, Flora masum dokunuşuydu. Azmiydi. Arzularını açıkça belli etmesiydi.

Şehvetin buğusu etrafını öylesine sarmıştı ki geri çekilmek için tüm benliğini seferber etti.

Flora ona kendini sunuyordu ve yapılabilecek en zor şey onu geri çevirmektir.

Bu ana kadar nerede durabileceğini bilmiyordu. Ama onuru, en azından Flora söz konusu olduğunda, tahmin ettiğinden daha kuvvetliydi. Argyll'in evlenmelerini ayarlamak için araya girdiği hakkındaki tüm gerçeği söyleme riskini göze alamayabilirdi ama onu baştan çıkarıp, bekaretini de almayacaktı. Flora onunla evlenmeyi kabul edene kadar olmazdı. Yalnızca çok bekleme için dua etti. Bedeni içinde tuttuğu arzuyla dolup taşıyordu. Kasıklarındaki doluluk acımayı çoktan geçmişti.

Flora'nın sudan korktuğunu düşünerek, onu sıkıca tutup geri çekti. "Durmamız gerek," dedi dişlerinin arasından. "Bekaretini almayacağım. Evlenmeden olmaz."

Flora'nın dudakları öpücük sonrası şiş ve kırmızı, gözleri tutkuyula buğuluydu. "Durmak istemiyorum."

Lachlan duyduklarına inanmaya cesaret edemedi, kalbi uzun bir süre sanki atmadı. Flora onunla evlenecekti. Flora'nın uçsuz bucaksız mavi gözlerinin içine baktı. "Sen ne dediğinin farkında mısın? Kendi özgür iradenle bana mı geliyorsun? Sonra seni evliliğe zorladığımı iddia etmeyeceksin?"

Lachlan'ın sesi sertti, onun ağzından duyuncaya kadar bu ihtimali düşünmek istemiyordu. Bunu hayattaki her şeyden çok istiyordu.

"Sonuçların farkındayım." Lachlan'a doğru bir adım attı ve elini sıkıca göğsüne bastırdı. "Seni istiyorum."

Lachlan kanının hızlandığını hissetti, son gücüyle bir titredi. Flora'nın elini tutup, ağzına götürdü. Dudaklarını, ıslak parmaklarına bastırdı. "Geri dönüşü olmayacak. Bana kendini verirsen, her şeyini isterim."

Flora'nın gözlerinden bir anlık tereddüt geçti ama başıyla onayladı.

Tüm bedenini büyük bir mutluluk kapladı. Bu an sonsuza dek hafızasında kalacaktı. Bu güzel ve sofistike kadının kendini ona veriş. Göğsünde kocaman bir top hissetti. İçinde biriken duyguların gücü benliğini ele geçirmişti.

Flora'yı kollarının arasında kaldırıp, kıyıya taşıdı. Tanrım, bu anı onun için mükemmel kılacaktı. Flora'nın ona verdiğinin karşısında, daha azını veremezdi.

Sanki Flora dünyadaki en değerli hazineymişçesine onu özenle tartanın üstüne bıraktı.

Flora'nın tereddüdünü ve artık her şey kabullendiği için git-tikçe artan utancını hissetti.

Üzerine eğilip, çenesini tutarak, dudaklarına şefkat dolu bir öpücük kondurdu. "Paylaşacaklarımızda utanılacak bir şey yok, Flora."

Flora çekingen bir ifade ile başıyla onaylayıp, ellerini Lachlan'ın boynuna dolayarak, dudaklarını dudaklarına bastırdı.

Lachlan, Flora'yı adeta içti. Dilini ağzına götürerek, parmaklarıyla boynunun kadife yumuşaklığını okşarken, yavaşça daireler çizip en derin kuytularına daldı.

Flora'nın dili onun diliyle bütünleşmiş, hareketlerine karşılık vererek, Lachlan'ın yavaş davranma niyetlerinin paramparça eden telaşlı, ufak sesler çıkardı.

Elleri Flora'nın üzerindeydi. Göğüslerinin ağırlığını avuçlayıp, dolgunluğunu sıkıştırarak, diliyle sevişmelerinin yavaş temposuna ayak uydurdu.

Flora'nın bedeni alev alev, göğüs uçları gergin ve sertti. Lachlan parmaklarıyla, Flora'nın sırtı gerilip, ihtiyacı belirgin hale gelinceye kadar sıkıştırdı.

Lachlan öpücüğü yarıda keserek, ellerini gömleğinin ıslak

kumaşının altından sokarak, göğüslerini açmak için kaldırdı. Kursesuzluğu karşısında nefesi kesildi. Beli, hızla nefes alıp verdikçe inip kalkan kadınsı kıvrımlarının yanında düz ve incedi.

"Tanrım, çok güzelsin." Flora utangaç bir ifadeyle bakışlarını kaçırdı ama Lachlan yüzünü tekrar kendine çevirdi. "Benden saklama. Bunun için çok bekledim. Bu kez çıplak bedeninin her köşesinin tadını çıkaracağım."

Eğilip, hassas, pembe uçlara birer öpücük kondurup, gömleğini başının üzerinden çıkarmasına yardım etti. Sıra dar pantolonuna gelmişti. Ustaca hareketlerle ıslak düğümü çözüp, ellerini kalçasından aşağı kaydırды. Gözüne o kadar ufak görünüyordu ki neredeyse elleriyle onu çevirebilirdi.

Islak yünü bacaklarından aşağı yavaşça indirirken Flora nefesini tuttu.

Lachlan kendi pantolonunu da çıkarıp, onu çıplı çıplak sarmalamaktan başka bir şey istemiyordu. Ama henüz zamanı gelmemişti. Onu korkutmak istemiyordu.

Lachlan nefesini tutup, bakışlarını Flora'nın çıplaklığında gezdirdi. Güneş tenine altın rengi bir sıcaklık yayıyordu. Saçları kurumaya başlamıştı ve başının üzerinde altın bir taç gibi parlıyordu. Ellerini vücudunda gezdirip, pürüzsüz teninin her noktasını hafızasına kazıdı.

Flora huzursuzca kıpırdandı ve Lachlan'ın eli seremoniden okşamaya geçti. Flora'nın göğüslerini okşayıp, yüzünü arasına gömerek, teninin tatlı çiçeksi kokusunu içine çekti.

Kollarının arasında öyle tatlı kıpırdanıyor ve zevk almak için kendini kasiyordu ki Lachlan gülüp, sabretmesi için mırıldandı.

En sonunda, göğsünün ucunu ağzına alıp, Flora sırtını ellerinde parçalara ayrılacak kadar telaşla gerinceye kadar emdi.

Flora'nın dağılmaya ne kadar yakın olduğunun farkındaydı. Böyle karşılık verebileceğini hiç tahmin edemezdi. Derin şehvetini.

Kendi açlığına aldırmayarak yavaş hareket etti. Sadece göğüslerini emerek ona verdiği hazzın tadını çıkardı.

Ona dokunduğunda ne olacaktı?

Elini, düz karnından aşağı indirip, bacak arasını avuçladı. Flora öyle bir zevkle çığlık attı ki Lachlan'ın erkekliği onun kalçasına dayandı. O kadar sertleşmişti ki pantolonunun nemli kuşağında acı çekerek geriliyordu.

Flora'nın kalçaları ona dayanmışken, kasıklarına hücum eden sıcak baskıyı kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Flora'nın içine girip, nemli sıcaklığının onu dar bir eldiven gibi sarması için can atıyordu. Flora'nın içine bir parmağını soktu. Karşılığı, tatlı bir ıslaklık oldu. Flora'yı tekrar öpüp, parmağıyla özünü ararken dilini ağzına soktu. Flora kendini ona bastırıp, göğüslerini onun çıplak göğsüne dayadı. Tempoya ayak uydurmak için kalçalarını kaldırdı.

Tanrım, gelecekti. Flora onu öldürüyordu. Ağzını çenesinden aşağı, boynuna oradan kadife gibi yumuşak karnından aşağı bacaklarının arasına gelinceye kadar götürdü.

Teni sevişmelerinden alev alev ve pembeydi. Göğsünde keskin bir darbe hissederek, onu hep böyle hatırlayacağını düşündü. Daha önce hiç bu kadar güzel görünmemişti. Flora ona aitti.

Bitkin bir ifadeyle Lachlan'a baktı. Ne yapmak üzere olduğunu bilmiyordu ama muhtemelen tahmin ediyordu. "Ne..."

"Her şeyin, Flora," diye hatırlattı. "Her şeyini istiyorum." Dilini, tadına bakmak için çıkarırken bakışlarını Flora'nın bakışlarından ayırmadı. Hayatının en karanlık anıydı bu. Gözlerine bakarak, hayretini görerek, dilinde tadını alarak ve bedeninin ıslak bir zevkle titrediğini hissederek.

Flora'nın yapmak üzere olduğu tüm itirazlar, Lachlan poposunu kavrayıp, onu tamamen ağız hizasına kaldırarak dilini içine kaydırığında yok oldu.

Flora'nın inlediğini duydu, titreyişini hissetti ve bedeninin Lachlan'ın verdiği hazzı teslim oluşunu izledi. Dili ve ağzının yetenekli hareketleriyle son utangaçlık perdesinin de kalktığını gördü.

Flora direndi. Bu şekilde tamamen teslim olmak istemiyordu. Kontrolü kaybetmek istemiyordu. Ama Lachlan acımasızdı – onu zirveye çıkarıyor ve zorluyordu. Lachlan onu yalayıp, ısırp, emerken tahrik edici kelimeler dökülüyordu ağzından. Kasılıyordu. Zirvesinin tatlı spazmlarını yaşıyordu. Flora boşalmanın gücüyle gerilip, çığlık attı, Lachlan'ın aç ağzına doğru atıyordu.

Bu kadarı yetmezdi. Lachlan ikinci kez boşalmasını sağladı. Önce dudaklarıyla zevk noktasını bulup, emerek, tekrar parmağını sokarak daha kendini toparlayamadan bir kez daha gelene kadar devam etti.

Yumuk, sıcacık ve nihayet Lachlan için hazırды.

Erkekliği iyice kasılmıştı. Daha fazla bekleyemezdi. Hızla pantolonu çözüp, çıkardı.

Flora ölmüş de cennete gelmiş gibiydi. İki kez. Bu kadar muhteşem bir şeyi hayal bile edemezdi. Yavaşça rüyadan uyanıp, yanındaki çıplak adamın farkına vardı.

Kendini tutamayarak, meraklı bir bakış attı. Algılamaya başladığında gözleri kocaman açıldı. Pantolonunu çıkarmıştı ve Flora'nın düşündüğünden bile daha etkileyiciydi.

Gerçi ne düşündüğünü o da bilmiyordu ama gerçeğin yanından bile geçmeyeceği aşıkardı. Elbette ona dokunduğunda ne kadar büyük olduğunu fark etmişti. Ama kendi gözleriyle görmesi farklıydı. Arzusu yoğun ama aynı zamanda tehditkardı. Bir an cesareti kırıldı. Lachlan'ın ne yapmayı planladığını biliyordu ama nasıl olacağını tam olarak kestiremiyordu.

Onun boyutunda bir adamla nasıl birleşebilirdi? Uzunluğu ve genişliğini düşününce.

“Merak etme, tatlım, bedenin esneyecek,” dedi Lachlan korkutucu bir saptamayla. Sanki aklını okumuş gibiydi. “Sadece bir an canın yanacak o kadar.”

Flora başıyla onayladı ama yine de ona pek inanmadı.

“Dokun bana, Flora,” diye fısıldadı, sesi arzuyla buğulu çıkıyordu. “Daha önce yaptığım gibi.”

Flora elini kaldırıp, karnının sert kasları altından parmaklarını geçirerek, ucuna dokundu.

Lachlan bariz bir acı içinde sıçradı. Flora tam elini çekecekti ki Lachlan başını salladı. “Bırakma. Güzel bir his. Çok güzel.”

Flora’nın bedenini sıcak bir his sardı ve Lachlan’a tekrar dokundu, bu kez onu tümüyle eline aldı. Kalınlığı karşısında parmakları zor kapanıyordu. Sert erkekliğinin yumuşak hissi inanılmazdı. Sanki çelik bir sütunun üstüne geçirilmiş kadife bir kumaş gibi.

Flora’nın dokunuşuyla Lachlan inledi. Flora, Lachlan’ın bedeninden arzusunun geçişini izlerken o da çenesini sıkıp, gözlerini kapatıyordu.

Parmaklarıyla Lachlan’ı keşfedip, her dokunuşunun onu zevkin doruklarına götürmesinin tadını çıkardı. Parmak ucuyla dibine doğru uzanıp, ucundan damlayan sıvıyı merak ederek yumuşak başının üstüne baş parmağını sürttü.

Lachlan küfredip, Flora’nın elini uzaklaştırdı. Tutkuyla öpmek üzere başını eğdi. Lachlan parmağını tekrar soktuğunda, Flora ateşin, arzusunun artışı hissetti.

Bu kadar ağır ilerlemek için Lachlan’ın ne kadar uğraştığının farkındaydı. Onun boşalması da Flora’nınki gibi olacaksa içinde tatmine ulaşmayı bekleyen içgüdüleri yalnızca tahmin edebiliyordu. Lachlan’a duyduğu arzuyla az kalsın aklını kaybediyordu.

Bedenini sarsan güçlü arzulardan başka hiçbir şeyi umursamamıştı.

Tanrım, Lachlan’ın ağzı en mahrem yerlerinde dolanmıştı. Ve bu muhteşem bir histi.

Lachlan ellerini Flora’nın omuzlarına koyduğu anda geniş göğsünün gölgesi sahiplenircesine Flora’nın üzerine düştü. Kollarındaki ve omuzlarındaki kaslar iyiden iyiye gerilmişti. Flora elini sırtında gezdirerek teninin ateşi ile bedeninin sertliğinin tadını çıkardı.

Lachlan Flora’nın bacaklarının arasına geçip, yavaşça içine girmeye başladı. İçine girdiği her santimde onu biraz daha itiyordu. Dünyadaki en tuhaf arzu bu olmalıydı. Flora da bir yandan esnemişti; kendini ona ait hissediyordu.

Lachlan’ın yüz ifadesi gergin ve sertti. Yavaş yavaş içine girerken Flora’nın gözlerinden gözlerini ayırmadı.

Flora’nın canı yanmaya başlıyordu. Bedeni gerildi. Lachlan yanılmıştı. Flora bunu yapamazdı. Lachlan içine sığmazdı.

Belki de bu hiç iyi bir fikir değildi.

Lachlan onun ani endişelerini hissetti. “Sadece bir dakika, Flora.” Flora’nın gözlerinin içine baktı. “Bana güven.”

Gözleri birbirlerine kenetlendiği anda aralarında çok yoğun bir şeyler oldu. Flora başıyla onayladı, konuşamayacak kadar etkilenmişti. Lachlan biraz daha derine inerken Flora’dan bakışlarını ayırmadı.

Flora’nın kalbi sıkıştı. Anın yoğunluğu kısa bir süreliğine acıyı engellemişti. En sonunda, ani bir hareketle Lachlan içine girdi – o kadar derindeydi ki Flora, sanki kalbine dokunmuş gibi hissetmişti.

Flora acının keskinliğiyle ürküp, onu itmemek için kendini zor tuttu. Lachlan hareketsiz durarak, Flora’nın bedeninin bu işgale alışması için zaman verdi.

Flora'yı öylesine şefkat ve duygu yüklü öptü ki acı tamamen yok olmuştu.

Lachlan tekrar hareket etmeye başladığındaysa Flora bedenini sarsan muhteşem şehvetten başka bir şey düşünemez olmuştu.

Lachlan yavaşça başlayıp, her anın tadını çıkarabilmesi için ahenkli bir tempoyla Flora'nın içine girip çıktı. Her darbe bir okşayış gibiydi. Kalbe hitap eden bir şefkatle sevişiyordu ki bu kaba, devasa Highlandlı'dan böyle bir hareketi görmek çok daha şaşırtıcı oluyordu. Bunu asla hayal edemezdi.

Ama bir süre sonra yetmedi. Lachlan'ın kendini tuttuğunu biliyordu ve tıpkı onun gibi Flora da her şeyi istiyordu.

Lachlan'ın öğrettiği gibi onu daha sert öptü. Sonra bacaklarını bacaklarına dolayıp, kalçasını kaldırdığında Lachlan sırtını kasti.

Lachlan'ın gidip gelmelerinin zevkini çıkardı, işe yaradığını biliyordu. Lachlan'ın kaba elleri Flora'nın bedeninde, sertleşmiş nasırlarına rağmen, göğüslerini sıktıkça eşsiz bir haz duyuyordu. Lachlan'ın hakimiyeti giderek azalıyordu. İhtirastan aklını kaçırarak gibiydi. Ve bu ihtiras onun içindi.

Her şey vahşi, saf ve son derece kusursuzdu. Flora'nın içine daha sert girmeye başlamıştı. Bu yoğunluk Flora'yı derinden sarstı. İçindeki baskı arttıkça çok daha güçlü ve derin bir arzu duyuyordu.

Flora, cam gibi binlerce parçaya ayrılmaya başladığını hissetti. O anda şaşırtıcı bir şekilde Lachlan da aynı durumdaydı. Son bir itmeyle Flora'nın içine girip, boşalmanın gücü bedenini terk ederken haykırdı.

Sonra da Flora'nın üstüne yığıldı. Ama Flora'nın bedeni o kadar zayıf düşmüştü ki üstüne yüklenen ağırlığı fark etmedi bile.

Lachlan yana yuvarlandı ve bir süre sessiz kaldı, Flora bir an onun uyuyakaldığını sandı.

Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Bedenleri her şeyi söylemiş benziyordu.

Lachlan, Flora'nın saçından bir bukle alıp, parmak uçlarından geçirdi. Bir anda neler olduğunu farkına vardığında yanaklarının yanmaya başladığını hissetti. Tuhaf bir kırılganlık vardı üzerinde ama ona bakacak cesareti yoktu. Bu bakışın neleri açığa çıkaracağından emin değildi.

"Yasaklar okunabildiği zaman evlenmiş olacağız."

BÖLÜM 13

“Ne?” diye sordu Flora, kızarmış yüzünden hayreti okuyordu.

Lachlan, Flora’nın yüzüne bakabilmek için dirseğinin üzerinden kalktı. Bir tutam saç alnına dökülürken Flora’nın kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Lachlan insanın aklını başından alacak kadar yakışıklı ve güçlüydü. Kaşlarının arasında incecik bir çatılma olsa da yıpranmış yüzü bir an olsun rahatlamıştı. “Evliliğimiz, elbette. Anlaştığımız gibi.”

Lachlan’ın sözlerini hatırlayınca, Flora onun anlaşma kabul şeklini nasıl yorumlamış olabileceğini anladı.

Cevap gelmeyince Lachlan ekledi, “Sanırım teklif gibi bir şey olmadı.” Etkileyici bir yoğunlukla Flora’nın gözlerinin içine baktı, sahiplenen ama şefkat dolu bir bakıştı bu. Nefesinin tıkanmasına neden olan bir bakış. Flora’nın elini ağzına götürüp, parmaklarına ufacık bir öpücük kondurdu. “Flora MacLeod, karım olarak beni onurlandırır mısın?”

Flora, bir anlık mutluluk refleksine hakim olamadı. Kısa süreliğine de olsa etkilenmişti ama hemen karşı koymaya çalıştı ama bu kaba Highlandlı’ya karşı duygularını inkar edemezdi.

Evlenmeyi hayal ettiği bir tip olmasa da ne kadar çekici bir erkek olduğu ortadaydı.

Ciddi görünüyordu ama her şey görüldüğü gibi olmuyordu; bundan emindi. Lachlan onu istiyordu, Flora keşke *nedenini* bilebilseydi. Annesinin uyarıları ve Lord Murray ile olanlar Flora’ya dikkatli hareket etmeye zorluyordu.

Güçlkle yutkundu, boğazı aniden kurumuştı. “Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Evet, uygun kelime olabilir.”

Sesinde belli belirsiz bir gerginlik gizliydi. Flora, Lachlan’ın yüzünü dikkatle inceledi, aklından geçenleri okuyabilmeyi istedi. Sabırla Flora’nın cevabını bekler gibi görünmeye çalışıyordu ama kesinlikle sabırlı değildi. Gergindi, fazla hareketsiz duruyordu ama Flora’nın aksini düşünmesini istiyordu. “Evlilik neden senin için bu kadar önemli?”

“Bekaretini aldım. Sormaya ihtiyacın olduğunu sanmıyorum.”

Ama ihtiyacı vardı. Ve Lachlan’ın cevabı acı verecek kadar onu hüsrana uğratmıştı. Ondan hoşlandığına dair tek bir kelime etmemişti, hele Flora’nın belki de gizlice beklediği ilan-ı aşkın adı bile geçmiyordu. Flora bir an karşısındakinin yenilmez Highland savaçsısı değil, gururunu okşayacak bir saraylı olmasını diledi. Ne beklediğini kendi de bilmiyordu ama bundan fazlası olduğu kesindi.

Buruk bir gülümsemeyle hüsrânını gizledi. “Bunun için benimle evlenmene gerek yok.”

Lachlan başını çekti ve yalnızca birkaç dakika önce ifadesini kaplayan mutluluğun yerini öfke kapladı. “Onurum bunu gerektirir.”

Onur. Bu hafif darbe Flora’ya çok güçlü geldi. “Hepsi bu kadar mı?” diye sordu sessizce. “Benimle evlenmek istemenin tek sebebi bu mu?”

Lachlan gözlerini kırptırdı ve uzun bir süre tereddüt etti. “Daha önce senden hoşlandığımı söylemiştim.”

Rahatlatıcı bir dokunuşla parmağını onun çenesinden geçirdi ama Flora başını diğer tarafa çevirdi.

Bana güvenmiyor, diye düşündü. Hem belki ben de ona tamamen güvenmiyorum. Ne geleceğini riske atmak istiyordu, ne de kalbinin kırılmasına izin verecekti Flora.

Az önce kendilerini hiç dizginlemeden paylaştıkları bağı düşündü. “Hayır,” dedi ifadesiz bir tonla. “Seninle evlenmeyeceğim.”

Lachlan’ın gözleri ani bir öfkeyle parlamış ve duydukları karşısında şaşkına dönmüştü. “Ama kabul etmiştin.”

Flora çenesini kaldırdı. “Öyle bir şey yapmadım. Sen bana sonuçların farkında olup olmadığımı sordun. Farkındaydım ve hâlâ farkındayım.”

“Kendini bana verdin.” Delici mavi gözlerindeki sertlik iliklerine kadar işledi. “Bekaretin bozuldu.”

Flora bu kelimedden ilk kez bu kadar rahatsızlık duyuyordu. Az önce paylaştıkları her şeyi mahvetmişti. “Öyle olması beni bir eş bulmaktan alıkoymaz. Zaten umurumda da değil.”

Gözlerindeki öfke giderek büyüyordu. Çenesini okşayan parmaklar durdu ve onu sıkıca tuttu. “Beni kendi amaçların için kullandın yani, Flora?” Sesi yanıltacak kadar sakindi ama daha önce hiçbir şey bu kadar tehlikeli gelmemişti. “Belki de bu şekilde gelin olarak daha az talep göreceğinin hesabını yaptın?”

Bunu aklından geçirdiğini inkar edemezdi ama ona kendini yalnızca bunun için verdiği de doğru değildi. Flora başını iki yana salladı. “Niyetim bu değildi. Senin beni kendi amaçların için kullandığından daha çok olmadığı kesin.” Lachlan kıpırdamadan durdu. Tepkisini gizleyebilirdi ama bir tepkisi olduğu gerçektir.

Reddettiği için gururu mu incinmişti yoksa başka bir şeyler mi vardı? Onu incitmek istemiyordu ama Lachlan’ın onu istemesinin sebebinin görüldüğü gibi olduğundan emin olmaya ihtiyacı vardı – ki şimdiye kadar kanıtlamayı başaramamıştı. Ama az önce aralarında geçenlerin de hiç yaşanmadığını söylemek imkansızdı. Beklenmedik bir şüpheyile kaybetmek istemediği bir büyü.

Yüzünü tutan elin bileğini kavrayıp, dudaklarına sıcak bir öpücük kondurmak için uzandı. “Lütfen, kızma. Bu yanlış anlaşılmanın az önce aramızda geçen güzelliği mahvetmesini istemiyorum. Şerefine zeval gelmedi. Buraya gönüllü bir şekilde sonuçların tamamıyla farkında olarak geldim. Sorsan, yine aynı şeyi yaparım.”

* * *

Lachlan inanamıyordu. *Flora’nın aklından ne geçiyordu böyle?* Onu metresi olarak değil, karısı olarak istiyordu. Flora’nın reddiyle ortaya çıkan öfke ve gazabı içine atmıştı.

Onu basit bir eşya olarak mı görüyordu, sevişecek kadar iyi ama evlenecek kadar saf olmayan bir erkek? Daha önce hiçbir kadına evlenme teklifinde bulunmamıştı. Ve hiçbir zaman da reddedilmeyi beklememişti ki tahmin edebileceğinden çok daha fazla canı yanmıştı. Böyle kendi rızasıyla ona gelince hayatındaki en muhteşem birleşme olmuştu. Flora ile sevişmek hayatında tecrübe ettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Derin. Saf. Güçlü. Radikal.

Sanki eksikliğinin hiç farkında olmadan hayatı boyunca bu anı beklemişti. Ve şimdi tam onu bulmuşken elbette gitmesine izin vermeyecekti. Savaşmadan asla. Flora ona aitti, yalnızca henüz farkında değildi.

Sevişmişlerdi; Flora ona bekaretini vermişti ve bu yüzden kendiyile evlenmesini beklemeye sonuna kadar hakkı vardı. Nor-

mal şartlar altında Flora'nın başka şansı olmazdı. Ama şimdi bile Rory'nin, Flora'yı evlenmeye zorlayacağına dair şüpheleri vardı. O da aralarında zoraki bir evlilik olsun istemezdi – en azından onu ikna edebilme şansı varken.

Lachlan'ın niyeti de tam olarak buydu.

Parmağını Flora'nın köprücük kemiği üzerinde gezdirip, çıplak göğsünün dolgun ucuna indirdi. Flora'nın göğüs ucu hemen sertleşiverdi. Farklı geçmişleri olsa da önemli olan bir noktada hemfikir olduklarını Lachlan kanıtlatabilirdi.

“Başka kimse böyle hissetmeni sağlayamaz.”

Flora ürkek bir edayla baktı; parmakları karnının kadifemsi yumuşaklığından kasıklarına doğru giderken bedeni arzuyu kıvranıyordu. Islanmış ve yumuşamıştı; kalçalarını hafifçe bastırarak Lachlan'ın dokunuşuna karşılık veriyordu. Gözlerini kapatıp kendini anın coşkusuna bıraktı.

Flora'nın verdiği karşılıkla Lachlan'ın heyecanı da katlanarak artıyordu. Üzerine eğilerek dudaklarına sert bir öpücük konurup, parmağını nemli sıcaklığına daldırdı. Bedeni, Flora'nın kıvraklığıyla bütünleşmişken bir an durdu.

Flora zevk almaya devam ederken onu birdenbire durduran şeyin ne olduğunu merak ederek gözlerini araladı.

Ama eğer Lachlan'ın beklemesi gerekiyorsa, Flora da beklemeliydi. “Tekrar olmaz, Flora. Eşim olmayı kabul edene kadar seninle sevişmeyeceğim.”

Flora'nın gözleri öfkeyle parladı. “Bu çok çirkin bir oyundu.”

Lachlan inkar etmeyerek omuz silkti. “Şu anda seninle birlikte olurum. Yeter ki o kelimeyi söyle ve sana dayanabileceğinden daha fazla zevk vereyim.”

Flora arkasını döndü, uzun sarı saçları, altın renginde ipeksi bir peçe gibi Lachlan'ın tartanının üzerine serpilmişti. Flora'yı

öyle çok istiyordu ki canı acıyordu. Onu reddetmesi içini burkuyordu. Tıpkı diğer bir ihtimal gibi.

Flora'nın çenesinden tutup, yüzünü kendine çevirdi. “Peki ya çocuk olursa, Flora?” dedi, sesi yanıltıcı derecede tepkisizdi. “O sonuç ne olacak?”

Flora'dan ufak bir şaşkınlık sesi çıktı. Bilinçsizce, elleri çıplak karnına gitti.

“Görüntüye göre tüm ihtimalleri düşünmemişsin.”

“Bu i-ihtimalin çok ufak olduğundan eminim,” diyerek kekeledi.

“Çocuk olursa, benimle evleneceksin. Kilisenin kapısına seni sürüklemek zorunda kalsam bile. Anlıyor musun?” Lachlan'ın sesindeki sertlik, söylediklerinde gayet ciddi olduğunun işaretiydi.

Flora gözlerini kocaman açarak, başını iki yana salladı.

Lachlan ayağa kalkıp üstünü giyindi ve bir kez olsun Flora'ya bakmadan, dönmek üzere atları hazırlamaya gitti. Aslında başka bir kelime etmeye cesareti yoktu. Hâlâ Flora'nın reddi yüzünden fazlasıyla öfkeliydi.

Ama onun elini ayağını bağlayan tek duygu öfke değildi. Flora ölümün kıyısından döndüğünde verdiği tepki onu uyarmış olmalıydı ve şimdi bir de bedenini ona sunmuşken... Geri dönülmez bir noktadaydı.

Aslında bu durumda olması gerektiği kadar akli dağınık değildi. Hatta hiç değildi.

Lachlan parmaklarını saçlarının arasından geçirirken böylesi basit bir planın nasıl bu kadar karmaşık bir hal aldığını düşündü. İki ay önce kötü bir pazarlık yapmış olabileceğini düşünmüştü. Argyll'in çok kolay kabul ettiğini düşündüğünü hatırladı, şimdiyse sebebini anlıyordu. Flora MacLeod tam bir baş belasıydı. Ama bu kadar fazla olacağını tahmin etmemişti. Ya da bu belanın kendini bu kadar kişisel olarak etkileyeceğini düşünmemişti.

Flora'nın duygularını, Lachlan'ın işleriyle dengelemek hiç kolay değildi.

Atları hazırlamayı bitirip arkasını döndüğünde Flora üstünü giyinmiş vaziyetteydi. Tartanı katlanmış ve yiyeceklerden arta kalanlar toplanmıştı. On beş dakika kadar önce yaşanan her şeyin izi kaybolmuştu.

"Hazır mısın?" diye sordu Lachlan.

Flora başıyla onaylayarak ona tereddütle baktı. "Hâlâ çok kızgın mısın?"

Kızgındı ama yalnızca Flora'ya değil. Durum kontrolünden çıktığı için. Seviştiklerinde Flora'nın onunla evlenmeyi kabul edeceğini düşünerek hata etmişti. Flora'dan hoşlandığını kabul etmişti ama yeterli olmamıştı. Flora daha fazlasını istiyordu. Verebileceğinden daha fazlasını. Lachlan bir liderdi ve sorumluluklarını yerine getirmek zorundaydı – ona güvenen çok fazla insan vardı.

Flora'ya sadece bakmak ve yüzündeki kırılganlığı görmek kalbini sızlatıyordu – ve de vicdanını.

Flora'yı kollarının arasına çekip, şişmiş dudaklarına şefkat dolu bir öpücük kondurdu. Daha ileriye gitmek için hazırды ama tehlikenin fazlasıyla farkındaydı – aralarındaki ateşin ne kadar çabuk kontrolden çıktığını biliyordu.

Dudaklarını dudaklarından çekerek, şaşkın gözlerine ona baktı. "Ben 'hayır'ı cevap olarak kabul etmeye alışkın değilim, Flora. Seni uyarayım, evet demen için seni ikna edeceğim." Ağzını kulağının dibine götürerek, tatlı kulak memesini hafifçe ısırdı ve yavaşça nefesini vererek Flora'nın kollarının arasında titremesini hissetti. "Bedeli ne olursa olsun," diye fısıldadı. Elini göğsüne götürerek, başparmağını elbisesinin kumaşına sürttü. Flora'nın bedeni kollarında yumuşayarak, bu şehvet dolu hareket karşısında kendini bıraktı.

Lachlan'ın erkekliği sertleşmiş ve vücudunu yeniden alev sarmıştı. Yalnızca bedeninin karşılık vermesini değil, Flora'yı da istiyordu. Kalbini istiyordu. Onu kendine öylesine bağlamak istiyordu ki hiçbir şey, gerçekler bile onları birbirinden ayırmazın. "Ben sabırlı bir adam değilim, tatlım. Beni fazla bekletme."

BÖLÜM 14

Flora'nın direnci kırılmak üzereydi. Lachlan Maclean sözüne sadıktı. Peri Gölü'nden döndüklerinden bu yana geçen birkaç gün içinde, Flora'yı arzudan çıldırtmak için elinden geleni yapar gibi bir hali vardı.

Flora'ya dokunmak, onun yakınına sokulmak ve kulağına bir şeyler fısıldamak için eline geçen her fırsatı değerlendiriyordu. Fısıldarken dudakları acı verecek kadar yakın oluyordu ama hiçbir zaman yeterince yakın değildi.

Bir de üstüne Lachlan'ın ona yaptıklarını zihninden atamıyordu. Bu öyle bir ihtirastı ki bir kez ortaya çıktı mı özgür kalmak istiyordu. Lachlan'ın dudaklarının dudaklarına kenetlenişi, oradan göğsüne kayışı... düşüncesi bile içini ısıtmaya yetiyordu. *Orasından* öptüğüne inanamıyordu, arkasından gelen duygu selini de unutamıyordu. Daha önce hiç böyle bir zevk duymamıştı ta ki Lachlan içine girip orayı dolduruncaya kadar...

Lachlan tecrübesini kullanıyor, ona neler yapabileceğini gösteriyordu. Yalnızca hayal edebileceği zevki ucundan da olsa gösteriyor, Flora bu zevki yaşamak için sabırsızlanıyordu. Sadece gergin değil her an patlayacakmış gibiydi.

Tek kurtuluşu sabahları Mary ve Gilly ile işledikleri derslerdi.

Yalnızca o dersler sırasında Lachlan baştan çıkarma çalışmalarına ara veriyordu.

Flora içini çekti, geçici huzurunun sona ermek üzere olduğunu farkındaydı. Mary ve Gilly, öğle yemeği için giyinmek üzere derme çatma sınıftan çıkmış, ortalığı düzeltmesi işini Flora'ya bırakmışlardı. Kızlar bir veda bile etmeden gittiği için onu affetmişlerdi ve sebebini de sormaya gerek duymamışlardı.

Tam kullandıkları kitaplardan birini – Surrey Kontu ve Sör Thomas Wyatt'ın çalışmalarını kapsayan bir koleksiyon olan *Şarkılar ve Soneler* – raftaki yerine koyarken, bronzlaşmış kaslı bir kol arkadan beline dolandı. Flora o an, Lachlan'ın sert bedeninin hafif baskısını, sıcaklığını ve imkansız gücünü hissetti. Lachlan'ın parmakları kalçalarını kavrayıp, onu kendine çekti – bedeni bedeninde çözülerek.

Ona arkadan böyle sarıldığında ve kalçalarını dayadığında Flora merak ediyordu acaba o şekilde de... Görüntüyü hemencecik aklından çıkarmaya çalıştı. Lachlan ona ne yapmıştı böyle?

Güçlü bir mıknaş gibi Flora'yı içine çekti. Dokunuşu, kokusu, ensesinde hissettiği nefesinin sıcaklığı. Varlığının kuvveti onu adeta paramparça ediyordu. Sıcaklığıyla yıkanıp, kollarında eriyordu. Son birkaç gündür daimi ihtiyaç halinde olan bedeni patlayacak kadar tahrik olmuştu – ne kadar kısa olursa olsun o temasın yarattığı fırsatta ortaya çıkıvermişti.

Lachlan yüzünü saçlarına gömerek, ensesinde dudaklarını gezdirdi. Dudakları tüy kadar yumuşak hareketlerle teninde dolaşarak Flora'yı titretti, ama hissetmek için çıldırdığı titreşimi vermeden.

"Beni özledin mi?" diye fısıldadı kulağına.

Nefesinin sıcaklığıyla ürperen Flora'nın ensesindeki incecik tüyler diken diken oldu. Karanlık, doymuş sesi sıcak bir lav gibi iliklerine işledi. Ama Flora sesindeki ince alayı duyarak ona la-

netler okumak istedi; neredeyse kollarına atılıp tekrar onu zevke boğması için yalvaracak kadar.

“Ha-hayır,” diye yanıtladı titrek çıkan sesiyle.

“Yalancı.” Lachlan Flora’yı bırakarak, geriledi. Flora’nın kendini toparlaması ve kalp atışlarının normale girip, ona bakmak için dönmesi biraz zaman aldı.

“Burada ne işin var?” diye sordu. “Bu ikindi burada olmayacağını söylemiştin diye hatırlıyorum.” *Bu sabah bana yaptıklarından sonra normale dönmem için biraz zaman tanımalıydın.*

Lachlan kaşlarını çattı, sanki Flora’nın ne düşündüğünü tahmin etmiş gibi yüzü aydınlandı. “Olmayacağım. Şimdi gidiyorum. Sadece sana yarınki dersimizi hatırlatmak için uğradım.”

Bir başka yüzme dersi daha olduğunu nasıl unutabilirdi? Flora tatlı bir ifadeyle gülümsedi. “Sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Ben de.”

Sözlerindeki cinsellik dolu yaramaz ifade dikkatinden kaçmadı ve kıkırdamak için kendini tuttu; Lachlan’ın neler düşündüğünü gayet iyi tahmin ediyordu. Ama planları suya düşecekti. “Ah, bu arada,” dedi aklına yeni gelmiş gibi, “bizimle gelmeleri için kardeşlerini de davet ettim.”

Lachlan’ın dudağında çarpık bir gülümseme belirdi. “Benimle yalnız kalmaktan mı korkuyorsun, Flora?”

Flora sırtını dikleştirdi. “Elbette hayır. Saçmalama.”

Lachlan onun yalan söylediğini bilerek güldü. Birlikte yalnız kalmaktan *korkuyordu*. Eğer zorlarsa kabul edeceği şeylerden. Lachlan ise zorluyordu, hem de çok.

Flora bakışlarını Lachlan’ın gözlerine kenetledi. “Kalenin sıkıcılığından biraz uzaklaşınlar istedim. Bu çok hoşlarına gidecek.” Bir an duraksadı. “Belki Allan da gelir.” Lachlan gözlerini kıstı, Flora’nın neyin peşinde olduğunu anlamıştı. “Mary ile ilgili kararını gözden geçireceğine söz vermiştin.”

Flora’ya uzun uzun bakan Lachlan “Geçirdim,” dedi.

“Ve?”

Lachlan kafasını salladı. “Özür dilerim, tatlım, ama kararım değişmedi. Glengarry’nin oğlu Ian MacDonald ile birleşmeleri çok daha hayırlı.”

Flora hüsrânını gizlemeye çalışmadı. “Anladım.” Fakat anlamamıştı. Lachlan kız kardeşinin bir seçeneği olması gerektiğini hâlâ göremiyordu. Tek gördüğü göreviydi.

“Peki ya sen, Flora? Sen de gözden geçirdin mi?”

“Kardeşin bu kadar mutsuzken, nasıl olur da bizim birliğimizden söz edersin? Onu istemediği bir evliliğe sürüklüyor-sun.” Lachlan’ın onu anlamasını bekledi. Kardeşinin isteklerine böylesine önem vermeyen bir adamla asla evlenemezdi. Annesi-ne yapılanlardan ne farkı vardı bunun?

Lachlan’ın bakışları belli belirsiz sertleşti ama Flora, haftalar önce hiçbir şey olmamış gibi göreceği, ifadesindeki ufak değişiklikleri artık tanıyordu.

“Ben onu sürüklemiyorum. Mary, klanın iyiliği için hepimizin fedakarlık yapması gerektiğinin farkında. Bunu neden anlamıyorsunuz?”

Fakat evlilik, bir fedakarlık aracı değildi. Lachlan’ın haklı olduğunu biliyordu: Mary çarpık bir görev bilinciyle bunu yapardı. Bu konuda farklılardı. “Onun yerinden ben olsam asla istemediğim biriyle evlenmezdim.”

Lachlan iyice gerilmişti. “Ama bu seninle ilgili bir durum değil. Söz konusu kişi Mary. Sense kalkmış bunu kişisel bir çatışmaya çeviriyorsun.”

Flora dikleşti. “Yanıyorsun. Ben yalnızca Mary’e mutlu olması için bir şans vermek istiyorum. Anlayacağımı düşünmüştüm.”

“Anlıyorum seni, Flora. Ama tek konu kız kardeşimin duyguları değil.”

"Ama demiştin ki..."

"Ben fikrimi değiştirme sözü vermedim, yalnızca tekrar düşünceğimi söyledim. Düşündüm de."

"Ama..."

"Beni zorlamaya çalışma, Flora."

"Tam tersi olmadığına emin misin?" diye sordu, onu baştan çıkardığı anlara gönderme yaparak.

Lachlan'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve o bakışın ardında başka bir şey olmadığını Flora ilk kez merak ediyor değildi. Taşın içini görebilmeyi umut ederek, Lachlan'ın yüzünü inceledi. "Beni buraya gerçekten neden getirdin?"

Lachlan tereddüt etti. "Kalemi ağabeyinden geri alabilmek için."

"Benimle evlenerek mi?"

Bakışları Flora'nın üzerinde titredi. "Bana iyi bir fikir gibi geldi."

Flora'nın içgüdüleri alevlendi. Lachlan kelimelerini dikkatle seçiyordu. "Neden?" diye sordu Flora.

Lachlan omuzlarını silkti. "Pek çok nedeni var."

"Mesela?"

Flora'nın ısrarcılığı işe yarıyordu ve Lachlan'ın kızmaya başladığı, çenesinin kasılmasından ve ağzının etrafında oluşan beyaz çizgilerden belli oluyordu. "Ne dememi istiyorsun, Flora? Evlilik ödülü olma konusunda ne hissettiğini biliyorum."

Flora çenesini kaldırdı. "Gerçek bu." *Kaldırabilirim. Umarım.*

Lachlan bakışlarını ayırmadı. "Güzelsin, zenginsin, güçlü bağlantıların var ve" – muskayı işaret etti – "seksen yıllık bir lanetin sonu olarak, halkım için bir sembolün. Seninle evlenmeyi istememek için aptal olmam gerek."

Flora geriledi. Gerçeği duymak istemiş ve duymuştu. Ama canı neden bu kadar yanıyordu?

Dürüstçe söylediği sözlerin ardından ne kadar acı çektiğini anlamış olsa gerek, Flora bir an sonra kendini Lachlan'ın kollarında buldu. "Potansiyel bir gelin olarak değerini anlamış olmam seni kendime isteyemeyeceğim anlamına gelmez."

Lachlan'ın sesi tereddütsüz çıkmıştı. Gözleri Lachlan'ın yüzünde gezindi, ona doğru yönü gösterecek herhangi bir şey, bir işaret aradı. "Yani başka bir sebebi yok?"

* * *

Neden işlerini hep zora sokuyordu? Her şeyi olduğu gibi bırakamaz mıydı?

Bu, Lachlan'ın cevaplamak istemediği bir soruydu. Gerçeği söylemek için bundan başka bir zaman olamazdı.

Kendini ortadan ikiye ayrılmış gibi hissetti, iki istenmeyen son arasında seçim yapmaya zorlanıyordu. Flora'ya, Argyll'le olan pazarlığından bahsedip, reddetmesi durumunda kardeşini ve klanını tehlikeye atabilirdi ya da etkilenip, teklifini kabul etmesi umuduyla yalan söyleyip, başka bir sebep olmadığını söyleyebilirdi.

Flora'nın tereddütte olduğunu biliyordu – arzuları, ve annesi gibi kullanılma endişesi arasında gidip geliyordu. Ona söylerse yalnızca korkularını doğrulamış olurdu. Flora'nın nasıl tepki vereceğini tahmin edebiliyordu. Onu kullanıyordu – onurlu amaçlar için – ama yine de kullanıyordu. Şimdi onu tanıdığı için de onda ne gibi bir etki yaratabileceğini biliyordu. Flora ondan hoşlanıyordu, bundan emindi; ama onu kandırıyordu ve bu onu affetmesine yeter miydi? Çünkü Flora bunu kandırma olarak görecekti.

Kimi kandırıyordu? Seçenek falan yoktu. Argyll'in yardımına ihtiyacı vardı ve elde etmek için ne gerekiyorsa yapmalıydı. Kalesini ambargo ya da aldatma yoluyla geri alabilirdi ama bedeli ne olurdu? Zaten yeterinden fazla adamını kaybetmişti ve

savaşması kindarlığa son vermek isteyen bir kralı yalnızca daha fazla sinirlendirirdi. Ama bir de kralın geçilmez kalesi Blackness Kalesi'nde esir olan kardeşi vardı. Argyll'in etkisi olmadan kardeşinin Blackness'den çıkarılmasını asla sağlayamazdı ve zor kullanarak onu kurtarmaya çalışmak intihardan öteye geçemezdi.

Keşke başka bir yol olsaydı. John'u kurtarmak için yapılabilecek her çabanın sonu yine hileye ve zekaya bakıyordu ve şimdiye kadar da Lachlan uygun bir plan düşünmemişti – göz göre göre daha fazla adamı tehlikeye atmayacağı bir plan.

Kuzeniyle yaptığı pazarlığı Flora'ya söylerse onu kaybedeceğinin de farkındaydı. Fakat bu, kesinlikle riske edemeyeceği bir şeydi. Kardeşi kurtulduktan sonra, Flora'ya her şeyi açıklayacağına dair kendi kendine söz verdi.

Bu durumun bir an önce sona ermesini istiyordu.

Bir cevap düşünürken, Flora'nın eleştiren gözlerle onu incelediğini hissetti. Olup bitenler de eklenince Lachlan'ın öfkesini daha da arttıran bir eleştiri. "Neden aramızdaki şeyleri inkar etmekte ısrar ediyorsun?" dedi neredeyse kızgın bir ifadeyle. "Sonunun annene benzemesinden o kadar mı korkuyorsun ki yalnız kalmayı tercih ediyorsun?"

Flora bir darbe almışçasına sıçradı. "Elbette hayır. Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Flora tam arkasını dönmek üzereydi ki kolundan tutup onu hızla kendine çekti. Kalbinin hızla atışını hissedecek ve etrafını saran çiçeksi kokusunu içine çekecek kadar yakınındaydı Flora. Öfke ve şehvetle Lachlan'ın bedeni gerildi. "Biliyor musun ne düşünüyorum, Flora? Bence korkuyorsun. Bir şans vermeye korkuyorsun. Hatta yanlış karar vermekten o kadar çok korkuyorsun ki sana fazla yaklaşan herkesi kendinden uzaklaştırıyorsun. Ağabeylerin. Ablaların. Ben. Kendi hayatını annenin hayatına bir tepki olarak görüyorsun. Senin için

en iyisini isteyenleri bile fark edemeyecek kadar savaşmakla meşgulsün."

Flora'nın yanakları öfkeyle kızardı. "Ne cüretle! Buna hakkın..."

"Buna hakkım var," diye kükredi Lachlan. Sesindeki öfkeyi fark etmişti ama lanet olsun ki buna onu Flora zorlamıştı, daha önce hiç açığa çıkarmadığı taraflarını deşiyordu. "Bana kendini verdiğin an bu hakkı kazandım. Ben seni önemsiyorum ve sen de beni önemsiyorsun; bundan başka neyin önemi var? Bu noktaya nasıl geldiğin kimin umurunda? Ya da seni neden istediğim, seni istiyor olmamdan daha mı önemli?" Gerçeğin yakınlarında dikkatle dolaşırken, Flora'yı ikna etmeye çalıştığı kadar kendini de ikna etmeye çalıştığının farkındaydı.

"Benim için önemli," dedi Flora hafif bir ses tonuyla; gözleri parlıyordu.

O an, o kadar gururlu ve kırılgan görünüyordu ki Lachlan onu kollarının arasına alıp, tüm korkularını dudaklarıyla silmek istedi. "Korktukların olmayacak. Seni asla incitmem. En azından bilerek. Seni korumak istiyorum. Mutlu etmek. Seninle ilgilenmek. Bunu biliyorsun, değil mi?" Söyledikleri gerçektir. Daha önce hiçbir kadını onu istediği gibi – tamamen – istememişti. Bedenini ve kalbini.

"Ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum."

Lachlan, yüzünü Flora'nın ipeksi saçlarının sıcaklığına gömererek, bebeksi teninde gezindi, karşılığında bedenine yasladığı bedeninin verdiği erotik arzularla patlama noktasına kadar tahrik olmuştu. "Belki de çok fazla düşünüyorsundur."

Flora'nın yumuşadığını, kollarında eridiğini... Onu istediğini hissetti.

Kanının akışı hızlandı. "Gitmeliyim," dedi Lachlan, kendini güçlülükle geri çekerek. "Tabii kalmam için bir sebep yoksa?"

Flora gözlerini kocaman açarak, kafasını salladı. "Hi-biç ne-reye gittiğini söylemedin."

Lachlan bu hatırlatma karşısında dikleştii. Tam olarak nereye gittiğini söylemeyi ve Coll'daki ağabeyi Hector'un, onun halkına yaptığı işkencelerden bahsetmeyi düşündü ama kanıtı olmadan Flora'nın inanacağından emin değildi. Aralarında daha fazla engel olmasına ihtiyaç yoktu. "Topraklarımla ilgili halletmem gereken işler var. Bu gece geç döneceğim. Gitsem iyi olur." Lachlan tam hareket etmek üzereydi ki Flora elini koluna koydu.

"Lachlan."

Lachlan hayretle – ve memnuniyetle – Flora'ya baktı, onun ağzından adının dökülmesinin verdiği yakınlığa şaşırmişti. Bir an fikrini değiştirmiş olduğunu düşündü.

"Soruma cevap vermedin."

Sorusuna bir cevap vermemiştii. Vermeyecekti de. Çenesi-ni avucunun içine alarak, yüzünü yüzüne yaklaştırdı. Gözlerini gözlerine kenetledi, ağzına yapışıp, tadını almaktan daha fazla istediği bir şey yoktu. Dilini ağzında, kendi diline dolaşmış istiyordu. "Önemli olan her şeyi söyledim. Şimdi her şey senin kararına kalmış. Ya şansını dene ya da geçmişte yaşa, sen bilirsin." Daha fazla direnemeyerek, Flora'nın dudaklarına ufakık bir öpücük kondurdu, sahiplenici bir şefkatle dudakları dudaklarındayken biraz oyalandı. Öpücüğü daha da ileriye taşıma arzusu dayanılmazdı ama bunu yapmaya yeltenmedi. Henüz vakti değildi. Başını kaldırdığında, Flora'nın yüzüne yansıyan arzuyu gördü. "Bana kararını bildir."

Tek kelime daha etmeden, geleceklerini düşünmesi için Flora'yı yalnız bıraktı.

Hector, atının üzerinde büyük bir hışımla Breacachadh'ın kapısından girdi, uzun zamandır hiç olmadığı kadar sinirliydi – Coll Lordu onu en son alt ettiğinden bu yana ilk kez.

Atından inip, dizginlerini bekleyen seyise fırlattı. Metal kaskının altından, alnına ter damlıyordu ve bedeni öfkeden titriyordu.

Lachlan Maclean burnunun dibindeydi ve kaçmıştı. Üstelik yalnız da değildi. Yanında yarım düzine adam ve birkaç büyük-baş da götürmüştü.

Hector'a ait olan adamlar ve hayvanları.

Coll'un adada olduğunu duyduğunda, Hector şansına inanamamıştı. Ona ulaşabilmek için hızla gitmiş ama oraya varana kadar yağma sona ermişti.

Yirmi kadar savaşçısı Coll'un yalnızca bir avuç adamına yenilmişti. Bir şeylere vurma dürtüsüyle yumruklarını sıkı.

Kahrolası Coll! Bunu ödeyecekti. Yalnızca adamları ile para kaynağının kaybindan dolayı değil – ikisine de MacDonaldlar'a karşı savaşında ihtiyacı vardı – değerli kız kardeşini kaçırdığı için de ona bedelini ödeyecekti.

Girişten büyük salona doğru ahşap zemine serilmiş kilimlere bıraktığı çamur ve pisliği umursamadan ilerledi.

Neredeydi bu lanet kadın? "Mairi!" diye seslendi, disiplinsiz hizmetçileri kaldıracak durumda değildi. Sert ve yaşlı hizmetçi nihayet kapı eşiğinde belirdi, ancak yaşlı bir kaplumbağa hızında ilerliyordu.

"Bana şarabımı getir, hemen."

"Peki, efendim."

Kadının verdiği cevapta açık bir iğneleme yoktu ama Hector yine de sezmişti. Kan beynine sıçradı. Aptal ve kaba hizmetçilerden bıkmıştı. Bu insanların, saygılı davranmayı öğrenmesi gerekirdi. Kimin lord olduğu artık anlaşılmalıydı.

Arkasından gelen şövalyeye kılıcını fırlattı. "Temizle şunu. Bu kez olmazsa beceriksiz elini keseceğim."

Çocuğun yüzünde gördüğü korku, öfkesine merhem oldu.

Böylesi daha iyiydi. Adamakıllı ikna olmazlarsa demir yumru-guyla olurlardı. Ama *olacaklardı*.

Mairi içkisiyle döndü. Tanrım, çok susamıştı. Ağzı kupkuru olmuştu. Büyük bir yudum aldı, neredeyse boğuluyordu; koyu renkli içkisini yere döktü. Gözlerini yaşlı inatçı keçiye dikerek kıstı. "Bana bu iğrenç şeyi nasıl getirirsin. Başka bir kadeh getir." Kadının karşı koyan bakışlarıyla karşılaştı. Parmakları kadehin kulpunda sıkılaştı. "Gitmişken, kızını da bul." Kadının gözleri dehşetle açıldı. Hector gülümsedi. "Adı ne? Ha, Janet? Onunla... Konuşmak istiyorum."

Nihayet kadının ilgisini çekmişti. Elleri kuş kanadı gibi gergin hareketle çırpınmaya başladı. "Ne yazık ki kızım gitti, lordum."

"Onu bulup, bana getireceksin," dedi ölümcül bir sükunetle. "Ya da istersen, bana diğer kızını getir."

Kadının direnci düştü ama yüzündeki buruk ifade Hector'u bir nebze olsun etkilemedi.

"Ama lordum, o daha on üç yaşında."

Hector omuzlarını silktili. "Benim için fark etmez." Kadına sert bir bakış attı. "Sen seç. Ama ikisinden birini alacağım. Bana karşı gelirsen ikisini de alırım."

Yaşlı kadının gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi. "Seni buraya şeytan getirdi. Sen bir lanetsin. Ama lordumuz dönecek..."

"Diline sahip çık kadın, yoksa keserim." Dediklerini yapmak üzere odadan çıkmadan önce kötü bir bakış attı. Aptallar. Kahrolası lanetlerini daha fazla duymak istemiyordu. Bu insanların çıldırmış batıl inançlarından sıkılmıştı. Bu yılki mahsulün verimsizliğinden dolayı onu suçladıklarını biliyordu ama küçük adaya düşen yağmur ve sürekli esen rüzgarı düşününce çok saçmaydı.

Leydinin laneti olduğunu iddia ediyorlardı. Yaşlı cadı Beat-hag, Coll'un şifacısı bahsedene kadar, Hector laneti unutmuştu.

Annesi öldükten sonra da şu anda kimin muskayı taşıdığını bili-yordu – Flora.

Bunu daha önce neden düşünmemişti?

Coll'un, Flora ile ilişkisi olduğu dedikodularına kabul etmek istediğinden çok daha fazla endişelenmişti. Kız kardeşi, düşma-nıyla evlenerek ona ihanet etmezdi. Ama onu ne kadar tanıyordu ki?

Coll, Flora ile evlenirse, Hector lanetin "sonunun" kendine karşı güçlü bir sembol olacağını biliyordu, aptal bir batıl inanç ya da değil. Ama onu asıl endişelendiren Argyll ile kurulacak it-tifaktı. İkisinin arasında bir evlilik olmasına hiçbir şekilde izin vermemeliydi.

Coll'un ölmesini istemek için bir sebep daha. Ateşin karşısın-da bir koltuğa yerleşip, plan kurmaya başladı. Düşmanın cesur saldırısı ona bir fikir vermişti.

BÖLÜM 15

Peri Gölü'ne giden grup, Lachlan'ın planladığından daha büyüktü ve kendisini, Flora, kız kardeşleri ve bir avuç muhafızı içeriyordu. Öğleden önce vardılar ve günün büyük kısmını yiyip içip suda şakalaşarak geçirdiler. Belki işler Lachlan'ın planladığı gibi gitmiyordu ama keyifli bir gün geçirdiğini de kabul etmeliydi – hele ki daha bir gün önce Hector'a karşı aldığı zaferin üstüne.

Adamlarının bir kısmını geri aldığı için mutlu olsa da ne kadar çok acı gördüğünü ve geride kalanları unutamıyordu. Yağmur tüm mahsulü yok etmişti ve tarlalar bomboştu; insanlar, kalan az bir kısmı da Duart'a vermeye zorlanmıştı. Duart'ın yaptıkları da – özellikle kadınlara – Lachlan'ın içini öfkeyle doldurdu. Ama Duart'ın çok daha büyük olan kuvvetlerine karşı kalesini geri almak için adamlara ihtiyacı vardı – sahip olmadığı adamlara. En azından şimdilik sahip olmadığı. Ama olacaktı. Kralın onun lehine karar vermesini beklemek artık ihtimal dahilinde değildi; Rory MacLeod'a ihtiyacı vardı – ve savaşçı birliklerine. Buna ise ancak evlilikten doğan bir ittifakla kavuşabilirdi.

Bakışları, dizlerine kadar suyun içerisinde durup, Mary ve Gilly ile eğlenen – ikisi de adamlarından kıyafetleri ödünç alma

konusunda Flora'nın peşinden gitmişti – Flora'ya kaydı. Gilly az önce Murdoch'un yüzüne su sıçratmıştı ve o da Gilly'ye aldırış etmemek için elinden geleni yapıyordu.

Bir gün evvelki yağmadan sonra Lachlan yarım düzine muhafızını da yanında getirmenin düşünceli bir hareket olacağına kanaat getirmişti. Allan da bu ekibe dahildi, her ne kadar Lachlan aksini istemiş olsa da. Bakışları komutanına kaydığında kız kardeşinin yüzünden okunan hüsrana, onun duygularını fena halde hafife aldığı açık bir kanıttı. Allan'ın, Mary'nin bakışlarıyla karşılaşmayı – Lordunun talimatları doğrultusunda – reddetmesi her şeyi daha da kötü hale getiriyordu. Allan'ın bakışları onu her es geçtiğinde kardeşinin gözlerinde beliren acıyı görebiliyordu.

Lanet olsun.

“Neyin var?” Flora sudan çıkmış, kayalık sahilde yanına dikilmişti. Bedenine yapışan ıslak gömleğin ve kendi çıplak bedeninin farkındayken bakışlarının, Flora'nın omuz hizasının altına düşmemesi için kendini zorladı.

“Hiç.” Uzanıp, gömleğini kayanın üzerinden aldı, Mary hakkında konuşmak istemiyordu. Bu asla hemfikir olamayacakları bir konuydu. Annesi, Flora'yı mecburiyet hissi ya da aileye karşı görev bilinci olmadan büyütmişti. Flora'ya göre işler basitti ama Lachlan için klana karşı olan sorumluluğu ile karmaşıklaşan bir olaya dönüşmüştü. “Geç oluyor, gitmeliyiz.” Gömleği başından geçirecekti ki Flora bir dokunuşla onu durdurdu. Lachlan ürperdi, serin parmaklarının teması teninde şoke edici bir mühür etkisi bıraktı.

“Ne oldu?” diye sordu, parmağıyla Lachlan'ın kaburgasında ki çürüğün üstünden geçerken. “Daha önce fark etmişim.”

Flora'nın parmakları beline dokunduğunda Lachlan nefesini tuttu. Basit, tek bir dokunuşu bile vücudunu alev alev yakmaya yetiyordu. “Beni yakından mı inceliyorsun, Flora?”

Flora kızardı. “Tabii ki hayır. Çok belirgin, hepsi bu.” Bakışları, Lachlan’ın bakışlarına kenetlendi. “Savaşta mı oldu?”

“Önemli bir şey değil.”

“Önemsiz gibi de görünmüyor. Daha çok, ağır bir kılıç darbesi almışsın gibi. Ne olduğunu anlatmayacak mısın?”

Duart’ın adamlarından birini savuştururken, bir diğeri arkadan gelmişti. Adam bir darbe indirmeyi başarmıştı ama bu onun son darbesi olmuştu. Flora’nın elinin daha derine gitmemesi için bileğini kavradı; Flora onu çılgına çeviriyordu. Bu temas karşısında Flora nefesini tuttu ve Lachlan aşağıya bakma gafletinde bulundu. Gömleği tenine yapışmış, dolgun göğüslerini Lachlan’ın aç bakışlarının odağı haline getirmişti. Tanrım, ona dokunmak için kıvranıyordu. Tam bu sahilde yaşananların hatırası hâlâ çok tazeydi. Ve de çok canlı. Lachlan’ın tahrik olduğunu bariz kanıtı, aralarında büyüdü. Beraber olduğu, kokusunu içine çektiği, kollarında olmasının nasıl bir his olduğunu bildiği kadının yanında durup, ona sahip olamamak neredeyse imkansızdı. Bu kadar çok sebep için istediği bir kadın. Flora tüm duyularını, düşüncelerini, hayallerini ele geçirmişti.

“Bana dokunmayı bırak, tatlım, seyirci karşısında başladığın işi bitirmek gibi bir niyetin yoksa.”

Flora’nın bakışları devrildi, o anda Lachlan’ın ne halde olduğunu görünce kocaman açtı gözlerini. Lachlan’a normalden biraz daha uzun baktı, bakışlarının ağırlığı bir metresin erkeğini baştan çıkarmak için oynadığı oyunlardan çok daha erotikti.

“Pekala?” diye tekrarladı Lachlan.

Flora kafasını salladı.

“O zaman üstünü değiştirmeye giderken kardeşlerimi de götür.”

Flora tam adımını atıyordu ki döndü ve “Lachlan, ben...” dedi.

“Evet?”

“Özür dilerim. Böyle olsun istemezdim...”

O kadar şaşkın görünüyordu ki Lachlan gülümsemek zorunda kaldı. “Biliyorum. Hadi şimdi acele et. Vakit geç oluyor.”

Flora’nın denileni yapmak için hızlandığını gördü ve güneşin ısıyla hiç ilgisi olmayan bir sıcaklığın vücudunu sardığını hissetti. Kendi için endişelenen biri olması tuhaf bir histi. Buna alışabilirdi.

Mary ve Gilly ıslak kıyafetlerini değiştirmiş ve diğerlerine katılmışlardı ama Flora zihnini toplamaya ihtiyaç duyarak, kayalıkların orada biraz daha oyalandı. Birkaç dakika önce Lachlan’la konuştuktan sonra zihni allak bullak olmuştu.

Bir an – onun o kadar yakınında durup, tahrik olduğunu görek, içinde olduğunda hissettiklerini hatırlayarak ve o onların yakınlığına özlem duyarak – neredeyse teslim olacaktı. Lachlan’a olan ihtiyacı dışında her şey aklından uçup gitmişti.

Lachlan’ın karşındayken yaptıkları Flora’yı çok şaşırtmıştı. Orada durup, bakışlarını ona dikmiş, onu istemiş... ona ihtiyaç duymuştu. Nerede olduklarını Lachlan hatırlatmamış olsa muhtemelen uzanıp, ona dokunacaktı.

Aralarında sanki basit bir kıvılcımla alevlenen bir ateş vardı. Bir dokunuş. Bir bakış. Bir söz.

Flora’yı tutan neydi? Lachlan haklı mıydı? Sonunun annesi gibi olmasından korkup, mutluluk şansını geri mi tepiyordu? Öyle düşünmek istemiyordu ama Lachlan’ın sözleri kabul ettiğinden çok daha fazla içine oturmuştu. Kendi kendine yalnızca temkinli davrandığını söylüyordu ama ya Lachlan haklıysa? Ortada hile falan yokken acaba kendi mi hayal ediyordu?

İç geçirip, elbisesinin önünü ilikledi. Uzun, nemli saçını geri atıp, ensesinde bir kurdeleyle bağladı. Yüzme dersleri işe yarı-

yordu. Bugün, telaş yapmadan tamamen suyun altına batmayı başarmıştı – gerçi Lachlan hemen yanında duruyor olmasaydı asla yapamazdı.

Islak kıyafetlerini topladıktan sonra bir şeyler unutmadıkları-ndan emin olmak için etrafa son bir kez daha baktı.

Gilly'nin çoraplarından birinin yerde durduğunu görünce almak için eğildiğinde arkasında bir dalın kırılma sesini duydu. Tepki vermesine kalmadan arkadan birisi Flora'yı kavradı. Kirlili bir el ağzına yapışarak, boğazından gelen çığlığı bastırdı.

Her yanını korku kaplamıştı; o anda onun Lachlan olmadığını ahladı – ve bunun bir oyun olmadığını da. İri ve güçlü olmasına rağmen arkasındaki adam Lachlan kadar uzun ve sert değildi. Ayrıca, kokuyordu, funda ve sabun değil, ter ve at pisliği kokuyordu.

Flora'nın boğazına yapışmıştı elleri; iğrenç kokulu parmakları, ağzının ve yanaklarının hassas tenine bastırıyordu.

Adamın dudakları Flora'nın kulağına yanaştı. "Sesini çıkarma yoksa hepsini öldürürüz," diye fısıldadığında iğrenç nefesi Flora'nın burnuna dolarak, midesini bulandırdı. "İstedğimiz sensin."

Flora yine kaçırıldığına inanamıyordu. Bu kadar dehşetle düşmüş olmasa kakhaha atardı, tabii bir de dudaklarını kırdatabilse.

Adam, Flora'yı ağaçların arasına sürüklemeye başladı. Flora dönüp, Lachlan'a yaptığı gibi ayağına basmak istedi ama bunu göze alamadı. Mary ve Gilly bu kadar yakındayken cesaret edemedi. Yeterince uzaklaşmış olmalarını umut etti.

"Flora, ben..."

Tanrım, hayır! Gelen Gilly idi. Kayanın etrafından dolanarak, Flora'nın neden bu kadar geciktiğini kontrol etmeye gelmişti. Afallamış bir halde Flora gözleriyle onu ikaz etmeye çalışmıştı ama artık çok geçti.

Flora, kendini tutan adamın Gilly çığlık atarken nahoş bir ses çıkardığını duydu. "İmdat! Aman Tanrım, Lachlan, yardım et! Bir adam Flora'yı kaçırıyor!"

Adam, Flora'yı sürüklemeye çalışmaktan vazgeçerek, yerden kaldırdığında, en başarılı kaçma yöntemini de kullanmasını imkansız hale getirdi. Gilly'nin çığlığının diğerlerini harekete geçirdiğini ve onlara zarar gelmesinden sakınmak için artık çok geç olduğunu bilerek dönüp, adama vurmaya başladı.

Ama adam Flora'yı daha sert kavradı. Eli ile, ağzı ve burnunun etrafında mengene gibi sıkışıp nefesini keserek, parmaklarını iyiden iyiye yanaklarına bastırdı. Diğer kolunu kaburgalarına sarmıştı. Flora mücadele etmeyi bırakıp, nefes almak için adamın elini çekiştirmeye başladı.

Ağaçların oluşturduğu çemberin ardında boş bir araziye çıktılar, Peri Gölü'nden yaklaşık otuz metre kadar uzaklaşmışlardı ki adam Flora'yı bırakarak, orada duran başka bir adama doğru itti. Flora eğilip, nefes almaya çalıştı, az önce geldikleri yerden çatışma sesleri duyuluyordu. Neler olduğunu tahmin ettiğinde kalbi duracak gibi oldu.

Diğer adam yanlarına hızla geldi, beraberinde atı da vardı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir kız onu alırken beni gördü."

"Siz kimsiniz?" diye sordu Flora nefes nefese. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Sana yardım etmeye geldik," dedi atlı adam. Kırklı yaşlardaydı ve ılımlı bir yüzü vardı. "Benim adım Aonghus. Ağabeyin bizi seni kurtarmamız için gönderdi."

Ağabeyi mi? "Hangisi?" diye sordu.

Adam bir an kafası karışmış gibi göründü, sonra "Maclean'lerden Duart," dedi.

Hector. Çatışma sesleri gittikçe yükseliyordu. Keskin bir çığ-

lık havada yankılandı. *Aman Tanrım, bu Gilly'nin sesiydi.* Çatışmanın olduğu yere doğru gitmeye yeltendi ama onu ilk kaçırın adamın sert elini üzerinde hissetti. İlk defa, adama iyice bir baktı. İlk dikkatini çeken kılları oldu. Yüzünün çoğunu kalın, koyu renkli kaşları, sakalı ve kalın favorileri kaplıyordu. Gözleri de koyu renkliydi ve kesinlikle sıcakkanlı görünmüyordu.

"Çek ellerini üstümden."

Ses tonu adamı afallattı ve adam Flora'yı bıraktı.

"Cormac adına özür dilerim, leydim," diye araya girdi Aonghus. "Ama sizin varlığımızı diğerlerine fark ettirmenizi riske etmek istemedik."

"Bence artık bunun için çok geç." Gözleri ağaçlara kayıp durdu. Çatışan adamların onlara doğru geldiğini duyabiliyordu. Flora ne yapacağını bilemedi. Onun yüzünden kimsenin zarar görmesini istemiyordu. Birkaç hafta önce, kaçma fırsatına balıklama atıldı, ama şimdi... Şimdi her şey değişmişti. "Adamlarınızı geri çağırmanız. Ortada bir yanlış anlaşılma var. Ben artık bir esir değilim." Tam seslerin geldiği yöne doğru bir adım attı ki onu kaçırın adam durdurdu.

"Kandırılmışsınız. Coll göründüğü gibi..."

Ama cümlesini bitiremeden kıyamet koptu.

Lachlan bir şeylerin ters gittiğini hissetmişti. Saldırı soldan gelmeden yalnızca birkaç dakika önce adamlarına sınır çizmelerini işaret ederek mevzi almalarını sağlamıştı. Gilly'nin çığlığı kanını dondurdu. O anda Flora'nın kaçırıldığını fark etti – ve etraflarının sarıldığını da. Adamlardan birkaçını tanıdı ve bir önceki günün yağmasının karşı saldırısının çok hızlı olduğunu fark etti ama bu sefer çok daha fazlası olduğunu anlamakta gecikmedi. Bu yalnızca yağma partisi değildi, Flora'nın peşindeydiler. Hector, kız kardeşini geri istiyordu. Ya da daha muhtemel, Lachlan'ın ona sahip olmasını istemiyordu.

Saldırı için plan yaparken, şans eseri karşılaşmış olmalıydı. Şükürler olsun ki yanında fazladan adam getirmişti.

İçine başka bir güç girmiş gibi savaştı. Aklında yalnızca kız kardeşlerinin güvenliğini sağlama ve Flora'ya zamanında yetiştirme arzusu vardı.

İlk saldırıyı kolaylıkla savuşturmuşlardı, hemen Allen'a ve birkaç adamına kız kardeşlerini eve götürmelerini söyledi. Sonra, adamlarından geriye kalanlarını toplayarak, Flora'nın ardından gitti – Flora'nın kalmak mı yoksa gitmek mi istediğini bilmediğini fark edince göğsü sıkıştı. Flora'ya gitme şansı vermiş olduğu düşüncesi kalbini yeterince sızlatıyordu.

Ama savaşmadan onu bırakmayacaktı.

Flora hayatında kimseyi gördüğüne bu kadar sevinmemişti.

Başlarında Lachlan olmak üzere arkada en az dört adam ağaçların arasından çıkageldi. Lachlan etrafına bakındı, bakışları Flora'nın bakışlarına kenetlenmişti. Flora, onun gözlerindeki rahatlık ifadesini gördü. Bir hayli endişelenmişe benziyordu. Ağabeyinin en az bir düzine varken, Lachlan'ın üç adamını gördü – içlerinden yalnızca Murdoch'un ismini biliyordu. Allan ve diğerlerini Mary ve Gilly ile geri göndermiş olmalıydı. Sağ salım kaleye varmış olmalarını dilemekten başka çaresi yoktu.

Lachlan'ın adamlarıyla talimler yaptığını görmüştü ama savaşta buna şahit olmaya hazırlıklı değildi. Kılıcını inanılmaz bir güç ve hırsla savuruyor, bir eliyle saldırıya geçmek üzere havada yay çizerken diğeriyle kamasını indiriyordu. Aynı anda hem gaddar hem de zarif bir görüntü çiziyor; inkar edilemeyecek bir güç sergiliyordu. Flora'nın derinlerde dolaştığını hissettiği vahşi tarafı ortaya çıkmıştı.

Highlandlılar barbardır, kana susamış katillerden başka bir şey değildir. Annesinin sözlerini hatırladı. Lachlan'ı tanımıyor

olsa, şimdi onu izlerken o da aynısını düşünebilirdi. Ama onu tanıyordu. Ölümcül bir amaçla kılıç tutan elin aynı zamanda şefkatle okşayabileceğini de biliyordu. Acımasızca ölüm diye haykırarak keskin mavi gözleri yeri geldiğinde yumuşak ve nazikçe de bakabiliyordu. Evet, korkutucu bir savaşçıydı ama daha fazlası da vardı.

Lachlan'ın karşı karşıya kaldığı tehlike, Flora'nın kalbinin daha hızlı çarpmasına neden oldu. Her şey aleyhine işliyor olsa da Lachlan tamamen duruma hakimdi – tuhaf bir şekilde sakin ve şimdiye kadar gördüğünden çok daha temkinliydi. Savaş meydanında ömür tüketmiş gibi bir hali vardı. *Tüketmişti de*, diye düşündü Flora. Fakat şimdiye kadar Flora bunun anlamını ya da nasıl bir şey olduğunu düşünmemişti. Yalnızca Lachlan'a olan hayranlığı artıyordu. Daima ölümle yüz yüze gelmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdi.

Yetenekleri aşikardı. Kolaylıkla iki saldırganı etkisiz hale getirip, kararlılıkla Flora'ya doğru ilerliyordu.

Şeytana pabucunu ters giydirmeye kararlıydı. Şimdi sekize iki kalmışlardı. Bir de Flora'yı koruyan adamları hesaba katmıyordu.

“Gelin, leydim,” dedi Aonghus. “Burası sizin için güvenli değil, gitmeliyiz.”

“Ben gidemem...” Flora tereddütteydi, tekrar Lachlan'a baktı. Onu bırakamazdı. Daha doğrusu onu bırakmak istemiyordu.

Cormac tereddüdünü anlamış olmalı ki Flora'yı Aonghus'a doğru itti. “Götür onu, Coll ile ben ilgilenirim.” Kılıcını sırtındaki kınından çıkardı. Ölümcül kılıç, Flora'nın korkudan titremesine yol açmıştı. Bu adam bariz bir şekilde tehdit oluşturuyordu.

Aonghus, Flora'yı götürmeye çalıştı ama Flora onun elinden kurtuldu. Savaşın zalimliği karşısında ne kadar dehşete düşmüş olsa da gidemiyordu. Lachlan tehlikedeysen bunu yapamazdı.

Onu kaçıran adam Lachlan'a saldırdığında kalbi yerinden çıkarmış gibi hızlı hızlı atmaya başladı.

İki adam art arda darbeler indirirken, her ağır darbenin gücünü kemiklerinde hissetti. Buna nasıl dayanabiliyorlardı? Sesi bile korkunçtu.

Flora göz ucuyla Lachlan'ın adamlarından birinin yere yığıldığını gördü. Boğulur gibi bir ses çıkmıştı boğazından; bakışındaki öfkeden anlaşıldığı kadarıyla Lachlan da onu görmüştü. Rakibine daha sert darbeler indirmeye başladı, kılıcını öylesine güçlü kullanıyordu ki Cormac engellemiş olmasa rahatlıkla ikiye ayırmıştı.

Ağabeyinin adamı Lachlan'ın yeteneğine ya da gücüne sahip olmasa da fark edilir derecede iyi bir savaşçıydı – onun cüssesinde ve ağırlığında bir adam için şaşırtıcı bir atikliği vardı. Adam darbeleri arka arkaya keserken hiç yorulmuş gibi bir hali yoktu.

Lachlan'ın kolları ve göğsü gerilmişti – daha ne kadar bu şekilde dayanabileceğini Flora kestiremiyordu. Beklenmedik saldırı muhakkak gücünü azaltmıştı; gerçi bakıldığında hiç anlaşılacak gibi değildi. Sanki nefesi bile kesilmemişti.

Flora diğerlerine baktı. Eli fark etmeden ağzına gitti. Murdoch'un başı dertteydi, ağaçlara doğru geriliyordu ve oradan sonra gidecek bir yer yoktu. Lachlan'ın kalan muhafızları, yardım etmek üzere yanına gelmeye çalışıyorlardı ama Flora'nın ağabeyinin üç adamı onların önünü çoktan kesmişti.

Adamlarının tehlikede olduğunu gören Lachlan daha da öfkelendi ama soğukkanlılıkla hareket ediyordu. Telaşlı değildi, güçlü ve kararlıydı. Cormac da bunun farkındaydı. Kılıcını sallamayı denedi ama Lachlan bileğini sertçe bükünce neredeyse elinden düşürecekti. Bu şaşkınlık anı Lachlan'ın tek ihtiyacı olan şeydi. Kamasını Cormac'ın karnına soktuğunda Flora başını çevirdi.

Aonghus küfretti. Diğer adamın ölümü belli ki onu sarsmıştı.

Ağaçlara doğru kaçamak bakışlar atmaya devam etti. Flora, destek beklediği şüphesine kapıldı. Önlerinde cereyan eden savaş daha fazla izlemek istemeyerek yeniden bir azimle Flora'yı çekti. Flora'dan çok uzun olmasa da sert ve güçlüydü.

"Bırak beni," dedi Flora, kolunu çekerek. "Gitmeyeceğim..."

"Beni bağışlayın, leydim, ama ısrar etmek zorundayım." Flora'nın kolundan tekrar tutarak, güçlükle bekleyen ata götürdü. Yardım istemek için Lachlan'a seslenmek istedi ama Lachlan Murdoch'un yardımına koşmuştu ve ağabeyinin üç adamıyla boğuşuyordu – dikkatini dağıtmayı göze alamadı. Gözlerini savaştan bir an bile ayırmadan, adama tüm gücüyle direndi.

Lachlan'ın etrafının sarıldığını görünce ağzına kadar gelen çılgılığı bastırdı. Darbe üstüne darbe savuşturuyordu ama onlar üstüne kapanmaya devam ediyordu. Tanrım, onu parçalarına ayıracaklardı. En azından, Murdoch'u geri leten adamlardan biri de Lachlan'a yönelmişti. Coll'un geriye kalan muhafızı – Murdoch'un arkadaşlarından biriydi – diğer iki adamı savuşturmaya çalışıyordu ama bir ağaç köküne basıp tökezledi. Flora, ağabeylerinin adamlarından biri kalbine hançerini soktuğunda bakamayarak, nefesini tutup, başını çevirdi. Onunla çarpışan iki adam Lachlan'la savaşanlara katıldığında adamın öldüğünü anladı.

Nefes almakta güçlük çekiyordu. Lachlan beş adama karşı savaşıyordu ve yetenekleri ne kadar üstün olursa olsun onları sonsuza dek tutamazdı. Flora'nın korktuğu, bir süre sonra gerçekleşecekti. Ağabeyinin adamlarından biri Lachlan'ın koluna darbesini indirdiğinde Flora'nın çılgılığı boğazında düğümlendi. Gömleğini kesip geçen darbe korkunçtu. Gömleğinin beyaz kolunun kanla koyu bir kırmızıya dönüştüğünü görünce midesi ağzına geldi.

Aonghus onu hâlâ arkasındaki ata doğru çekmeye çalışıyordu ama Flora tıpkı Lachlan'a yaptığı gibi var gücüyle onun ayağına bastı ve kollarından sıyrıldı. Sonra da Lachlan'a doğru koştu.

O anda her şey hiç olmadığı kadar netti. Ağabeylerinin adamlarıyla gitmek istemiyordu; Lachlan'ı bırakmak istemiyordu.

Onu seviyordu.

Onu tanıdıkça, başta hissettiği çekim çok daha güçlü bir hal almıştı. O yenilmez görüntüsü altında şaşırtıcı derecede şefkatli bir adam bulmuştu. Onun yanında kendini güvende hissediyordu, korunduğunu – ve her şeyden çok, arzu edildiğini. Annesinin ölümünden sonra kaybolmuştu ve şimdi Lachlan ona bir yuva ve bir aile vaat ediyordu. Kaba ve zalim bir Highland lideriydi ama saf ve onurlu bir kalbi vardı. O ayakta kalmayı başarmıştı. Mirası ve klanı için yalnızca acımasız bir güçle değil, aynı zamanda zekasıyla savaşan bir adamdı.

Ondan bir şekilde etkilenmeyen ilk adamdı; ne zenginliği, ne dillere destan güzelliği ne de sözüm ona inadı – ki Flora bunu yalnızca kendine güven olarak görüyordu. Lachlan ona karşı koymuş ve geri adım atmamıştı. Flora ise uyarısını dikkate alacak kadar çok ona saygı duyuyordu. Cesaretine, baskı altındayken soğukkanlı kalmasına ve fiziksel gücüne hayrandı.

Mümkün olduğunu düşündüğünden daha da çok seviyordu onu. Keşke daha önce farkına varmış olsaydı. Şimdi değil, her şey için çok geç kalmış olma ihtimali varken.

Ona doğru koştu. Ama etrafını saran onca adamın ortasında bir an onu gözden kaybetti.

Telaşla, uzun boylu güçlü adamların arasında nafil bir çabayla onu aradı. Arkasında Aonghus'un zar zor nefes aldığını duyarak daha da hızlandı. Yüzüne bir dal battı ama acının farkında bile değildi. Lachlan'ın etrafındaki adamlardan biri düşünce, çember yine kapanmadan bir an Lachlan'ı gördü. O anki görüntüsü son-

suza dek Flora'nın hafızasında kalacaktı. Ölümçül bir darbeye kılıcını sallarken, her yandan gelen darbeleri savuştururken, sanki dört değil de bir adamla çarpışır gibi kendine büyük bir güvenle güçlü ve gururlu duruşunu. Kaba tavırları ve eğitiminin eksik olmasına rağmen bu adamın yanında olmaktan gurur duyacağına inanıyordu. Ona "kocam" demekten gurur duyacaktı.

Neyse ki Murdoch saldırganını alt etmeyi başarmış, liderine yardıma koşmuştu – Lachlan'a en yakın adamı hedef almıştı. Şimdi geriye yalnızca üç adam kalmış olmasına rağmen Lachlan'ın yorulmaya başladığını, hareketlerinin yavaşladığını ve daha çok çaba sarf etmesi gerektirdiğini görebiliyordu. Alnından ter damlıyordu, kan kolunun tümünü ve göğsünün bir kısmını kaplamıştı. Kılıç tutan kolunun yaralandığını fark etti Flora. Kan kolundan damlayıp, eline akıyordu.

Beş adamı savuşturmaya çalışmak, durumunu daha da kötüleştirmişti. Etrafındaki adamlardan biri daha düşünce Flora bir an umutlandı. Artık dehşete karşı dirayetini kazandığından, başını çevirmedi. Flora'nın hayatta kalmaya dair – Lachlan'ın hayatta kalmasına dair – ilkel içgüdüleri alevlenmişti. Son adam düşünceye kadar sona ermeyeceğini biliyordu.

Daha sonra olan her şey sanki ağır çekimde ilerledi. Lachlan'ın kılıcı sağdan gelen bir darbeyi engellerken başının üzerinde parladı. Sonra neredeyse aynı anda soldan gelen bir darbeyi engellemek için ellerini kullandı, ama kılıç çınlayan bir sesle başının üzerine düştü. Lachlan bir kaya gibi devrildi, Flora'nın boğazından bir çığlık koptu. "Hayır!" diye haykırdı. Lachlan ölemezdi.

Düşmanlarının düşmesi iki adamı da bir an afallattı ve Murdoch ile saldırganının kavgası o anda durdu. Hector'un adamları hemen toparlandı, bir tanesi Lachlan'ın hareketsiz duran bedenine öldürücü darbeyi indirmek için kılıcını kaldırdı. Flora hiç düşünmeden kendini onun üzerine attı.

"Hayır!" Yaşlarla dolu gözlerle adamlara baktı. "Ona dokunmayın." Kolları Lachlan'a sarılmış bir şekilde adamlara baktı, kalp atışını hissederek rahatladı.

Aonghus hemen arkasındaydı. "Aradan çekilin, leydim."

Flora'nın attığı bakış bir ateşi yakmaya yeterdi. "Onu bırakmayacağım."

Murdoch arkalarında durmak üzere yanlarına gelmişti. "Leydi yalnız kalmak istediğini söyledi," dedi.

Ağabeylerinin adamları belli ki ne yapacaklarını bilemez haldeydi. Flora'nın şaşırtıcı inancını kavramaya çalışırken yüzlerindeki tereddüdü görebiliyordu.

"Gelin, leydim," diyerek onu ikna etmeye çalıştı. "Ağabeyiniz yalnızca güvenliğinizi düşünüyor."

"Ona, yardımı için teşekkür ettiğimi ama bulunduğum yerde son derece güvende ve mutlu olduğumu söyleyin."

Lachlan kendine geldiğinde sanki binlerce parçaya dağılmış gibi başı ağrıyordu. Ama bedenine bastırılmış yumuşak bedenin de farkındaydı.

Flora'nın, ağabeylerinin adamlarına onunla kalmak istediğini ilan ettiğini duyunca, kalbinin de başı gibi patlayacağını sandı. Rahatlama, mutluluk ve şaşkınlık tüm bedenini kapladı.

"Emin misin?"

Flora'nın afalladığını hissetti, sonra da o muhteşem mavi gözler onunkilere kilitlendi. O gözlerde gördükleri, sorusunu cevaplıyordu aslında; sözleriyle doğrularken bile. "Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Sesindeki inanç meleklerin söylediği bir şarkı gibiydi.

Bakışları, Murdoch'a kaydı, Lachlan'ın niyetini anlayarak, Hector'un adamlarıyla arasına girmek için ilerledi. Lachlan kolundaki ve başındaki acıya aldırarak, ayağa fırlayıp, Flora'yı da kaldırdı.

Tanıdığı yaşlı bir savaşçı olan liderlerine – daha önce karşılaştıkları – yöneldi. “Ne dediğini duydun, Aonghus. Gitmek istemiyor.”

“Emirleri yerine getirmek zorundayım.”

Lachlan, diğer adamın bakışlarının ağaçlara kaydığını gördü. Ne düşündüğünü tahmin ederek, “Adamlarımızın kalanı geri gelmeyecek,” dedi. Flora’yı arkasına aldı ve kılıcını kaldırdı, neyse ki kılıcı hâlâ kana bulanmış clindeydi. “Bugün yeterince ölüm gördük. Ya şimdi gidin ya da bir sonraki sizinki olur.”

“Tek kolu ve üçe karşı bir adamı olan biri için fazla cesur konuşuyorsun.”

Murdoch’un öfkeyle mırıldandığını duydu ve eliyle onu susturdu.

Daha fazlasına ihtiyacı olmayacaktı ama bunu söylemek Duart’ın adamlarını onurları için savaşmaya sürüklerdi. Bu yüzden yalnızca, “Evet, ama savaşmak için iyi bir sebebim var,” dedi. Flora’ya anlamlı bir bakış attı. “Sen de aynısını söyleyebilir misin?” Haklı olduğunu fark etmeleri için duraksadı. “Liderinize dönün ve Flora’nın onun... nazik davetini reddettiğini söyleyin. O, olduğu yerde mutlu.”

Aonghus, Flora’ya dönmeden önce uzun uzun Lachlan’ın gözlerine baktı. “Fikrinizi değiştirirseniz...”

“Değiştirmeyecek,” dedi Lachlan, sakın bir şekilde sonlandırarak.

Aonghus bir şeyler daha demek istermiş gibi baktı. Ama bir şey demeden adamlarına işaret edip, geride bıraktıkları adamların atlarını topladıkları boş alana ilerleyip, gittiler.

Ancak Lachlan geri döneceklerini biliyordu – ölmek için ve bir de Hector ile arasında gittikçe büyüyen savaş için.

Diğerleri daha gözden kaybolmadan Flora onun kollarının arasındaydı. Sanki bir baraj yıkılmıştı da Flora’nın bedeninden

bir duygu seli taşarak, şiddetli hicinkırlarla omuzlarını sarsıyordu. Sessizce Lachlan’dan teselli bekledi, Lachlan da istediğini ona verdi. Daha önce Flora’nın ağladığını hiç görmemişti ve kendini tuhaf bir şekilde aciz hissediyordu.

Murdoch onları baş başa bırakmak ve kayıpları ile ilgilenmek için uzaklaşmıştı. Allan’ın yakında destek kuvvetle döneceğini biliyordu ama bu destek kuvvet yalnızca ölümleri taşımaya yarayacaktı. Her ne kadar savaşçıların kaderi olsa da adamlarını kaybetmenin acısı hiçbir zaman azalmıyordu. Her kaybı, kişisel olarak algılıyordu. Bu adamlar cesaretleri ve fedakarlıkları karşısında onurlandırılacaklardı.

Flora bir kez daha hicinkırdı. Lachlan’ın kolundan akan kanın elbisesini kirlletmesini umursuyormuş gibi görünmüyordu, gerçi Lachlan istese de onu bırakamazdı. Onu yalnızca kollarının arasında tutmak bile ruhuna ilaç gibi geliyordu. Savaşın sıcaklığı hâlâ kanını kaynatıyordu ama vücuduna dokunan her yumuşaklıkla üstüne bir serinlik geliyordu.

Daha önce hayatında neyin eksik olduğunu farkına varmamıştı. Hayatı şimdiye kadar ardı ardına savaşlardan ibaret olmuştu. Hiçbir zaman tutunacağı özel biri olmamıştı. Düşüneceği. Seveceği...

Onu seviyorum.

Elbette. Uzun zamandır bildiği ama kabul etmek istemediği bir şeydi bu. Belki de duygularının karşılıksız olmasının ne kadar çok, canını yakacağını biliyordu. Ama Flora onunla kalmak istemişti. Kendi kulaklarıyla duymuş olmasına rağmen, hâlâ Flora’nın dediklerine inanamıyordu.

Kendini bu gibi hislere karşı kapalı sanıyordu – ama yanılmıştı. En başından beri Flora farklıydı. Ruhunun derinliklerindeki görmeyi başaran tek kadındı. Kendi ihtiyaçlarını düşünmesini sağlayan tek kadın – klanına karşı sorumluluğuyla hiç ilgisi olmayan, kendi ihtiyaçlarını.

Cesaretini ve bir sonraki adımda ne yapacağını merak etmesi-ne neden olan o kadındaki çılgınlığı seviyordu. Gücünü ve kendine güvenini, sürekli gizlemeye çalıştığı kırılganlığını seviyordu. Ona hissettirdiklerini seviyordu.

Flora'nın çenesini kaldırıp, nemli gözlerine baktı; yaşlarla çarpıcı bir maviliğe kavuşmuştu. "Bu da ne?" diye sordu, parmağıyla gözyaşlarını silerken, yanağındaki çizdiği fark etmişti. "Sana zarar mı verdi?"

Flora başını salladı. "Hayır. Ben sadece..." Burnunu çekip, hıçkırdı. "Öldüğünü sandım. Kılıcın başına indiğini görünce..." Flora titredi ve bir yaş seli daha gözlerini doldurdu.

"Öldüğüm düşüncesi seni üzüyor mu?"

Flora, göğsüne sert bir yumruk attı – bu kadar ufacık biri için şaşırtıcı derecede güçlü bir darbeydi. "Elbette üzdü, aptal adam. Üzmeceğini nasıl düşünebilirsin?"

"Belki evlenme teklifimi reddettiğindendir?"

Flora dudağını ısırdı. "Ah, evet o konu. O zaman fark etmiştim..."

Lachlan donakaldı, Flora'nın yüzünde kendi gönlünün arzusunu görüyordu. Ruhunu parçalayan bir yoğunlukla, kalbini mengene gibi sıkın şeyi. "Neyi fark etmemiştin?" diye sordu dikkatle.

Flora, kollarını Lachlan'ın boynuna dolayıp, yüzüne öylesine derin duygularla baktı ki Lachlan'ın nefesi kesildi. Gözleri sanki tüm yüzüne hakimdi, tereddütle Lachlan'a bakarken yanakları pembeleşti.

"Seni sevdiğimi."

İnanılmaz bir mutluluk dalgası Lachlan'ın bedenini kapladı. Sanki kalbi göğsünde kabarmıştı. Bu güzel, muhteşem kadının onu sevebilmesi imkansız geliyordu. İskoçya'daki en güçlü adamları parmağında oynatabilecek bir kadının kalbini vermek

için onu seçmiş olması gurur vericiydi. Doğru kelimeleri bulmak zordu ama cevabının gönlünden geçenler olması gerektiğini biliyordu. Flora'nın çenesini kaldırıp, derin derin parlak mavi gözlerine baktı. "Ben de seni seviyorum, inatçı keçi."

Flora afallamış görünüyordu. "Seviyor musun? Peki neden daha önce hiç söylemedin?"

Lachlan'ın dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. "Başma ilk defa böyle bir şey geldiğinden, sana karşı hissettiğim bu baştan çıkarıcı mantıksızlığın aşk olduğunu anlayamadım."

Flora sırtıttı. "Baştan çıkarıcı mantıksızlık? Bence bu güzel bir tanımlama oldu. Ben de fark etmemiştim – ta ki seni kaybedebileceğimi anlayınca kadar."

Lachlan, Flora'yı sıkıca kendine çekti, kolundaki acı umurunun da bile değildi. "Asla."

Flora, yanağını Lachlan'ın göğsüne dayayarak, içini çekti. "Şimdi kolaysa benden kurtulmayı dene. Biliyorsun ki dik kafalı olmak gibi bir ünüm var."

Lachlan umut etmeye cesaret edemeyerek, gerildi. "Bu, benimle evlenmeyi kabul edeceğin anlamına mı geliyor?"

Flora başını kaldırıp, onayladı; gözyaşlarının parlak nemi altından kocaman bir gülümseme belirdi. "Evet, seninle evleneceğim, Lachlan Maclean."

Rahatlama, mutluluk ve hayret saf bir mutluluk anında birbirine karıştı. O an, Lachlan'ı inanabileceğinden de fazla etkiledi, konuşmaya cesaret edemedi. Kelime aramak yerine uzun ve aç bir öpücükle Flora'nın dudaklarını buldu. Kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha açık bir şekilde kalbinin gerçeklerini anlattı bu öpücükle.

BÖLÜM 16

Beni seviyor. Flora, ne zaman bunu aklına getirse kalbinin yerinden fırlayacağını düşünüyordu – Peri Gölü’nün yakınındaki saldırının ardından geçen birkaç saatten sonra.

Gilly ve Mary sağ salim kaleye yerleştirildikten sonra, Allan destek kuvvetle geri dönmüş ve öpücüklerini yarıda kesmişti. Allan ölen arkadaşlarından kalanları toplarken Flora da Lachlan’ın kolundaki yarayla ilgilendi. Kılıç omzunda dikiş gerektiren derin bir yara açmıştı ama Flora temizleyip, Lachlan’ın mahvolmuş gömleğinden bir parça kopararak, geçici de olsa yarayı sardı. Acımadığını söylese de Flora onunla ilgilenmesinden hoşlandığını hissediyordu. Lachlan’a dokunmak için her türlü bahaneye minnettar olduğundan fırsatı iyi değerlendirdi.

Hatta, saldırının şokundan sonra Lachlan’ı bırakmak istemedi. Belki de Lachlan kendisinin varlığının gücüne ihtiyaç duyduğunu hissederek, kaleye dönüş yolunda aynı atta gitmeyi teklif etti. Flora bu teklifi içtenlikle kabul etti. Yeni keşfettiği duygularının parıltısı ve sevdiği adamın şefkati sayesinde saldırının dehşeti neşenin tedavi edici gücünde solup gitmişti.

Bu kadar mutlu olmak günah gibi geliyordu.

Şimdi bile, yatmak için kuledeki odasında hazırlanırken, böy-

le bir kaderin onu bulmuş olması imkansız gibi görünüyordu. Annesini bir ömür boyu, Flora’yı sakınmaya çalıştığı bir kader. Onu neredeyse en beklenmedik yerde bulmuştu; kendini kaçırان bir Highland liderinin kollarında. Her şeyin böyle bir anda ters yüz olması ironikti. Lachlan olmasa Lord Murray ile evli olacağı düşüncesi bile neredeyse akıl almazdı. Asla bilme fırsatı yakalayamayacağı şeylerin düşüncesi. Mucize, sevdiğini ve sevgisinin karşılığını aldığını bilmenin büyüü.

Asla ödülün ardını görüp, onu yalnızca olduğu kişi olduğu için sevecek bir adam bulamayacağını düşündüğünden aşksız bir evliliğe razı olabilirdi. Annesinin mutsuzluğundan kendini korumak için o kadar uzun süredir çabalıyordu ki kalbinin etrafına aşılmaz bariyerler örmüştü ve bu bariyerleri Lachlan gibi haşmetli bir adam yıkmıştı. Ama şimdi korkularını bir kenara bırakmış ve kendini tamamıyla Lachlan’a vermişti.

Flora hiçbir şeyi yarım bırakmazdı ve bunun da hiçbir farkı yoktu.

Aynaya son bir kez daha bakarak, ipek elbisesinin bağını düzeltip, mumu söndürdü.

Lachlan içi tuhaf bir huzursuzlukla dolmuş halde, ateşin karşısına dikilmişti. Omzundaki ağrının ve içinde kıpırdanan huzursuzluğun hafifleyeceğini umut ederek *cuir*minden büyük bir yudum aldı. Bu huzursuzluk kaleye girip de onu bırakmak zorunda kaldığı anda başlamıştı. Yalnızca, Flora’yı kucağının koruyucu kalkanında tuttuğunda aralarına hiçbir şeyin giremeyeceğini hissediyordu.

Lanet olsun. Huzursuz enerjisini biraz da olsa yakmayı umut ederek odada volta atıp durdu. Fırtına öncesi sessizliği bekler gibi bedeni gergin bir sessizlik içindeydi. Genelde savaşımlardan sonra böyle hissederci, sanki bir kadına ihtiyacı varmış gibi. Vardı da, ama savaşla değil Flora’yla ilgiliydi.

Tek düşünebildiği küçük bedenini kollarının arasına alıp, onunla sevişmekti. Ona gitmekten Lachlan'ı alıkoyan tek şey ise, ilk savaşına tanıklık etmenin şokunu atlatmak için dinlenmeye ihtiyacı olmasıydı – tepkisinden anlaşılan buydu. Birkaç gündür Flora'ya sonsuza dek sahip olacağı düşüncesini sık sık kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu.

Son öpüşmeleri daha fazla şey arzulamasına neden olmuştu. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam için yalnızca bir kırıntı gibiydi. Bir yanı onu almak, ona ait olduğunu herkese duyurmak ve aşklarının vaadini en ilkel haliyle mühürlemek istiyordu. Ama diğer yanı, onurlu yanı, Flora tüm hikayeyi öğrenene kadar beklemesi gerektiğini biliyordu.

Yeni keşfedilmiş aşklarının pek yakında sınanacağıının bilinci yalnızca huzursuzluğunu arttırıyordu. Kuzeni Argyll ile yaptığı pazarlığı öğrenmek, daha açma fırsatı bile bulamadan aşklarını solduracak mıydı yoksa fırtınayı göğüsleyecek kadar güçlü mü çıkacaktı? Kendini kandırmadı: bir fırtına yaklaşıyordu ve beraberinde büyük felaketler getirecekti.

Artık duygularını olduğu gibi kabul ettiğinden ne kaybedeceğini tam olarak biliyordu – her şeyi.

Bunun farkına varınca tehlikeli bir kumar oynadığı içgüdüüne kapıldı. Flora ile evlenmenin karşılığında Argyll kalesini geri almayı ve kardeşi John'un Blackness Hapishanesi'nden salıverilmesini temin etmeyi kabul etmişti. Rory'nin savaşçılarıyla, kalesi için Argyll'e ihtiyacı olmayabilirdi ve John'u Blackness'den kurtarmak için başka bir yol bulursa bunun için de ona ihtiyacı olmayacaktı. Pazarlık olmayınca da Flora ile evlenmek için gizli bir sebep olmayacaktı.

Kalesine döndüğünde, en güvendiği *luchd-taighe* muhafızlarıyla Hector'un saldırısı hakkında değil, kardeşini Blackness Kalesi'nden – kralın hapishanesi olarak kullanılan girilmesi im-

kansız saray kalesinden kurtarmak hakkında konuşmak üzere bir toplantı düzenlemişti. Çok ilginç bir bilgi edinene kadar savunması imkansız bir ihtimal gibi duruyordu.

John deniz kulesinde tutuluyordu; Forth Halici'nin kıyısında inşa edildiğinden çok uygun bir isimdi. Kardeşi her ne kadar kule dairelerinde tutuluyor olsa da – asil kandan gelen mahkumlara tanınan bir ayrıcalık olarak – kapılar çeliktendi ve merdivenler ulaşılmazlığı kuvvetlendirmek için inanılmaz derecede dardı.

Ancak, pencereler değildi.

İçeriye bir halat sokmayı başarabilirlerse, John kule duvarından aşağı sarkıp, beklemekte olan bir kadırgaya atlayabilirdi. Asıl sorun halatı ona nasıl ulaştıracaklarıydı. Kalenin içinde bir adamları olmasına rağmen, seyis olarak kule muhafızlarını geçmesi imkansızdı.

Son rapora kadar planında bir değişiklik yapmak mümkün olmamıştı ta ki küçük ama değerli bir bilgi dikkatini çekinceye kadar. Mahkumlar bazen yerel bir yönetici tarafından ziyaret ediliyordu.

Tam da Lachlan'ın ihtiyacı olduğu gibi.

Planının son parçası da oturmuştu. Bir avuç adamı, yöneticiyi ele geçirecek ve kıyafetlerini “ödünç” alacaktı. Adamlardan biri yönetici gibi davranacak ve kaftanının altında gizlenmiş olan halatı içeri sokacaktı. Gece çökünce de John kaçabilecekti.

Bir de şaşırtma üstünlükleri olacaktı. Kalenin bekçisi Sör James Sandilands, herhangi bir kaçma girişimi beklemezdi. Haklı olarak, pek az kişi bu kadar cesur – ya da aptal olurdu.

En zor kısım ise kimin gideceğini seçmektir. Başlangıçta Lachlan kendi gitmeyi planlamış ama muhafızları karşı çıkmıştı. Her ne kadar bundan hiç hoşlanmamış olsa da haklılardı. Lider olarak, yakalanmayı göze alamazdı – klanı savunmasız kalır ve Hector'un kucağına düşmüş olurdu. Onun yerine Allan gidecekti

ve Lachlan'ın daha büyük savaşçılarından biri olan Hugh da yönetici kılığına girecekti.

Bir şeyler ters giderse, kardeşinin salınmasını temin etmesi için Argyll'in kralı etkilemesine bel bağlamak zorunda kalacaktı. Lachlan kaçış girişiminin ne Argyll'e ne de krala fikrini değiştirebileceği hızla ulaşacağını sanmıyordu.

Ama artık plan harekete konulduğundan, üstünde ağırlık hissediyordu. Nispeten tehlikeliydi. Argyll ile pazarlığı dışında bir yol aramıyor olsa asla göze almayacağı bir tehlike.

Diğer seçenek imkansızlaşmıştı.

Kapının çalındığını zor duydu. Arkası kapıya dönüktü ve hâlâ pencereden karanlık denize bakıyordu. Tüm ihtiyaçlarının karşılanıp karşılanmadığını kontrol etmek için Morag'ın geldiğini düşünerek, içeri girmesini söyledi.

"Bana bir kadeh daha *cuirm* getir, bu akşam için bu son olacak."

"Daha evlenmeden bana emirler mi veriyorsun? Umarım bu başıma geleceklerin alameti değildir."

Flora'nın sesini duyunca kasıldı, zaten kopmak üzere olan sinirleri alevlendi.

Flora'ya döndü, yumrukları iki yanında sıkılmış; kendini, hayallerinden çıkıp gelmiş arzularının en büyük nesnesini karşısında görmenin şokuna hazırladı. Ancak hiçbir fantezi onu sevdiği kadının üzerinde yalnızca krem rengi bir gecelikle, altın saçları iri bukleler halinde omuzlarına dökülmüş, ufak ayaklarını çıplak görmeye hazırlayamazdı. *Lanet olsun, ne yapmaya çalışıyordu böyle, ona işkence etmeye mi?*

"Burada ne yapıyorsun?" Sesi istediğinden daha sert çıkmıştı. "Yatakta olmalıydın."

Flora ona doğru yürürken, ateş bedenini daha fazlasını göreceği şekilde aydınlatıyordu.

Kalbi duracak gibi oldu ve her şey sessizliğe gömüldü. *Her şey.* Tanrı yardımcısı olsun ki her şeyi görebiliyordu. İnce ipek kumaşın altında başka hiçbir şey yoktu. Bedeni kaskatı kesilirken kan damarlarına hücum etti.

"Uyuyamadım," dedi. "Sen de" – yarı dolu bardağa işaret edercesine baktı – "uyuyamamış gibisin."

Flora ona yaklaşırken kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde salınıyordu, tam önüne geldiğinde durdu. Tatlı, dişi kokusu; Lachlan'ın tüm duyularını uyandırıp, arzudan çıldırtacak kadar yakınındaydı.

"Bunun aşık olmasını umuyordum."

Lachlan'ın kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Aşıkardı, lanet olsun. Flora, kendisini ona veriyordu – ve Tanrı şahitti ki Lachlan onu delicesine istiyordu.

Flora ellerini boynuna dolayıp, bedenini Lachlan'ın çıplak göğsüne bastırdı. İpeğin yumuşaklığı, göğüsleri bedeninde ezildi... Sıcaklığı, Lachlan'ın tek düşünebildiği sıcaklıktı. Bu duygu öylesine yoğun ki Lachlan neredeyse inleyecekti. Lanet olsun, neden üstüne bir gömlek giymemişti? Çünkü kolu acıyordu. Ama şu anda tek hissettiği acı, kendini kasmanın verdiği eziyetti. "Birkaç gün içinde evleneceğimizden, karı koca olana dek beklemek isteyeceğini düşünmüştüm," dedi, iyi niyetini sürdürmeye çalışarak.

Flora'nın kaşlarının arasında incecik bir çizgi belirdi. "Ama duyurmak iki haftamızı alır."

"Duyuruların dağıtılmasıyla ilgili olarak kuzenine yazdım." Yasadışı evliliği kayıt ettirdiklerinde ceza ödeyeceklerdi.

Çok eğlenmiş olduğu her halinden belli olan bir şekilde, Flora tek kaşını kaldırdı. "Çok hızlı olmuş."

Lachlan omuz silkti, suçluluk duygusunu gizlemeye çalışıyordu. "Sana fikrini değiştirme fırsatı vermek istemedim." Planı işe

yaramazsa, kardeşini, Blackness Hapishanesi cehenneminden ve halkını Duart'ın ellerinden kurtarmak için bir gün bile beklemeyecekti. Bunun üzerine Lachlan, "Rory'ye de yazdım," diye ekledi.

Flora gülümseyerek, Lachlan'ın kucığına kıvrıldı, göğüs uçlarının sert dokunuşu göğsünü okşadı. "Çok gururlandım ama acele etmen için bir sebep yok. Fikrimi değiştirmeyeceğim. Ağabeyim ve kuzenimin evlendiğini görmek için sabırsızlandıklarından eminim ve bir an önce olması için gereken her şeyi yapacaklarıdır. Hatta kuzenim bir süredir bana bir hayli kızgın."

"Eminim iyi bir sebebi vardır."

Flora'nın dudaklarında haylaz bir gülümseme belirdi. "Belki." Sonra da burnunu hayranlık uyandıran bir ifadeyle buruşturdu. "Onaylarını almak için başka bir sorun çıkmaz herhalde, değil mi?"

Flora'nın sorusunun kinayesi dikkatinden kaçmamıştı – her şey zaten kararlaştırılmıştı. "Çok ikna edici konuştum. İtiraz etmeyecekler." Argyll, Rory'nin kabul etmesini sağlayacaktı; aksi için bir sebep yoktu.

Flora, Lachlan'ın gözlerine büyük bir güvenle baktı. Lachlan başını çevirmek zorunda kaldı.

"Ne kadar ikna edici olabileceğini biliyorum." Flora'nın eli, Lachlan'ın yaralanmamış kolunda gezindiğinde, Lachlan'ın bedeninden bir sıcaklık dalgası geçti. "Onlara söyledin mi ..."

Flora'nın neyi düşündüğünü biliyordu. Artık bakire değildi. "Gerek olmadığı sürece hayır."

Flora başıyla onayladı, rahatlamıştı, Lachlan'ı okşamaya devam etti. Elleri bedeninde dünyanın en yumuşak tüyüymüşçesine geziniyordu. Dokunduğu her yerde alevli bir yol bırakan bir tüy gibi.

"Ama kutlamalara hazırlanmak için muhakkak daha fazla zamana ihtiyacımız olacak?" diye sordu.

Düşünemiyordu bile; tüm duyuları kokusunun, bıraktığı hissin, dokunuşunun etkisi altındaydı. "Seni karım yapmak için gerekenden bir dakika fazla beklemem. Mümkün olsa bugün yaparım. Mümkün olmadığından, pazara kadar bekleyeceğiz." Yani dört gün sonra. O kadar bekleyebilirdi.

Flora'nın eli karnından aşağı doğru kaydı. Ya da belki de kaymadı.

"Hmm. Beklemek için fazla uzun bir süre gibi." Parmakları, erkekliliğine tehlikeli bir şekilde yanaşarak, gerilmiş kasları üzerinde gezindi. Lachlan'ın nefesi kesildi. "Sebepsiz yere."

Bir sebep var mıydı? Lachlan'ın aklına bir sebep gelmiyordu. Flora onu öylesine tahrik etmişti ki arzudan başka bir şey düşünemez olmuştu. Tek düşünebildiği bitkinlikten yığılıp kalıncaya kadar sevişmekti. Onu kendine bağlayabilirse eğer hislerini de inkar edemezdi. Belki tekrar sevişmek işe yarardı.

Flora aniden gözlerinde bir tereddütle Lachlan'a baktı. Son birkaç gündür onu baştan çıkarmak için her şeyi yaparken bu kadar isteksiz olmasının kafasını karıştırdığını biliyordu. Lanet olsun, kendi kafası da karışmıştı.

"Sen söylediklerinde ciddiydin, değil mi?"

Lachlan dudaklarıyla hafifçe öperek Flora'nın alnındaki endişe çizgilerini giderdi. "Evet, tatlım. Ciddiydim." İşte her şeyi zorlaştıran da buydu.

"Beni seviyor musun?"

"Tüm kalbimle."

Flora'nın gözleri parladı. "Göster o zaman."

Gösterecekti, kahretsin. Bu karşı koyamayacağı bir teklifti. Lachlan, duygularını ifade etmek için tatlı sözlerle başvuran bir adam değildi – öyle olsa bile, şu anda hissettiklerini tarif edebilecek bir söz yoktu. Ona baktığında, kraliyetteki en değerli hediyeyi almış gibiydi – Flora'nın sevgisini. Flora, onu yenilmez

yapmıştı. Ona ne hissettiğini söylemek istiyordu – ama nereden başlaması gerektiğini bilmiyordu. Kelimeler ona göre değildi ama ona gösterebilirdi.

Flora'nın hiç şüphesi kalmayınca kadar onunla sevişecekti.

Flora, ona aitti.

Elini, Flora'nın ensesine götürüp, sıcaklığının ve ipeksi yumuşaklıktaki saçlarının ağırlığının tadını çıkararak, büyük bir açlıkla dudaklarını dudaklarına kenetledi – uzun zamandır uzak durmaya çalıştığı bir öpücük. Bu öpücükte ne oynama ne de pişmanlık vardı; bu defa içinde yanan ihtirasın bir gölgesi olan çılgınlıkla öpüyordu onu. Biraz yokluk, biraz korku, biraz öfke ve tamamen arzu olan bir ihtirastı bu.

Lachlan, Flora'nın dudakları altında inledi, teninin ve dudaklarının muhteşem yumuşaklığının, etrafını saran belli belirsiz kokunun, tatlı lezzetinin tadını aldı... Tanrım, çok uzun zaman olmuştu. Ağzının tatlı kuytularına dilini daldırarak, Flora'yı kendine çekip, onu daha sert öptü. Flora da açılarak, onu daha derinlere aldı, dilinin hareketlerine diliyle karşılık verdi – karşılığı en az Lachlan'ınkiler kadar vahşiydi. Flora'nın zevkten çıkardığı ufacık sesler Lachlan'ı daha da alevlendirdi. Sanki Flora'nın bedeni onunkine kaynamış; her kıvrımı, her noktası aralarındaki alevlerle eriyip yok olmuştu.

Flora'nın ağzını, çenesi, boynunu öperek, teninin tadına doydular. Ama yetmedi – her yanının tadına varabilmek için onu yatağında ve çırpılıp istiyordu.

Onu kollarına alıp, yatağına götürerek nazikçe koydu. Sonra yavaşça Flora'nın sabahlığını çıkararak, tam üstüne çarşaf çekmeye çalışırken durdurdu.

“Hayır. Bırak da sana bakayım.” Sonsuza kadar bu anda kalmak istedi. Yatağında, onu alması için hazır bekleyerek uzanır-

ken tam olarak nasıl görüldüğünü hatırlamak. Acı verecek kadar güzeldi – mum ışığında parlayan sarı saçları, mermer gibi pürüzsüz teni, nazik, kalp şeklindeki yüzüne hakim olan parlak mavi gözleri.

Şişkin yastığa dağılmış ipeksi saçlarının arasından parmaklarını geçirdi, sonra da başparmağıyla şişmiş dudaklarına dokundu. Bakışları bedeni boyunca gezindi ve ani bir şehvet bedenini sardı. Flora'nın vücudu inanılmazdı. Dolgun, yuvarlak göğüsleri, ağır sulandırıcı meyveler gibi pembe göğüs uçlarına sahip neredeyse şeffaf teniyle bir erkeğin arzularına hizmet etmek için yaratılmıştı. Daha fazla dayanamayarak eğilip, iştah kabartan göğüs uçlarından birini ağzına alarak, dişleri arasında nazikçe yuvarladı. Flora zevkten inlediğinde onu bırakmak için kendini zorladı, daha işi bitmemişti.

Flora'nın karnı düz ve kalçaları hafifçe kıvrımlıydı. Lachlan elini, Flora'yı neredeyse çevreleyecek şekilde beline doladı. Ya o poposu... Ellerini, poposunu avuçlamak üzere götürdü. Geçen hafta içinde bu yumuşak popoya fazlasıyla dayanmıştı, tam olarak nasıl bir his olduğunu biliyordu. Onu arkadan nasıl doldurabileceğini.

Bacakları. Lanet olsun, sanki sonsuza kadar devam ediyormuş gibiydi. Uzun ve ince, muhteşem eklemleriyle. Ayakları bile hayran olunası pembe parmaklarla, küçük ve nazik kemerlere sahipti.

Hayatında pek çok çıplak kadın görmüştü ama hiçbirini onu daha önce bu kadar etkilememişti. Onun aklını başından alan yalnızca güzelliği ya da ona karşı duyduğu arzu değil, daha temel bir şeydi. Özüne kadar inen ve göğsünü inanılmaz bir sıcaklıkla dolduran bir şeydi. Aradığını bile bilmediği ama bulduktan sonra da kaybetmeyi aklından bile geçirmek istemediği bir şeydi. Onu kaybetmek, kendini ikiye bölmek gibi olurdu. Nasıl farkına bile varmadan her şey bu hale gelmişti?

"Lachlan..."

Flora'nın yüzünün utançtan kızardığını gördü. Doğal cesareti ve özgüveni bazen ne kadar masum olduğunun unutulmasına sebep oluyordu. "Çok güzelsin. Sana bakmak bana zevk veriyor."

Flora'nın bakışları, Lachlan'ın çıplak göğsünden aşağı pantolonundaki ağırlığa kaydı. "Görebiliyorum."

Lachlan gülümsedi. "Çok dobrasin."

Flora da karşılığında gülümsedi. "Yalnızca senin yanında."

Lachlan'ın bedeni sıcak bir sahiplik duygusuyla inledi. Flora'nın ona verdiklerinin değerinin farkına vardı.

"Beni gururlandırırıyorsun, *mo ghradh*." Aşkım.

Flora uzanıp, Lachlan'ın saçını kulağının arkasına attı; gözlerinde parlayan mutluluk Lachlan'ın göğsünü acıttı.

"Çok mutluyum. Seni çok seviyorum. Senin de aynı şeyleri hissettiğine inanamıyorum."

"Bundan asla şüphe duyma," dedi sert bir ifadeyle. "Ne olursa olsun, Flora, sana karşı hissettiklerimden asla şüphe etme."

Sesindeki ciddiyet Flora'yı şaşırttı; Lachlan bakışlarındaki ani tereddüdü gördü. "Ne olabilir ki?"

Lachlan duygularını normalden farklı şekilde belli ettiği için kendine lanetler okudu. "Hiçbir şey," diye Flora'yı rahatlatarak, pantolonunu çıkarmaya başladı. "Ama bu geceden sonra, duygularımdan asla şüphe etmeyeceğine dair sana söz veriyorum."

Flora beklenti içinde titredi. Lachlan'ın sesindeki içten vaat kanını kaynatıyordu. Söylediği her kelimede ciddi olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Ama ona asıl dokunan gözleriydi. Daha önce hiçbir erkek ona bu denli yoğun bakmamıştı – saf bir açlık, sahiplik ve aynı anda da saygıyla. Gözleriyle çıplaklığını okşuyor, kendini özel hissetmesini sağlıyordu – sevildiğini hissediyordu – sanki dünyadaki en güzel, en değerli kadınımışçasına özel.

Odaya ilk girdiğinde, Lachlan'ın gönülsüzlüğünü fark ederek bir anlık tereddüt yaşamıştı. Aslında evleninceye kadar beklemek istemesi çok tatlı bir davranıştı. Gülümsedi. Vahşi Highlandlı'sının ani bir ahlak kaygısıyla sakinleşeceğini kim düşünebilirdi?

Ama Flora evlenmeyi beklemek istemiyordu. Bir dakika daha bekleyemezdi. Saygılı davranışı ve yiyip bitiren bakışları her yanını arzuyla titretmişti. Son defa onda uyandırdığı yıkıcı hisler hafızasında geziniyordu ama hâlâ hatırlayacağı kadar tazeydi. İçinde artan tuhaf huzursuzluğu, güçlü aceleciliği hissetti. Lachlan'ın ağzı, elleri, içinde onu hissetmenin verdiği doyumunu arzuluyordu. Vaadinin gerçekleşmesini.

Çıplak göğsü cilalanmış bronz gibi mum ışığında parlıyordu. Kollarının ve göğsünün kaya gibi kasları o kadar belirgindi ki kayagantaşından yontulmuş gibiydi. Gücünden ve büyüklüğünden daima etkilenecekti. Yeni bandajı fark edince kaslarını çattı.

Lachlan pantolonunu çıkarmaya başlamıştı ki Flora bileğinden tutup, bir an bu geceki isteksizliğinin başka bir sebebi olabileceğini düşünerek onu durdurdu. "Kolun. Rahatsız etmiyor mu?"

"Bir şey yok."

"Dikiş mi atıldı?"

Lachlan başıyla onayladı. "Akşam yemeğinden sonra şifacı ilgilendi."

"Ah." Şifacı. Seonaid'den bahsediyordu. Saçmaladığını fark ederek dudağını ısırды ama metresinin ona dokunmuş ve onun hayranlık duyduğu göğse baktığını düşününce, doğan kıskançlığa karşı koyamadı. Lachlan onu sevdiğini söylemiş olabilirdi ama sadık olacağına dair herhangi bir vaatte bulunmamıştı. Böyle bir anlaşma da beklenemezdi, her ne kadar Flora beklemiş olsa da. Lachlan'ı başka bir kadınla düşünmek kalbini parçaladı. Lachlan'ın, kendinden başka kimseyi istemeyeceğini temin

etmek için elinden gelen her şeyi yapacağına yemin etti. Ama nasıl?

“Neden kaşlarını çattın, tatlım?”

Flora başını salladı. “Yok bir şey.” Flora, bileğini tutan elini bırakarak, devam etmesini işaret etti.

Lachlan kahkaha atıp, Flora’nın dudaklarındaki siniri öptü. “Kıskandın mı, Flora? Kıskanmak için bir sebep yok.”

“Kıskanmadım.”

Lachlan gülümsediğinde, tanıdık yakışıklı yüzü şeytani bir keskinliğe büründü.

Flora ifadesinden hoşlanmayarak kaşlarını çattı. “Hiç komik değil. Daha önce yakınlaştığım bir adamla yatak odasında yalnız olsam hoşuna gider miydi?” Lachlan’ın gözlerinin koyulaştığını görmek Flora’ya hiç zevk vermedi.

“Onu öldürdüm. Yakınlaştığın tek adam ben olacağımdan, böyle bir durum ortaya da çıkmaz.”

“Aynı şey senin için de geçerli mi, lordum? Çok geniş bir eş olmayacağımı görürsün.”

Ne demek istediğini anlaması biraz zamanını aldı, sonra da güldü. “Tatlım, korkmana gerek yok. Ben bir söz verdiğimde, sözümde dururum.”

Flora ümitlenmeye cesaret edemeyerek, hareketsiz durdu. “Metres almayacak mısın?”

Lachlan bakışlarını ayırmadı. “Senin onurunu asla küçük düşürmem.”

Flora daha mutlu olabileceğini düşünmemişti ama yanılmıştı. O anda, sanki tüm dünya onun ayaklarının altına serilmiş gibiydi. Çıplaklığını unutarak, uzanıp, kollarını Lachlan’ın boynuna doladı.

Yaşadığı şok bir yıldırım kadar kuvvetli olmuştu. Lachlan’ın teninin sıcaklığı aklındaki tüm düşünceleri silmiş, yerine çıplak

göğüslerinin Lachlan’ın çıplak göğsünün katı gücüne dayalı olmasının verdiği muhteşem duyguya bırakmıştı.

Flora inleyerek, Lachlan’ın kollarına gömüldü, orada yok olmak istiyordu, pürüzsüz, sıcak tenine sürtünmenin tatlı hissine aşıktı.

Lachlan’ın ağzı tüm sıcaklığı ve arzusuyla yine Flora’nın ağzındaydı. Azimli saldırısının karşısında dudaklarını açarak, onu daha da derine aldı. Ellerini, sırtının gerilmiş teninde gezdirerek, öpüşmeleri derinleştikçe parmaklarını bastırdı. Tarif edilemez bir telaş içinde büyüdü.

Lachlan’ın elleri göğüslerini avuçluyor, dili ağzında kıvrandıkça sıkarak, her yanını sarıyordu. Şehvetli ritimleri bedenine sınımsız bir zevk yayıyordu. Arzu bacaklarının arasında yayıldıkça bedeninin ıslandığını hissediyordu.

Lachlan, dudaklarından ayrılarak, yavaşça göğsüne doğru ilerledi. Keyfini çıkararak, dili ve dudaklarıyla ateşli teninde kıvılcımlar çıkaran bir yol çizerek tüm arzuları canlandırıyordu. Dudakları o kadar sıcak ve gece o kadar soğuktu ki Flora’nın tüyleri ürperdi. Lachlan, kulağını, boynunu, boynundaki çukuru öpüp, nihayet göğüslerinin arasına gömülüp, sakalının tatlı sertliğiyle sürtünerek yaladı, dilinin marifetli hareketleriyle acımasızca dalga geçerek, hassas ucuna acı verecek kadar yaklaştı – ama hiçbir zaman yeterince yakına gelmeden.

Lachlan onu öldürüyordu. Göğüs uçları o kadar gerilmişti ki acıyordu, Lachlan’ın ağzının vereceği zevki bekliyordu. Gerilmiş uçlarının etrafında dolandı dili ve nefesinin sıcaklığıyla Flora’yı titretti. En sonunda, tam da daha fazla bekleyemeyeceğini düşündüğünde, Lachlan ağzına alıp, emmeye başladı. Flora ona doğru gerilerek, inledi. Flora’nın hissettiği zevk kalbinden Lachlan’ın ağzına bir yol oluşturmuş gibiydi. Parmaklarını Lachlan’ın saçının yumuşak dalgasına geçirerek onu kendine yaklaştırdı. Flora

tükeninceye kadar emdi. Bacaklarının arasındaki nokta titremeye başlayınca kadar.

Lachlan, durduğunda bir an hayal kırıklığı yaşadı, dudakları beline doğru kaydı. Ama o anda Flora, önceki sefer ne yaptığını hatırladı. En sıcak yerlerinden nasıl öptüğünü hatırladı.

Belki de Lachlan'ın niyetini bildiğinden karşı koymalıydı. Elbette böyle bir öpücük gınahtı? Ama Flora bedeninin taleplerine karşı koyamadı. Lachlan, başı bacaklarının arasında oluncaya kadar aşağıya kayınca daha da çok baskı yapan talepler.

Kasıklarının üstünü öptüğünde, Flora titredi. Sanki ne kadar hazır olduğunu hissediyormuş gibi parmağını üstünden geçirdi. Daha önce hiçbir şey için bu kadar hazır olmamıştı. Islaktı, sıcaktı ve ağzının sakınleştirici baskısını hissetmek için can atıyordu. Başka bir şey düşünemiyordu. Lachlan'ın onu öpmesi, dilini içine sokması ve emmesinin nasıl bir his olduğundan başka. Arzu, inkar edilemeyecek bir yoğunlukla karnının altlarına kaydı. Lachlan'ın elleri kalçalarının etrafına dolanarak, Flora'yı ağzına kaldırdı.

Flora bekleyemedi. Bedeni, Lachlan'ın dokunuşu için kıvranıyordu.

Lachlan'ın dili içine kaydığında bakışları karşılaştı. Nöbetler halinde gelen zevk bedenini sarsarken yaşadığı şok karşısında çığlık attı. Lachlan düzenli hareketlerle biraz daha sert bastırarak tekrar yaladı. Tanrım, muhteşem bir histi. Çok sıcak, ateşli ve erotikti. Yoğun bir sıcaklık tüm vücudunu kapladığında eridi.

Sonra Lachlan emmeye başladı, dilini, Flora içinde biriken şehvetin yoğunluğundan öleceğini düşünene kadar derinlere soktu. Titreme spazm haline gelinceye kadar. İçinde biriken baskı parçalanmaya başlayınca kadar. Boşalmanın gücü o kadar yoğun ki çığlıklar atarak, kalçalarını kaldırıp, Lachlan'ın ağzında dağıldı. Lachlan, Flora'yı orada tutarak, zevkinin sonuna kadar bekledi. Sonra bıraktı.

Flora tamamen tükenmişti, bedeni sıcak ve ağırdı, çok derin bir uykuya dalacak gibiydi. Ama bunun yalnızca başlangıç olduğunun farkındaydı. Lachlan dizlerinin üstüne kalkmış, pantolonunu çıkarmaya başlamıştı ki Flora onu durdurdu.

“Bana bırak.” Ona dokunmaya ve parmak uçlarında dizginlenen gücü hissetmeye ihtiyacı vardı.

Lachlan ellerini indirdi. Gözlerindeki sıcaklık, Flora'nın içini ısıtıp, onu tekrar ürpertti.

Olduğu yerde oturarak, önünde parlayan güçle yontulmuş göğüste gözlerini gezdirdi – bir savaşçının bedeni. Geniş omuzları, yıllardır kılıç sallamaktan kas dolmuş kollar, savaştığı – ve kazandığı – savaşların kanıtı olan göğsüne dağılmış yara izleri. Saf fizikselliğe duyduğu ilginin gücünü hiç hayal etmemişti. Ama kaslı bedenine ve bedenini saran beklentinin verdiği sıcak titremeye karşı hazır cevabını inkar edemezdi. Ancak karşısındaki adama hissettiği aşk yanında güçlü fiziksel çekim hiç kalıyordu.

Parmaklarıyla, karın kaslarının sıkı hatlarında gezindi ve erkekliliğine yaklaştığında ne kadar gerildiğini, pantolonunun derisini kastığını fark etti. Yavaşça, oynasarak, ipleri çözmeye başladı. Elini sürtüyor, her an avuçlayabilirmiş gibi oyalanıyordu. Lachlan bu nazik oynaşma karşısında nefesini tuttu. Açıldıktan sonra pantolonu belinden kayarak, arzusunun haşmetini ortaya çıkardı.

Yaşamış olmasa içine sığmasının imkansız olacağını düşünürdü. Hâlâ sert çeliği saran teninin yumuşaklığına hayret ederek parmağını üzerinde gezdirdi. Flora, onu keşfederken, sabırsızlığını hissederek hatlarında gezinirken ve sert başına parmağını sürerken, Lachlan inledi. En sonunda avucuna aldı. Lachlan'ın gösterdiği gibi sert ve uzun hareketlerle eli gidip gelmeye ve hızını arttırmaya başladığında, gittikçe gerildi, Flora tutkunun Lachlan'ın içinde büyüdüğünü hissetti. Parmak uçlarında atışları

hissediordu, arzusunun gücü kurtulmak için sabırsızlanıyordu.

Lachlan'ın yüzü gergin, gözleri tutkuyla kararmıştı. İnanılmaz derecede vahşi görünüyordu ama hiç tehlikeli değildi, Flora hepsinin kendi için olduğunu biliyordu – zincirlenemeyen delicesine bir arzu. Ona, en az Lachlan'ın kendine verdiği kadar zevk verebilmeyi seviyordu.

Ağzı, onunla aynı hızdaydı ve bir anda aklına bir fikir geldi. Kelimelere dökmek için fazla utanç verici bir fikirdi ama ona dayanma hissi, başka bir kadına ihtiyaç duymasını engelleme hissi, ona açık olma cesaretini verdi.

Lachlan, çenesi kenetlenmiş bir ifadeyle onu izliyordu, sanki Flora'nın ne düşündüğünü bilir gibiydi.

Flora dudaklarını ıslattı. "Ben..." Bir anda kelimeler ağzından çıkamadı. Kirpiklerinin altından Lachlan'a baktığında gözlerindeki alevi gördü. "Acaba..."

"Tanrım, evet," dedi boğuk bir sesle.

Flora öne eğilip, denemek istercesine ağzını üzerine koydu.

Lachlan'ın tepkisi ani oldu. İçinde biriken şehvet erimiş bir çelik gibi sıcak ve ağırdı. Daha önce hiç bu kadar yoğun bir zevk hücumu hissetmemişti. O kadar kuvvetli bir zevkti ki bedeninin her yanını hırpaladı. Nemli, yumuşak dudaklarını erkekliğinin başına bastırduğunda dizlerinin bağı neredeyse çözüldü. Aniden Flora'ya doğru kendini itti, içindeki baskı dayanılmazdı. Kan kulaqlarında uğulduyor ve düşünemiyordu bile.

Böyle olmaması gerekiyordu. Bu gecenin yalnızca Flora'nın olması gerekiyordu ki ona duyduğu sevginin derinliklerini görebilsin. Ama Flora onu şaşırtmıştı. İçgüdüleri öyle bir şehvetin ipucunu veriyordu ki serbest bırakılır bırakılmaz Lachlan'ın kileri geçebilirdi. Flora'nın cesur ve maceracı olabileceğini tahmin etmişti ama bu kadar çabuk olmasını beklememişti. Cesaretini bir

anda toplarken, karakterinde hayran olduğu ateş kendini gösteriyordu.

Lachlan'a şimdiden diz çöktürmüştü.

Başlangıçta öpücükleri çok acemiydi. Sıcak, davetkar ağzını nasıl hareket ettirmesi gerektiğini göstermemek için kendini zor tuttu. Yumuşak dudaklarını erkekliği boyunca gezdirip, sonra da dilini çıkararak uzun bir hareketle yaladı.

Lachlan yarı kapalı gözlerle Flora'yı izliyordu. Sarı saçları mum ışığında parlıyor, tüy gibi kirpikleri soluk yanağında kıpırdanıyordu. Ama Lachlan'ı kalbinden vuran, şehvetli dudaklarının görüntüsüydü. Flora bunu onun için yapıyordu. Daha önce hiçbir kadın ona böyle bir zevk yaşatmamış, bu denli duygu yoğunluğu hissettirmemişti.

Bedeni, Flora'nın masum öpücüğüyle uyandırdığı basit talepler karşısında gerildi. Yalnızca, ağzının sıcak kuytularında olmayı düşünebiliyordu.

Dilini erkekliğinin etrafında gezdirirken, yeni bir şehvet hücumu Lachlan'ın bedenini sardı. Lachlan kıvrandı, zevki inkar edemeyeceği kadar yoğundu. Ama ondan düşen damlayı yalamak için dilini çıkardığını görmeye kesinlikle hazır değildi.

Lachlan inledi ve daha fazla dayanamayarak, Flora'nın ağzını yönlendirdi.

Flora'nın ıslaklığında, etrafını saran sıcak ağzında, onu daha da derine alışında boğulurken zihni karardı. İtmemek için kendini kasti, ağzında onu hissetmesine alışması için zaman tanıdı.

Flora onu bıraktığında gözlerinin önündeki buğu kalktı ama yalnızca bir anlığına.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

Lachlan'ın kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Uzun zamandır gergin olan kasları, kendine hakim olmanın verdiği acıyı hissediyordu. Kelimeleri toparlaması zaman aldı. "Elinle yaptığın gibi em beni."

Flora biraz daha yaklaşarak, acemi hareketlerle elini arkasına koyup, ağzını tekrar yaklaştırdı.

Bu defa Lachlan düşünmedi, Flora'nın verdiği erotik tatmine kendini bıraktı. Flora'nın ağzının hafif çekişleri cennete düşmek gibiydi. Flora'nın dudaklarının etrafında gerildiğini, kararlılıkla ağzına alışını, daha da derine almak için arkasını kavrayan ellerini izlemeye dayanamadı. Baskı çok yoğun, boşalma ihtiyacı ilkel. Tüm bedeni kaskatı kesildi, gelmek üzere olduğunu anlayarak kendini çekti.

Flora şaşkınlıkla baktı.

"Senin içinde olmam gerek, şimdi."

Flora'ya daha da yakınlaşırken, pantolonunun hâlâ dizlerinde olduğunu fark ederek, çıkartıp, yatağın yanına fırlattı.

Elleri bacaklarının arasına kayarken, dudaklarını, boynunu, göğüslerini öptü. Flora'nın ona zevk vermekten ne kadar hoşlandığını fark etti; ıslak, sıcak ve Lachlan için hazır. Ellerini Flora'nın omuzlarının yanına koyarak, içine girerken görmek için göğsünü kaldırdı.

Erkekliğinin başını Flora'ya sürttü, Flora da bacaklarını açtı. Nazikçe içine girdi, o anı sonsuza dek yaşamak, içine yavaşça girmenin şehvetinin keyfini çıkarmak istedi. Sıkı bir kıyafet gibi sardı Flora, bedenine kattı. Zevk dalgası o kadar sıcak ve tatlıydı ki Lachlan inledi.

Flora onun için her şey demekti ve bu birleşmenin önemini hissetsin istiyordu. Nasıl mükemmel bir simetriyle bedenlerinin birleştiğinin önemini. Tamamen içine girdiğinde, Flora'nın bakışlarından bakışlarını ayırmayarak, gözleriyle hissettiği her şeyi söyledi. Bakışlarını çekmeyerek biraz daha derine dalıp, durdu. Flora'nın zevkten çıkardığı hafif inlemeler, anın saf dokunaklılığı Lachlan'ın en derin yerlerine işledi.

Hayatında ilk defa kendini tamamlanmış hissetti.

Başlangıçta sadece onu öpmeyi düşündü, ama öptükçe kendini tuttuğunu anladı. Hiç fark etmemişti ki...

Onu ağzına almak aklına bile gelmemişti – çok fazlaydı. Ama ağzı etrafında esnemişti ve ona verdiği zevki düşünerek rahatlayıp, daha da derine aldı. Hâlâ doğru şeyi yaptığından emin değildi ama Lachlan'ın umurundaymış gibi görünmüyordu. Bedeninin bu kadar mahrem bir bölgesine zevk vermek için ağzını kullanmak tuhaf bir duyguydu. Ama her zamankinden daha yakın hissetmesini sağlamıştı.

Lachlan içine girinceye kadar, gözlerinin içine bakarak daha önce hiç varlığından bile haberdar olmadığı bir yanına dokundu.

Flora'nın kalbini açmış, içinde güvenle sakladığı her şeyi ortaya çıkarmıştı. O kadar yoğun duygulardı ki neredeyse Flora'yı korkutuyordu. Çünkü ne yaptığını fark etmişti. Ona en önemli parçasını vermişti – bedenini değil, kalbini. Daha önce hiçbir erkeğin sahip olmadığı bir güce sahipti. Tamamen Lachlan'a bıraktığı bir güç.

Ama en mucizevi olan, hissettiği her şeyi Lachlan'ın gözlerinden de görebiliyordu. Flora'ya dokunuşundaki ve onu sevişindeki şefkat her şekilde hissettiklerinin önemli olduğunu anlatıyordu. Lachlan Maclean soneler yazacak ya da gönülünden geldiğince aşk-ı ilan edecek bir adam değildi. Söylediklerinin ağzından kolaylıkla çıkmadığını biliyor ve bugüne kadar da daha önce bir kadına onu sevdiğini söylediğini sanmıyordu.

Ama ona sokulduğunda, kollarına kıvrıldığında, yalnızca içinde durduğunda Flora'ya neler ilan ettiğini biliyordu.

Lachlan daha önce gerçek arzusunun ne olduğunu hiç bilmemişti. Yalnızca şehvet değildi, birisini varlığının tüm hücreleriyle istemek ve yaşadıklarını mümkün olduğunca uzatmayı dilemekti. Flora'yla yaşadıkları sadece boşalma değildi, yaşadığı her duy-

gunun ve ona giden her dakikanın tadını çıkarmaktı. Uzun ipeksi saçlarını okşadı, elini sırtından aşağı doğru indirerek, yumuşak poposunu avuçlayıp, kendine doğru kaldırdı.

Flora, dolgun göğüslerini Lachlan'ın göğsüne sürüp, onunla birlikte inledi.

Lachlan, öpücüğüyle ağzını yakaladı; uzun, rahat hareket ederek yavaşça ve derin derin öptü, aralarındaki bağın her saniyesini daha da uzattı.

Bacakları birbirine dolanmış şekilde, Lachlan, kalçalarını nasıl kaldırması, daha derine almak için kalçalarını nasıl hareket ettirmesi, bedenini etrafına nasıl kenetlemesi ve nasıl zevk vermesi gerektiğini gösterdi.

Tanrım, muhteşem bir histi. Etrafında, o kadar sıcak ve o kadar sıkıydı ki. Bedeninden neredeyse çıkıp, soğuk boşluğun yakalamasını hissederek tekrar sıcak, tatlı rahatlığına girdiğinde bedenlerinin birleştiği yere baktı.

Her derine girişinde etrafında sıkıştığını, bedeniyle onu beslediğini hissetti.

Daha önce hiç böyle amaçlı ve bilerek sevişmemişti. Ya da bu kadar şefkatle. İnanılmazdı. Yangın yerinden ziyade daha kontrollü bir ateşti ama sonuçları aynıydı – sonsuz fiziksel yıkım.

Flora'nın gözlerindeki merakı ve orgazma yaklaştığında boğazında takılan şaşkın çılgılığı duydu. Bakışlarını ayırmayarak, son hızla içine girip, ona hayatındaki en güçlü orgazmı yaşattı. Yalnızca erkekliğini değil tüm bedenini sarmıştı. Ani bir tetikleyici patlamayla değil, bedeninden tüm enerjiyi çekerek, sonsuza dek sürececek yavaş bir dağılmaylaydı.

Tutkunun son damlaları solarken bile onu bırakmak istemiyordu. Flora'yı kollarının arasına alıp, kalp atışlarını kalbinde hissedecek şekilde göğsünde tuttu.

Böylece bir süre durdular, ikisi de konuşamayacak kadar etkilenmişti.

Sessizliği bozan Flora oldu. "Hâlâ inanamıyorum."

Lachlan, neden bahsettiğini anlayarak inledi. "Hislerimi sana tekrar kanıtlamaya çalışırsam, hayatta kalmayı başaramayabilirim."

"Ondan bahsetmiyorum." Oynaşırçasına elini sürttü. "Tüm bunlardan sonra nasıl şüphe edebilirim? Yalnızca, böyle bir şeyin bana olacağına asla inanmazdım." Buruk bir tebessüm dudaklarında belirdi. "Beni yalnızca ben olduğum için sevecek bir adamla asla karşılaşmayacağımı düşünürdüm. Annemin bulamadığı bir şeydi, dolayısıyla ben de bulamayacağımı düşünmüştüm." Elini, Lachlan'ın yüzüne götürerek, yanağını avucunun içine aldı. Dökülmemiş yaşların gözlerinde parladığını gördü. "Kendimi çok şanslı hissediyorum."

Lachlan göğsünün sıkıştığını hissetti, durumun gerçekliği son hız geri dönmüştü. Flora'yı kollarıyla biraz daha sıkı sardı. Kardeşini kaçırma planı işe yarayacaktı.

BÖLÜM 17

Üç gün sonra, adamlarıyla Breacachadh'ı geri almak için savarmaya hazırlanırken, Lachlan cevabını almıştı.

"Üzgünüm, lordum," dedi Allan, karşısında durup, yüzü kir ve ter içinde. Lachlan daha yeni döndüğünü biliyordu – kırların ve rüzgarın kokusu hâlâ üstündeydi.

Hüsran bir kaya gibi yüreğine oturdu. *Kaçış planı işe yaramamıştı.* "Ne oldu?" diye sordu, kendini en kötüsüne hazırlayarak.

"Her şey planlandığı gibi gitti. Hugh muhafızları geçip, John'a ipi ulaştırmayı başardı. O inmeye başladığında biz de kulenin altındaki kadirgada bekliyorduk. Kıyamet koptuğunda yolu yarılamıştı. Onu gördüler. Mümkün olduğunca uzun bir süre bekledik ve ele geçmekten zar zor kurtulduk."

Bu konuda şansları yaver gitmişti. Kaçışın arkasında kimin olduğu konusunda yalnızca şüphe duyulabilirdi ama en azından doğrudan Lachlan'la bağlantısını kuramazlardı.

"Ya John?" Elleri kenetlenmişti. "Kardeşime ne oldu?"

"İpi geri yukarı çektiler. Onu bırakmalarından korktuk, düşse ölabilirdi."

Tanrı'ya şükür. Kardeşinin ölüm sebebi olabilirdi. "Nasıl ol-

duğunu anlayamıyorum. John'un gözcü kulesinin karşı tarafından inmiş olması gerekiyordu – orada kimse onu göremezdi."

"Oradan iniyordu. Daha sonra, nöbetçi muhafızlardan birinin rahatlamak için yerinden ayrıldığını öğrendik. Şans eseri yukarı bakmış ve bir hareketlenme olduğunu fark etmiş."

Lachlan çenesini sıktı. Çişini tutamayan bir adam yüzünden planlarının suya düştüğüne inanamıyordu.

Allan'ın ifadesinden başka bir şeyler daha olduğunu anladı. Parmakları kılıcının kabzasında gerildi. "Başka?"

Allan'ın gözlerine baktı. "Kalenin içindeki adamımız söylen- diği gibi, ters giden bir şeyler olursa, limanın yanındaki Kinneil köyünde bizi bulacaktı. O da söyleneni yaptı." Allan duraksadı. "John çukura gönderilmiş."

Lachlan küfrederek, kılıcını öfkeyle yere vurup, sonra da denize doğru fırlattı. Kardeşi kuleden, çukur zindanlarına gönderil- mişti – asil olmayan suçlular için düzenlenmiş bir yerdi. Black- ness Kalesi'nin özellikle dehşet verici bir özelliği vardı. Dalgalar yükseldiğinde deniz suları bir delikten içeri girerek, çukurun di- bini buz gibi suyla doldururdu.

John bir hafta bile dayanamazdı.

Dayanmak zorunda kalmayacaktı. Lachlan'ın, Flora'yı kay- betme korkusu önüne çıkan her yılanı sarılmasına sebep olmuş- tu. Ama şimdi her şeyi daha da berbat hale getirmişti. Kalbini taşlaştırdı ve artık seçeneği kalmadığının farkına vardı. Argyll'e ihtiyacı vardı. Flora, başka seçeneği olmadığını anlamak zorun- daydı.

Evlilikler daima önceden ayarlanırdı, onlarınki de farklı de- ğildi. Tabii onlar pek çoğundan daha şanslılardı çünkü onlar bu pazarlığın içinde aşkı da bulmuşlardı. Lachlan onu seviyordu. Önemli olan da buydu. Nasıl başlamış olursa olsun.

Lachlan, Flora'yı daha önce de olduğu gibi kendi odasında buldu – ama bu defa hiçbir şeyi Flora'nın hayal gücüne bırakmadı. Üç gecedir saatlerce seviştikten sonra, bedeni hemen akışkan bir sıcaklıkla doldu.

Günler heyecanlı bir fırtına içinde geçip giderken, geceler tutkuyla buharlaşıyordu. Ama düğün günü yaklaştıkça sevişmelerinin umutsuz bir noktasına ulaşmış gibilerdi, sanki ikisini de tüketen yangın, kontrolden çıkacaktı. Şefkatli ve yavaş ya da sert ve çılgın fark etmiyordu. Flora ona doyamıyordu.

Lachlan'ın güçlü elleri, belini kavramıştı. Sırtında göğsünün sertliğini hissedebiliyordu. Tüm o kaslar ve sıcak erkeksi kokusu nefesini her defasında kesiyordu.

Kulağında nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu, bedeni dokunuşuna çiçek gibi açılırken içini kıpırdatan tanıdık duyguları daha iyi hissetmek için gözlerini kapattı. Lachlan, göğüslerini avuçlayıp; boynunu ateşli öpücüklerle boğdu. Flora ona doğru gerinerek, ellerinin bedenini sahiplenirken hızlı hareketlerle bıraktığı eşsiz her duygunun tadını çıkardı.

Poposunda hissettiği erkekliğinin sertliği doğrudan bacaklarının arasına bir arzu dalgası gönderdi. Şehvetin buğusu üzerine çökerek, teması ve arkasındaki adamın bıraktığı hisler dışında her şeyin önünü kapattı. Her hareketin, parmağının her dokunuşunun, kalbinin her atışının farkındaydı. Lachlan, Flora'yı tekrar dürttüğünde, o da karşılık vererek poposunu dayadı.

Pantolonunun bağlarını çözdüğünü sonra da elbisesini kalçalarının üstüne çektiğinde bacaklarına çarpan serin havayı hissetti. Flora'yı hafifçe öne eğdi, Flora ellerini duvara dayalı tahta dolaba yaslayarak, bacaklarını açtı.

Lachlan'a olan ihtiyacı o kadar güçlüydü ki ayakta zor duruyordu. Bacaklarının arasının nemlendiğini hissedebiliyordu.

Onun için o kadar hazır ki, Lachlan'ın başlamasını bekleyebileceğinden şüphe etti...

Aman Tanrım. Erkekliğinin sert başının ona kaydığını, arzu dalgalarını vücuduna yaydığını hissettiğinde inledi. O kadar muhteşem bir sıklığı ve sertliği vardı ki onu içinde istiyordu. Sırtını gererek, onu yakalamaya çalıştı. Ama Lachlan acımasızdı, Flora titremeye başlayınca, sert spazmlar vücudunu ona kaydırınca dek süründü. O sırada yavaşça içine girdi.

Hissettikleri inanılmazdı. Onu kasıklarının arasında sıkıca tutarken kendini öylesine dolu hissediyordu ki. Ama daha derine gitmesini istiyordu. Biraz daha öne eğilip, içine daha rahat girmesini sağlamak için poposunu kaldırdı.

Lachlan küfretti.

Sonra da Flora'nın kalçalarından tutarak, tek bir hareketle tamamen içine girip, gidip gelmeye başlayarak onu doldurdu. Göğüslerini avuçlayabilmek için elbisesini gevşetti.

Flora patlama noktasına gelinceye kadar gittikçe hızlanarak içine girdi.

"Tanrım, geleceğim," dedi dişlerinin arasından.

Lachlan'ın bu halini çok seviyordu, ona olan ihtiyacıyla kontrolden çıkıyordu. Flora'ya tam olarak ne yapacağını tüm şeytani detaylarıyla anlattığında.

Şimdi de öyle yapıyordu, bir yandan sert, hırpalanmış sesiyle kulağına fısıldarken, diğer yandan eli bacaklarının arasına kaymış, en hassas noktasına bastırarak, içine boşalırken Flora'yı kendinden geçiriyordu.

Lachlan elini, Flora'nın çıplak göğsünden kaydırarak, zirveye ulaşmalarının son kıvılcımları da sönerken göğüs ucunda oyalandı.

Bu kadar sert davranmak istememişti. Hatta onu tamamen farklı bir sebeple arıyordu. Ama Allan'ın getirdiği haberler öy-

lesine sarsmıştı ki Flora'nın sevgisinin ruhunu arındıran merhemine muhtaçtı.

Flora'nın içinden çıkarak, kulağına fısıldamak için eğildi. "Sana bir sürprizim var."

Flora nefesini toplamak için durdu, sonra da Lachlan'a döndü. "Böyle bir tane daha mı?"

"Cadı." Gerçi tek derdinin onunla sevişmenin yeni yöntemlerini bulmak olmasını çok isterdi. Kardeşinin başarısızlıkla sonuçlanan kurtuluşu ve çukurdaki kaderi canını sıkıyordu. Flora'yı incitmekten sakınmak için çabaladıkça her şeyi daha da berbat bir hale sokmuştu. İlk planına dönmek zorunda olduğunu biliyordu ama bilmek hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu.

Bazen, şu andaki gibi, gözlerinde parlayan bir mutlulukla ona parlayan zırhlar içindeki kahraman bir şövalyeymiş gibi baktığında, ona bakmak bile canını acıtıyordu. Masum mutluluğu içini kemiriyordu. Pek çok kez kardeşi ve Flora'nın kuzeniyle yaptığı pazarlıktan bahsetmek dilinin ucuna kadar gelmişti – genelde de aşklarının en yıkılmaz görüldüğü, tutkularını paylaşmış olmalarının parıltısının havada asılı kaldığı anlarda. Ama geçen birkaç günde kaç kez sevişmiş olurlarsa olsunlar tepkisinden bir türlü emin olamıyordu. Doğal inadının üzerine, sonunun annesine benzemesinden duyduğu korku eklenince ortaya ciddi bahaneler çıkıyordu. Başka bir şansı varken de kardeşinin hayatını ya da klanının güvenliğini tehlikeye atamıyordu.

Böylelikle öfke ve dehşet, içinde birikti. Bunun bir kısmının da sevişmeleri sırasında ortaya çıktığını fark ediyordu. Şimdi olduğu gibi, huzursuz bir ihtiyaçla sert ve kaba davrandığı gibi. Flora'nın sezdığını biliyordu, onu böylesi bir tutku sınırına neyin götürdüğünü anlayamadan. Çok yakında nedenini öğrenecekti.

Flora'nın yüzüne düşen altın sarısı bir bukleyi alıp, kulağının arkasına attı. Flora gülümseyerek, yanağını Lachlan'ın avucuna dayadı.

Lachlan göğsünde keskin bir acı hissederek, uzaklara baktı. "Gel," dedi, ondan uzaklaşmak için elini çekerek. "Ama önce kıyafetlerine çekidüzen vermelisin."

Flora kızarak, göğüslerini açmak için Lachlan'ın neredeyse yırttığı elbisesinin iplerini bağlamaya başladı. İçinde olduğunu düşünmek bile Lachlan'ı tekrar tahrik etti. İhtiyacı doyumsuzdu. Sıcaklığında boğulurken başka her şeyi unutabilirdi. Bir süreliğine.

"Nasıl bir sürpriz bu? Nereye gidiyoruz?"

Lachlan kafasını sallayarak, çıplak göğsüne başını çevirdi. "Sabret, küçüğüm. Sana söylersem sürprizi bozmuş olurum, öyle değil mi?"

Flora üstünü düzeltmeyi bitirdiğinde, Lachlan elinden tutup, odadan çıkarak, büyük salona oradan da kule merdivenlerine ilerledi.

"Beni odama mı götürüyorsun?"

"Evet, gerçi çok da uzun süre odan olmayacak." Kapı kolunu tutarak, kapıyı açıp, Flora'yı içeri soktu. "Her şeyi yarın tekrar taşımak zorunda kalacağız."

Flora, küçük odaya yayılmış, sandık yığınınına baktı. "Ne..." Aniden ne olduğunu anlayarak Lachlan'a baktı. "Kıyafetlerim," dedi, afallamış bir şekilde. "Kıyafetlerimi getirtmişsin."

"Ve ayakkabılar," diye ekledi Lachlan. "Ayakkabıları unutma." İki sandık dolusu ayakkabı. Düşündüğünde bile hâlâ beli ağrıyordu. Bir kadının terliklerinin bu kadar ağır olabileceğini kim tahmin ederdi ki? Üçüncü merdivenleri çıkmaya başladığında sandıkların taşlarla dolu olduğuna yemin edebilirdi. "Mary'nin eski kıyafetlerinden sıkılmış olabileceğini düşündüm ve..."

Ama Lachlan sözlerini bitiremeden, Flora kendini kollarına atmış, dudaklarına ve çenesine öpücükler konduruyordu. Sevi-neceğini biliyordu ama böyle bir duygu patlaması beklememişti.

Kıyafetlerini Lachlan'ın tahmin ettiğinden daha çok özlemiş olmalıydı. Kadınların giyime olan tutkusunu asla anlayamamıştı. Gerçi şimdi faydalarını gördüğünden umursadığı yoktu.

"Sen dünyadaki en mükemmel erkeksin!" diye bağırdı. "Sana nasıl teşekkür edebilirim?"

Lachlan'ın dudakları büzüldü. "Birkaç yol biliyorum."

Flora oynasır bir edayla dudaklarını kapadı, gözlerinde kur nazlık ışıltısı vardı. "Bildiğinden eminim. Ama beklemek zorunda. En azından eşyalarımı çıkarıncaya kadar." En yakınındaki sandığı açarak, ardı ardına elbiseler ve farklı elbise parçaları çıkarmaya başladı – kolluklar, önlükler, etekler ve jüponlar – sevdiği özel bir parçaya geldiğinde zevkten ufak ufak iç çekiyordu. Şeker dolu bir odada kalmış bir çocuk gibiydi. Mücevherli, metalik ipli ve dantelli rengarenk ipekler, kadifeler, yünler, kupürler ve satenler vardı. Böyle bir gardırop hiç görmemişti; ancak bir kraliçeye yaraşırı.

Lachlan onu bu kadar mutlu edebildiğine sevinmişti, ama böylesi bir zenginlik işaretiyle karşılaştığında kendini huzursuz hissetmeden edemedi. O seçkin gelinliğini akşam yemeğinde giyeli epey zaman olmuştu; artık Mary'nin giymedikleriyle ortalıkta dolaşırken geldiği dünyanın farklılığını unutmak daha kolaydı. Bunların hepsini nerede giyecekti? Kralın huzuruna çıkmak zorunda olduğu yıllık Edinburgh gezilerinde mi?

Flora'nın yatağının üstünde yükselen yığın, Lachlan'ın diğer sürprizini yetersiz bıraktı.

Şöminenin yanına gidip, daha önce sandalyeye koyduğu ufak kutuyu aldı. "O zaman seni rahat bırakayım da eşyalarını boşalt. Ama gitmeden önce senin için bir şey daha var."

Sandıktan çıkardığı ince keten gömlekleri yatağın üstüne koyarak, Lachlan'a döndü. "Bana daha ne verebilirsin ki? Zaten yeterince çok şey verdin."

"Bu küçük bir hediye. Evliliğimizi mühürlemek için bir armağan."

Flora'nın suratı asıldı. "Ama benim sana verecek bir şeyim yok."

"Ben istediğim her şeye sahibim." Kutuyu uzattı. "Al, lütfen."

Teredditle Lachlan'a bakarak, kutuyu alıp, açmak için sandalyeye oturdu. İpi çözüp, kapağı açmasını hareket etmeden bekledi. Aşağıya baktığından yüzünü göremiyordu ama nefesini tuttuğunu duydu. Dikkatle, terliklerden birini kutudan çıkartarak, ışığa tuttu. Kibar ayakkabının topuğuna sıralanmış ufak inciler ve pırlantalar ateşin ışığıyla parladı. "Lachlan..." Sesi büyülü gibiydi. Kocaman açtığı mavi gözleriyle Lachlan'a döndü. "Ama nasıl?"

Hediyesinin onu sevindirmiş olması karşısında duyduğu memnuniyeti gizlemeye çalıştı. "Gelenek olarak ayakkabıları damada babanın vermesi gerektiğini biliyorum ama düşündüm ki... Düğünümüzde giyebileceğini düşündüm. Kırık beyaz aldım çünkü hangi renk elbise giyeceğini bilmiyorum."

Nazik kemerli ayağını ayakkabıya geçirerek, bakmak için bacağına dikleştirdi. *İçgüdüsel olmalı*, diye düşündü. Yeni ayakkabı aldıklarında kız kardeşleri de aynısını yapıyordu.

"Tam oldu," dedi Flora. "Nereden aklına geldi?"

"Denizde kaybettiğin ayakkabılardan birini buldum; ertesi gün kıyıya vurmuştu."

"Ama bunları çok önce yaptırmış olmalısın. Nasıl bildin ki?"

Lachlan omuz silkti. "Bildiğimden değil. Sonunda seni ikna etmeyi başarabilmeyi umdum. Seni bana getiren bir ayakkabı olduğundan, durumu atıf yapmanın uygun bir yolunu düşündüm."

Flora'nın tebessümü gözlerine yansımıştı. "Bak sen, Lachlan Maclean, o çelik görünümlü savaşçının ardında aslında bir romantik var."

Lachlan kaşlarını çatı. "Saçmalama." Ama mırıldanarak verdiği karşılık Flora'yı daha da eğlendirmişe benziyordu. "Eğer mücevher istersen..."

"Kesinlikle hayır!" Ayaklarını korumacı bir tavırla altına sakladı, sanki *kolaysa gel al* der gibi bir hali vardı. "Gördüğüm en güzel ayakkabılar."

Flora'nın korku dolu ifadesine gülümsedi.

"Ama..." deyip duraksadı Flora, bakışları sorgular bir hal aldı. "Çok pahalıya mal olmuş olmalılar."

Olmuşlardı. Lachlan'ın parası yoktu. Ama ona hak ettiği bir şey vermeden onunla nasıl evlenebilirdi? Hem Flora'nın çeyizi olmadan ona bir şeyler alması da önemliydi. Flora'nın elini tutup, gözlerinin içine bakarak, parmaklarının üstüne bir öpücük kondurdu. "Bunlar hediye. Yalnızca sana, benim için ne kadar değerli olduğunu göstermek istedim."

Flora'nın kalbi göğsünde kabardı, Lachlan'ın hediyesinin duygusallığı ve inceliği onu çok etkiledi. Onu kaçırın bu sert ve korkutucu adamın böylesi düşünceli olabileceğini hiç hayal etmezdi. Ona böyle söylemeye çalışacak da değildi. Romantik olduğunu ima ettiğinde midesi bulanırcasına ağzını bükmesini düşünmek bile Flora'yı güldürdü. Hayır, bunu kendine saklayacaktı. Lachlan, bu yönünü yalnızca Flora'ya gösterebilirdi.

Kollarını Lachlan'ın boynuna dolayıp, parmak uçlarında durarak, hafifçe dudağından öptü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Onlara çok iyi bakacağım. Ama keşke ben de sana bir şeyler verebilseydim. İstedğin bir şey varsa, arzu ettiğin herhangi bir şey, lütfen söyle bana. Yapabileceğim bir şeyse, yaparım."

Lachlan'ın kolları beline dolanmıştı, Flora'yı kendine doğru çekti. "Flora, ben..."

Sesinde tuhaf bir şeyler vardı. Flora başını kaldırdı. "Nedir?"

Lachlan'ın gözleri bir şey ararcasına Flora'nın gözlerinin içine döndü.

"Son günlerde kafan fazla meşgul gibi," dedi Flora. "Canını sıkın bir şey mi var?"

"Hayır." Lachlan kollarını indirip, kafasını sallayarak bir adım geri attı. "Konuklar yakında gelmeye başlar, yarınki seremoniden önce yalnız kalmak için pek vaktimiz olmayacak."

Flora, hayal kırıklığı içinde misafirlerin sayısının az olacağını düşündü. Kuzeni Argyll, ağabeyi Rory ve komşu klanların liderlerinden birkaçıyla aileleri olacaktı. Diğer ağabeyleri ve ablalarını çağırarak için vakit olmamıştı – ya da kuzenleri Jamie ve Elizabeth'i.

"Üzgünüm, tatlım," dedi Lachlan, aklından geçenleri okuyarak. "Ailenden daha fazla insanın burada olmasını istediğini biliyorum."

Flora kafasını salladı. "Önemli değil. Bunun bir an önce olmasını istediğini biliyorum." Flora hesaba katılmamış bir kişi daha olduğunu fark ederek kaşlarını çatı, "kardeşin John zamanında gelebilecek mi? Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Lachlan olağanüstü bir hareketsizliğe kapıldı, ne zaman kardeşinden bahsedilse bu tepkiyi verdiğinin farkına varmıştı. Lachlan'ın, John'dan hiç bahsetmemesi çok garipti. Belki de araları bozuktu ama Lachlan'ın, Gilly ve Mary ile ne kadar yakın olduğu düşünülürse, bu mizacına tersti.

"Maalesef gelemeyecek," dedi Lachlan. "John fazlasıyla alıkonulmuş durumda."

"Nerede olduğunu hiç söylemedin."

Lachlan duraksadı, Flora çenesinin sertleştiğini görür gibi oldu. "Edinburgh yakınlarında."

"Gerçekten mi?" diyerek gülümsedi Flora. "Acaba onunla sa- rayda hiç karşılaştık mı?"

"Hayır." Lachlan kafasını salladı. "Sanmam."

Kardeşinden bahsetmek açıkça Lachlan'ın canını sıkıyordu. Uzak, mesafeli görünüyordu. Ona doğru bir adım atarak, "Lachlan, ben..." dedi.

"Seni elbiselerinle bırakayım," dedi Lachlan sert bir sesle. "Ağabeyin ve kuzenin gelince, seni çağırıyorum."

Flora teselli etmek için yanına yaklaşmadan odadan çıktı. Flora bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydı. Tek anlayamadığı, Lachlan'ın, derdini onunla neden paylaşmadığıydı.

Flora, Lachlan'ın çağrısına birkaç saat sonra cevap verdiğinde yine eski Flora gibi hissetmişti kendini. Karnında ufak inciler dizili lacivert kadifeden bir Fransız elbisesi ve ona uygun ayakkabılar giymişti. Drimnin Kalesi'ne geldiğinden bu yana, saçlarını, beline inen bir kurdele parçasıyla başının arkasında öylesine toplamaya alışmıştı ama bu gece Morag'dan uyumlu bir kadife ve inci şapkayla tutturulan karmaşık bir topuz için yardım istemişti.

Birkaç hafta önce giydiği gelinliğin yanında hiç abartılı olmasa da bu elbise de seçkindi ve titizlikle dikilmişti, ona gururlanmak için ihtiyacı olan cesareti veriyordu. Korkunç kuzeni ve ağabeyiyle yüzleşmek için buna ihtiyacı vardı. Derin bir nefes alarak, lordun odasına girdi.

Lachlan ateşin başında durmuştu, yüzünü döndü. Flora içeri girince diğer iki adam da ayağa kalktı. Şaşırtıcı bir şekilde, kuzenine lakabını – Suratsız – kazandıran her zamanki asık surat ifadesi yoktu; hatta gülümsüyordu.

Diğer adama dönerek, nefesini tuttu. Son görüştüklerinden bu yana yıllar geçmiş olsa da hemen tanıdı. Rory.

Ağabeylerinin ne kadar etkileyici adamlar olduğunu unutmuştu. Bir metre seksen santimden daha uzundu – normalden

daha uzun olan Lachlan'dan birkaç santim uzun. Lachlan gibi, Rory de geniş omuzlu ve fazlasıyla kaslıydı. Saçları koyu altın sarısı, gözleri tuhaf şekilde çarpıcı bir maviydi ve kusursuz hatlara sahip yüzü güneşte bronzlaşmıştı. Hepsinin bir araya gelmesi çarpıcı bir birleşim oluşturmuştu ve aynı zamanda da oldukça tanıdıktı. Nedenini anlaması zaman aldı. Gözleri kendi gözleriyle tıpatıp aynı renkti. Bu bariz kan bağı Flora'yı tahmin ettiğinden daha çok etkiledi.

Rory'ye gözlerini dikmiş olduğunu fark ederek, bakışlarını tekrar ağabeyini incelemesi karşısında çok eğlenmiş olan Lachlan'a çevirdi.

Çocuksu bir ifadeyle sırtarak, yapması gerekenleri hatırlayıp, İskoçya'nın en güçlü adamlarından biri olan Kont Argyll'i selamladı. "Sevgili kuzenim, umarım yolculuğunuz iyi geçmiştir."

"En azından olaysız geçti. Coll'un ulağının bildirdiği zamanda ulaşmak için son derece hızlı geldik." Flora'nın bozulmuş ifadesini görerek, ekledi, "Önemli değil elbette." Flora'ya sert bir bakış attı. "Hiç evlenmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

Rory beklenmedik bir kucaklaşmayla selamlamak için Flora'ya yaklaştı. "Seni görmek çok güzel, Flora. Çok uzun zaman oldu."

Duyguların böyle kardeşçe ifade edilmesine alışık olmayan Flora bir an kazık gibi durup, sonra rahatladı. Tuhaf bir duyguydu... Ama güzeldi. Rory onu bıraktığında, tüm içtenliğiyle, "Öyle oldu, ağabey," dedi.

"Anneni kaybetmene çok üzüldüm."

Flora o bildiği hüznün dalgasını hissetti, Lachlan'ın beline teselli edencesine dokunmasıyla durdu. "Teşekkür ederim," dedi. "Onu çok özleyorum."

Rory anlamlı bir ifadeyle Lachlan'ın eline baktı. "Coll da tam her şeyin nasıl geliştiğinden bahsediyordu. Biraz şaşırdığımı ka-

bul etmeliyim. Dunvegan'a davetimi reddettiğin mektubundan Duart ile olduğun izlenimine kapılmıştım."

Neyse ki Lachlan ile birlikte bu soruya hazırlıklıydılar. Flora diğerlerine oturmalarını işaret ederek, Lachlan'ın yanına oturdu. Ellerini kucağında birleştirerek, ağabeyine dönüp, bu yoğun baskı altında sakın kalmaya çalıştı. Son haftalarda, Lachlan sayesinde, epey talim yapma şansı bulmuştu.

"Hector'u görmeye giderken, Falkirk yakınlarında ağır bir kaza geçirdik." Lord Murray ile kaçtığı ve kazanın onu kaçırانların eseri olduğu gerçeğini atladi.

"Ben de o sırada Edinburgh'tan dönüyordum," diye devam etti Lachlan. "Bayan MacLeod'a yardımımı sunabildim."

"Yardım etmek için orada olman ne büyük bir şans," dedi Argyll. "Eşkıyalar ve hırsızlar yolları öylesine tehlikeli hale getirdi ki senin başına kim bilir neler gelebilirdi, Flora."

Flora kuzenine kafası karışmış bir ifadeyle baktı. Bu kadar geniş davranması çok normal değildi. Talepkar kuzeninden, daha ziyade zorlayıcı sorular beklemişti.

Rory, Flora'yı öylesine dikkatle inceledi ki, Flora içinde tuhaf bir kaçma isteği hissetti. Sonra eleştirileri oklarını Lachlan'a yöneltti. "Çok şanslı hem de." Ses tonundan şüphelendiği anlaşılıyordu. Doğrudan Lachlan'a baktı. "Kardeşimi neden Edinburgh'a götürmedin?"

"Burada bana ihtiyaçları vardı."

"Mümkün olan en kısa sürede ailesine gönderilmeliydi," dedi Rory, sesi tehditkar bir sınırdan dolaşıyordu. "Kendin yapamasan bile beni çağırmalıydın. Hemen."

Rory'nin bakışları alev alevdi; Flora, sandalyenin ahşap kolluğunda yumruğunu sıktığını görebiliyordu. Lachlan farkına varmıştı ama geri adım atacak gibi görünmüyordu. İki adamın arasındaki gerginlik hissedilir derecedeydi. Bunun daha ileriye

gitmesine engel olmak için bir şeyler yapması gerektiğine karar vererek, araya girdi. "Bu benim de arzumdur. Lütfen sinirlenme. Baksana her şey güzelce çözüldü."

Rory, Flora'ya bakmak için bakışlarını ona yönelttiğinde, ciddi olduğunu gördü.

"İstediyinin bu olduğundan emin misin, Flora? Coll ile mi evlenmek istiyorsun? Seni zorladıysa..."

"Hayır," dedi Flora kesin bir ifadeyle; Lachlan'ın öfkesini sezerek, elini koluna koydu. "Bu kararı kendim verdim. Seni temin ederim ki, Rory, onunla evlenmek istiyorum." Lachlan'a gülümsemedi. "Hem de her şeyden çok."

Lachlan, Flora'nın elini neredeyse sembolik denebilecek bir hareketle tuttu. "Duydunuz. Evlenmeye karar verdik. Bitti."

Flora sorgular gözlerle Lachlan'a baktı, cümlelerin bitişinin tuhaflığının farkındaydı.

"İzin vermezsem olmaz," dedi Rory.

"Vermiyor musun?" diye meydan okudu Lachlan.

"Tabii ki veriyor," dedi Argyll. "Çoktan kabul etti."

Ancak Rory tereddütleri varmış gibi görünüyordu. Rory izin vermezse Flora ne yapardı? Lachlan'a göstermesi gerekti.

"Lütfen," dedi Flora tatlı bir sesle. "Onu seviyorum."

Rory, Flora'nın gözlerinin içine baktı. Flora nefesini tutarak bekledi. En sonunda, yakışıklı yüzü geniş bir tebessümle aydınlandı. "Ah, o zaman nasıl itiraz edebilirim ki? Bu senin kararın." Uzanıp, Flora'nın yanağından makas aldı. "Tebrikler, kardeşim."

Durum kontrol altına alınıp, iki adam arasındaki gerginlik dağıldıktan sonra Flora izin isteyerek, erkekleri viskileriyle başa bıraktı. Mary ve Gilly'yi kontrol etmeli ve yarın için her şeyin hazır olduğundan emin olmalıydı.

Nihayet tanıştılar, diye düşündü Flora. Ancak Rory şüphelen-

mişti. Haklı olduğunu da kabul etmek zorundaydı. Daha şaşırtıcı olanı ise kuzeninin tepkisiydi – ondan daha fazla itiraz beklemişti. Flora’nın evlenmesini görmek için tahmin ettiğinden bile fazla sabırsızlanmış olmalıydı.

Çok fazla aramasına gerek kalmadan kızları büyük salonun altındaki mutfak kemerlerinde buldu. Gilly, genç hizmetçi kızlardan biriyle kıkırdıyordu, Mary ise aşçıya son dakika talimatları veriyordu. Gözleri ıslık ıslık ve yüzü normalden daha canlıydı. Onu uzun zamandır bu kadar mutlu görmediğini fark etti Flora.

“Her şey hazır mı?” diye sordu.

Kızların ikisi de aynı anda döndü.

“Flora!” dedi Gilly. “Çok güzel görünüyorsun. Nereden buldun bu muhteşem elbiseyi?”

“Ağabeyin kıyafetlerimi getirmiş.”

“Öyle mi?” dedi Gilly, çok şaşırdığı yüzünden okunuyordu. “Ona ne yaptın böyle? Onun son düşüneceği şey kıyafetlerdir. Elbiselerimin çok kısa ya da modası geçmiş olduğunu söyledimde yüzünün nasıl bir şekle girdiğini görmelisin.”

Flora kahkaha attı. “Ben de inanmadım. Ama bu yüzden gelmedim buraya. İkinize de bir sürprizim var.”

Gilly’nin gözleri parladı. “Nasıl bir sürpriz?”

“Gilly,” dedi Mary sabırla, “bize söylerse sürpriz olmaz.”

Gilly, Mary’ye yüzünde kız kardeşlere özgü bir öfkeyle baktı. Flora kahkaha atmamak için dudağını ısırırdı. “Odanıza gidip, kendiniz görmelisiniz,” dedi. Küçük kule odasına sandıklar halinde yığılmış şekilde karşısına çıkana kadar ne çok elbisesi ve ayakkabısı olduğunu fark etmemişti. Haftalardır – nazikçe ifade etmek gerekirse – sınırlı bir gardıropla yaşadıkten sonra bu kadar savurganlık karşısında utanmıştı. Bu yüzden elbiselerini gözden geçirip, Gilly ve Mary’ye uygun olan birkaç tane seçmişti. Edinburgh’a döndüğünde, ikisi için de yepyeni birer gardırop hazırlatacağı.

Gilly hemen koşmaya başladı, Flora ve Mary de arkasından yüzlerinde birer tebessümle baktılar.

“Gilly asla sabırlı biri olamamıştı,” dedi Mary.

“Fark ettim,” diye karşılık verdi Flora. “Gerçi itiraf edeyim ki ben de ona benziyorum.” Bakışları Mary’nin mutlu yüzüne takıldı. “Tekrar gülümsediğini görmek çok güzel, Mary.”

Mary gözlerini yere eğip, kızardı. “İyi bir bahanem var.”

“Öyle mi?”

Mary başıyla onayladı. Flora, heyecanını saklamak için çabaladığını görebiliyordu. “Aslında yarına kadar sana söylememem gerek...”

Flora yüreği umutla dolu bir şekilde nefesini tuttu. “Neyi söylememem gerek?”

Mary gözlerine baktı, gözlerinde mutluluk gözyaşları vardı. “Ağabeyim fikrini değiştirdi. Allan ile görüşmemi kabul etti ve bir yıl içinde duygularımız değişmezse evlenmemize izin verecek.”

Flora, kollarını Mary’ye dolayarak, kocaman sarıldı. “Ah, Mary, bu harika. Senin adına çok sevindim.”

“Evet, öyle, değil mi?” Mary kahkaha attı. “Ve bunun için sana teşekkür borçluyum.”

Flora kafasını salladı. “Hayır. Ağabeyin mutlaka fikrini değiştirecekti – duygularının ciddi olduğunu fark eder etmez. Seni asla istemediğin bir evlilik yapmaya zorlamazdı. Seni seviyor.”

Mary şüpheci bir ifadeyle baktı. “Epey kararlıydı. Bizi seviyor ama klanın iyiliği önce gelir. Onunla konuştuğunu ve tekrar düşünmesini sağladığını biliyorum, bana kendisi söyledi.”

“Söyledi mi?”

“Evet. Hem anlamıyor musun, onunla evlenmeye karar verdiğinde, senin aile bağlantılarını kazanmış oldu, dolayısıyla da benim evliliğim sayesinde kuracağı ittifaklar çok daha önemsiz hale geldi.”

"Her neyse, nasıl olmuşsa artık, senin adına çok sevindim. Enerji dolu görünüyorsun. Allan gözlerini senden alamayacak." Flora sırttı. "Hele ki sana bıraktıklarımı gördükten sonra. Hadi çabuk, odana çık, üstünü değiştirmek için çok zamanın kalmadı."

Mary'nin gözleri bir anda kocaman açıldı. Kız kardeşinin arkasından birazcık daha makul bir hızla gitmeden önce Flora'ya bir kez daha sarıldı.

Flora o kadar mutluydu ki, sevinçten havalara uçuyordu. Yarından sonra her şey mükemmel olacaktı.

Rory'nin onayından sonra Lachlan, gerginliğin dağıldığını hissetti. Flora ile yaptığı duyurudan ve bu gece planladıklarından sonra onaya ihtiyacı kalmamıştı ama Flora'nın adına mutlu olmuştu. Bu, ertesi günü çok daha güzel kılacaktı.

İskoçya'da evlilik hukuku yoruma açıktı. Her ne kadar kilise yasadışı evliliklerden hoşlanmıyor ve para cezası gibi yöntemlerle caydırmaya çalışıyor olsa da geçerli bir evlilik iddiasında bulunmak zor olmuyordu. Evlenme niyetini belirttikten sonra gerçekten evlenmek yeterli oluyordu. Lachlan da Rory'nin fikrini değiştirmesi riskini göze alamayacağından bu iddiada bulunacaktı.

Bariz bir şekilde, Rory şans eseri tanışmış olmalarına inanmamıştı ve Lachlan, Flora odadan çıktıktan sonra yoğun bir sorgulama beklemişti – ki Flora da akşam yemeğine hazırlanmak için erken çıkmıştı.

Lachlan hüsrana uğramadı. Kapı daha yeni kapanmıştı ki Rory ona döndü. "Şimdi bana gerçekten neler olduğunu anlat."

Yalan söylemeyi düşündü ama ona, yalan söyleyemeyecek kadar çok saygı duyuyordu – Rory'nin çift başlı kılıcının yanlış ucunda sonlanmak anlamına gelse bile. Argyll ile yaptığı pazarlıktan söz etmeyecekti ama daha fazla soru sormasını engelleyecek kadarını anlatacaktı.

Rory'ye dönmeden önce Argyll'e hızlı bir bakış attı. "Kaza değildi. Arabasını adamlarım durdurdu."

Tüm dostane tavırlar o anda yok oldu. Arkadaşlıklarının sınırını ancak bu kadar esnetebilirdi ve Lachlan az önce sınırları zorlamıştı.

"Kız kardeşimi mi kaçırdın?"

Bu soruya verebileceği mantıklı bir cevap olmadığından Lachlan sessiz kaldı.

Rory'nin çenesi sertleşti, öfkesini incecik bir iple tutuyordu. "Neden?" diye sordu.

Lachlan, Rory'nin öfke dolu bakışlarıyla karşılaştı, ona önce meydan okumasını daha sonra da soruları sormasını engelleyen uzun zamandır süregelen dostlukları olduğunu biliyordu. "Onu istiyordum."

"Onu zorladıysan kendini ölmüş bil." Rory'nin sesindeki soğuk öfke küçük odada yankılandı.

"Beni tanıyorsun."

"Öyle sanıyordum. Neden bana gelmedin? Senin uygunluğun konusunda ısrar ederdim, biliyorsun."

"Ben de bu yüzden gelmedim. İnatçı olduğunu ve ayarlanmış evliliklere karşı olduğunu duymuştum. Doğrudan yaklaşırsam daha etkili olur diye düşündüm."

Rory de bunun doğruluğunu kabul etmiş olmalıydı ki itiraz etmedi. "Nerede olacağını nasıl bildin?" diye sordu.

Lachlan ona kaçıştan bahsetti, her ne kadar bu kaçıştan nasıl haberdar olduğunu söylememiş olsa da.

Rory küfretti. Tıpkı Argyll gibi o da Lord Murray'i sevmezdi. "Sansar herif."

Dikkat çekici derecede sessiz kalan ve Lachlan'ın MacLeod'u ikna etmesini dinlemekten keyif aldığı her halinden belli olan Argyll, nihayet konuştu. "Coll'un seçtiği yöntem ilkel olabilir

ama sonuç ortada. Güzel bir çift olmuşlar ve görünüşe bakılırsa kız da Lachlan'ı istiyor.”

Rory gözlerini kısarak Argyll'e baktı. Çenesini tutmalı ve Lachlan'ın başa çıkmasına izin vermeliydi. MacLeod, ortada başka bir şeyler döndüğünden şüphelendi.

“Kardeşimin seninle kendi isteğiyle evlenmek istediğine ikna olduğum için seni daha fazla sorgulamıyorum. Ama buradan gitmeden önce, her şeyi öğreneceğim.”

Lachlan başıyla onayladı. O zamana kadar, zaten çok geç olacaktı.

BÖLÜM 18

Düğün günü şafak parlaktı ve ufukta bir bulut bile görünmüyordu ama Flora üşüyerek uyandı. Alışkanlıktan yanındaki sıcaklığa uzandı ama yalnızca boşluk ve soğuk çarşafarla karşılaştı. Hatırlamadan önce ani bir telaşa kapıldı. Dün gece sevişmişlerdi ama kuzeni ve ağabeyinin varlığına duyduğu saygıdan Lachlan odasına dönmüştü. Onunla evlenmeyi kabul ettiğinden bu yana ilk defa tüm geceyi birlikte geçirmemişlerdi. Onu ne kadar özlediğini ve onsuz ne kadar yalnız hissettiğini fark edince bir tuhaf oldu.

Dün gece o kadar şefkatliydi ki her anının tadını çıkardı. İçinde hareket ederken Flora'yı kollarının arasına almış, kalbini sıkıştırarak kadar derin bir şekilde gözlerinin içine bakmıştı.

Bugünden sonra, sonsuza dek birbirlerine bağlanacaklardı. Gelecek günün heyecanı Flora'ya güne başlama hırısı aşıldı. Örtüleri üzerinden atıp, yataktan çıkarak, pencereye gitti – ayakları soğuk ahşap zemine değer değmez yalınayak dolaştığına pişman oldu.

Parlak güneş ışığı camdan içeri sızarak, odayı hafif bir sıcaklıkla doldurarak, tenini ısıttı. Ufuktaki güneşin yüksekliğinden, biraz fazla uyumuş olduğunu fark etti. Kısa düğün seremonisi

öğlen olacaktı, ardından da geceye kadar devam eden bir ziyafet vardı.

Hazırlanmak için fazla zamanı yoktu. Morag'ın kısa bir süre sonra giyinmesine yardıma geleceğini bildiğinden, odaya dağılmış vaziyetteki yarisına kadar boşaltılmış sandıklara doğru gidererek, aceleyle Mary ve Gilly'ye kıyafet ayırırken kaybettiği ipek çorapları aramaya başladı.

Dün gece kızların ne kadar fevkalade gördüklerini düşünerek gülümsedi. Lachlan, kız kardeşlerine verdiği hediyeden çok etkilenmişti ama Flora asıl Mary'yi gördüğünde Allan'ın yüzünde oluşan ifadeyi asla unutmayacaktı. Bu ikisi için, bir yıl kolay geçmeyecekti.

Lachlan'ın dikkati biraz dağılmış gibi görünse de akşam yemeği yeterince iyi geçmişti. Ağabeyi ve kuzeninin onu çok sert sorgulamadığını umut etti. Onlara yalan söylemekten hoşlanmadığını biliyordu ama gerekeni yapacaktı. Lachlan'ın, en sevdiği özelliklerinden biri buydu: Hedefini hiçbir zaman aklından çıkarmıyor ve başarıya ulaşmak için üzerine düşeni yapıyordu.

Sandıklarına doğru giderken ayağı çatırdayan bir şeye takıldı. Yere baktığında, kapının yakınında, bir parça katlanmış parşömen gördü.

Kaşlarını çattı. Bu da nereden çıkmıştı? Merakla, almak için eğildiğinde, mührü hemen tanıdı – Duart Maclean. Hector. Ne istiyordu? Bunu öğrenmenin tek yolu olduğunu bilerek, mumu koparıp, okumaya başladı.

Kaçırma planım seni korkutmuşsa özür dilerim. Tek fikrim seni kurtarmaktır. Coll'un ne planladığını biliyorum, onunla evlenmemelisin. Seni kandırıyor. İhtiyacın olursa, adamlarıma başvur; seni kale kapılarından izliyor olacaklar.

Ağabeyin Hector.

Ne yapması gerektiğini bilemeyerek mektuba tekrar göz attı. Lachlan ve Hector arasındaki düşmanlığın oldukça güçlü olduğu aşıkardı. Lachlan ile evlenerek, ağabeylerinden birini tanıma fırsatını kaybettiğini düşünmek onu üzüyordu. İkazlarına aldırış etmedi ama onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Bu mektup kapının altından nasıl geçmişti? Lachlan'ın kendi kalesinde bir casus mu vardı?

Flora zamanı kontrol etmek ve karar vermek için tekrar dışarı baktı. Vakit daralıyordu ama bekleyemezdi. Şimdi giderse onu yakalayabilirdi. Bu sabah Rory ile sözleşme imzalamaları gerekiyordu. Hızla, giyilecek en kolay kıyafeti olan Mary'nin eski elbisesini giyip, müstakbel kocasını aramaya çıktı.

Rory MacLeod parşömen kağıdına imzasını atınca Lachlan rahat bir nefes aldı. Olmuştı. Sözleşmeler imzalanmıştı ve bir gece önce olanlardan sonra seremoni yalnızca bir formaliteden ibaretti. Flora bilmiyor olabilirdi ama İskoç gelenek ve hukukuna göre artık evlilerdi.

Yalnızca kardeşinin özgürlüğünü temin etmekle kalmamış, bu süreç içerisinde çok zengin bir adam haline de gelmişti. Planladığını gerçekleştirmişti ama Flora'nın evliliklerinde kuzeninin payının olduğunu öğrendiğinde incineceğini bilmek zevkine ket vuruyordu.

Hesaplaşma vakti yaklaşıyordu. Bu gece kutlamadan sonra her şeyi açıklayacaktı, her ne kadar Flora'nın anlamasını sağlamanın kolay ya da hoş olmayacağını bilse de.

Tebriklerini ilettikten sonra Rory, seremoni ve ziyafet araya girmeden birkaç işini halletmesi gerektiğini söyleyerek izin istedi ve Lachlan'ı, Argyll ile baş başa bırakarak çıktı.

Tam da Lachlan'ın beklediği fırsattı. Sözü uzatmadan, "Kardeşim nerede?" diye sordu.

Argyll'in dudakları hafifçe kıvrıldı. "Sanırım son iki aydır olduğu yerde."

Lachlan gözlerini kısıtı. "Bugün benim düğün günüm."

Argyll içeceğinden rahat rahat bir yudum aldı. "Evet, öyle."

Argyll'in onunla dalga geçtiğini bilerek Lachlan öfkesini kontrol etti. Argyll'e bu hazzı yaşatmayacaktı – yoksa sadece kan kokusu almasını sağlardı. Ancak kontun insanları kandırmak konusunda büyük bir şanı vardı. Tanrı şahidim olsun ki anlaşılmayı bozarsa onu öldürürüm. Lachlan karşısında duran adamı inceledi. Highlandlı'ydı ama kesinlikle anlaşılmıyordu. Argyll'in konuşma tarzı ve giyimi, kibar hareketleri, kaliteli ipek pantolonu ve yeleğiyle Lowlandlı gibiydi. Ama nazik bir saraylı değildi – Lord Murray gibi. Argyll olduğu yere ciddi bir güç ve zeka kullanarak gelmişti.

Argyll'in bakışlarıyla karşılaştı. "Flora'yı kendin duydun. Kendi isteğiyle kabul etti. Ben üzerime düşeni yaptım, bana oyun oynamaya çalışma."

Argyll kaşlarını kaldırdı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Nasıl istersen öyle algıla. Ben üzerime düşeni yaptım, sen de yapacaksın. Söz verdiğin gibi kardeşim bugün serbest bırakılacak." Bu kez tehdidi çok açıktı.

Lachlan çok daha iri olmasına rağmen, Argyll fazla endişelenmiş görünmüyordu. Belki onu etkilemiş olabilirdi çünkü artık taklit yapmıyordu. Kıyafetinin kolunun içinden bir parşömen çıkardı. Lachlan bir metre öteden bile kraliyet mührünü tanıdı. İçinde ne olduğunu bilerek hareketsiz kaldı: Argyll, elinde John'un özgürlüğünü tutuyordu.

"Elimde kardeşinin salıverilmesi için bir emir var. Seremoniden sonra senindir."

Lachlan omuzlarından büyük bir yük kalktığını hissetti. "Peki ya pazarlığın geri kalanı?"

"Bu biraz daha uzun sürecek. Kalenin boşaltılmasına karar vermeden önce işbirliği yapacağından emin olmalı."

Yeterince uzun süredir sabır göstermişti. Kralın adaletine de güvenmiyordu. Flora ile evlendikten sonra kalesini geri almak için Rory'nin yardımını isteyecekti – savaşılan adamları olarak. Argyll kralla ilgili bölümü halledebilirdi... Sonra.

Argyll, hesap yapan bakışlarla onu izliyordu. "Beni etkilediğini belirtmeliyim, Coll. Başarabileceğini düşünmemiştim."

Flora kuzeninin sesini duyduğunda bir şeyler onu, içeridekileri varlığından haberdar etmeden, kapının dışında durmaya itti.

"Küçük kuzenim daha önce ona sunduğum herkese karşı dirençli davrandı ama sen onu ikna etmeyi başardın. Nasıl yaptın?"

"Seni hiç ilgilendirmez," diye cevap verdi Lachlan. "Yaptım. Zorlamadan. Tek bilmen gereken de bu."

"Pazarlıktan haberi var mı?"

Pazarlık? Flora donup kaldı.

"Elbette hayır. Ama olacak, kardeşimin güvenliği sağlanır sağlanmaz."

"Bunun mantıklı bir hareket olduğundan emin misin? Flora manipüle edildiğine üzülecek, anlaşmamızın detayları aramızda kalsa daha iyi olur."

Flora'nın yüzünden kan çekildi, kalbi sıkıştıyordu.

"Beni seviyor. Anlayacaktır."

Kuzeni kakhaha attı. "Kendine fazla güveniyorsun. Umarım işine yarar – çünkü ihtiyacın olacak."

Bir sandalyenin geri çekildiğini ve kapıya doğru yaklaşan ayak seslerini duyunca, Flora, kuzeni odadan çıkarken köşeye saklandı.

Nefes alamıyordu. Göğsü sıkışıyor, nefesi boğazında tıkanı-

yordu. Derin derin nefes alarak, sakın kalmaya çalıştı. Az önce duyduklarının hiçbir açıklaması olamazdı. *Lütfen bir açıklaması olsun.*

Eteğinin cebine sakladığı katlanmış parşömeni çıkarırken elleri titriyordu. *Bir açıklaması olmalı,* diye tekrarladı, her ne kadar kendini ikna edemese de. Derin bir nefes alarak, odaya girip kapıyı ardından sertçe kapadı.

“Flora, ne...”

Lachlan yüzünü görmüş olmalıydı ki cümlesini bitiremedi. Flora, Lachlan’ın görünüşünü hafızasına kazıdı, bildiklerine tutunmak istiyordu. Yorgunluk belirtisi kırıksıklıklara sahip yakışıklı yüzü, sert ve kaslı bedeni, baş döndürücü mavi gözleri, koyu rénk saçlarının yumuşak dalgaları – çok güçlü ve utandıracak derecede erkeksiydi. Seremoni için giyinmiş olduğunu fark etti Flora, canı acıyarak. Temiz keten bir gömlek giymiş, beline bir tartan sarmış ve onu omzundaki liderlik broşuyla sabitlemişti. Daha önce hiç görmediği mücevher işlemeli bir kama, yanında asılıydı. Ona bakmak bile kalbini sıkıştırıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu huzursuz bir ifadeyle.

“Kuzenimle neden bahsediyordunuz?” Lachlan boş gözlerle baktı. “Onunla ne pazarlığı yaptınız?”

Lachlan’ın gözleri Flora’nın gözlerine kenetlendi. “Duydun,” dedi ifadesiz bir tonda.

“Bana duyduklarımın yanlış olduğunu söyle. Evliliğimizin bu pazarlıkla hiçbir ilgisi olmadığını söyle. Bunu Argyll’le planladığınızı söyle.”

Lachlan ifadesiz bir şekilde bakmayı sürdürdü.

Bir şeyler söyle. İnkâr et! diye haykırıyordu kalbi. Ama Lachlan bir şey söylemedi, tek kelime bile etmedi.

Tüm duyguları boğazında düğümlendi. “Ne yaptın?” Flora’ya

doğru bir adım attı ama Flora kendini çekti. “Senin teselline ihtiyacım yok, gerçeği istiyorum.”

Lachlan küfrederek, parmaklarını saçlarına götürdü. “Lanet olsun, Flora, senin düşündüğün gibi değil. Beni dinlemeden sonuçlara varma.”

“O zaman söyle bana. Yanlış duyduğumu söyle.”

“Sadece bir kısmını duydun. En önemsiz kısmını. Şu anda sana karşı hissettiklerimin Argyll ile ilgisi yok.” Flora’nın yüzünü inceledi, kabul ettiğine dair bir işaret aradı ama donuk bakıyordu. “Birkaç ay önce, kral Özel Meclis’i için beni Edinburgh’a çağırdı. Breacachadh’tan ayrılır ayrılmaz Hector’un kaleyi ele geçirmeye çalışacağını biliyordum, o yüzden de saraya benim yerime kardeşimi gönderdim.” Lachlan çenesini sıktı. “Ancak durumun sebeplerini dinlemek yerine, kral Danışma Meclisi’nin isteğine riayet etmeye zorlamak için John’u hapse attı.”

Flora o an durdu. “Ama sen John’un...” Flora kendini durdurdu. *Bir yalan daha.* “Bana neden söylemedin?”

“Çok fazla soru soracağımı düşündüm, cevaplamaya hazır olmadığım sorular. Anlaşmamız dolayısıyla kuzeninden yardım istememi anlayacağımı düşündüm.”

“Ki öyle de yapmışsın.”

Lachlan başıyla onayladı. “Kardeşimi bırakması için krala olan etkisine başvurdum. Lord Murray ile kaçtığın haberi geldiğinde ben de şans eseri oradaydım. Tahmin edebileceğin gibi çok öfkelenmişti. Kaçmanızı engellersem ve benimle evlenmen için seni ikna edebilirim kardeşimin serbest kalmasına yardım etmeyi ve kaleyi geri almam için yetkilerini kullanmayı kabul etti.”

Lachlan’ın sözleri zihninde dönüp duruyordu. Her şey allak bullaktı, ihanetinin lanetli kelimelerini algılamaya çalışıyordu. “Yani ben bir pazarlık yemişdim. Sen ve kuzenim bunu en başın-

dan beri hesaplıyordunuz. Kaçırılma, baştan çıkarma, her şey.” Flora’nın göğsü sıkıştı. “Neden beni zorlamayı denemedin? Tüm bu saçmalıkları yaşamaktan daha kolay olurdu.”

Onun hakkında böyle bir şey düşünüyor olmasına inanamayarak Flora’ya baktı.

“Argyll, Rory’nin seni asla evlenmeye zorlamayacağını biliyordun. Kuzenin de seni düşünüyor; incinmeni istemiyordu.”

“Beni düşünüyor mu? Şaka yapıyor olmalısın. İkiniz de beni hiç düşünmediniz. Ben yalnızca amacınıza ulaşmak için bir araçtım size göre. Argyll benden kurtulmak istedi, sen de onun nüfuzunu istedin. Eminim üstüne bir de zengin bir eş olunca daha da tatlı olmuştur.”

Beni hiçbir zaman arzulamıyordu. Düşündüğü şey olmamıştı... Daha kötüsüydü başına gelen. Pazarlık konusu yapılmış ve değerli bir hayvan gibi fiyat biçilmişti. Flora’nın kalbi yerinden sökülmuş gibiydi; sanki güzel olduğunu düşündüğü her şey kara ve çirkin bir hale bürünmüştü.

İnanmak istemiyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilişti? Doğduğu günden bu yana hayatını tanımlayan tek gerçeği nasıl untabilmişti – Flora her zaman bir ödül olarak görülmüştü. Her zaman.

Lachlan gözlerini kısıtı ve Flora, onun çenesinin seğirdiğini gördü. “Her şeyi yanlış anladın. Kuzeninle yaptığım pazarlığın sana karşı hissettiklerimle hiç alakası yok. Başta kardeşimin serbest kalmasını ve klanıma yardım etmeyi istemiş olabilirim ama sana aşık oldum.”

“Böylesi daha uygun değil mi? Herhalde öyle söylersin, planın beni kendine aşık etmektir.” Flora’ya doğru bir adım attı ama Flora tekrar çekildi. Lachlan’ın söylediği hiçbir şeyi dinlemek istemiyordu. Ona bakmak bile canını acıtıyordu. Yakışıklı yüzündeki sert, köşeli çene, geniş ağız, bir zamanlar geleceği vaat

eden muhteşem mavi gözler. “Kuzenim iyi bir seçim yapmış.” Hem de çok iyi. Katı erkekliğine nasıl teslim olabilişti? Flora kalbinin cam gibi kırıldığını hissetti. “Tanrım, bana nasıl böyle yalan söyleyebildin? Nasıl bu kadar zalim olabildin?”

Lachlan’ın yüzü karardı. “Yalan söylemedim.”

“Bana gerçeği anlatmadın, aynı şey.”

“Sana önemli olan her şeyi söyledim. Senin için hissettiklerim gerçek; kuzeninle yaptığım pazarlık bunu değiştirmez.”

“Ama ikisi birbirinden ayrılamaz. Bana söylediğin herhangi bir şeye nasıl inanabilirim?”

Flora’nın kolunu tuttu, gitmeye çalıştığında ise bırakmadı. “Beni dinle,” dedi kısık bir sesle. “Kuzeninden gelecek yardıma ihtiyacım vardı. Kardeşim ve klanım için yapmam gerekeni yaptım. Ama bu sana olan hislerimi ya da senin bana olan hislerini değiştirmez.”

Her şeyi değiştirmişti. Lachlan onu kullanmıştı. Onu mümkün olan en kötü şekilde manipüle etmiş ve kendisine aşık etmişti. Yalnızca Lachlan’ın avıydı, hepsi bu. Onu ne kadar incitebileceğini fark ettikten sonra bile gerçeği söylememişti. “Bana söyleyebilirdin.”

“Dinleyeceğinden emin değildim.” Sesindeki tutukluğu duydu ama söylediği hiçbir şey Lachlan’ın onu kullanmış olduğu gerçeğini değiştirmeyecekti. “Söyleseydim benimle evlenmeyi kabul eder miydin?” diye meyan okudu Lachlan.

“Bana karar verme fırsatını hiç vermediğinden bunu asla bilemeyeceğiz.”

“Sana gerçeği söylemeyi hep düşündüm.”

“Fikrimi değiştirmek için çok geç olduğunda mı?”

“Değiştirmeni göze alamazdım.” Uzun ve delici bir bakış attı. “Başkaları tarafından ayarlanmış evlilikler hakkında ne düşündüğünü biliyorum ve seni kaybetmek istemedim.”

Flora, şakadan yoksun sert bir sesle kakhaha attı. "Planının yürümemesi ne büyük talihsizlik!"

"Ama yürüdü," dedi sessizce.

"Şimdi seninle evleneceğimi düşünüyorsan gerçekten salaksın."

Lachlan'ın ifadesinden hazzetmemişti. Sanki onun bildiği bir şeyi bilmiyormuş gibi hissettiriyordu. "Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Böyle olmasına gerek yok," dedi uyarı dolu bir tonla. "Seremoniyi gerçekleştirebiliriz..."

"Hayır! Seninle evlenmeyeceğim."

Lachlan dişlerini sıkarak "Artık çok geç," dedi.

"Saçmalama. Seremoni daha başlamadı bile."

"Seremoniye gerek yok."

Flora bir an telaşlandı. "Ne demek istiyorsun?"

Lachlan derin bir nefes aldı. "Sözleşmeler imzalandı ve dün gece evlenmeyi birlikte kabul ettik."

Flora'nın yüzü soldu. Kuzeni ve ağabeyine evlenme niyetlerini tuhaf bir şekilde ilan etme şekilleri, aniden anlam kazandı. "Beni kandırdın," diye fısıldadı, gerçi neden şaşırdığını kendi de bilmiyordu. Baştan beri böyle yapmamış mıydı? Bir sonraki düşüncesi canını acıttı. Boğazına yumru gibi oturan duygular sesinin bitkin ve hırıltılı çıkmasına neden oldu. "Dün gece bu yüzden mi bana geldin?" Sevişmek için değil de anlaşmalarını mühürlemek için. Geçerli bir evlilik iddiasında bulunmak için evlenme niyetlerini belirttikten sonra mühür yeterli olacaktı.

"Her halükarda sana gelecektim."

"Evet ama bu kez başka bir amacın vardı." Göğsünde patlayan acıları hissetti. "Öyle değil mi?"

"Gerek olmamasını umut ettim ama Rory düğünü durdurmaya çalışırsa diye şansa bırakmak istemedim. Hem seni hem kendimi korumak için yaptım."

Flora inanmadığını belirten keskin bir ses çıkardı. "Korumak mı? Buna inanmamı bekliyor olamazsın."

"Gerçek bu."

"Hayır, tanıştığımız günden bu yana bana yalan söylediğin gerçek. Gerçek olan ağabeyim ve kuzenimin karşısında durup, evlenme niyetimizi söyledin sonra da bedenimi kullanarak ihanetini mühürledin." Tanrım, ona ihanet ettiğini bilerek, o kadar şefkatle dokunması, öyle ateşle sevişmesi düşüncesi – midesini bulandırdı.

Kendine hakim olmaya çalışıyor gibiydi. "Bedenini asla kullanmadım. Bana kendini isteyerek verdin, Flora. Birden fazla kez." Flora'yı biraz daha çekerek, sesini tehlikeli bir şekilde alçalttı. "Pazarlık olsun olmasın, seni asla bırakmam. Biz birbirimize aidiz, görmüyor musun?"

Aşık olduğunu düşündüğü adama bakarken gözyaşları genzine doldu. Kalbini verdiği adama. Dayanamıyordu. Canı çok yanıyordu. Duvarlar üstüne geliyordu. Kendini köşeye sıkışmış gibi hissediyordu. En karanlık kabusu gerçek olmuştu: Evlenmesi için onu zorluyorlardı.

"Yapma," diye yalvardı.

Taş gibi bir ifadeyle baktı. "Oldu bitti."

"Öyle olmak zorunda değil. Hiçbir şey söylemezsen..." Bu yasadışı evliliği bilenler yalnızca ikisiydi. İkisi de açıklamazsa kimse bilmezdi. "Lütfen, bırak gideyim."

Lachlan'ın bakışları yumuşadı. "Flora, ben..." Bir an tereddüt etti, ama yalnızca kısacık bir an. "Yapamam. Bu evliliği istiyorum ve sebebi yalnızca kardeşimin serbest kalması değil. Seni seviyorum. İncindiğini biliyorum ama geçecek – ve böylesinin en iyisi olduğunu göreceksin."

İfadesi acıyla doluydu ama hiçbir tepki vermedi. Hepsini numarayı. Flora'nın başta düşündüğü kadar zalimdi. Ödülü kazan-

mak için her şeyi yapabilecek kalpsiz bir liderden ibaretti.

Lachlan'dan bir adım uzaklaştı, odaya geldiğinden bu yana ilk defa açıkça görebildi. İhaneti bıçak kadar keskin olmuştu, ona duyduğu aşkı hiç olmamışçasına yüreğinden söktüp atmıştı.

Lachlan ölecek gibi hissediyordu. Sanki eline bir kırbaç almış ve Flora'nın sırtına indirmişti. Onun canını yakmış, ortadan ikiye ayırmış ve her yerini kanatmıştı. Böyle olması gerektiğini bilmesi bile sorumluluk duygularını azaltmamıştı. Gözlerinde gördüğü, sesinde titreyen acı; tahmin edebileceğinden çok daha beterd. Bir şey yapmaya zorlanmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyordu ama en azından başındaki belayı anlayabilmesini umut etmişti.

Flora'nın çılgınca savurduğu suçlamalar karşısında sakın kalmaya çalışmıştı ama inat edip dinlemeyi reddettiğinden gittikçe zor bir hal alıyordu. Flora'nın vereceği tepkiyi tahmin ederek kuzeniyle yaptığı pazarlıktan bahsetmemesi gerektiğini söyleyen hisleri doğru çıkmıştı ama bunu bilmek de bu konuşmayı kolaylaştırmıyordu.

"Lütfen," diye yalvardı. Bu yumuşak yakarış Lachlan'ın kalbine oturdu. "Beni biraz sevdiysen, yapma..."

"Seni sevmek mi?" diye patladı Lachlan; onu kolundan tutup, tüm gerçekleri beynine kazımak isteyerek. "Beni duymadın mı? Sana *aşığım* diyorum. Seni incitmek istediğimi mi sanıyorsun? Beni öldürüyorsun. O hançeri bana sapladığından bu yana hiçbir şey seni benim için özel kılmaktan daha anlamlı olmadı."

"Bu sahiplenme," dedi donuk bir sesle Flora. "Aşk değil."

"Yanılıyorsun. Benim için ne kadar önemli olduğunu fark ettiğim andan bu yana sana aşkımla kanıtlamaya çalışmaktan başka bir şey yapmadım."

"Başarılı bir yalancı olduğundan başka bir şey kanıtlamadın."

Kendini tutmaya çalışırken dişlerini sıktı; onu kollarının arasına alıp, kendini dinlemeye zorlamaktan – inkar edemeyeceği şekilde – fazla bir şey istemiyordu. Ellerinden kayıp gidiyordu ve kendini hiç bu kadar çaresiz hissettiği olmamıştı. Flora'nın anlamasını sağlamalıydı. Omuzlarından tutup, gözlerinin içine bakarak, onu dinlemeye zorladı. "Seni seviyorum. Bu kelimeleri daha önce hiçbir kadına söylemedim. Ben senin daha önce gördüğün zarif saraylılara benzemem – bu senin için yeterli değilse, başka ne diyebilirim bilmiyorum. Kardeşimi ve klanımı korumak için yapmam gerekeni yaptım. Senin de buna dahil olmanı istemezdim ama öyle oldu ve ben bunu şu an değiştiremem."

"Beni hiç sevmedin ve benden çok önemli bir gerçeği sakladın. Beni ben olduğum için isteyen birini bulduğumu sanmıştım – ona getireceklerim için değil."

"Seni istiyorum, Flora."

"Ama asla emin olamam." Lachlan'a baktı, gözlerinde kırılan kalbinin yansıması vardı. "Tanrım, sana güvenmişim. Senin farklı olduğunu sanmıştım."

Kendi kör korkularının ardını görememesinden yorulmuştu. Burada ipin ucunda yalnızca kendi mutluluğu yoktu. "Sana yalan söylemek ister miydin sanıyorsun? Sana gerçeği söylemeyi ne çok istediğimi bilmiyorsun."

"Ama söylemedin."

"Lanet olsun, Flora. Kendi romantik hayallerinle o kadar meşgulsün ve geçmişe o kadar takılıp kalmışsın ki gerçek dünyayı göremiyorsun. Her şeyi ya siyah ya beyaz olarak algılıyorsun ama hiçbir şey o kadar basit değil. Bazen zor kararlar vermek zorunda kalır insan, ben de bunu yapıyorum – ben liderim. Ama senin görev ya da yetki ve sorumluluklar hakkında hiçbir fikrin yok. Kardeşimin hayatı tehlikede. Ne yapmamı beklerdin?" Flora boş bir ifadeyle baktı, sonra Lachlan devam etti, "John şimdi

çukurda çünkü seni kaybetmekten o kadar korktum ki onu kurtarabilmek için son çareleri tükettim – tek derdim bu sayede kuzeninin yardımına ihtiyaç duymamaktı. O yüzden şimdi yaptığın gibi, beni gizli sebeplerim var diye suçlayamazsın. Ama kurtarma operasyonu başarısızlıkla sonuçlandı, John çukura atıldı ve benim kuzenine güvenmekten başka çarem kalmadı. Kardeşimin acı çektiğini görmüyor musun? O cehennem çukurunda geçirdiği her dakika John'un son dakikası olabilir. Argyll onun serbest kalmasını sağlayacak emri verebilir. Sırf gururun yüzünden onu ölüme mi terk edelim?"

Flora darbe yemiş gibi geri çekildi. Lachlan'ın kardeşinin içinde bulunduğu durum, Lachlan'ın ilan-ı aşklarının yapamadığını yapmış, öfkesini ve acısını dindirmişti. Flora'nın ne kadar merhametli ve şefkatli olduğunu biliyordu. Nefret ettiği bir adamla bağ kurmak zorunda kalsa bile bir insanın hayatını tehlikeye atmazdı.

Lachlan kazandığını biliyordu, ama zaferinde tatmin değil yalnızca hüsrana hissetti.

Flora mum gibi bir suratla dimdik durdu karşısında. Ancak Lachlan'ın damarlarında iğneleyici bir karıncalanma başlatan; gözlerindeki sığ bakıştı.

"İsteddiğini alacaksın," dedi ifadesiz bir şekilde.

Lachlan rahatladı... Sadece bir an.

"Ama seni bu yaptıklarından dolayı asla affetmeyeceğim."

Sesindeki soğuk katiyet Lachlan'ın iliklerine kadar işledi. Flora onunla ilişkisini kesmişti. Lachlan uzandı ama Flora uzaklaştı. Reddi karşısında kalbi sıkıştı, elini indirdi. Kendini affetti-recekti. Flora'nın yalnızca zamana ihtiyacı vardı.

"Özür dilerim," dedi Lachlan.

Flora bir daha Lachlan'a bakmadı, arkasına dönüp, gitti – Lachlan hayatında hiç hissetmediği kadar boş ve yalnız hissetti.

Seremoni ve ziyafet bir buğudan ibaretti. Flora, kutlamalar için kurulan platformda oturup, gözlerinin önünde gerçekleşen festivali izledi ama her şey bulanık bir renk karmaşası içindeydi.

Tamamen kopmuştu, etrafı gözlüyordu. Kendini soğuk ve boş hissediyordu, tıpkı teşhirdeki bir mermer gibi.

İçini kemiren kalp kırıklığı ya da acıyı bir kez bile belli etmedi. Yüzüne sakın bir tebessüm yerleştirip, sonsuz gibi görünen tebrikler fırtınasına göğüs gerdi. Yalnızca Rory ve Mary bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Ancak Flora, endişelerini yorgun olduğu bahanesini kullanarak geçiştirdi – heyecandan yorulduğunu söylemişti.

Lachlan'ın yanında oturmak işkence gibiydi. Onun farkında olmak bir başka ihanetmiş gibi geliyordu. Öğrendiklerinden sonra bedeninin onu arzulayabilmesi utanç vericiydi. Yüzleşmelerinin her kelimesi zihnine yer etmiş gibiydi. Evliliklerini önceden ayarlamış, onu kandırmış sonra da onu bencil olmak ve gerçekleri görmemekle suçlamıştı. Gerçekten, Flora'nın kullanıldığını hissedeceğini düşünmüş müydü?

Gün boyu bakışlarını kaçırmıştı, ona bakmaya cesaret edemiyordu – kocasına – çünkü bakarsa yıkılabilirdi. Bununla yaşaması gerektiğini fark ettiğinde içine kapadığı ıstırapı açığa çıkarabilirdi. Hayatının en mutlu günü olması gereken gün cehennem azabına dönüşmüştü. Olmuş olabileceklerin zalim bir oyununa.

Ama bitmemişti. Daha değil. Üzerine düşeni yapacaktı, hepsi bu.

Yani gidebileceği anı bekleyerek kendi düğününün ıstırapını çekmek zorunda kalmıştı.

İnsanların eğlendiklerini izlemek eziyet vericiydi: Kahkahalar, dans, tulumlardan çıkan melodiler. Ona çok fazla geliyordu. Bir dakika daha katlanamayacaktı.

Güçsüz bacaklarla ayağa kalktı. Günün yorgunluğu bir kerede çıkıyormuş gibiydi. Bu aşamaya kadar ayakta durmak için tüm

gücünü sarf etmişti ve şimdi her an yere yığılabilmış gibi hissediyordu. Her şeyini kaybetmişti.

“Ağırlaştım,” dedi solunda oturan Lachlan’a ve sağında oturan kuzenine. “Sanırım artık yatmalıyım.”

Argyll kaşlarını çattı. “Biraz solgun görünüyorsun, bütün gün dikkatin dağınık gibiydi. Bir sorun mu var?”

Her şey. Yaptıklarından sonra, kuzenin endişesi komikti. Bunda Lachlan kadar Argyll’in de payı vardı. Tek fark Argyll’den bunu zaten beklerdi.

“Ben iyiyim,” dedi biraz fazla sert çıkan bir sesle. Sonra hemen yanında Lachlan’ın dikleştiğini görünce daha düzgün bir sesle, “İyi bir gece uykusunun çözemeyeceği bir şey değil. Şifacıyı çağırtacağım ve dinlenmeme yardım edecek bir şeyleri var mı bakacağım,” dedi.

Argyll, Lachlan’a bilmiş gözlerle baktı. “Dinlenmek mi?” Sesindeki alaycı ifade dikkatinden kaçmadı. “Kocanın sana bunu sağlayacağından eminim.”

Lachlan, Argyll’in öneri niteliğindeki yorumunu duymazlıktan gelip, Flora’ya anlamlı bir bakış attı. “Seonaid’i yanına gönderirim, sonra ben de gelirim.”

Flora dilinin ucuna kadar gelen sinirli ifadeyi tutmaya çalıştı. Eğer aklından geçiriyorsa... Flora dikleşti. *Asla*.

Onları izleyenleri fark ederek yüzüne ufak bir gülümseme yerleştirdi. “Acele etmene gerek yok.”

Lachlan’ın gözlerindeki öfkeli bakıştan, ne demek istediğini anladığını fark etti.

Birkaç saat sonra Lachlan kule merdivenlerinden Flora’nın odasına doğru ilerledi. Hayatındaki en zor günlerden biri olmuştu. Günün tek iyi tarafı Argyll’in emri vermiş olmasıydı. Şimdi bile, Allan ve bir grup muhafız Blackness’a gitmek için hazırlanıyor-

du. Her şey planlandığı gibi giderse, gün doğuşundan evvel John Drimnin’e dönmüş olacaktı. Onlara katılmasını engelleyen tek şey, ilk geceleri olmasıydı.

Flora’nın ortalıkta tüm gün hayalet gibi dolaşmasını izlemek cehennem azabı gibi gelmişti. Ne zaman dudaklarına titrek bir gülümseme yerleşirse Lachlan’ın kalbine ok saplanır gibi oldu. Yalnızca onu kollarının arasına alıp, acısını dindirmek istiyordu ama şu anda Flora’nın teselli bulabileceği son kişiydi.

Can yakıcı bir güzelliği vardı, altın rengi elbisesi ve taşlı tacı içinde peri kızı gibiydi. Ama daha kırılgan görüldüğü hiç olmamıştı. Sanki dokununca parçalara ayrılacak camdan yapılmış bir süs eşyası gibiydi.

Ayakkabılarını da giymemişti. Hediyesini reddetmesi canını acıtmıştı çünkü reddettiği şeyin ayakkabılar değil, kendisi olduğunu biliyordu.

Öfkelenmesini beklemişti ama bu dehşet verici soğuk bir duvar gibi duruşu değil – bu duruş çok daha endişe vericiydi çünkü nasıl aşması gerektiğini bilmiyordu. Kendini hiç bu kadar kahrolası bir çaresizlik içinde hissetmemişti. Flora sanki onu kalbinden söküp atmış gibiydi.

Buna ihtimal vermek istemiyordu.

Onu tekrar kollarının arasına aldığı anda her şey eskisi gibi olacaktı. Aralarındaki duyguların gerçekliğini inkar edemeyecekti. Kızgındı, incinmişti ve inatçıydı – çok vaat dolu bir birleşim değildi – ama onun anlamasını sağlayacaktı. Yemin etmişlerdi ne de olsa.

Kapısının önünde durdu. Bir an tereddüt etti. Belki de ona biraz zaman tanımalı ve dinlenmesi için onu yalnız bırakmalıydı?

Hayır. Ne olmuşsa olmuştu, artık karı kocalardı. Bu gerçeği değiştiremeyeceklerini ne kadar erken anlarsa o kadar iyi olurdu. Flora’nın ondan daha fazla uzaklaşmasına izin vermeyecekti. Bu gece onların ilk geceleriydi.

Kapıyı sertçe çalıp, açmak için kapı kolunu tuttu. Kıpırdamı-
dı. İçindeki öfke kabardı.

Yeni karısı, kapıyı kilitlemişti.

BÖLÜM 19

Günün yorgunluğu tüm etkisini göstermiş, Flora beklerken
atesin yanındaki koltukta uyuyakalmıştı. Ama kapının ça-
lınmasına uyandı.

Ayağa kalkıp, eteklerini düzeltti, üzerinde hâlâ altın taneleri
ve incilerle süslü altın rengi ipek ve kadifenin muhteşem birle-
şimi olan gelinlik elbisesi vardı. Lachlan'ın verdiği ayakkabılar
kutusundan dahi çıkarılmamıştı. Onların yerine basit ipek ayak-
kabılar giymişti. Lachlan'ın fark edip fark etmediğini merak etti
– umurunda olduğundan değildi elbette.

Boynunda aslı duran muskaya dokundu. Aşkının sembolü ola-
rak bu gece ona vermeyi planladığı muska. Ama artık annesinin
kaderi ve Lachlan hakkında ne kadar yanıldığının hatırası olarak
kalmıştı. Görünüşe bakılırsa lanet, onunla son bulmayacaktı.

Lachlan bu kez kapıyı daha sert çaldı. Sesinin yumuşak to-
nunda öfke tınısını duyabiliyordu. "Bırak içeri gireyim, Flora,"
diye uyardı. "Şimdi."

Flora yumruklarını sıktı. "Hayır."

Lachlan küfredip, kapıyı daha sert zorladı. "Ya açarsın ya da
bu lanet olası kapıyı kırarım."

Sesinde alçak tonda çıkan öfke Flora'nın biraz düşünmesine

neden oldu ama ağır ahşap kapının ardındaki demir çubuğa baktı, o anda kaybolmakta olan cesaretini tekrar kazandı. O kapıyı kırmak için ufak bir ordu gerekiyordu. "Git buradan," dedi umursamaz bir tavırla. "Seni görmek istemiyorum bu gece... Hatta hiç bir gece."

Lachlan'ın tekrar küfredtiğini duydu, ardından sessizlik oldu. Flora hareket etmeye, hatta nefes almaya cesaret edemeden bekledi. Zaman yavaş akıyordu. En sonunda nefesini bıraktı, bu kadar kolay olmasına şaşırmıştı.

Aniden kapıda yüksek bir gümleme oldu. Flora kapı yıkılarak açılırken afallamış bir halde geriye doğru sıçradı. Gözleri hayret dolu bakışlarla duvara kaydı. Tekmesinin gücü mandalı yerinden koparmıştı.

Kapının eşiğinde duran öfke dolu adama bakarken tüm güveni yok oldu. Yüzü, ağzının gergin duruşundan, çenesini sıkmasına kadar sert çizgilerle doluydu. Gözleri mum ışığında safır gibi parlıyordu.

Flora nefesini tuttu, ensesindeki tüyler bile dikilmişti.

"Sakin bir daha kapıyı kilitleme."

"Hakkın yok buna..."

"Hakkım var," dedi Lachlan. Üç büyük adım da Flora'nın hemen karşısına dikildi. "Karımsın."

"Zorla ve hile ile."

Lachlan'ın boynundaki damar, yerinden fırlayacak gibi atıyordu. "Beni zorlama, Flora. Sana karşı sabır göstermeye çalışıyorum ama sen işimi hiç kolaylaştırmıyorsun. Yemin ettik ve yeminimizi onurlandıracaksın."

Flora'yı istemediği bir evlilik yapması için kandıran kendisi olduğu halde sanki yanlış davranan oymuş gibi bir hali vardı. Flora kafasını kaldırdı. "Kuzenim, kardeşini serbest bırakacak emri verdi mi?"

"Verdi."

"Peki o zaman, istediğini almışsın. Şimdi yalnız bırak beni."

Flora'nın gözlerinin içine bakarak, onu kolundan tuttu. "Ben seni istiyorum."

Flora kolunu geri çekti. "Beni takas etmiş ve benim için para ödemiş olabilirsin ama bazı şeyler satılık değildir."

Lachlan hareketsiz kaldı, bedenindeki tüm kaslar gerildi. O kadar yakın duruyordu ki Flora kokusunu alabiliyordu – duyulmasını uyuşturan sıcak erkeksi kokusu.

"Ne diyorsun sen?"

Flora çenesini kaldırdı. "Beni zorlamak zorundasın çünkü sana bir daha asla isteyerek gelmem."

Lachlan'ın ifadesi öyle karanlık bir hal aldı ki Flora patlayacağını düşündü. Flora'yı zorla kendine çektiğinde nefesini tuttu; göğüsleri, Lachlan'ın göğsünün granit kalkanına çarptı. Lachlan ateş gibiydi. Vücudunda dolaşan kanın gücünü ve kalbinin hızla çarpışını hissedebiliyordu. Nefesi boynundaydı: Flora'nın tüm bedeni diken diken oldu. Tanrı biliyordu ya titremeye başlamıştı:

"Emin misin?" Lachlan'ın sesi kadife gibi, derin ve baştan çıkarıcıydı; iliklerine işliyordu.

Lachlan'ın neler yapabileceğini biliyordu. Bu şeytan onu kendisi için yalvartabilirdi. Sonra, sanki neler yapabileceğini kanıtlamak istemiş gibi, ağzını ağzına dayamış, Flora'yı hayrete düşüren bir vahşilikle onu öpmeye başlamıştı. Öpücüğü ateşli ve öfkeli, dilinin hareketleriyle karşılığını isteyen – hayır, karşılık vermesi için zorlayan bir haldeydi. Flora ellerinden kurtulmaya çalıştı ama karşılığında Lachlan saf açıklıkla daha sert öptü.

Tanrım, Lachlan onu daha önce hiç böyle öpmemişti. Neredeyse tehlikeli görünen bir tutkuyla. Hiçbir şeyi gizlemeden. Bu, Lachlan'ın sert kabuğunun altında her zaman sakladığını düşün-

düğü kaba, yontulmamış tarafıydı. Kaba, ilkel ve hakimdi.

Kirli sakalı Flora'nın cildine sürtündü. Elleriyle onu sımsıkı tutuyordu; poposunu avuçlamış, vücudunu kendine bastırmıştı. Erkekliğinin onun için çarptığını hissedebiliyordu.

Tutkunun pusu gözlerini kapladı. Bir an, eridi; kendini erotizmin ateşine bıraktı. O da karşılık veriyordu...

Hayır. İhanete uğramış olması gözlerini yaşlarla doldurdu.

Lachlan'ın elinden kurtulduğunda soluksuz kalmıştı. Lachlan'ın uyandırdığı tüm duygu çatışması gün yüzüne çıkmıştı. "Annem haklıydı. Sen barbardan başka bir şey değilsin." Lachlan'ın yüzü bembeyaz kesildi ama Flora umursamayacak kadar öfkeliydi. Yalnızca vurup kırmak ve içini kemiren acının en azından birazını kusmaktı. "Sen ne cüretle beni ucuz bir fahişeymişim gibi öpersin! Eğitim ve nezaket önemli değil diye kendimi kandırdığıma inanmıyorum. Ama sen zalimsin. Bunu şimdi görüyorum..." Flora'nın sesi alçalı. "O iğrenç ellerini çek üstümden."

Lachlan geri çekildiğinde attığı okun yerini bulduğunu anladı. Nefret dolu kelimelerini geri almak için duyduğu isteği bastırma-ya çalıştı. Lachlan'ın canını yakmak istiyordu. Tıpkı Lachlan'ın onun canını yaktığı gibi. Gözlerindeki soğuk bakış bir işaretse başarılı da olmuştu.

"Bir barbar olabilirim," dedi sert bir tonla, "ama beni istiyorsun." Sözlerindeki gerçekliğin algılanması için bekledi. "Ayrıca senin kocanım. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsen ikimiz de o kadar mutlu oluruz."

"Asla."

"Asla uzun bir zaman, Flora." Delici mavi gözleriyle Flora'nın gözlerinin içine baktı. "Şimdi seni yalnız bırakacağım ama sakın bir daha beni reddetmeyi deneme bile. Sen benim karımsın."

Flora tek kelime bile etmedi. Lachlan kazandığını sanmıştı ama yanılıyordu. Hem de çok.

Flora'ya son bir kez daha bakıp, onu yalnız bıraktı. Ama Flora geri döneceğini biliyordu. Kendine yaptıklarından dolayı Lachlan'dan nefret ediyordu ama ona baskı yaparsa daha ne kadar direnebilirdi? Bunun olmasına izin vermeyecekti. O istediğini almıştı; kardeşinin hayatı güvende olacaktı. Lachlan'ın artık ona ihtiyacı yoktu.

Drimnin Kalesi'nin kulesinin gölgesi görüş alanına girdiğinde güneş batıya daha yeni ulaşmıştı. Arkadaki koyda yansıyan ışık, titrek bir mavinin büyüklü resmini çiziyordu.

Kırları kaplayan soğuk çığ katmanına rağmen, Lachlan terlemişti; tüm geceyi at üstünde geçirmişlerdi.

Hemen yanındaki attı giden adama baktı – artık delikanlı değildi. Görevleri başarıyla tamamlanmıştı, kardeşini ona teslim etmişlerdi. Ancak yaşadıklarının onu değiştirdiğini fark etmek için çok zaman geçmesine gerek yoktu. John, hapisten önce olduğu gibi gamsız şeytan olmayacaktı.

Zayıf ve kirliydi ama değişimi çok daha derindi. Başarısız kaçış girişiminden kalan çizikler ve morlukların ardında genç yüzünde yeni kırışıklıklar oluşmuştu. Kurnazlıkla parlayan gözler artık öfkeyle yanıyordu. John sertleşmişti ve bu değişim Lachlan'ı üzdü. Kralı suçluyor olsa da Lachlan kendini daha çok suçlaması gerektiğini biliyordu. John'u hiç göndermemeliydi; James'in ihanetini tahmin etmeliydi. Lachlan'ın hatasının cezasını kardeşi çekmişti.

Bu cezayı çeken tek kişi de değildi. O cehennem çukurundan çıkarken kardeşini bir kez görmesi Lachlan'ın başka seçeneğinin olmadığını göstermeye yetmişti. Flora onu affetmek zorunda kalacaktı.

Flora. Lanet olsun. Düşünceleri gece yaşadıklarının acı hatıralarına kaydı. Durumu çok kötü idare etmişti ve ipler kopmuştu.

Kapıyı nasıl kıldığı düşünülürse belki de anlaşılırdı. Ama dinlemekteki inadı, kapıyı kilitlemesi ama en çok da anlayış göstermemesi karşısında sinirlenmişti.

Ama Flora onu istiyorsa zor kullanması gerektiğini söyleyince, Lachlan'ın kendi tepkisinin gücü kendini bile şaşırtmıştı. Yanıldığını göstermeyi ne çok istiyordu. Flora'yı öyle öptüğüne kendi de inanmamıştı. Tutku, öfke ve korku içinde öyle bir hal almıştı ki tek istediği Flora'nın anlamasını sağlamaktı. Bir an, Flora'nın hep korktuğu barbara dönüşmüştü.

O kadar öfkeliydi ki kendine güvenememişti. Pişman olacağı bir şey yapmadan önce oradan çıkmak zorundaydı. Bu yüzden de kardeşini almak için Blackness Kalesi'ne giden adamlarına katılmış, ikisine de öfkelerini dindirmek için zaman tanımıştı.

Kelimeleri canını yakıyordu – mümkün olduğunu düşünemediğinden daha çok. Sinirle konuştuğunu biliyordu ama sözlerinde gerçeklik payı olduğunun da farkındaydı. Kendi de en az bu kadarını bekleyerek endişelenmemiş miydi?

Kendini bu yüzleşmeye zorlamak hata olmuştu. Bunu şu anda görebiliyordu. Ona biraz zaman tanımalıydı. Döner dönmez de niyetini söyleyecekti. Ona ihtiyacı olduğu kadar zaman verecekti – ona en azından bunu borçluydu.

Ama belki de ona daha fazlasını borçluydu.

Eyerinin yanındaki deri çantada taşıdığı parşömen hep aklındaydı. Argyll'in kiliselerden sorumlu bakana evliliklerini kaydetmek için yazdığı mektup ve yasadışı evlilik için ödeyeceği ceza miktarı vardı. Adamlarından birini mektubu götürmesi için göndermeyi düşündü ama yapamadı. Teknik olarak Argyll'e verdiği sözü tutmuştu. Flora evliliklerinde cinsel birliktelik olmadığını söylemek isterse Lachlan onu engellemeyecekti.

Bu, kendinden vazgeçmek gibi olacaktı ama Flora özgürlüğü-

nu istiyorsa, Lachlan verecekti. Fakat aksi için de elinden geleni yapacaktı.

John eve dönüş yolunda çoğunlukla sessiz kaldı ama Lachlan aniden John'un gözlerini üzerinde hissetti.

"Gerçekten evlendin mi?" diye sordu John.

Şimdilik. Lachlan başıyla onayladı. "Evet."

John kafasını salladı. "Benim özgürlüğüm için kendi özgürlüğünü feda etmek zorunda kalmana üzuldüm. Kralın niyetini keşke fark edebilseydim." Sesi acı ve öfke doluydu.

Lachlan kardeşine delici bir bakış attı. "Olanların suçlusu sen değilsin. Kralın ihanet edeceğini tahmin etmeliydim. Suçlanacak birisi varsa o da benim."

John karşı çıkmak ister gibi baktı, "En azında kral konusunda hemfikiriz," dedi.

"Ve seni temin ederim ki Flora ile evlenmek bir fedakarlık değil."

John kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?" Çukurdan çıkarıldığında bu yana ilk defa gülümsedi. "O zaman benim dağ gibi geçilmez ağabeyimi büyüleyen kadınla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Lachlan'ın dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. "Çok beklemene gerek kalmayacak," diyerek başıyla kaleyi işaret etti. Uzaktan bile hayat belirtilerini algılamak zor değildi. "Tüm kale bizi karşılamak için kalkmış gibi görünüyor."

John kahkaha atarak, atını dehledi; kaleye giden son birkaç yüz metreyi hızla aşarak, nalların gümleyen fırtınası ve tozların eşliğinde kapılardan dörtlüye girdiler.

Ancak kale avlusuna girdiklerinde keyifleri kaçırıldı. Genel karmaşa ve adamlarını düzenleyen Rory'nin varlığından bunun bir karşılama partisi olmadığı açıktı.

Mary ve Gilly hızla üzerlerine atılıp, rahatlamış bir halde John'a sarıldılar.

Rory fırtına gibi eserek üzerine gelmeden önce Lachlan atından zar zor indi – Rory'nin eli kamasının kabzasını sıkı sıkı tutuyordu.

“Seni tam burada öldürmemem için bana iyi bir sebep söyle. Ona ne yaptın?”

Lachlan etrafında biriken suratlara baktı. Neler oluyordu? Argyll bile şoke olmuş görünüyordu.

Rory'yi sorgulayamadan, Mary, John'u bırakıp, Lachlan'a doğru koşarak, kendini kollarına attı. “Oh, Lachlan,” dedi. “Gitmiş.”

Gitmiş? Lachlan hayretler içinde donakaldı. Sonsuz bir hüsranın içini sızlatan acısını hissetti.

Lanet olsun. Ondan kaçmıştı... Yine.

BÖLÜM 20

Şafak sökerken Flora yolculuğunun son ayağına da geçmişti. Kadırga, Coll Adası'ndaki sahil köyü Arinagour'da demirlemişti, buradan artık ağabeyinin ellerinde olan Lachlan'ın heybetli kalesini görebiliyordu.

İlk fark ettiği şey rüzgar oldu. Ama güneş yükseldikçe kumlu beyaz sahili ve geniş çimli toprakları görebildi. Uzakta hafif, kayalık uçurumlar yükseliyordu. Sahilde gezinen beyaz bir ayıbalığı görünce hayranlıkla derin bir nefes aldı. Issız olmasına rağmen son derece güzel bir yerdi. Kalbi hasretle çarptı. Burası Flora'nın evi olmalıydı.

Aslında burası sığınma yeri idi. Lachlan'la olan evliliğinden hiçbir çıkarı olmadığından emin olduğu tek kişiye gitmişti – ağabeyi Hector'a.

Gerçeği öğrendiğinden bu yana, Flora'nın aklında tek bir düşünce vardı: Kaçmak. Yalnızca Lachlan'ın yanında durmak bile işkenceydi, ona her baktığında Lachlan'ın yaptıklarının acısı – ve aslında neler olabileceğinin hasreti – yineleniyordu.

Evlilikleri sahteydi. Belki Lachlan'ın, kuzeniyle yaptığı pazarlığı affedebilirdi ama evlenmeye zorlamasını asla affetmeyecekti. Kardeşi özgür kaldıktan sonra bu evlilikten bir çıkış yolu bulmaya kararlıydı.

Ancak yatak odasında yaşananlardan sonra gitme kararını hızlandırmak zorunda kalmıştı. Gitmek konusunda yaşayabileceği herhangi bir tereddüt anı bedeninin küçük düşürücü ihaneti sonucunda yok olmuştu. Kalırsa en sonunda boyun eğeceğini biliyordu. Bunu asla kabul edemezdi. Tek düşündüğü oradan gitmekti, gitmek ne kadar acı verici ya da Gilly, Mary ve sevdiği diğer herkesi ne kadar özleyecek olsa da.

Lachlan'ın adamlarıyla kardeşini kurtarmak için kaleden çıktığını görünce fırsatın ayağına geldiğini fark etti. Her ne kadar Lachlan adamlarına ona sürekli göz kulak olmalarını bir daha hiç emretmemiş olsa da onu durdurmaya çalışmaları ihtimalini göze almak istemedi. Yardıma ihtiyacı vardı. O yüzden de en az Flora'nın gitmek istediği kadar onun buralarda olmasını istemeyen tek kişiye gitti – Seonaid.

Başlangıçta, şifacı karışmak istemedi ama Flora durumu anlatınca ve Lachlan'ın yalnızca kardeşini kurtarmak için onunla evlendiğini söyleyince yardım etmesi için ikna etmek fazla uzun sürmedi. Flora gelmeden önce bıraktıkları yerden ilişkilerine tekrar başlama fikri reddedilemeyecek kadar tatlıydı. Flora'ya kabul etmek istediğinden çok daha fazla acı veren bir düşünce olsa da. Lachlan'ı başka bir kadınla düşünmek göğsündeki ağrıyı hızlandırıyor ve kalbinin telaşla çarpmasına neden oluyordu.

Seonaid sayesinde, Drimnin'den kaçış bu defa daha kolay olmuştu. Karanlıkta, üzerinde baştan ayağa her yanını kaplayan koyu renkli pelerinle beklemiş, kalbinin çarpıntısını dindirmeye çalışmıştı. O sırada, Seonaid muhafızların dikkatini dağıtırken kara kapısından kaçıvermişti. Sağ salım dışarı çıkınca, bir an tereddüt etmiş, başını döndüren bir hüznün çökmüştü üzerine – dizlerinin bağını çözen ağırlıkla üstüne kurşun bir örtü gibi çöken bir hüznün. Bir daha böyle gideceğini hiç düşünmemişti. Her şey nasıl bu kadar çabuk değişmişti?

O sabah kule odasından içeri sızan güneşle nasıl uyandığını hatırladı, ne kadar mutlu olduğunu. O an sanki her şeye sahipmiş gibiydi. Ona *güvenmişti*. Ama Lachlan o güveni alıp, milyonlarca parçaya bölmüştü. Kendini anılardan kurtararak, sahile doğru ilerledi, arkasına bir kez bile dönüp bakmadan. Fakat kale ardında karanlığa gömüldükçe kalbi ortadan ikiye ayrılıyormuş gibi hissediyordu. Bir yanını ardında bıraktığını biliyordu.

Hector onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Kayalık patikaya ayağını daha koyar koymaz kendini ağabeyinin adamlarının ortasında buldu, içlerinde Aonghus'un dost canlısı yüzünü görmek nedense ağlama hissi uyandırmıştı.

“Neredeyse umudumu yitirmiştim, leydim,” dedi. “Ağabeyiniz sizi gördüğüne çok sevinecek.”

Az önce yaptıklarının yorgunluğuyla yalnızca başıyla onaylayabildi.

Bir süre kuzeye doğru gidip, onları Coll'a götürecek bir kadir-gaya bindiler. Aslında rahatlamış olmalıydı ama kendini üşümüş ve boşluğa düşmüş hissediyordu – üstüne bir de yorgunluk cabasıydı. Şimdi her şeyi başardıktan sonra gerçekleri algılamıştı. Kocasını terk etmişti, kalbini ve bedenini verdiği adamı. Düğün gecesiydi; ama tutku ve şefkatle dolu bir zaman geçirmesi gerekirken neredeyse tanımadığı adamlarla karanlıkta kaçıyordu. Bir şeyler... Yanlış gibiydi.

Flora içindeki şüpheyi bastırdı. Doğru kararı vermişti. Ona yalan söyleyen, güvenini boşa çıkaran ve evlenmesi için onu kandıran bir adamla yaşayamazdı. Kalbini kırmış bir adamla. Odada yaşananlardan sonra, yumuşak karnını açıkça görmüştü.

Keşke canı bu kadar yanmasaydı. Tanrım, onu özlemişti. Ki daha yalnızca birkaç saat geçmişti. Önünde uzun günler aşılmaz bir dağ gibi uzanmıştı. Nasıl üstesinden gelecekti?

Her şey nasıl bu noktaya gelmişti? Onu kendi olduğu için

seven, ondan hiçbir şey istemeyen bir adam bulduğunu sanmıştı. Bunu tahmin etmeliydi. Ama annesinin hayat dersini bir rüya uğruna yok saymıştı – işte olan buydu, aptal bir genç kız rüyası. En başında haklıydı. Özellikle Lord Murray hakkında değil, soğuk bir pratiklikle bir koca seçmek ve yem olarak kullanılmasına izin vermemek konusunda – kendi kararlarını vermek konusunda.

Lachlan bir bıçak kullanmış olsa, ihaneti daha çok acıtmazdı. Hissettikleri tam olarak harekete dökülmüş olabilseydi.

Şimdi ise, günün parlak ışığı altında gözleri Coll'un rüzgarlarla dolmuş manzaralarında gezinirken Flora, yaşanabileceklerin hasretini yüreğinde hissetti.

Sahilden yukarı doğru çıkarken, doru bir atın sırtında iri bir adam gördü ve ağabeyinin onu karşılamaya geldiğini fark etti. Biraz daha yaklaştığında hafifçe sendeledi. Tanrım, Lachlan'dan en az on yaş büyük olsa da Flora'ya onu hatırlatıyordu. Yüz hatlarıyla değil, vücut yapısı, duruşu ve sert ifadesiyle. İkisi de sert, korkutucu savaşçılardı – etrafındaki araziler gibi kaba ve engeli görünüyorlardı.

Rory kadar aşırı yakışıklı olmasa da Maclean klanından gelen ağabeyi de çekici bir adamdı. Ancak Rory'nin aksine Flora'yla belirgin bir benzerliği yoktu. Tuhaf bir şekilde aniden içinde hissettiği aile bağını da bu defa hissetmiyordu.

Atından inip, Lachlan gibi kararlı adımlarla Flora'ya doğru yürüdü. Tam önünde durup, kollarını bağlayarak, Flora'ya uzun ve sert bir ifadeyle baktı. "Geldin demek. Güzel. Beni hayal kırıklığına uğratmandan korktum."

Flora ise buruk bir hüsrana hissediyordu, hemen bir kenara gitti. Karşılması Rory'ninkinin yanından bile geçemezdi. Pek çok adam tepkilerini göstermez diye hatırlattı kendine, zaten asıl Rory'nin abartılı kucaklaşması onu daha çok şaşırtmıştı. Belki de

Rory'ye şüphelenmesi gerektiğini ima etmeliydi. *Hayır*. Bu tehlikeyi göze alamazdı. Pazarlığın bir parçası olmasa bile, Argyll ile olan bağları pek az tanıdığı bir kız kardeşin hislerini gölgede bırakırdı.

Yine de soğuk karşılamaya, uzun yolculuğa, uykusuzluğa ve dün gecenin travmatik olaylarına rağmen gözlerinde rahatlama yaşları hissetti. "Seni görmek güzel, ağabey."

Flora'nın dağılmak üzere olduğunu fark etmiş olacak ki gözleri yumuşadı. Elini uzattı. "Gel. Yorgunluktan ölüyor olmalısın. Biraz dinlen, sonra konuşuruz."

Düşünceli tavrına minnettar kalarak, Flora elini tutup, ağabeyinin ardından kocasının kalesine gitti. Belki de o kadar kötü olmayacaktı.

Küçük ve tatlı bir kız, diye düşündü Hector kız kardeşi için. Aslında onun için çok üzülüyordu. Geldiğinde yere yığılacak gibi bir hali vardı.

Alışılmadık bir cömertlikle konuşmadan önce ona dinlenmesi için birkaç saat vermişti. Tahminlerinde yanılmıyorsa, Coll, Flora'nın ayaklarına kapanacaktı. Ama önce adamlarını uyandırmalıydı ki böylece Hector hazırlanmak için biraz zaman kazanacaktı.

Üstünlüğünü nasıl kullansa daha iyi olur, hâlâ karar verememişti.

Flora, beklediği inatçı, dik başlı kız değildi. Coll onu değiştirmişti. Hector, bunun için ona bir teşekkür borçluydu; Hector'un tüm planlarını daha da kolaylaştırmıştı.

Çok yazıktı. Başka koşullar altında olsalar, etrafında tekrar bir kız kardeşi olması fikrine ısınabilirdi.

Ama Coll araya girmek zorundaydı.

Şimdi Flora elinde olduğunda göre, Hector nihayet aralarında

uzun süredir devam eden kavgaya bir son vermek için gereken adımı atabilirdi.

Pek yakında her şey bitecekti.

Flora kapının çalınma sesine uyandı. Bir an, uykunun sersemliğiyle, yüzünde kocaman bir gülümseme ile uzun uzun gerindi, kendini Drimnin'de sanmıştı. Ancak tanımadığı bir hizmetçi odaya elinde bir sürahi suyla girdiğinde içindeki mutluluk kayboldu. Suratsız kadın yanında rahatsız yaşlı Morag baharında genç bir kız gibi kalıyordu. Hüzün havası buluşucuydu ve yaşananlar tüm hızıyla aklına geldi.

"Lider, öğle yemeğinde ona katılmanızı bekliyor," dedi karsar bir sesle.

Flora başıyla onayladı, yalnızca birkaç saat uyumuştur. "Teşekkür ederim..." dedi.

"Mairi."

"Teşekkür ederim, Mairi," dedi ama kadın daha fazla konuşma niyetinde değilmiş gibi davranıp, Flora'nın bakışlarından kaçındı.

Flora uzanmak için elbisesini çıkarmıştı, Mairi tekrar giyinmesine yardım etti. Kırışmış ve yolculuktan dolayı her yanını çamur kaplamış olsa da kıyafetleri getirtilene kadar idare etmek zorundaydı. İçindeki hüznün dalgasını yüzüne soğuk su çalarak geçiştirdi. Acı azalacak dedi kendi kendine – zamanla. Umutluydu.

Yatağın yanındaki aynaya bakarak saçlarını düzeltti ve daha tazelenmiş olmasa da en azından kendini her an yıkılmak üzere hissetmeyerek odadan çıktı.

Ağabeyine katılmak için büyük salona götürülürken, Flora, Mairi'nin tuhaf tavırlarına takılmadan edemedi. Flora onunla konuştuğunda ürküyordu, sanki neredeyse ondan korkuyor gibi.

"Uzun zamandır mı buradasın, Mairi?"

Mairi başıyla onayladı.

"O zaman Duarte'tan ağabeyimle gelmedin."

"Hayır!"

Sesindeki telaş ve koyu gözlerinde parlayan nefret Flora'yı şaşkına uğrattı.

Zor olması gayet normal, diye düşündü Flora. Hector kaleyi zorla ele geçirmişti ve belli ki kadın Lachlan'a hâlâ sadıktı. Flora, Hector'un öz olmasa da kardeşi idi, o yüzden de Flora'nın Hector'un tarafında olduğunu düşünmesi normaldi.

Öyle olmadığını kadına anlatmaya başladı ama sonra durdu. Ne diyebilirdi? Lord ile evlendiğini ama onu terk ettiğini mi? Böyle söylemenin kadına yaklaşmasını sağlayacağını sanmıyordu. Buraya gelerek, Hector'u, Lachlan'a tercih etmiş ve kocasına karşı görevini terk etmişti. Tüm bu düşünceler Flora'yı bir anda şaşırttı. Lachlan, Flora'ya görev ya da sorumluluk duygusunun olmadığını söylediğinde aldırış etmemişti ama şimdi doğruluk payı olduğunu fark ediyordu. İlk defa kocasını terk ettiği için bir tereddüt hissetti.

Mairi de ona baktı ama kadının ifadesinde onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Dayak yemiş bir köpeğin köşeye sinmiş bakışları vardı yüzünde, yaralıydı ama kendini savunmak için ısırmaya da hazırды. Hatta dahası, Flora'yı tehdit olarak algıladığı da ortadaydı. Hector'a karşı hissettiği güçlü nefret belli ki kardeşine de yansıyordu.

Flora daha fazla sohbet etmeye çalışmaktan vazgeçerek, çevresini inceledi. Her yer ölümcül bir sessizliğe gömülmüştü. Neredeyse mezarlık gibiydi. Drimnin'in gürleyen canlılığı ve mutlu yüzlerin neşesinden eser yoktu. Karşılaştıkları pek az hizmetçi de Flora'yı görür görmez bakışlarını yere eğiyordu. Sanki korkmuş gibilerdi.

Her şey rahatsız ediciydi.

Tıpkı kalenin durumu gibi. Drimnin'e çok benzer bir şekilde, Breacachadh da denize bakan güneydoğu kısmında bariyer mer-

divenleri olan basit kule ev yapısındaydı. Ama tüm benzerlik bu kadardı. Breacachadh çok daha dayanıklı bir yapıydı; kalın taş duvarları, sağlam bir sur ve fazladan savunma sağlamak için bir siper.

Ayrıca, bir yerde Breacachadh'ın çok güzel bir yuva olabileceğini söylemek de mümkündü. Odalar geniş ve gösterişli eşyalarla döşeliydi. Ahşap zemine kaliteli halılar serilmişti, gerçi çamur ve pislik halıları yer yer karartmıştı. Mobilyalar çok daha zengindi: kadife minderleri olan oymalı sandalyeler, büyük tahta masalar ve dolaplar. Duvar halıları ve resimler duvarlara dizilmişti ve hoş demir aplikler koridorları aydınlatıyordu.

Breacachadh Kalesi'ne doğru güneye gelirken taşrallardaki yıkımın izleri için bahaneler uydurmak kolay olmuş, havayı suçlamıştı ama kale halkının çaresiz yüzleri – ve kalenin durumu – gözden kaçacak gibi değildi.

Lachlan'ı bunu yapmayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu, bu durumda havadaki ölü toprağından sorumlu olabilecek tek bir kişi kalıyordu.

Flora geldiğinde Hector yemeğe başlamış, onu bekleme zahmetine bile girmemişti. Mairi'ye teşekkür etmek için dönmüştü ama o da çoktan ortadan kaybolmuştu. Flora, Hector'un yanındaki sandalyeye oturdu ve daha oturur oturmaz Hector sorulara başladı.

“İyi uyudun mu?”

“Evet, teşekkür ederim,” dedi Flora.

Hector'un bakışlarını yüzünde hissetti. “Ona çok benzemiyorsun.”

“Anneme mi?”

Hector başıyla onayladı.

“Hayır.” Rory'yi gördüğündeki tepkisini hatırladığında yüzünde belirsiz bir gülümseme belirdi. Hector'u biraz

daha yakından inceledi ve ilk defa gözlerinin koyu yeşilini ve ağzının şeklini fark etti. Saçlarının çoğu beyazlamış olsa da kısmen kahverengiliği belli oluyordu. “Ama sen... benziyorsun.” O an huzursuzluğu az da olsa kayboldu. Kale ve hizmetler hakkındaki ilk izleniminden sonra, annesine olan benzerlik bir şekilde kendini güvende hissettirdi. Hector onun ağabeyiydi.

Bu izlenim karşısında Hector şaşırması gibiydi, omuzlarını silkti. “Belki. Gerçi onu görmeyeli yıllar oldu.”

“Aranız neden açıldı?”

Hector kadehinin üzerinden dikkatle Flora'ya baktı. “Sana hiç söylemedi mi?”

Flora kafasını salladı.

“Babam öldükten çok kısa bir süre sonra nefret ettiğim bir adamla evlendi.”

Lachlan gibi, diye düşündü bir an her şeyi algılayarak. Flora, annesinin kocaları hakkında bildiklerini hatırladı. Tek bir tanesi mantıklı geldi. “Arđnamurchan'dan John Macİan mı?”

Hector'un bakışları alevlendi. “Evet.”

“Ama o öldürüldü,” deyiverdi Flora. Çocukken bunu duymuş ama hiçbir zaman neden olduğunu anlamamıştı. “Adice,” diye bitirdi sözlerini.

Hector'un yüzü karardı ve çok sert bir bakış attı. “Duart'ın düşmanıydı. MacDonaldlar'ın müttefikiydi. Evlendikten sonra bile onlara karşı bize katılmayı reddetti. Sonunda da hak ettiğini buldu.”

Ağabeyinin sıcakkanlığından artık eser yoktu ve Flora'nın huzursuzluğu da tüm hızıyla geri dönmüştü. “Onu öldürdün mü?”

Kendi annesinin kocasını? Bir açıklaması olmalıydı.

“Annemle evlenmeyi düşünerek sınırı aştı. Ayrıca Macleanler'i Macİan kanıyla karıştırmak istiyordu – böyle bir şeyin olmasına

izin veremezdim. O yüzden de zamanı geldiğinde, her şey benim kontrolüm altındayken fırsatı kullandım.”

Flora’nın anlamasını ister gibi bir hali vardı. Hissettiği nefreti gizleyerek, “Ne fırsatı?” diye sordu.

“Düğünleri. Torlusk’taydı, benim Mull’daki evlerimden biri.”

Bu kez Flora tepkisini gizleyemedi. Mac’lan’ı Torlusk’ta ele geçirerek, Hector Highland hayatının en kutsal değerlerinden birini ihlal etmişti – Highland misafirperverliğini.

Zavallı annesi. Flora’nın içi sızlıyordu. Hector’u neden bu kadar nadir gördüğüne şaşmamak gerekti. Ama annesi neden ona söylememişi?

Daha da rahatsız edici olanı nasıl bir adam böyle bir şey yapabiliirdi? Lachlan’ın, ağabeyi hakkında yaptığı uyarıyı hatırladı.

Kendini sakinleşmeye zorladı. “Ama sonunda özür diledin ve barıştınız?”

“Özür dilemek mi?” Lachlan kahkaha attı. “Neden özür dileyeyim ki? Onun hatasıydı. Hayır, annem Argyll’in düğünü zamanında bana geldi.”

Buna neyin sebep olduğunu fark ettiğinde Flora’nın rengi attı. *Benim yüzümden.* Sürekli ağabeylerini ve ablalarını çok görmediğinden ve Hector ile hiç tanışmadığından şikayet edip duruyordu. Annesi, Flora yüzünden barışmıştı. Annesi, onu, oğlunun ihanetini affedecek kadar seviyordu. Kızı için kendi duygularından vazgeçmişti. Sevgi buydu. Bu kadarını o da Lachlan için yapmalı mıydı? Bu düşünce Flora’yı rahatsız etti.

Derin bir nefes aldı, konuyu hiç açmamış olmayı dilerdi. Aşırı tepki veriyordu muhtemelen? Burası Highland’dı. Geçmiş kin-darlıkla doluydu. Ancak anlamak niyetinde değildi. Hector’un yaptıkları kulağa çok haince ve... barbarca geliyordu. Tanırım, diye düşündü, titreyerek; gerçekten Lachlan’a bu kelimeyi ya-kıştırmış olabilir miydi?

Hector, Flora’ya gülümsedi. “Bak, hepsi geride kaldı. Şimdi buradasın, önemli olan da bu.”

Güzel bir gülümsemesi vardı, öyle değil miydi? Gerçi gözle-rine bu gülümsemenin yansımadığını fark etti.

“Ama daha erken gelmeni isterdim,” dedi Hector. “Adamlar-ımla gelmeyi neden reddettin?”

Flora, sesinden kendini tuttuğunu fark etti ve savunmaya geç-ti. “Başlangıçta kim olduklarını fark etmedim. Şoke olmuştum. Adamlarından Cormac bana çok kaba davrandı.”

Hector öfkeyle kaşlarını çatı. “Aonghus’a kalmak istediğini söylemişsin.”

“Söyledim.” Bir an duraksadı. “O zaman.”

Hector’un dudakları gerildi. Ama en nihayetinde sorusunu sorduğunda sesi endişeli çıkmıştı, Flora bir an hayal ettiğini dü-şündü. “Neler olduğunu anlat bana.”

Flora, Drimnin’e gittiğinde olan olayları anlatıp, başarısızlık-la sonuçlanan kaçış ve evlenme girişiminden bahsetti. Başlangıç-ta Hector anlayışlı gibi görünmüş, hatta arada teşvik edercesine eline dokunmuştu ama evlenme kısmını anlatmaya başlayınca Hector’un yüzü karardı.

“Onunla gerçekten nasıl evlenebildin?” Hector tükürdü, göz-leri buz gibiydi.

Ruh halindeki bu ivedi değişim hayret vericiydi. Flora sakin kalmak için kendini zorladı. “Söylediğim gibi, başka seçeneğim yoktu.”

Hector’un bakışlarının sertliğinden cevaptan memnun kalma-dığı anlaşılıyordu. “Ama en azından ilişkiye girmeden onu terk etmişsin. Bu güzel.”

“Evet,” dedi Flora dikkatle. “Düğünden çok kısa bir süre son-ra çıktım. Ama...” Flora’nın yanakları kızardı.

Hector gözlerini kısarak baktı. “Ona kendini verdin.”

“Gerçekleri öğrenmeden önce.” Kuzeni ve Rory’nin önüne çıkmadan önceki ilanından bahsetti.

Hector’un yüzü öfke doluydu. “Seni küçük aptal.”

Şeytani bir öfkenin patlak vermesi gerçekten çok korkutucuydu. Elini, Flora’ya vurmak istemişçesine kaldırdı ve Flora, bu tuhaf yabancınn kendi ağabeyi olabileceğine inanamayarak ondan uzaklaştı. *Aman Tanrım, ne yapmıştı böyle?*

Hector onu korkuttuğunu anlamış gibi, öfkesine hakim olabilmek için bariz bir çaba göstererek elini indirdi. “Hiç evlenmediğini iddia etmemizi zorlaştıracak ama halledeceğim.”

“Ama...” Flora hemen itiraz etmeyi kesti. İsteddiği de bu değil miydi? *O zaman neden vücudunun her hücresi buna karşı çıkıyordu?*

Flora’nın yüzüne yansıyan içinde bulunduğu çatışma Hector’u eğlendirmiş gibiydi. “Onun hakkında her şeyi unutacaksın, sen ve Lord Murray...”

Hector durdu. Ne dediğini algılaması Flora’nın zamanını aldı. “Lord Murray konusunu nereden biliyorsun?” Hikayenin o kısmını es geçmişti.

Hector gülümsedi. “Bence şu an bunun bir önemi yok. Lord Murray ile ufak bir anlaşmamız var. O seni alır – ya da seni ve çeyizini – ve ben de onun kral ile olan iyi ilişkilerini kullanırım.”

Flora afallamıştı. İçinde bulunduğu kinaye inanılmazdı. Tıpkı Lachlan gibi Hector da onu bir pazarlık yemi olarak kullanmıştı. İkisi de çelik gibi azmi ve yalnızca tek bir hedefe odaklı tavırları olan adamlardı, kazanmak için gereken her şeyi yaparlardı – bu sürede kimi incittiklerini umursamadan.

Bu gerçek olabilir miydi? Lachlan, Flora’ya onu incitmek istemediğini söylediğinde çok içten görünmüştü. Onu sevdiğini söylemişti. Bir keresinde Flora da ona inanmıştı. Bir de Flora’yı kullanmamak için kardeşini kendisinin kurtarmaya çalıştığını id-

dia etmişti. Ona inanabilir miydi? Flora bunu ne çok istediğini fark etti.

Tekrar Hector’a döndü. “Kaçışı sen mi düzenledin?”

Hector sandalyesine tekrar gömülerek, bacaklarını gerdi, halinden gayet memnun görünüyordu. “Evet. Çok da muhteşem bir plandı. Coll araya girmeseydi tıkr tıkr işleyecekti.”

Flora kıyısından döndüğü kaderi düşündü. “Lord Murray ile evlenmeyeceğim. Beni eşkıyaların merhametine bırakan bir korkaktan başka bir şey değil o.”

Hector sert bir bakış attı. “Evet, küçük kardeşim, evleneceksin.”

Öyle bir kendine güvenle söylemişti ki Flora’nın sırtından aşağı bir ürperme geçti.

Lachlan gibi Hector da vahşi ve merhametsiz bir Highland lideriydi. Ama Hector’da Lachlan’da olmayan daha gaddar ve zalim bir yan vardı. Midesine bir korku oturdu. Şüphesiz buraya gelerek çok büyük bir hata yapmıştı.

Hector’un yüzünde tuhaf bir bakış vardı. “O ne?” diye sordu muskayı göstererek. “Daha önce de görmüştüm.”

Flora eliyle kapamak isteğini bastırmaya çalıştı. “Annemindi.”

Hector kaşlarını çatı ve Flora durduramadan tuttu. Elinde çevirerek, arkasındaki yazıyı inceledi.

Gözleri heyecanla parladı. “Eski lanet... Leydi Kayası’ndan Campbell muskası.”

Flora cevap vermedi.

“Leydi Kayası,” diye tekrarladı. “Bu kadar.”

“Neden bahsediyorsun?”

Hector yalnızca kahkaha attı. Flora’nın kanını donduran ve ensesindeki tüyleri diken diken eden bir kahkaha.

Birkaç saat sonra Flora sebebini öğrenecekti.

Adamlarını toplamak Lachlan'ın tüm gününü almıştı... ve Rory MacLeod'u kılıç savaşına girmemeye ikna etmek.

Rory'nin düğüne gelirken yanında getirdiği bir düzine adamla birlikte Lachlan'ın adamları yüz kadar güçlü adam ediyordu. Ama daha fazlasını getirtmek için zaman olmamıştı. Hector'un savaşçıları dört yüz civarında olsa da bu sayının yalnızca yarısı Coll'daydı.

"Bu konuda yanılıyorsan," dedi Rory, Arinagour limanına kadirgayı bağlarken, "adamlarımı alıp, Dunvegan'a dönerim – ihtilaflarımızı giderdikten sonra."

"Yanılmıyorum," dedi Lachlan hissettiğinden daha büyük güvenle. "Flora öfkeliydi. Hector'a kaçmak için aceleci davrandı – ki pişman olduğundan da eminim. Bizi gördüğüne sevinecek."

"Hector'u bildiğimden, haklı olduğunu tahmin ediyorum. Ama 'evliliğinizin' geçerliliği konusunda kararsızım."

Lachlan karşı çıkmak için ağzını açar açmaz geri kapadı. Rory haklıydı. Tüm varlığıyla ona ait olanı tutmak istese de evli kalıp kalmamaları Flora'nın kararı olacaktı. "İstemezse iddiamı sürdürmeyeceğim."

"Elbette sürdürmeyeceksin." Rory hâlâ Lachlan'ın ihane-tine öfkeliydi – ki olmaya da hakkı vardı. Lachlan'ın, kız kardeşine olan aşkı konusunda Rory'yi ikna etmesi, MacLeod'u uzak tutmuştu. İş o noktaya gelmiş olsa Lachlan ve Rory çarpışmaya uygundu – Rory daha iriydi ama Lachlan daha gençti – ama kimin daha iyi kılıç kullandığını bilmek için can atmıyordu.

Adamlarını kadirgalardan indirmek biraz zaman aldı ve Lachlan hiçbir direnişle karşılaşmamalarına şaşırды. Hector, Arinagour'daki sahili ve limanları büyük ölçüde savunmasız bırakmıştı – bu asla yapmayacağı bir şeydi.

Çok garipti.

Rory de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı. "Karşılama partisnin nerede olduğunu merak ettim."

Lachlan kafasını salladı. "Bilmiyorum. Ama beni tetikte bırakıyor."

"Evet," diye onayladı Rory.

Breacachadh'a giden güneye doğru birkaç metreyi yürüdükten sonra açıklamalarını aldılar.

Hector kapının dışında yalnızca arkasındaki bir avuç adamıyla duruyordu. Lachlan, kalamının kalenin içinde konuşlandığını ve saldırıya hazırlandığını düşündü.

Adamın cesareti kafa karıştırıcıydı. Lachlan tam şu anda kolaylıkla onu öldürebilirdi. İçinden tam da öyle yapmak geçmesi-ne rağmen bir adım öne çıktı. "Sende bana ait olan bir şey var."

"Kalen mi? Maalesef alamazsın. Burayı sevmeye başladım."

"Hayır, karım."

Hector anlamamış gibi davrandı. "Kız kardeşimden bahsediyorsan, maalesef onu da alamazsın." Alaycı bir tavırla gülümsedi. "Yüzmezsen tabii."

Lachlan'a arka tarafı, denizi işaret etti. Lachlan döndü ve kanı dondu. Bir an, gördüklerini algılayamadı. İnanmak istemedi.

Kıydan yüz metreden daha az bir mesafede Flora etrafında acımasız mavi sudan başka bir şey olmayan bir kayaya bırakılmıştı. Ama hepsi bu kadar değildi. Hector'un adamlarının pozisyonları konusunda yanılmıştı. Neredeyse tüm ordusu sahilde sıralanmıştı – Lachlan ve Flora arasında insanlardan oluşan bir savunma duvarı.

Daha da kötüsü, Lachlan ona ulaşmak için yeterli zamanı olmadığını biliyordu. Gelgit çok hızlı hareket ediyordu.

Flora hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. Üşümüştü, ıslaktı ve etrafında yükselen suyun farkında olduğu için korkuyordu. Tit-

redi, üzerindeki ince beyaz gömlekle bakire bir kurban gibi doğanın güçlerine karşı faydasız bir engelden ibaretti. Gerçi bakire değildi ve savaşmadan ölmek gibi bir niyeti de yoktu.

İçinde filizlenen bir dehşetle bekleyip, izleyerek denize baktı. *Ah hayır, işte bir tane daha geliyor.* Nefesini tutarak, kocaman bir dalga daha kayaya çarpıp, buz gibi deniz suyuyla her tarafını sararken yüzünü çevirdi. Dalganın gücüyle bir an parmakları kaydı, tekrar tutunana kadar kalbi duracak gibi oldu.

Tanrım, o gelene dek daha ne kadar dayanabilirdi? Tabii, eğer gelirse.

Elizabeth Campbell da böyle mi hissetmişti? Terk edilmiş. Ölümle karşı karşıya. Birilerinin gelmesi için dua ederek. Soydaşının Leydi Kayası'nda neler yaşamış olabileceği konusunda hiç bu kadar merhamet hissetmemişti. Karanlıkta ve yalnızken nasıl olabileceğini hayal bile edemedi. En azından şimdi kıyıda neler olduğunu görebiliyordu.

Denizin içinden keskin bir sivrilikle çıkan çentikli bir kayanın kenarında duruyordu. Ayaklarını dümdüz yere koymak için yeterli alan yok denecek kadar azdı ve düşmemek için kollarını neredeyse kucaklar gibi kaygan kayanın etrafında tutmak durumundaydı. Kale yanıltıcı derecede yakın görünüyordu – ağabeyinin yüzündeki beklentiye görecek ve adamlarına yağdırdığı emirleri duyacak kadar yakındı. Çok yakındı ama sonsuzluk kadar da uzaktı.

Denizin hırçın suları, Peri Gölü'nün yeni yüzme deneyimlerini test etmek için davetkar duran sakin sularına hiç benzemiyordu. Yalnızca dibe çökme fikrini uyandırıyor...

Hatıraları dört bir yanını sardığında boğazına düğümlenen paniği bastırmaya çalıştı. Ağzını, burnunu, başını kaplayan soğuk, karanlık sular. Nefes almak için çabalamak. Tek bir nefes daha alabilmek için çılgınca çabalamak.

Tekrar olmaz. Bu bir daha olamaz.

Hector'un şaka yaptığını sanmıştı. Kendi kanından olan birisi böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi? Seneler önce koyda yaşadığı boğulma tehlikesinden kaynaklanan sudan korkusunu hatırlayıp, Lachlan'ı yok etmek için çok uzun yıllar önce Leydi Kayası'nda Elizabeth Campbell'ın başına gelen olayların tekrar dehşetle canlandırılmasında onu yem olarak kullanmaya karar vermişti.

Niyetinden bahsettiğinde Hector'a beyni uyuşmuş gibi bakmıştı, ancak adamlarına onu almalarını emrettiğinde duyduklarına inanabilmişti. Karşı koymuştu ama nafileydi. Sayıları çok fazlaydı. Elbisesini çıkarması emredildiğinde Flora itiraz etmişti – ta ki adamlarının onun yerine yapabileceğini söyleyene kadar. Bir yanı hâlâ inanamıyordu... ta ki botu görene kadar. Paniklemişti ve Flora'yı sahilten aşağı sürükleyip, beklemekte olan kadırgaya zorla bindirmek için yarım düzine adam gerekmişti. Korku içindeki yakarışlarını herkes duymazdan geldi. Hector, ona bir şey olmayacağını iddia etmişti – tabii Lachlan işbirliği yaparsa.

Lachlan...

Tanrım, nasıl da aptallık etmişti. Lachlan, hiç Hector gibi değildi. Şu anda bunu anlayabiliyordu, iş işten geçtikten sonra. Lachlan, lider olarak görevini yapıyordu ama amaçları asildi: Klanına yardım etmek ve kardeşini kurtarmak. Flora'nın ağabeyi ise hırs ve açgözlülükle, acımasızca davranmıştı. Şimdi geriye dönüp baktığında Lachlan'ın neden ona güvenmemeyi tercih ettiğini anlayabiliyordu: Lachlan gerçeği söylemiş olsaydı, Flora'nın kendi korkuları anlamasını engellerdi.

Onu kandırdığı için Lachlan'a hâlâ kızgındı ama yine de kaçmamalıydı. Korktuğu için çok aceleci davranmıştı. Annesi gibi olmaktan korkuyordu. Ama annesinin asla sahip olmadığı bir şeye sahipti, aşk. Ve hepsini çöpe atmıştı.

Lachlan'ı düğün gecelerinde terk etmiş, onu fena halde utan-

dırmış, yemininden vazgeçmişti. Ona söylediklerini düşünüp, acı sözlerinden dolayı derin bir pişmanlık duydu. En çok canının yanacağını bildiği yerden vurmuştu – gururu. Kardeşi serbest kaldığına göre, Lachlan'ın muhtemelen ondan kurtulmuş olmasına sevineceğinden korkuyordu.

Ama Hector, Lachlan'ın peşinden geleceği konusunda çok emindi. Kalbinin derinliklerinde, Flora da ağabeyinin haklı olduğunu biliyordu. Flora onun karısıydı. Flora onu ne kadar utandırmış olursa olsun Lachlan ona ait olana sahip çıkardı. Ve belki, yalnızca belki Lachlan onu gerçekten seviyordu.

Tanrım, yanılmış olmalarını ne çok isterdi. Ağabeyinin adamları Lachlan'ın gelişini izlemiş ve kadırgalar görünür görünmez planları harekete geçirilmişti. Ama Lachlan ve adamları, kaleye Hector'un tahmin ettiğinden daha geç ulaştılar ve Flora'nın değerli zamanı da tükeniyordu.

Lachlan'ın yanında Rory ile kaleye yürüdüğünü ilk gördüğünde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Onu içine çekti, bu mesafeden bile yakışıklı yüzünün sert çizgilerini fark etti. Sarı lider yeleği, deri pantolonu ve çelik kaskıyla savaş için kuşanmışken çok daha iri ve etkileyici görünüyordu.

Kocası onun için gelmişti.

BÖLÜM 21

Sonsuzluğa uzanan denizde delici bakışları, Flora'ninkileri buldu ve aralarındaki mesafeyi kapadı. Lachlan'ın duyguları hakkında herhangi bir şüphesi olmuş olsa bile, tepkisi Flora'nın bilmeye ihtiyacı olan her şeyi anlatıyordu. Tüm bedeni hareketsiz kaldı ve günün solan güneşi altında bir an Flora, Lachlan'ın renginin solduğunu gördüğüne yemin edebilirdi. Sanki... Ruh gibiydi. Bu bakışı daha önce de görmüştü. Flora'yı boğulmaktan kurtardığında yüzündeki ifadenin aynısıydı. Keşke daha önce hatırlamış olsaydı. Lachlan Maclean hayatında tanıdığı en korkutucu adamdı ama Flora için, korkuyordu.

Lachlan onu gerçekten seviyordu. İçinde bulunduğu duruma rağmen, neredeyse benzersiz bir mutluluk Flora'nın içini kapladı.

Ona söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki: kaçtığı için üzgün olduğunu, onu sevdiğini söylemek, bir şans daha vermesi için yalvarmak istiyordu. Lachlan'ın tüm bunları görmediğini bilse de anladığını hissediyordu.

Lachlan, eli kılıcında Hector'a döndü. Flora gerildi, Lachlan'ın Hector'a saldırmayı ne çok istediğini biliyordu. Konuşmaya başladıklarında rahat bir nefes aldı. İki adamın konuşmaları ilerledikçe, Flora ne konuştuklarını duymasa da

Hector'un niyeti belli oldu – Lachlan teslim olmazsa Flora'nın boğulmasına izin vermek.

"Seni pislik!" diye gürledi Lachlan.

Flora, bunu duymakta zorlanmadı. Lachlan, Hector'a saldır-mak için hamle yaptı ama Rory onu tuttu.

"Kardeşimi hemen o lanet kayadan indir," dedi Rory.

"Sen karışma, MacLeod. O benim de kardeşim," dedi Hector.

Rory'nin yanıtını duymadı ama Hector'un akrabalık iddiasına içerlediğini anlayabiliyordu.

"Flora zarar görmeyecek," diye yemin etti Hector. Lachlan'a anlamlı bir bakış attı. "Coll'un burada işbirliği yapacağını düşünürsek."

"Ne istiyorsun?" Lachlan'ın sesi ölümcül bir sakinlik içi-neydi.

"Çok basit. Bana teslim ol ve MacLeod da Flora'yı kurtarsın." Hector kusursuz bir plan yapmıştı. Savaşa girerlerse değerli zamanları tükenirdi. Lachlan sıyrılıp, ona ulaşmayı başarabilirdi... Belki. O da aynı sonuca ulaşmış olmalı ki Hector'a döndüğünde, geniş omuzlarında boyun eğmenin yükü görülüyordu.

"Hayır!" Adamlar ona doğru dönünceye kadar Flora yüksek sesle konuştuğunu fark etmedi.

Göz göze geldiklerinde Flora'nın göğsü sıkıştı. Flora kafasını salladı. "Yapma," diye fısıldadı. Ölmek istemiyordu ama Lachlan'ın hayatını onun için feda etmesi düşüncesine de dayanamıyordu. Bir dalga daha çarptı ve Flora dengesini kaybetti ama ayakkabılarının ucunu bir oyuğa sokmayı başararak ayakta kaldı.

Lachlan küfredip, Flora'ya seslendi, "Biraz daha dayan!" Hector'a ne söylediğini duymadı ama hançerini yere atıp, kılıç kayışını çözmeye başladığında ne yaptığını anladı. Lachlan hiç tereddüt etmeden, düşünmeden hareket ediyordu. Düşmanı-

na, tüm hayatı boyunca savaştığı adama teslim oluyor; hayatını Flora'nın hayatı için feda ediyordu. Hector onu ele geçirdiğinde, çok geç olacaktı.

Tanrım, Lachlan'ın aşkından nasıl şüphe edebilmişti?

Bir Maclean canı, bir Campbell'a duyulan aşktan yitiyor.

Elizabeth Campbell'ın lanetinin sözlerini hatırladı. Bunun olmasına izin veremezdi. Lanetin gerçekleşmesine izin veremezdi.

Flora ne yapması gerektiğini biliyordu. Lachlan haklıydı. Flora çok güçlüydü. Korkularının kendini neredeyse öldürecek bir silah olmasına izin vermişti; sevdiği adamı öldürmesine izin vermeyecekti.

"Hayır!" diye haykırdı tekrar. "Bekle!"

Derin bir nefes alarak, buz gibi mavi suya atladı.

Lachlan, Flora'nın haykırışını duydu ve döndüğünde suyun sıçradığını gördü. Kalbi sıkıştı. *Tanrım, hayır! Flora!* Lachlan telaşlandı. Flora'nın ne yapmaya çalıştığını biliyordu ama bu sert akıntıda yüzebilecek kadar güçlü bir yüzücü değildi. Asla başaramazdı.

Flora'nın yaptıkları karşısında Lachlan'dan daha çok hayrete düşmüş olan Hector'a baktı. Belli ki Flora'nın hâlâ yüzemediğini sanmıştı.

Lachlan, Flora'nın ona bir açıklık yarattığını fark etti. Hector'un hayretinden faydalanarak, kılıcını çıkardığı kınından alarak, saldırdı – aklından geçen tek düşünce sevdiği kadını kurtarmaktı.

Hector da kılıcını kaldırdı ama çok gecikmişti. Lachlan kaçınılmazdı. Bu kez değil. Söz konusu Flora'nın hayatıyken asla. İnsanlık dışı bir güçle içinde bir dürtü kabardı ve tek bir hareketle Hector'un kılıcını yere düşürdü. Yana doğru dönerek, dirseğini Hector'un burnuna vurup, kemiğin kırılma sesini duydu ve tek bir hamleyle kılıcını boğazına dayadı.

Her şey o kadar hızlı gelişti ki Hector'un adamlarının harekete geçme fırsatı olmadı. Şimdi harekete geçmişlerdi ama Rory ve adamları onları geri püskürttü.

"Durmalarını emret," diye uyardı Lachlan. "Yoksa hak ettiğin gibi bu kılıcı lanet boğazına sokarım."

Hector'un suratı öfkeden kızardı. Karşı çıkmak ister gibi baktı, Lachlan da kılıcının ucunu biraz daha derine batırarak kanattı. Daha önce hiçbir adamı böylesine öldürmek istemedi; kan arzusu çılgın bir hızla damarlarında dolaşıyordu. Kılıcı boynundan geçirmek öyle kolay olurdu ki.

Ama Lachlan'ı tutan bir şeyler vardı.

O, Flora'nın ağabeyiydi. Yaptıklarına rağmen, Flora, öldürülmesini istemezdi. En azından bu şekilde değil.

Denize baktığında, hâlâ suyun üzerinde hareket ettiğini görünce rahatladı. Kahretsin, onunla gurur duyuyordu. Başarmıştı; yüzüyordu. Ama gelip onu kıyıya sürükleyen dalgalara rağmen çabalıyordu. Akıntı onu doğuya doğru götürüyordu ve Flora doğrudan sahile yüzmeye çalışıyordu. "Durmalarını emret," diye tekrarladı. "Hemen."

Hector'un gözlerinde öyle bir nefret vardı ki Lachlan kabul etmeyeceğini düşündü. Öyle umut etti. O zaman Lachlan hiçbir cezası olmadan onu öldürebilirdi.

Maalesef, Hector elini kaldırıp, adamlarına durmalarını işaret etti. Bitmişti. Lachlan'ın zaferi kesin ve hızlı olmuştu ama garip bir şekilde umut kırıcıydı. Sevdığı kadını kaybederse Hector'u yenmenin hiçbir anlamı olmayacaktı.

Lachlan, Hector'un kolunu sırtına büküp, Rory'ye doğru itti. Arkasına bakmadan, sahilden aşağı koşup, yeleğini ve kaskını çıkardı – yalnızca ağırlık yapacaklarını biliyordu. Hector'un adamları Kızıl Deniz gibi ortadan ikiye ayrıldı ve Lachlan balıklama dalgaların içine daldı.

Flora bitap düşmüştü ama vazgeçmedi. Akıntıyla mücadele etmeye devam ederse yakında çok yorulacağını fark ederek, sırt üstü dönüp, Lachlan'ın öğrettiği gibi su üstünde kaldı – böylece hem gücünü koruyor, hem de suyun onu taşımasına izin veriyordu.

Hava kararmaya başlamıştı ve artık sahilde neler olduğunu göremiyordu ama büyük bir dalga bir anlığına onu aşağı çekmiş olmasına rağmen korkuya teslim olmadı. Yaşamak için çok fazla sebebi vardı. Lachlan'ın tekrar kollarına alıp, onu ne kadar sevdiğini söylemesini istiyordu. Ona kocam demek istiyordu. Onunla bir ömür sürdürmek istiyordu. Boğazı düğümlendi. İlk bebeklerini kollarına almak istiyordu.

Keşke bu kadar soğuk olmasaydı. Dişleri takırdıyordu ve kollarıyla bacakları kaskatı kesilmişti. Tek yapmak istediği gözlerini kapamaktı. Gözlerini kırıştırdı...

"Flora!"

Lachlan'ın yalnızca sesini duymak Flora'yı capcanlı hale getirdi. "Buradayım," diye bağırdı, gözleri rahatlamamanın verdiği yaşlarla doldu. "Ben buradayım."

"Şükürler olsun."

Yalnızca birkaç dakika olmasına rağmen, Lachlan'ı görünceye kadar asırlar geçmiş gibi gelmişti. İçinde zor tuttuğu duyguları, acı verecek kadar tanıdık yakışıklı yüzü görüş alanına girince paramparça oldu – yaklaşmakta olan gecenin gölgesinde yüzünün sert hatları daha da belirgin hale gelmişti. Bir tehlike denizinde, bir güç abidesi. Lachlan onu bulmuştu; kabus sona ermişti. Boğulurcasına ağlayarak, ona doğru yüzdü.

Birkaç saniye sonra, Lachlan onu tutmuştu. Çelik gibi kollarını etrafına dolamış, Flora'yı göğsünün sert duvarına yaslamıştı. Flora onu içine çekti, canlılığının ve gücünün zevkine vardı. Lachlan onu sımsıkı tutuyor, parmaklarını saçlarının arasından

geçirip, sırtına sanki bir daha asla bırakmayacakmış gibi bastırıyordu. Flora ona yapıştı, kucağının güvenli sahasına sığındı.

Lachlan'ın ıslak yanağı Flora'ninkine dayandı, bir günlük kirli sakalının sürtünüşü Flora'nın bedenine acı verici derecede tanıdık bir ürperti verdi. Lachlan derin derin nefes alıyordu ve Flora kalbinde kalbinin atışını duyabiliyordu. Buz gibi suda sırlı-sıklam halde bile bedeninden bir sıcaklık yayılıyordu.

Çok etkilenmiş bir halde hıçkırmaya başladı.

"Benimlesin," diye mırıldandı Lachlan, saçlarını okşayarak. "Güvendesin." Çenesini tutarak, ıslak gözlerine baktı. "Ödümü kopardın. Düşündüm ki..." Lachlan'ın sesi gitti. "Seni orada öylece yatarken görünce, öldüğünü sandım."

Flora kafasını salladı. "Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

"Senden kurtulmak mı?" Flora'yı iyice kendine çekerek, donmuş dudaklarını sertçe öptü. Deniz ve tuz tadı vardı ağzında ama hiçbir şey ona bundan daha tatlı gelmemişti. "Asla," dedi Lachlan gözlerinin içine bakarak. Sonra Flora'yı daha uzun öptü, donmuş uzuvlarına sıcaklık veren bir şefkatle. "Donarak ölmek istemiyorsak, kaleye mümkün olduğunca çabuk dönmeliyiz."

Flora başıyla onayladı ve Lachlan'ın talimatları ve yardımıyla sahile doğru yüzdüler – daha önceden Flora'nın yapmaya çalıştığı gibi doğrudan olmasa da akıntıya çaprazlama olarak.

Biraz sonra Rory ve Lachlan'ın adamlarını onlara doğru gelirken görünce, başardığını anladı. Korkusuyla savaşmış ve kazanmıştı. Her ne kadar her an yığılmaya hazır hissetse de başarı duygusu beklenmedik bir güç verdi ve son birkaç kulacı atmasını sağladı.

Su yeterince sığılaştığında, Lachlan ayağa kalkıp, Flora'yı kollarının arasına alarak, yolun kalanında taşıdı. Yüzünü o bildiği göğsün sert şeritlerine bastıran Flora, tekrar kollarında olmanın verdiği duygunun tadını çıkardı.

Rory onlara doğru koştu. "İyi mi?" diye sordu Lachlan'a.

Flora, ağabeyinin sesindeki endişeyi duyunca hemen onu rahatlatmak için hareketlendi. "Ben iyiyim."

"Şükürler olsun." Rory neyse ki kuru olan tartanını çıkarıp, Flora'yı sarması, neredeyse çıplak olan bedenini kapaması ve çok ihtiyacı olan sıcaklığı sağlaması için Lachlan'a uzattı.

"Donuyor," dedi Lachlan. "Onu en kısa zamanda saraya götürmeliyim. Odamı hazırlatın."

"Bana bak, Coll," dedi Rory kaleye giden yolda önünü keserek. "Anlaştığımızı sanmıştım. Kardeşimin bu evliliğe zorlanmasını kabul etmem. Onu başka bir odaya koysan daha iyi olur."

Beni korumaya çalışıyor, diye düşündü Flora. Bu kardeş duygusallığının verdiği sıcaklıkla ısınan Flora, özellikle de yaşadıklarından sonra, Rory'ye minnettar bir ifadeyle gülümsedi. Lachlan'ın yanlış anladığı bir gülümseme oldu bu.

Lachlan'ın çenesi gerildi ve Flora karşı çıkmak istediğini algıladı ama Lachlan, Rory'yi geçerek, sıkıldığı dışlarının arasından, "Herhangi lanet bir oda o zaman," dedi.

Flora gizli gizli gülümseyerek, ona bir süre daha takılmayı düşündü ama Lachlan haklıydı – donuyordu. "Beni düşündüğün için teşekkür ederim, Rory," dedi ağabeyine, o da yanlarında geliyordu. "Ama lordun odası mükemmel olur."

Lachlan bir an durdu ve Flora'ya baktı, gözlerinde umut parlıyordu.

"Emin misin, kardeşim?" diye sordu Rory.

Ancak Flora, Lachlan'dan gözlerini ayıramadı. Ona karşı hissettiklerinin derinliği, bakışlarına yansıyor; onun da duygularını açığa çıkarıyordu. Bu anı sonsuza dek hafızasında tutacaktı. Hiç şüphesiz sevilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlayacaktı – tamamen ve her şeyiyle sevilmenin. Evliliklerini yönlendirmek için yaptıklarına rağmen, Lachlan hayatını onun için feda etmeye hazır olduğunu göstermişti.

“Evet,” dedi kısık bir sesle. “Hayatımda hiçbir şeyden daha emin olmamışım.”

Lachlan onu sıkıca tutup, Rory’nin cevap vermesine zaman tanımadan, neşeli klan üyelerinin arasından taşıdı. Coll’un Maclean’i yuvaya dönmüştü.

Lachlan’ın hizmetçisi Mairi’nin ardından kapı kapandı ama tüm teminlerine rağmen Lachlan rahatlayamamıştı. Ateşi kontrol etti, yastığı düzeltti ve Flora’nın etrafına bir tartan daha sardı.

Ardında boğuk bir kıkırdama duyarak, nereden geldiğine bakmak için döndü. Kollarını göğsünde bağlayarak, gözlerini ikaz edercesine kıstı.

Küçük cadalozun hızla görmezden geldiği bir ikaz. “Öyle korkutucu bir şekilde kaş çatarken, çok kötü bir hastabakıcı olursun. Endişelenmeyi bırak. Mairi’nin dediklerini duydun, ben gayet iyiyim. O ıslak gömleği çıkardıktan sonra hemen ısındım.”

Lachlan’ın bakışları Flora’nın bedeni boyunca gezindi, altta yatan çıplak bedenin düşüncesiyle yandı. Flora’nın niyetinin de bu olduğunu anlayarak kaşlarını çattı – küçük çakal. “Dikkatimi dağıtmaya çalışmaktan vazgeç. İşe yaramaz, dinlenmen gerek.”

Flora’nın gözleri neşeyle parladı. Tartanı biraz indirerek, kusursuz teninin bir kısmını gösterdi. Haylaz bir davetle kaşını kaldırdı. “Yaramaz mı?”

Lachlan yatağa, Flora’nın yanına oturup, battaniyeyi tekrar çenesine çekerek, alnından bir tutam ıslak saçı aldı. Avucu, yanağının bebek tenini sardı. “Tanrım, Flora, atladığımı gördüğümde...” Duraksadı ve başını hafifçe çevirerek, yanan gözlerini Flora’nın bakışlarından sakladı. Bir dakika sonra Flora’ya tekrar baktı. “Bir daha asla öyle hissetmek istemiyorum. Seni kaybedeceğimi sandım.”

“Ama Hector seni öldürecekti,” diye karşı çıktı Flora.

“Evet, ama severek yapacağım bir tercihti.”

“Ama benim dayanabileceğim bir tercih değil.” Flora tereddüt etti. “Hector’a ne oldu?”

“Yaşıyor ama götürüldü. Kral cezasına karar verinceye kadar Argyll tutacak.”

Flora’nın yüzündeki rahatlamayı görünce Hector’un gereksiz canını almayarak doğru kararı verdiğini anladı.

“Merhametimi hak etmediğini biliyorum fakat yine de öldürülmediğine sevindim. Mağlup olmak ve hapsolmek çok daha iyi cezalar, o zaman acısı devam edecek.”

Lachlan başıyla onayladı. “Biraz daha oyalansaydı başka şansım olmayacaktı. Sana ulaşmak zorundaydım.” Flora’nın dalgaların arasında gözden kayboluş şeklini asla unutmuyacaktı. Aynı telaş yine her yanını kapladı. “Tekrar böyle bir aptallık yapacak olursan seni o kuleye kilitlerim. Suya atladığında kalbim durdu.”

Flora ellerini ellerine götürdü. “O zaman ne hissettiğimi biliyorsun. Hector’un niyetinin farkındaydım. Benim için ölmene izin veremezdim.” Lachlan’ın karşı gelmesini engellemek için dudaklarına parmağını götürdü. “Korkmuştum ama sen beni yapabileceğime inandırdın. Bana gerekli şeyleri öğrettin; tek yapmam gereken onları kullanacak kadar cesur olmaktı.”

Lachlan’ın bakışları yumuşadı. “Seninle gurur duyuyorum, tatlım. Ama gelecek sefere yüzme derslerini koya bırak.”

“Anlaştık.” Aniden yüzündeki gülümseme soldu ve tüm eğlenme ibareleri yok oldu. “Kendi ağabeyimin böyle bir şey yapmış olabileceğine inanmıyorum.”

“Hector’da yılan ahlakı var. Seni uyarmalıydım ama bana inanmayacağını düşündüm.” Lachlan kafasını salladı. “Sana zarar vermeye çalışacağı hiç aklıma gelmezdi.”

“Sana karşı olan nefreti, tanımadığı bir kardeşe olan hislerin-

den daha güçlüydü. Ben de tuzağına koştum. Öylece gitmemeliydim.”

Lachlan'ın yüzü ciddileşti. “Hayır, gitmemeliydin. Her korktuğunda ya da kızdığında kaçıp gidemezsin.”

Flora uslanmıştı, başıyla onayladı. “Biliyorum. Beni sorumluluk ya da yetki mevhumum olmamakla suçladın.” Lachlan onu durduracaktı ki Flora devam etti. “Söylediklerinde kabul etmek istediğimden çok daha fazla doğruluk payı vardı. Haklıydın – kendi acımdan başka bir şey göremediğimden senin içinde bulunduğun zorluğu da fark edemedim. Klanına ve kardeşine karşı bir sorumluluğun vardı. Ama benim için görev, mutsuzlukla eş değerd. Benim seninki gibi bir ailem yok. Ben gözümü kapatıp görevime sadık kalmak üzere yetiştirilmedim. Ama birilerini sevdiğinde, onlara karşı bir borcun olduğunu da anlamadım. En azından sana, bir kez de olsa dinlemeye çalışmayı borçluydum.”

Lachlan çenesini avucunun içine aldı. “Bir daha böyle kaçıp gitmeyeceğine inanmak istiyorum.” Yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. “Daima senin onayladığın kararlar alamayabilirim.”

Flora gülümsedi. “Hayır, muhtemelen almayacaksın. Kızmayacağıma dair söz veremem ama gözüme ilişen ilk kayığa atlamayacağıma inanabilirsin.”

Lachlan, Flora'nın yumuşak yanağını başparmağıyla okşadı. “Sinirlenmek için bahanen var. Çok kötü davrandım. Sana biraz zaman tanımalıydım; ama ben ne yaptım, seni zorladım.” Flora'yla göz göze geldi. “Barbar namını hak ediyorum.”

Flora elini sıktı. “Öyle demek istemedim, canını yakmak istemişim. Aslında kendi tepkim beni daha çok korkuttu.” Yanakları kızardı. “Senden nefret etmek istedim ama kendime söz geçiremedim. Beni asla incitmeyeceğini biliyordum.”

“Ama incittim,” dedi Lachlan sessizce, öpücüğü değil Argyll

ile yaptığı pazarlığı kastediyordu. Flora'yı en hassas olduğu noktadan vurduğunu biliyordu.

Flora da gözlerine baktı. Ama o gözlerde öfke yerine, incinmenin getirdiği anlayışı gördü.

Flora iç geçirdi. “Kuzenimle ikinizin planlarını duyduğumda en büyük korkularım gerçekleşmiş gibi geldi. Annemin hayatı gözlerimin önünden geçti. Tek görebildiğim bir yem olarak kullanılmaktı. Senin görevini ve bana karşı hissettiklerini birbirinden ayıramadım. Aynı zamanda beni hem sevip, hem de benden bir şeyler saklayabileceğini kabullenemedim – hoş, bana güvenmiş olmanı tercih ederdim.” Lachlan'ın yüzünü inceledi. “Ama neden güvenmediğini de anlıyorum.”

“Bunun için çok üzgünüm, düşünebildiğinden çok daha üzgünüm. Seni asla incitmek istemedim. Başlangıçta tek düşünebildiğim kardeşimi kurtarmak ve kalemi geri almaktı ama seni kendim için istediğimi anlamam uzun sürmedi. Seni tanıdıkça ve sevdikçe, gerçeğin seni ne çok inciteceğini fark ettim. Başka bir seçenek olsaydı, onu yapardım.”

“Sen yapman gerekeni yaptın. Sakın kuzenime bu işe karıştığını için teşekkür edeceğimi sanma.”

İnatçı keçi, diye düşündü Lachlan sırtarak. “Edeceğini düşünmemiştim. Ama seninle kendim için olduğu kadar kardeşim için de evlendim.”

“Önemli olan senin beni sevmen, benim de seni. Kim olduğumu senin kadar ben de inkar edemem. Sen bir lidersin ve kimi zaman görevlerinin daha önemli olduğu anlar olacağının farkındayım. Sana tümüyle sahip olamayacağımı kabul etmek zorundayım.”

“Evet, olabilirsin,” dedi Lachlan hafifçe. “Kalbim ve ruhum tümüyle senindir.”

Flora'nın gözleri parladı. “Bir saraylının tatlı diline sahip ol-

madığını iddia eden bir adama göre ne söyleyeceğini çok iyi biliyor gibi görünüyorsun.”

Lachlan, Flora’nın çenesini okşadı. “O zaman beni affettin?”

Flora ağzını büktü ve gözlerindeki hınzır parıltı geri döndü. “İkna olmuş olabilirim. Ama bunu kanıtlamak için fazladan çalışman gerek.”

Lachlan bu göreve fazlasıyla hazırdu. “Seni seviyorum, Flora. Hayatımın geri kalanını sana bunu kanıtlamak için geçirmek zorunda kalırsam, mutlu bir adam olurum.”

“Ben de seni seviyorum.”

Flora öne eğilip, yatağın yanındaki masadan bir şey aldı. Lachlan ne olduğunu başta anlamadı. Flora kaldırdı ve Lachlan başını eğerek, muskayı boynundan geçirdi.

“Artık sana ait.”

Lachlan’ın boğazına bir yumru düğümlendi. “Emin misin?”

Flora gözlerinde yaşlarla onayladı – mutluluk gözyaşlarıyla. “Sen benim için hayatını vermeye hazırdu; ben de bunu isteyerek sana veriyorum – kocama, aşık olduğum adama.”

Lachlan ne diyeceğini bilemedi o yüzden yalnızca nazik bir öpücük kondurdu. Gözyaşlarının tuzunu, dilinin ve dudağının sıcak bal tadını aldı. Güçlü sahiplik hissi onu içine çekmeden, yavaşça, istemeyerek Flora’yı bıraktı.

Lachlan, Flora’nın dinlenmesi için tam geri çekilmek üzereydi ki Flora başka bir şeye niyetlendi. Elleri, göğsünden aşağı kaydı, gömleği hâlâ plansız yüzüşünden kalma ıslaktı. Flora’nın dokunuşuyla kanı kaynadı. Flora uzun kirpiklerinin altından Lachlan’a baktı. “Hmmm... Belki de şimdi kanıtlamak istersin diye düşünmüştüm.” Flora titremiş gibi yaptı. “Üşüyorum. Bu battaniyeler işe yarıyor gibi görünmüyor. Beni ısıtmak için başka bir yöntem düşünürsün belki?”

Lachlan bir an durdu, bundan başka bir şey istemiyordu. Aynı

zamanda zaten yorgunken daha fazla yormayı da göze alamıyordu. Flora’nın eli, Lachlan’ın pantolonunun belinde gezindi ve Flora tam dokunmak üzereyken bileğinden yakaladı; dokunduğu anda, Lachlan mantığını kaybedeceğini biliyordu. Ona olan ihtiyacı o kadar güçlüydü ki hızını almış bir hortumu dizginlemeye çalışmaktan farksız olurdu.

“Emin misin?” Sesi gerginlikten boğuk çıkıyordu. “Bu kez geri dönüş olmaz. Evliliğimiz daha resmileşmedi. İstemezsen, zorlamayacağıma dair ağabeyine söz verdim.”

“Geçmişe bakma zamanı artık bitti. Yalnızca geleceğe bakmak istiyorum. Seninle.”

Flora’nın bileğini bıraktı ve Flora küçük tatlı eliyle erkekliğini tuttuğunda, Lachlan sevdiği kadının adını söylerken inledi.

Flora eliyle onu eriterek, pantolonun üzerinden elini kaydırduğunda zevkten inleyişini içine çekti. Yalnızca ona dokunmak bile içini ateşle dolduruyordu. Çok büyük ve sertti; Flora onu içinde hissetmek için sabırsızlanıyordu.

Bedeni arzuyla çarpıyordu.

Her saniyeyi aklına kazımak ve sonsuza dek sürmesini sağlamak istiyordu. Ama dudaklarındaki dudakları alev gibiydi ve aralarında yanan tutkunun tutulmasının imkanının olmadığını biliyordu. O kadar ateşli, o kadar yoğun ve bir o kadar da kontrolden çıkmıştı.

Onu kaybetmenin eşiğinden döndükten sonra ona çok fena ihtiyacı vardı.

Elleri sırtında ve omuzlarında gezindi, Lachlan’ı daha yakınına çekti. *Tanrım, muhteşemdi.* Çok mükemmel ve güçlü. Savaşçı bedeni parmaklarının altında kasılan katı, sıkı kaslarla çevrelenmişti.

Gömleğini ve pantolonunu çıkarıp, yatağa Flora’nın yanına

uzanacak kadar bir süreliğine öpmeyi kesti. Flora'yı kendine çekip, ağzını tekrar ağzına götürdü. Flora sıcaklık içinde erirken, Lachlan'ın bedeninin her bir karesine dokunmayı istedi. Sıcak, pürüzsüz teni duyularına zarar veriyor, dokunduğu her yeri karıncalandırıyordu.

Büyük elleri Flora'nın bedenini kontrolü altına aldı. Her yanına dokundu, okşadı, oynadı ve kıvılcımlar saçtı. Parmakları saçlarının arasından geçip, sırtına ve kalçalarına indi. Kaba ve nasırlı avuçları, Flora'yı kendine yaklaştırdığında, hem sahiple-nici hem nazikti.

Flora'nın bedeni ıslak ve arzuluydu – onun için çarpıyordu. Arzunun şiddeti en derinlerinden geliyor, onu ele geçiriyor ve dışarı çıkmak istiyordu.

Lachlan da onu istiyordu; her ne kadar kontrol etmeye çalışsa da. Flora'yı daha sert öptü, dilini derin ve daha çok isteyen hareketlerle ağzına kaydırды. Ama yetmiyordu. Lachlan'ı çılgınca – sınırlar olmadan – odasındaki son gece olduğu gibi istiyordu. Şu anda Flora'nın hissettiği gibi.

“Yapma,” diye mırıldandı Flora, ağzı ağzında.

Lachlan geri çekildi, kafasının karıştığı görülüyordu. “Ne oldu?”

“Kendini tutma. Seni her şeyinle istiyorum. Beni korumana gerek yok.” Lachlan'ı öpmek için kalkarak, dilini ağzının kadifemsi çevresinde gezdirdi. “Kırılmam.”

Lachlan'ın gözleri Flora'nın yüzünü inceledi.

“Beni asla korkutamazsın,” diye temin etti Lachlan'ı. Bu vahşi, tutkulu adam o kadar güzeldi ki. Dilini ağzına kaydırarak, derin erotik ve derin şehvetle ağzında dolandırarak öptü. “Göster bana,” dedi soluk soluğa. “Tutkunu hissetmek istiyorum... Zincirlerinden arınmış.” Erkekliğini avucunun içine aldı. Lachlan'ın gözleri yandı ve bu tehlike kıvılcımı Flora'yı daha da tetikledi.

Lachlan'ın bakışlarından bakışlarını ayırmadan ona meydan okudu; okşadı, uzun ve sert hareketlerle sıktı. Gitmesine izin ver-meyecekti. Lachlan ona aitti. Her şeyi – gizlemeye çalıştığı o kaba, yabani yanı bile.

Lachlan'ın gözlerinde alevler yükseldikçe yükseldi...

Flora kazanmıştı. Lachlan kontrolünü kaybediyordu. Flora sırt üstü yatıyordu ve Lachlan onu öpüyordu; dudakları dudaklarında, çenesinde, boynunda geziniyordu. Ele geçiriyor. Yakıp yıkıyordu. Çılgınca ve özgürce.

Yahyor ve emiyor, sıcak nefesini nemli teninde gezdirirken titretiyordu. Göğüslerini avuçlayıp, yüzünü arasına soktu, kirli sakalı hassas tenine battı. Flora sırtını yay gibi gererek daha fazlasını istedi. Ağzı tarafından uyarılmaya ihtiyacı vardı.

Lachlan göğüs ucunu alıp, emdi; Flora teslim oluncaya kadar dişlerinin arasında çekiştirdi. Flora'nın bedeni kasılmaya başlayıncaya kadar.

Lachlan başını kaldırıp, tek bir hareketle içine girerken gözlerinin içine baktı. Flora zevkten çılgık attı. O kadar büyük ve kalındı ki içini tamamen dolduruyordu, zevk o kadar şiddetliydi ki dayanamadı.

Lachlan hareket etmeye başladı, gözlerini bir an olsun ayırmadan. İfadesinin yoğunluğu Flora'yı soluksuz bıraktı. Sadece şehvet hatta sadece aşk değildi, daha temel bir şeydi: İki beden ve iki ruhun kusursuz birleşimi. Birbirleri için yaratılmışlardı.

Flora parmaklarının altındaki teninde duyuların geçişini hissedebiliyordu, Lachlan'ın tüm bedeni aralarında geçen her şeyin baskısıyla çarpıyordu. Birbirlerini kaybetmeye ne çok yaklaşmışlardı. Lachlan daha da derine itti. Daha da sert. Flora da her darbeye ona karşılık verdi.

Hepsi bu kadardı. Lachlan kontrolden çıkmış, sonuna dek tükenmişti. Flora da öyle. Kendini hiç bu kadar canlı ve özgür

hissetmemişti. İçinde baskının arttığını, sona yaklaştığını biliyordu ama dayanmak zorundaydı... Lachlan daha da derine gitti, Flora'yı daha da zorladı.

Flora nefes alamıyordu. Muhteşem bir histi. Ateşle yanıyordu ve sıcak, ıslak dalgalar halinde arzu tüm bedenine yayılıyordu.

Lachlan'ın sertleştiğini hissetti, zevkin yüz ifadesine yansımaları gördü ve orgazmı bedenini sardığında boğazından çıkan derin sesi duydu ve kendini bıraktı... Uzun bir kalp atışı kadar hafifledi, parçalayıcı bir yoğunlukla bin bir parça olana, Lachlan'ın bedeninin etrafında bedeni gerilene ve Lachlan'ın sıcak menisi içine akana dek.

Lachlan acımasızdı, Flora'nın nefesinin normale dönmesini bile beklemedi. Hâlâ sıcak ve karıncalanır bir haldeyken, kalçalarını Flora'ya çarparak, ona sürtünerek, tekrar çılgık çılgıca kalmasını sağladı. Yavaş ve güçlü, dalga dalga duygular yine her yanını sardı. Flora'nın boşalmasının son dalgası da çekildiğinde Lachlan sanki kırılabileceği gibi onu kollarının arasına aldı.

Flora yaşananların büyüklüğü karşısında konuşamayacak kadar etkilenmişti. Lachlan ona her şeyi vermişti: Aşkını, bedenini, ruhunu ve güvenini.

Lachlan sıcak ve kadife gibi teninde elini gezdirerek, göğsünün telaşla inip kalkışının yavaşlayışını izledi. Ne diyeceğini bilemiyordu. Şu anda hissettikleri için kelimeler kifayetsiz geliyordu. Mutlu, memnun, rahatlamış – hepsi son derece yetersizdi.

Son birkaç günün hüznünü geride bırakmışlardı. Argyll ile yaptığı pazarlığı söyleyip söylememe tereddüdü, yüzleşmelerinin verdiği acı, kardeşiyle eve gelip, gittiğini görmek, onu o kayanın üzerinde görmek, Hector'un niyetini fark etmek sonra da buz gibi, dalgalı denize atlayışını izlemek. Hepsisi silinmiş, aşk ve şehvetin patlaması altında yok olmuştu.

Flora onu özüne kadar soymuş, nezaket peçesinin ardını görmüş ve ona yalnızca aşkını ve kabullenişini sunmuştu.

Lachlan, onu karısı yapmış, sonsuza kadar kendine bağlamıştı ama Flora kendini hiç bu kadar özgür hissetmemişti – söylediği gibi zincirlerinden arınmış.

Karım.

Flora derin derin iç çekti.

"İyi misin?" diye sordu Lachlan.

Flora ona doğru dönüp, gülümsedi. "Hiç olmadığım kadar hem de."

Lachlan, Flora'nın çenesini kaldırıp, gözlerinin içine baktı. "Seni seviyorum."

"Biliyorum." Ağzında haylaz ufacık bir gülümseme belirdi. "Nihayet bana kanıtlamayı başardın."

"Şükürler olsun," dedi Lachlan. "Bunu tekrar yapabileceğimden emin değilim."

Ama birkaç saat sonra fark ettiler ki Lachlan yanıyordu.

SON SÖZ

Ağustos 1608

Flora, fırtınadan önceki son saatlerin keyfini çıkararak, kırlarda kocasıyla dolaştı. Breacachadh'a döndüklerinden bu yana bir sene geçmiş olduğuna inanmak gücü. Ama Mary'nin Allan ile düğününe yalnızca birkaç gün vardı ve yakında konuklar bir hafta sürecek kutlamalar için gelmeye başlayacaklardı. Bu hem gerginlik hem de beklentiyi beraberinde getiriyordu. Yıllardır ilk defa tüm ağabeyleri ve kardeşleri aynı zamanda aynı yerde olacaktı – hâlâ Argyll'in gönülsüz misafiri olan Hector hariç.

Flora her şeyin düzeldiğine inanamıyordu. O karanlık günün üzerinden sanki bir ömür geçmiş gibiydi.

Yazın son güneşi güçlü ve parlak bir ışık saçıyor, kırlara yayılmış renkli çiçeklerin canlılığını artırıyordu. Derin derin içine çekti bu yılın cömertliğinin tatlı ve keskin kokusunu. Baktığı her yerde Breacachadh'a döndüklerinden bu yana yaşadıklarının bereketi vardı. Neredeyse... Büyülü gibiydi.

"Sence bizim için mutlu mudur?" Flora sesli düşündü.

Lachlan şaşırması bir ifadeyle baktı. "Kim?"

"Elizabeth Campbell."

Lachlan gülümsedi, Flora'nın kalbi duracak gibi oldu. Yüzün-

Kır Zincirlerini

deki çocuksu ifade mutluluğun ifadesiydi. Lachlan eskisinden daha hafiflemiş, daha rahattı. Klanı gelişmiş ve babasının ölümünden bu yana yüzleştiği daimi mücadele nihayet sona ermişti. Ama Flora daha fazlası olduğunu biliyordu. Geçen yaz yaşananlar aşklarını sinamişti ama sonunda daha da güçlenmişti.

"Batıl inançların olmadığını sanıyordum," dedi Lachlan.

"Yok. Ama etrafına bir baksana. Kaleni geri aldım – kuzenim sayesinde Danışma Meclisi'nin onayıyla. Kale haşmetini tekrar kazandı, ekinler bitiyor, inekler tumbul ve pazara çıkmaya hazır, diğer adaları vuran fırtınalar bizi teğet geçti. Ve bir de..." Flora anlamlı bir ifadeyle bir kendine bir ona baktı.

Lachlan ağzını büzdü. "Ah, evet, o da var."

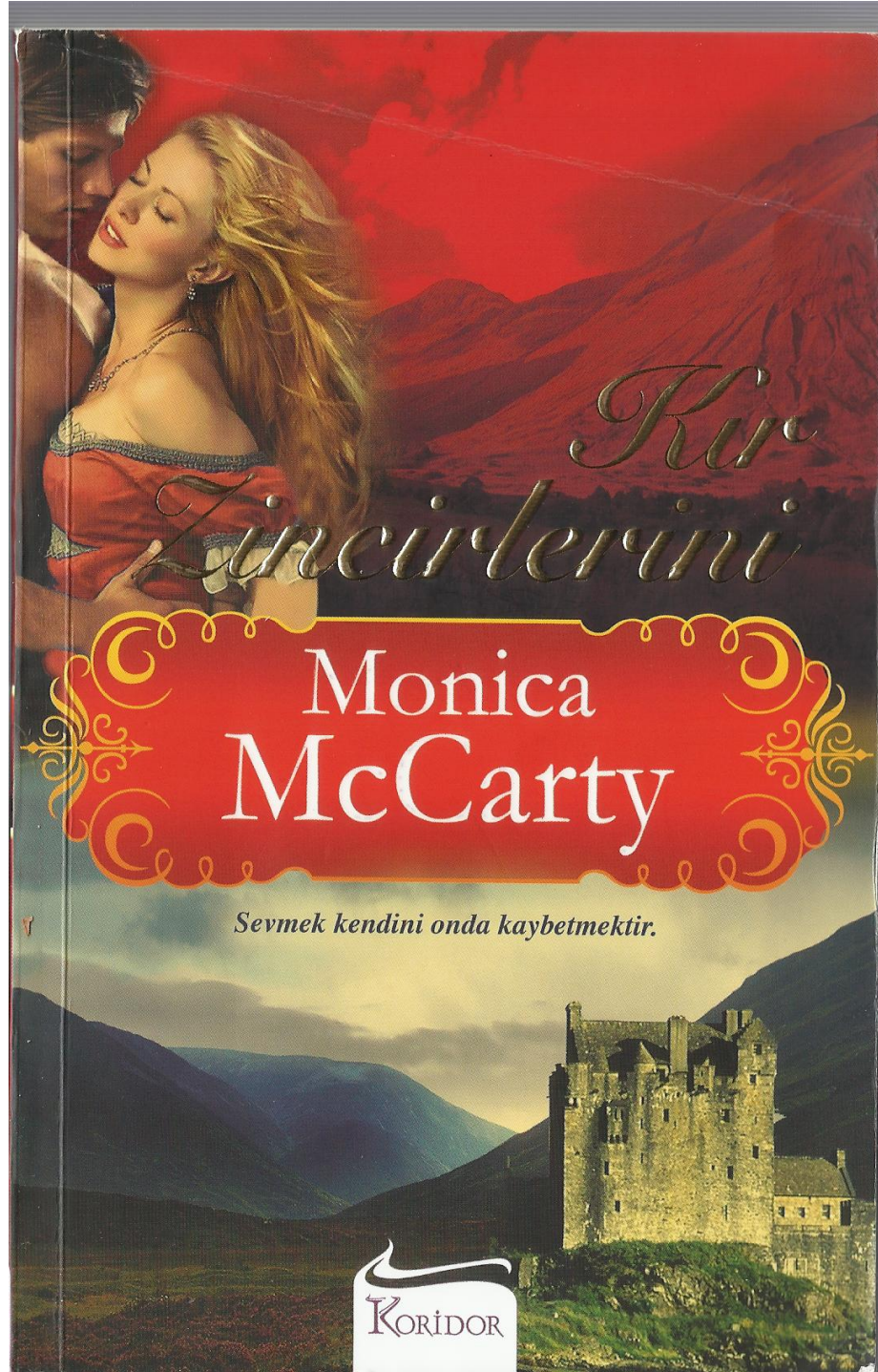
Lachlan, Flora'ya dönerek, kollarında tuttuğu ufak çıkını verdi. Onları bir arada gördüğünde hep olduğu üzere kalbi taşacak gibi oldu. Hiçbir şey iri, güçlü kocasının, ufacak oğullarını kucağında tutmasından daha etkileyici olamazdı. John – onları farkında olmadan bir araya getiren amcasının adını koymuşlardı ona; kararlı, ufak çenesi ve çarpıcı mavi gözleriyle babasına benziyordu. Lachlan eğilip, Flora'yı hafifçe dudaklarından öptü, sonra da Flora'nın kucağında duranın alnına bir öpücük kondurdu. Janet – Flora'nın annesinin hatırasına ithafen konulmuş bir isimdi.

İkizler. Doğanın en büyüleyici cömertliğiydi.

Ne anlatmaya çalıştığını çok iyi bilerek Flora'nın gözlerine baktı: Gerçekten kutsanmışlardı. "Evet, tatlım, bence huzura ermiştir."

Sanki gökten bir cevap gelmiş gibi, güneş, Lachlan'ın tartarının üzerine taktığı gümüş broşa takılarak, cennetten parlak bir yıldızmışçasına parlattı. Bir zamanlar lanet taşıyan muska aşklarını sonsuza dek temsil edecek bir sembole dönüşmüştü.

Flora, aşkının gözlerinin içine bakarak, inanılmaz kocası ve değerli bebekleri için kalbi dolup taşarak gülümsedi. *Elizabeth kendi huzuruna erdi, ben de benimkine.*

Rur Zincirlerini

Lachlan Maclean, klanını korumak için her şeyi göze almıştır. İskoçya'nın en inatçı kızını, onu evliliğe ikna etmek gibi gizli bir emelle kaçırmaya gerekse bile. Vahşi arzulara sahip, emirler yağdırmaya alışkın bir lider olan Lachlan, güzel Flora'nın alevler püskürmesine hiç hazır değildir. Flora onun klanını kurtarma planını sekteye uğratacak ve sert, yontulmuş görüntüsünün altındaki yumuşak kişiliğini ortaya çıkararak, belki de felaketine neden olacaktır. Highland'daki en büyük evlilik ödülü olan Flora ne pahasına olursa olsun siyasi bir anlaşma gereği feda edilen annesinin kaderini yaşamamaya kararlıdır. Kendisini esir alan kişiye gaddarlığının bedelini ödeyeceğine dair yemin eder ve tehlikeli bir tutkuyla onu cesurca bir irade savaşının içine sürükler. Geçmiş bir trajedinin ağır ağır kaybolmakta olan laneti ise henüz söze bile dökülmemiş aşklarının önünde büyük bir engel oluşturacaktır.

18 TL

Rur Zincirlerini

Monica
McCarty

Sevmek kendini onda kaybetmektir.

KORİDOR